

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERIN QUINN

Hayalimdeki Arzular ve İhtiraslar

**Tarama Dzida
Düzenleme Ser_reS**

Gerçek aşk
tüm lanetleri,
ölümcül
kehanetleri
önleyebilecek
güçte midir?

SÖNSUZ
kitap

Hayalimdeki Arzular ve İhtiraslar

Hayatımı sana adıyorum...
Kalbimi ellerine bırakıyorum...

Shealy yemek yedikleri restoranın önünde babasıyla İrlanda'ya gitmek için kavga ederken aniden karanlıkta iki ayrı pencere açılır. Birinde dünyanın tüm yükünü omzunda taşıyan kehribar gözlü güçlü bir savaşçı diğerinde ise beyaz mermerlerle kaplı malikanesinde oturan zalim görünümlü bir yabancı vardır. Her ikisi de Shealy'ye sahip olmak istemektedir... Aralarındaki kavgayı kazanan kadını alacaktır. Kavga bittiğinde Shealy kendini zamanı olmayan, lanetlenen insanların vahşi yaratıklara yem olduğu Fennore Adası'nın kalbinde bulur. Yanındaki erkek ise... Korkularını, düşüncelerini, bedenini ve tüm savunma duvarlarını yakıp yıkacak; onu koruyacak tek aşkıdır... Ama kehanet, adamın aynı zamanda onun katili olacağını söyler...

"Modern bir kadınla geçmiş zamana ait bir adamın aşkı kalbinizi eritecek."

RT Book Reviews

"Hayalimdeki Arzular ve İhtiraslar baş döndürücü ve eşsiz. Shealy ve Tiarnan'ın aşkı ölümü göze alabilecek kadar güçlü. Şiddetle tavsiye ediyorum."

Night Owls Romance

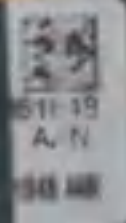
"Erin Quinn bugüne kadar okuduğum en güçlü yazarlardan biri."

The Book Reading Gals

f www.facebook.com/yakamozkitap

t www.twitter.com/yakamozkitap

18 TL

www.yakamozkitap.tr

ISBN 978-605-384-536-2

9 786053 845362

YAZAR HAKKINDA

Erin Quinn (Erin Grady olarak da yazmıştır) ödüllü bir yazardır. Kitapları “sürükleyici”, “dâhice kurgulanmış”, “çok güzel yazılmış” gibi övgüler toplamış; Tarihi Kurgu WILLA Ödülü, The Orange Rose, Golden Quill, Best Books, Book Buyers Best ve Award of Excellence ödülleriyle layık görülmüştür. Erin Quinn; kocası, iki kızı ve üç köpeğiyle Arizona, Gilbert’te yaşamaktadır. Okurlarıyla ve kitap gruplarıyla iletişim kurmayı çok sevmektedir. write2erinquinn@aol.com adresinden ona e-posta atabilir, www.erinquinnbooks.info adresini ziyaret edebilirsiniz. *Hayalimdeki Aşk* (*Haunting Beauty*) yazarın dördüncü, *Hayalimdeki* serisinin ilk kitabıdır.

Hayalimdeki Serisi:

Hayalimdeki Aşk

Hayalimdeki Yürek ve Rüyalarım

Hayalimdeki Arzular ve İhtiraslar

*Bu kitap, bir köpek sanılabilecek ejderhayı
ehlileştiren ve deliliğimi anlık da olsa
dizginleyebilen en sevdiğim canavar Judith
Barker için. Sen harikası, arkadaşım...*

Teşekkür

*B*ir yazarın bir şeyi ifade edecek sözcük bulamaması ciddi bir durumdur ama bu kitabı zihnimden ellerinize ulaştırmak için gayretlerini eksik etmeyen Kate Seaver'a teşekkür etmeye çalışırken kendimi o sandalda buluyorum. Ayrıca bana nefes almanın kötü bir şey olmadığını ve kriz anlarında yapılması gerektiğini hatırlatan Paige Wheeler'a sonsuz teşekkürler.

Ben bu kitabı yazarken Lynn Coulter ve Kathryn Kennedy düşüncelerini, önerilerini sundular; sevgi ve ilgilerini eksik etmediler. Sizin gibi dostlara sahip olduğum için çok şanslıyım ve umarım yaptığınız her şeyi ne kadar çok takdir ettiğimi biliyorsunuzdur. Caroline Curran bir kez daha İrlanda'yla ilgili her şeyde yardımına koştu. O alanda yapılan tüm hatalar bana aittir. Ayrıca taslakları okuyup geribildirimlerini sunan Rebecca Goude Johnson, Julie Mahler ve Jodie Springer'a teşekkür ederim.

Ailemin desteği ve sevgisi olmasaydı, bu geçtiğimiz seneyi atlatamayabilirdim. Eşim, kızlarım, annem ve babam; kalbimin derinliklerinden, zirvelerinden ve ücra köşelerinden sonsuz teşekkürler.

Bölüm Bir

Hiçbir şey Shealy'nin planladığı gibi gitmiyordu.
“Baba, mantıklı ol. Ben sadece...”

“Mantıklı mı?” Donnell O’Leary’nin yüzü kırmızının endişe verici bir tonuna dönüyordu.

Yemeklerini henüz bitirmiş, restorandan ayrılıyorlardı ve öfkeli sesiyle diğer müşterilerin bakışlarını üzerine çekti. Shealy, planlarından babasının hoşlanmayacağını biliyordu ama bu kadarını beklememişti. Babasının yüzündeki rengi kaygıyla izledi. Bir kalp krizi geçirmişti zaten, Shealy bir ikincisine sebep olmak istemiyordu.

“Sana bunu daha önce de söyledim, Shealy” dedi babası öfkeli, gergin bir sesle. “İrlanda’da seni ilgilendiren hiçbir şey yok. Lanet tek bir şey bile. Oraya dönmek için hiçbir sebep yok. Hem de hiç.”

“Annemin mezarını ziyaret etmek istiyorum” dedi Shealy soğukkanlı bir sesle. “Ve buna neden bu kadar tepki verdiğini anlamıyorum.”

“Onun mezarını görüp ne yapacaksın?” diye bağırdı babası, sanki kızından çok saçma bir fikir çıkmış gibi. “Annen o mezar da bile değil.”

Bir an babasının sözleri karşısında ne diyeceğini bilemedi. Annesinin bedeninin o mezarın içinde olmadığını biliyordu. O korkunç trafik kazasından sonra bulunamamıştı ki. Ama ölümünün üzerinden yedi yıl geçmişti ve Shealy bir şekilde içini rahatlatmak istiyordu. Babasının buna anlayış göstermemesi büyük düşüncesizlikti. Annesinin cenazesi sırasında Shealy hastanede tedavi görüyordu, çıktığında ise babası evi toplamıştı ve kızını alıp Arizona’ya gelmişti. Shealy annesinin fiziksel olmasa da ruhsal anlamda istirahat yerini hiç görmemişti.

Ama şu anda İrlanda’ya gitmeye neden bu kadar kararlı olduğunu açıklamaya niyeti yoktu. Karanlık geceler boyunca peşini bırakmayan kâbusları anlatamazdı. Annesiyle ilgili kâbuslar; ona unutmaya çalıştığı her şeyle yüzleşmenin vaktinin geldiğini söyleyen korkunç, zalim rüyalar. Yoluna devam etmek zorundaydı ve bunun için önce geri dönmesi gerekiyordu.

“Orası güvenli değil” diye inatla devam etti babası. Shealy restorandan çıkıp ılık havaya adım attı.

“Güvenli değil mi? Baba, İrlanda Phoenix’ten on kat daha güvenli. Oranın suç oranı...”

“Senin için güvenli değil, Shealy.”

Babasının sesindeki sertlikle Shealy restoranın girişindeki tentenin altında kalakaldı. Aklının bir köşesinde tuhaf bir gıdıklanma hissi başladı, omurgasından aşağı kaydı ve gece karanlığında bile etkisini azaltmayan sıcak havaya rağmen tüyleri diken diken oldu.

“Bu da ne demek?” diye sordu. “Neden benim için güvenli olmasın?”

Babası gözlerini kaçırdı.

“Bilmediğin şeyler var, Shealy.”

“O zaman aydınlat beni.”

“Konuşulmaması gereken şeyler, ortalık yerde konuşulmaması. Hem de hiç.”

Ah! Shealy babasının aklından geçenleri anlar anlamaz iç geçirdi ve gözlerini devirdi. Bir an için daha ciddi bir şey olduğunu düşünüp endişelenmişti.

Donnell O’Leary İrlandalı ruhunun derinliklerine kadar tam bir komplo teorisyeniydi. Dinden tutun da trafik kurallarına kadar her şeyle ilgili sorunu ve fikri vardı. Hiç kuşkusuz birazdan felaketler, hükümet ya da Protestanlarla ilgili atıp tutmaya başlayacaktı.

“Baba, gel de gerçeklik sınırları içinde kalmaya çalışalım. Ben medeni bir ülkeye yapılacak bir ziyaretten söz ediyorum. Yeşillikler içinde iki hafta. Juárez’e gideyim demiyorum sonuçta. Göz açıp kapayınca kadar döneceğim. Biletimi aldım bile. Gidiyorum.”

Shealy babasının yanından geçerken Donnell kızının kolunu kavradı ve Shealy’yi sessizliğe gömen ani bir şokla onu kendine çekti.

“Seni buraya getirirken keyfi hareket ettiğimi mi sanıyorsun? Başka seçeneğim olsa ikimizi de köklerimizden koparır mıydım sence?”

Bir an Shealy öylece bakakaldı. Babasının yüzündeki rengi, gözlerinde neredeyse paniği andıran parıltıları izledi. Kaşlarını çattı ve, “Buraya doktorlar için geldiğimizi söyledin. Mayo Clinic’teki uzmanlar, Dr. Campbell’in beni görmek istediğini söylediler.”

“Evet. Ve kısmen doğru. Ama fazlası var, senden sakladığım şeyler. Konuşulmaması gereken şeyler. Senin uzak durman gereken şeyler. Beni duyuyor musun, kızım? Oraya... geri... dönmüyorsun...”

Otoparka doğru babasının öfkesinin yankılanmasına neden olan sıcak bir hava dalgası esti. Buraya geldiklerinde restoran ağzına kadar doluydu ve arka tarafa, çöp kutusunun kenarına park etmek zorunda kalmışlardı. Şimdiyse otopark boş ve ıssızdı. Arabalarının yanındaki sokak lambasının ampülü patlamış ve ısınan asfaltın üzerinde, ardından gelen sessizliği tuhaf bir şekilde bölen fısıltılı gölgeler bırakmıştı.

Shealy babasına sakın olmasını söylemek istedi. Yirmi dört yaşındaydı ve babasının iznine ihtiyacı yoktu ama tuhaf bir tehdit hissine kapıldı. Babasının onu korumaya çalıştığı bu gizemli şeylerin neler olduğunu öğrenmek için ağzını açtı ama zaman kadar eski bir içgüdü onu sessizleştirdi, arabaya doğru götürdü ve bu ıssızlıktan kaçmaya zorladı.

“Hadi...”

“Şışt!” dedi babası. Kocaman açılmış gözleriyle boş otoparkı izlerken yüzünde bir korku ifadesi vardı.

Havada bir dalgalanma oldu, Shealy’nin eteği havalandı. Hava sıcaktı -Arizona her zaman sıcaktı- ama şimdi o sıcaklıkta bir ağırlık ve karanlık, kötü niyetli bir duygu vardı.

Shealy ürperdiğini hissetti ama onu neyin korkuttuğunu, neden aniden onu olduğu yere hapseden ve dehşete düşüren bir déjà vu hissiyle sarsıldığını biliyordu.

“Arabaya bin” dedi Donnell ve Shealy’yi yakalayıp Toyota’ya doğru çekti.

“Neler oluyor?”

Ürkütücü sessizliğin içinde, bir tebeşir tahtasına sürtünen yüzlerce tırnak, Çin porselenine bastırılan bir bıçak, bitmek tükenmek bilmeyen milyonlarca çığlık gibi bir ses duyuldu. Yükselen bu tiz ses etraflarını, onları gölgelere ve karamsarlığa esir eden görünmez bir duvar gibi sardı.

“Baba, bu ne?” diye sordu Shealy. Babasının elini sıkıca tutmuş, vücudunu saran titremeyi hissedebiliyordu. Babasının yaşadığı paniğin bu somut göstergesi, Shealy’nin içindeki paniği de artırdı. Babası hastalıkla güçsüz düşmüştü belki ama Shealy’nin tanıdığı en cesur adamlardan biriydi.

Donnell onu arabaya doğru çekmek istedi ama hava onları bulundukları küçük alana hapseden bir zara dönüşmüştü. Bu görünmez bariyerin ötesinde, dünya yavaş yavaş kayboldu ve geriye o korkunç sesle birlikte karanlık gece kaldı. Shealy ellerini kulaklarına kapattığında babası da aynı şeyi yaptı ve birlikte oldukları yerde dönüp bir çıkış aramaya başladılar. Bir yanıt arıyorlardı.

Ayaklarının altında asfalt titreyip sarsılmaya başladı. Otopark parça parça kırılmaya, çatlamış bir cam gibi dağılmaya başladı. Deprem mi oluyordu? Sanki kaygı içindeki düşüncelerine yanıt verir gibi bir araba alarmı ötmeye başladı. Shealy o açıklamanın getirdiği tuhaf rahatlık hissine tutundu. Depremler gerçektir. İnsanları sıkıştıran gölgeler değil.

Ama o bunları düşünürken sol tarafındaki karanlık, yırtılan büyük bir kadife kumaş gibi ortadan ikiye ayrıldı. Shealy yırtılma sesini duydu, yarığın genişlemesini izlerken nefesi kesildi. Bir kez daha ne olduğunu anlayamadığı o déjà vu hissine kapıldı. Gecenin yırtığında zeminden dik bir şekilde uzanmış taş bir duvar gördü. Dev, taş bir platoyu andırıyordu ve üzerinde bir adamla genç bir çocuk vardı.

Shealy'nin ağız kurumuştı. Adamın aniden başını kaldırdığını ve altın kahve gözlerinde bir şok ifadesiyle onlara baktığını gördü. Bir an göz göze geldiler, Shealy ve bu adam. Ve Shealy o bakışların somut temasını hissetti; tıpkı sıcak gibi, korku gibi.

İçini tuhaf bir tanıma hissi kapladı.

Bu adamla daha önce tanışmış ve sonra onu unutmuş olmasına imkân yoktu. Bu mümkün değildi. Boyu bir seksen, belki bir seksen beşin üzerindeydi. Uzun boylu ve kaslı, öyle kusursuz bir vücudu vardı ki heykeltıraş Yunanlılar onu Atlas modeli olarak kullanıp dünyayı omuzlarına taşıyabilirlerdi. Bir yaradan açık gömleğinin kumaşına kan sızmış, sıkı, iri göğsü ve kaslı karnının bronz tenine bulaşmıştı ama o hâlâ dimdik, güçlüydü. Ve o gözler... O inanılmaz gözler...

Kimdi bu adam? Neredeydi?

Donnell bir şeyler mırıldanıp Shealy'nin elini sıktı. Shealy *Tier Nawn* gibi bir şey duydu. Gözlerini adamdan ayırıp babasına baktı, öfkeyi gördü... Babası da bu adamı tanıyordu.

Shealy'nin Donnell'in da bu adamı görmekle kalmayıp aynı zamanda tanıdığını kavramasına fırsat kalmadan, sağ tarafında açılan ikinci bir karanlık delikte bir başka adam gördü. Bu adam mermerlerle parlayan beyaz bir odada tek başına duruyordu. Sol tarafındaki karanlık ve güçlü savaştının soluk bir gölgesi gibi, bu adamın öfke ve... *zaferle* parlayan mavi gözleri ve beyaz, solgun bir teni vardı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Donnell ve Shealy'yi arkasına çekmeye çalıştı ama dünya şiddetle sarsıldı. Az kalsın ikisi de yere düşüyordu. Sanki pencereden bakar gibi, iki adam birbirlerini gördüler; verdikleri tepki inanılmazdı. Ölüm saçan.

Altın kahve gözleri olan adam, karanlıktaki delikten fırlayan bir şeytan gibi öne atıldı. Soluk benizli adam birkaç saniye

daha yavaş hareket etti. Bir anda durmak bilmeyen bir şaşkınlık döngüsünde kalakaldılar. Shealy ve babası aralarında sıkışıp kalmıştı.

Sarışın adam Shealy'ye uzandı ama babası engel oldu. Adam öfkeyle Donnell'in yüzüne sert bir darbe indirdi ve Donnell geriye doğru sendeledi. Shealy babasına ulaşip saldırgana engel olmaya çalışırken çığlıkları bu karmaşaya karıştı. Babası eskisi kadar güçlü bir adam değildi, hastalık bir zamanlar sahip olduğu o kas gücünü zayıflatmıştı ama yine de kızını korumaya kararlı görünüyordu.

Soluk benizli adam tekrar üzerlerine saldırdı ama parlak altın rengi gözleri olan koyu tenli adam -babasının Tier Nawn dediği- diğer adamın üzerine atladı ve ona Shealy'nin anlamadığı bir şeyler söyledi. O anda sanki dünya patladı, içeriye doğru çöktü, sınırlarından kurtuldu. Her şey dönme-ye başladı.

Karanlıktaki yırtıklar, etraflarını saran yapışkan zar giderek küçüldü ve onları içine çekti. Buna rağmen soluk tenli adam rahat bir şekilde ilerleyip Shealy'ye uzandı. Shealy nedenini bilmiyor, bu ince hava onu hapseden bir düşmana dönüşürken bu adamdan nasıl kaçacağını bilmiyordu. Bu adam ondan ne istiyor olabilirdi?

Babası adama engel olmaya çalıştı ama adam Donnell'a sert bir şekilde vurup onu yere devirdi. Shealy hâlâ çığlık atıyordu ama artık ayaklarının altından, üzerinden, etrafından gelen gürültüden kendi sesini duyamaz olmuştu. Adamın parmakları Shealy'nin boğazına uzandı ve Shealy o gözlerde bir zafer parıltısı gördü.

O anda diğer adam ikisinin üzerine atladı, soluk benizli adamı itti ve Shealy'nin üzerine düştü.

Adam kadının üzerine düştüğünde Shealy'nin nefesi kesildi. Başı hızla asfalta çarptı. Yıldızlar, renk parıltıları gördü ve ardından görüşü karanlığa gömüldü.

“Kim?” diye sormaya çalıştı. *Kimsin sen?*

Fakat etraflarındaki acımasız koza üstlerine kapandı ve Shealy hızla çekildiğini hissetti. Babasına haykırdı, babasının onun adını haykıran sesini duydu. Kafasını çevirdi, yanında yatan babasını gördü. Tam elini uzatmayı ve babasının parmaklarına dokunmayı başarmıştı ki soluk benizli acımasız adam Shealy'ye ulaşmak için Donnell'in hareketsiz bedenine çullandı. Ama aynı anda, Shealy'nin anlayamadığı bir güç onu karanlıktaki delikten içeri, daha önce gördüğü o kayalıklara çekti.

Shealy'yi çeken basınç öyle arttı ki Shealy ezileceğini, kaburgalarının kırılacağını ve kafatasının patlayacağını düşündü. Otoparkın ortasında bir çamur öbeği gibi kalacaktı sanki. Üzerindeki adam ağırlığını hafifletmeye çalışarak iri kollarının üzerinde yükseldi. Kasları özenle şekillendirilmiş gibi duruyor, ona bunun bir illüzyon olabileceğini düşündürüyordu. Yüzü toprak içindeydi, köprücük kemiğinin üzerinde kanlı bir yara vardı ve gözleri viski renginde parlıyordu. Adam sanki yanıtları bulabilecekmiş gibi bakıyordu Shealy'ye. Shealy o anda o kadar korkmuş olmasaydı, onu bu dertten kurtarabilirdi. Shealy O'Leary'nin bir şey bildiği yoktu.

Hava sıkışıp onları içine alırken adam gözlerini Shealy'den ayırmadı. Shealy de gözlerine baktı, nefesini yüzünde hissetti, acı veren bu basınçla boşuna mücadele verirken kollarının titrediğini gördü.

Kimdi bu adam?

Hayatındaki Arzuları ve İhtisarı

Güç her ikisinin de direncini kırdı ve Shealy gözlerini sıkıca yumdu. Büyük olasılıkla yanıtı hiçbir zaman öğrenemeyeceğini düşündü çünkü şu anda olan her ne ise ikisini de öldüreceği kesindi. Adam o gücün ağırlığıyla savaştı ama sonunda kolları pes etti ve Shealy'nin üzerine yığıldı. Adamın bedeni tepeden tırnağa Shealy'nin üzerindeydi. Yanak yanağa duruyorlardı ve Shealy kulağında adamın sıcak nefesini hissetti. Tiz sesler iyice yükseldi sonra sanki aniden bir asfaltı delip geçtiler ve düşmeye başladılar...

Bölüm İki

“*L*anet olsun!” diye bağırdı biri.

Shealy hızla kafasını çevirdi ve acıyı vücudundaki her bir sinirde hissetti. Şimdi sert ve rahatsız bir şeyin üzerinde yatıyordu. Otoparkta, karanlığın içindeki yarıktan savaşıyla beraber gördüğü genç çocuk yanında durmuş, yüzünde dehşet ve şok ifadesiyle ona bakıyordu.

Shealy nefes almaya, konuşmaya çalıştı ama ezici ağırlık hâlâ üzerindeydi ve Shealy sözcük oluşturacak kadar hava alamadığını hissetti. Aynı anda yavaş yavaş şok edici farkındalığa ulaştı: Üzerindeki bu ağırlık, üzerine yayılmış koyu tenli savaşıya aitti. Gölgeler ve karanlık; parlak, güneşli bir güne dönüşmüştü. Tiz çığlığın yerini daha çok kanlı bir kemik için dövüşen vahşi hayvan sürüsünün homurtusu almıştı ve -Shealy elinden geldiğince etrafına bakındı- babası ortalıklarda yoktu.

“Ağabeyim öldü mü?” Çocuk, genç yüzüne ergen bir tezat oluşturan derin bir sesle sordu. “Onu öldürdün mü? Ona zarar verdiysen gırtlığını keserim, yemin ediyorum, yaparım.”

Çocuk tam hançerine uzandı ki Shealy'nin üzerindeki adam inleyip kıpırdandı. Yavaşça başını Shealy'nin omzuyla boynu arasındaki çukurdan kaldırdı. Tıpkı Shealy gibi o da şaşkın görünüyordu. Sonra o tuhaf altı kahve gözler Shealy'ninkilerle buluştu ve sis perdesi aralanıp onları sıcaklığa bıraktı. Adam Shealy'ye baktı ve o an esnedi... Gerildi... Kemiklerini çatırdattı.

Shealy'nin bedenindeki her hücre o bakışı, o viski parlaklığının altında titreyen elektriği hissetti. Ardından adamın bakışları Shealy'nin gözlerinden yüzüne, çenesi ve boynundaki yaralara, yaralı kulağına yöneldi. Bakışlarının her bir temasında sorular ve sıcak bir farkındalık vardı. O anda Shealy yaralarını saklamak, yüzünü kaçırmak istedi ama adam büyük, ağır bedeniyle onu gözlerine hapsedmişti.)

Aniden Shealy'yi ezdiğini fark etmiş gibi kendini itti ve yanına sırtüstü uzandı. Nihayet Shealy derin ve ıstıraplı bir nefes aldı. Yakınlarda bir yerde, Shealy homurdanan canavarları duyuyordu. Sanki yüzlercesi bir şey için ağızlarından köpükler çıkarıyordu...

Shealy neredeydi? Babası nereye gitmişti? Çılgınca dört bir yana baktı ama ona dair bir iz yoktu.

Üzerindeki parlak, mavi gökyüzü gözlerini acıttı. Altındaki taşlı, sert zemin etini oyuyor gibiydi. Bir an öylece kaldıktan sonra karanlıktaki tuhaf deliğin içinden gördüğü dev taşın üzerine fırlatılmış olduğunu anladı. Çekildiğini ve sonra sert bir kuvvet tarafından itildiğini hatırlıyordu...

Aniden ayağa kalktı ve kanın beynine sıçramasıyla birden başı döndü. "Babam nerede? Ona ne oldu?" diye sorduğu anda çocuk da lafa girmişti. "Tiarnan, nereye gittin? Bir an buradaydın ve sonra..."

Adam sorulara engel olmak için elini havaya kaldırdı ve doğrulup titreyen bacaklarının üzerinde durdu. Bir an sallandı, Shealy kaygılı gözlerle onu izledi. Gömleği kan içinde kalmış, beti benzi atmış, elleri soyulmuştu. Shealy, bu adamın diğer soluk benizli adamla nasıl mücadele ettiğini hatırladı. Bu adamı şaşırtıcı bir şekilde tanıdığını hissettiğini hatırladı.

“Babam nerede?” diye sordu bu kez daha kararlı bir sesle.

Adam onun sorusunu duymazdan geldi ve başka bir soruyla karşılık verdi:

“Nasıl yaptın bunu? Beni nasıl çektin?”

“Çekmek mi... Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Sen geldin buradan... Buradan işte.” Ellerini etraflarını saran bilinmezliğe doğru salladı. “Buradan. Sen geldin bana... Bize. Ben değil, Babamın nerede olduğunu bilmek istiyorum!”

Sesi panikle, korkuyla yükseldi. Savaşçı onu sessizce ama dikkatle izledi. *Tier Nawn* demişti babası ona fakat çocuk adını söylerken daha yumuşak bir şekilde telaffuz etmişti. *Tiarnan*.

“Yaşlı adam senin baban mıydı?” diye sordu sonunda.

Shealy başını salladı ama bu adamın geçmiş zaman kullanmasına sinir olmuştu. Sözcükleri tuhaf kullanıyordu ve Shealy kendine, adamın kasıtlı olarak geçmiş zaman kullanmadığını söylemeye çalıştı. Otoparkta, karşısındaki bu adamın soluk benizli adama nasıl bağırdığını ve o sırada konuştuğu dili anlayamadığını hatırlayıp onun da şu anda Shealy’yi anlayamıyor olması gerektiğini düşündü.

Çocuk, *Tiarnan*’ın kardeşi, “O zaman bunu o yapmış olmalı” dedi.

O anda kafası iyice karışmış olan Shealy bağırdı:

“Ne yapmış? Sen neden söz ediyorsun? Babam hiçbir şey yapmadı. Söylemeye çalıştığım da bu. Sen karanlığı açtın, sonra o diğer adam...”

“Cathán” dedi savaşçı. “Seni istiyordu.”

Shealy, bu adamın nahoş sözleri karşısında öylece bakakaldı. Soluk benizli adamın üzerine nasıl atladığını, ona ulaşmak için babasını nasıl yere devirdiğini hatırladı. Tiarnan olmasaydı, başaracaktı da.

“Cathán diye birini tanımıyorum. Biz babamla arabaya doğru yürürken siz üzerimize saldırdınız.”

İki uzun adımla savaşçı Shealy’nin önünde durdu ve başını eğip yüzünü Shealy’ye yaklaştırdı. Topuklarının üzerinde dengesini sağladı. Kaçmaya çalıştığı takdirde üzerine hamle yapmaya hazır duruyordu. Elini havaya kaldırdı ve Shealy irkildi. Bu etkileyici hareket karşısında gözlerini kıstı, uzun parmaklarını Shealy’nin çenesine sardı ve gözlerini kaçırmaması için başını yana yatırdı.

“Ben sana saldırmadım” dedi sert bir sesle.

Shealy yanaklarının kızardığını hissetti. Hayır, saldırmamıştı. Hatta Shealy’yi o soluk benizli adamdan kurtarmıştı.

“Ama burada olmam senin hatan” diyebilirdi Shealy. Doğruyu söyleyip söyleyemediğinden bile emin değildi. “Beni sen getirdin.”

O inanılmaz gözlerde bir şey parladı; erkeksi ve korumacı, sanki o basit cümle -beni sen getirdin- Shealy’yi onun kanatları altına almıştı. Shealy boğazının kuruduğunu hissetti. Kalbi yerinden fırlamak üzereydi.

“Babanın adı ne? Söyle bana.”

Savaşçının otoriter sesi karşısında Shealy mırıldandı:

“Donnell. Donnell O’Leary.”

“Leary” diye tekrarladı savaşçıyla kardeşi aynı anda. Sanki sözcük ağızlarında pis bir tat bırakmıştı. Savaşçı elini indirdi ve öylece durdu.

“O’Leary” diye düzeltti Shealy. Şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Tiarnan sordu:

“Peki, baban seni Cathán’a vermek için mi oraya götürdü? Bunu planlamış mıydı?”

“Sen delirdin mi?” diye yanıtladı Shealy. “Hayır. O adam bize saldırdı. Babamın canını yaktı. Hatta...”

Shealy zorlukla yutkundü. Aklından geçeni söylemeyecekti. Babası burada değildi ama bu, aklına gelen o kötü olayın olmuş olabileceği anlamına gelmezdi. Başka bir yerde, güvende olmadığı anlamına da gelmezdi. Vahşi canavarların karanlıktan gelen yaratıklar gibi haykırmadıkları güvenli bir yerde. Shealy derin bir nefes aldı:

“Babam beni asla bilerek tehlikeye atmaz” dedi kısık bir sesle.

Tiarnan onu öyle dikkatli bir şekilde süzüyordu ki Shealy oracıkta küçülmek istedi. Sonunda Tiarnan cevapladı:

“Sana inanıyorum.”

Shealy ona neden güvendiğini, ona inanmasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu ama içinde duyduğu rahatlatma gözlerini yaktı ve onu savunmasız yakalayıp içinde biriken gözyaşlarını açığa çıkmaya zorladı. Shealy doğruldu, kendini o güçlü kollara bırakıp bebek gibi ağlamamak için başka bir şey düşünmeye çalıştı.

“Tiarnan” dedi çocuk. “Köşeye sıkıştık ve sen ortadan kaybolduğundan beri onların sayısı iki katına çıktı. Şimdi bununla ilgilenecek zaman yok.”

Shealy'nin onların ne olduğunu açıklanmasına ihtiyacı yoktu, onları duyabiliyordu. Aralarında konuştuğu deliye dönmüş canavarlar daha da kızışmıştı ve sonunda hırıltıları Tiarnan'ın farkındalığına ulaştı. Taş zeminin kenarına doğru yürüdü ve aşağı baktı. Kontrolden çıkmış hayvanlar hemen aşağıda olmalıydı. Havlamaları ve horultuları giderek artıyordu. Kudurmuşlardı. Killi taş çarpan sesleri berrak gökyüzünde yankılanıyordu.

Tiarnan sessizce lanet etti.

Bu aşağıdakiler neydi böyle?

Shealy kendini bitkin ve yorgun hissediyordu, ayakta durmak için çaba sarfediyordu. Çocuk elinde tuttuğu bıçakla ona baktı. Gözlerindeki ifade, bıçağı nasıl kullanacağını bildiğini ve kullanmaktan da çekinmeyeceğini söylüyordu.

Bildiğim iyi oldu, diye düşündü Shealy.

Kana susamış çocuğa yer açtı ve etrafındaki araziye bakarak düz zeminin kenarına doğru ilerledi. Yeşille kaplı haşin, acımasız doğa arkasında göğe yükselen sarp kayalıktan ufuktaki karanlık ormana doğru uzanıyordu. Ağaç kabuklarının ve kayahklarm kahverengi ve siyah renkleri, yeşile bezenmiş bir mozaikteki vahşi yaralar gibi görünüyordu. Renkler gerçek olamayacak kadar parlak, bir o kadar çıplaktı.

Buna rağmen hiç kuşkusuz gerçektir. Dehşet verecek kadar gerçek.

Shealy kenara ulaştı ve aşağı baktı.

Aşağıda sayabileceğinden daha çok kurt vardı. Yüksekteki masa gibi uzanan kayaya doğru hamle yapıyor, üzerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Bunlar keçeleşmiş kürkleri ve kan soluyan burunlarıyla dev yaratıklardı. Ağızlarından köpükler çıkarıyor, birbirlerinin üzerine çıkmaya çalışıyorlardı. Shealy sert bir şeye

çarpıp haykırdı. O anda kollar dört bir yanını sarıp onu yakaladı. Shealy anında döndü ve karanlık savaştının çıplak göğsüyle yüz yüze geldi.

Shealy başını kenara eğdi. Adamın gücünü ve sıcaklığını hissedebilecek kadar yakınındaydı. Tiarnan'da deri, tef ve taze deniz havası karışımı bir koku vardı.

Shealy bakışlarını sert, kaslı göğüs duvarından Tiarnan'ın güçlü, kare çenesine; kırık, eğri ve yaralı burnuna; o nefes kesici altın rengi gözlerin üzerinde yay gibi uzanan koyu renk kaşlara ve o gözleri çevreleyen uzun kül rengi kirpiklere yöneltti. Yüzü erkeksi ve güzeldi. Kabaca yontulmuş çizgiler ve haşın tonlarla bir sanat eseri idi. Zorlayıcı. Büyüleyici. *Tehlikeli.*

"Neredeyiz?" diye sordu Shealy sesindeki boğukluğa şaşırarak.

Tiarnan'ın bakışlarının yine yüzündeki yaraların üzerinde dolaştığını hissetti ve gayriihiyari başını yana yatırıp saçlarını kulağının üzerine düşürdü. Bu hareket karşısında Tiarnan kaşlarını çatı.

"Fennore'dayız" dedi.

Sesi bile Shealy'nin içini gıdıkladı.

"İrlanda?" diye sordu Shealy. *İrlanda mı? Burası mı?* "Ama... Nasıl... Nerede... Sen şimdi Fennore Adası'nda olduğumuzu mu söylüyorsun?"

Soruyu sormak bile onu mutsuz etti. Hamile annesini öldüren ve Shealy'yi de ölümün kıyısına götüren o kaza Fennore Adası'nda yaşanmıştı. Biri aklına geldiğinde mutlaka diğerini de hatırlardı.

"Hayır" diye yanıtladı Tiarnan. "Burası Fennore'un karanlık kalbi. Inis Brandubh."

Braun-duuv. Tiarnan bunu neredeyse melodik bir şekilde söylemişti ama Shealy ne anlama geldiğini bilmiyordu. İrlandacası hiçbir zaman iyi olmamıştı ve Amerikan topraklarında yaşamaya başladığından bu yana çoğunu da unutmuştu. 'İnis'i biliyordu ama. *Ada* demekti. Öyleyse Karanlık Kalp Adası mıydı burası?

Temkinli gözlerle Tiarnan'a baktı ve onun da Shealy'yi süzdüğünü fark etti. Büyük elleri Shealy'nin belini sarmıştı. Sıcak ve rahatsız ediciydi ama hâlâ vücudunu kavramış bir şekilde duruyordu. Shealy onu itmeliydi ama ellerinin sakinliğinde, altın ve kahverengi gözlerinin girdabında bir şey ona engel oldu. Bir an için Tiarnan'm ruhunda gezinen o çelişkinin yakıcı sıcaklığını hissetti. Bunun ne olduğunu anlamasına imkân yoktu.

"Sen kimsin?" diye sordu Tiarnan sonunda.

"Shealy" diye yanıtladı. "Shealy O'Leary."

"Leary." Tiarnan bir kez daha suçlama, onaylama ve boyun eğme karışımı tuhaf bir ses tonuyla mırıldandı.

Tiarnan onu bıraktı ve Shealy'nin gözünden kaçmayan bir gönülsüzlükle geri çekildi. Shealy'nin bedeni isyanla sallandı. O da tüm içtenliğiyle Tiarnan'm onu tutmaya, korkularını bastırmaya devam etmesini istiyordu belli ki. Tiarnan döndüğünde Shealy o viski rengi gözlerde bir duygu parıltısı yakaladı. Pişmanlık ve açlık, birbirleriyle savaş hâlindeydi.

"Sen kimsin?" diye sordu Shealy bu kez. Tiarnan kafese kapatılmış bir aslan gibi dolanmaya, arkalarında uzanan kayalığı incelemeye başlamıştı. Ardından taş platonun diğer tarafına yürüdü ve karanlık ormanlara doğru baktı.

"Tiarnan."

Sanki bu her şeyi açıklarmış gibi.

“Bu da kardeşim, Liam. Biz burada esiriz.”

Esir mi? Shealy’nin ağzı açık kaldı. “Neden? Neden esirsiniz?”

Tiarnan hızla ona bakıp gözlerini kaçırdı. “*Neden*, anlamsız ve ikimizin de yanıtlayamayacağı bir soru.”

Tiarnan taşın kenarında bir uçtan diğer uca yürürken aşağıda kana susamış kurtlar onu izliyor, heyecanla yukarı doğru hamle yapıyorlardı. Shealy o anda, Tiarnan’ın bu riskli alanı daha güvenli bir hâle getirmek ya da kaçmak için bir yol aradığını fark etti.

Tanrım, kurtların bir şekilde yukarı tırmanacaklarını düşünüyor. Bu düşünceyle birlikte gözünün önünden midesini bulandıran görüntüler geçti. Shealy, bu yüksek taşın üzerinde durdukları sürece güvende olduklarını düşünmüştü.

Kafasındaki soruları bir kenara bırakıp döndü ve o da aynı tüyler ürpertici kayalıkları, dağları incelemeye başladı. Kaçış rotasına benzer hiçbir şey göremedi. Dahası, arkalarında yükselen kayalıklar en iyi ihtimalle mabetlerini riskli kılıyordu. Eğer bu kurtlar Shealy’nin Discovery Channel’da izlediklerinin yarısı kadar zekiye buraya çıkmanın bir yolunu bulacaklardı. Hemen ileride, ulaştıkları takdirde taş platonun üzerine zıplayıp avlarmı mideye indirmelerine olanak verecek bir kayalık vardı.

Tiarnan büyük bir yoğunlukla araziye inceledi. Ağaçların aralarında mağara gibi görünen karanlık lekeler vardı ve Tiarnan her birini sessizce inceledi. Omuzları gergin, yüzündeki ifade ciddiye. Duruşu, olasılıkları tartarkenki istikrarı, düşünceli bakışları ve kardeşine bakarken yüzünde beliren dalgın ifade... Hepsi Shealy’nin gerçeği anlamasını sağladı. Bu adam zorlu koşullara yabancı değildi. O anda, ona güvenen insanların yaşam ve ölümleri arasındaki bariyerde olmaya alışkın biri

gibi görünüyordu. Alışkın ve bıkkın. Shealy bunu Tiarnan'ın vücudundaki her çizgide görebiliyordu.

Gözlerini üzerinde hissetmiş gibi Tiarnan başını kaldırdı ve bir kez daha onu sıcak bakışlarına hapsetti. Sanki Shealy'nin saklamak için çaba gösterdiği o savunmasızlığı görüyordu. Cathán dediği adam saldırdığında Shealy'yi kurtarmış olabilirdi ama bu adamdaki tehlikeyi görmeyecek kadar aptal değildi.

Shealy, Tiarnan'ın bakışlarından uzaklaştı ve bir adım geri gidip bu kayalıktan canlı canlı yem olmakla sonuçlanmayacak bir kaçış yolu aramaya başladı. Bir yanda onlara barınak olabilecek orman vardı ama oraya ulaşmak için geniş, açık vadiyi geçmek zorundaydılar ve o noktada sürünün etraflarını sarıp onları öldürmesi kaçınılmaz olacaktı. Sol tarafta uçurum yükseliyordu. Duvar üç, üç buçuk metre yüksekliğindeydi; sonrasında dev kayalıklar ve küçük kayalar başlıyor, sanki bir dağın tepesi özenle kesilmiş gibi dümdüz bir platonun üzerine çıkılıyordu. Shealy, platonun diğer yanında dalgalanıp kabaran denizin kudretini duyabiliyordu.

"Yukarı ulaşmalıyız" dedi Tiarnan kırık kenarları ve düzensiz çıkıntılarıyla taş duvarı işaret edip.

Shealy bu duvara tırmanmanın imkânsızlığını düşündü. Bu platodan diğerinin üzerine ulaşmayı başardıkları takdirde bile kaçmayı başaramayacaklarından korkuyordu. Kurtlar aşağıda etraflarında dolanıyor, bıkmadan uluyup hırlıyorlardı.

Tiarnan öyle sakin bir sesle konuşmaya devam etti ki sanki yaşam ve ölüm onun kararma bağlı değildi.

"Mağaraların bir yardımı olmaz. Sadece bir tuzaktan diğerine kaçmış oluruz. Ve öleceksek bunun karanlık bir mağaradansa denizde olmasını tercih ederim. Ama şu tepenin üzerine ulaşabilirsek izimizi kaybettirebiliriz."

“O atlayamaz” dedi Liam parmağını Shealy’ye doğru sallayarak. “O taş çok uzak.”

“Atlar” dedi Tiarnan, Shealy’yi şaşırtan ve neredeyse inandıran bir kesinlikle. Ama sonra Shealy taş platoyla taş duvarın arasındaki mesafeye -Tiarnan’ın ondan beklediği atlayışı yapacağı boşluğa- baktı ve Liam’la aynı fikirde olduğuna kanaat getirdi. Mesafenin uzak olması bir yana, diğer taraftaki taş yüzeye tutunmak için hepsinin vakum vantuzlarına ihtiyacı olacaktı.

“Onu bırakmalıyız” dedi Liam kaşlarını çatıp. “O bizim sorunumuz değil.”

“Hayır” dedi Tiarnan. “O bizle geliyor.”

Shealy’den kısık bir ses çıktı. Onu ele veren bu ses karşısında kıpkırmızı oldu ve dizlerinin birbirine çarpmasını engellemek için bacaklarını birleştirdi. Bu iki adam onu geride bıraktıkları takdirde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu ama bu olumsuz yanıt karşısında ne kadar müteşekkirdiğini Tiarnan’ın bilmesini de istemedi.

Tiarnan ona bakmadan devam etti:

“Kapıyı babası açtı, Liam. Anlıyor musun? Bir an için kaçtım. Eğer hâlâ hayattaysa babası onu arayacaktır ve onu bulduğunda kapıyı tekrar açacak. O zaman biz de o kapıdan geçip kurtulacağız buradan.”

Shealy bu sözler karşısında şok oldu. Tiarnan, tıpkı ondan önce pek çoklarının yaptığı gibi Shealy’yi kullanmak istiyordu ve bu yüzden onun hayatta kaldığından emin olacaktı. Ama babası konusunda yanılıyordu elbette. Babasının gizemli bir kapı açması ve bu ikisini bu korkunç yerden kurtarması mümkün değildi. Donnell’in şu anda içinde bulundukları koşullarla bir ilgisi olduğunu düşünmek de yanlıştı ama Shealy şu anda bunu dillendirmenin anlamsız olacağını düşündü.

O anda, kurtlardan biri taşın tabanına tırmandı. Hayvan bir-iki metre yükselmişti ki kayıp bir gümbürtü ve haykırıyla yere çarptı. Ama şimdi diğerleri de büyük pençeleriyle aynı hamleyi denemeye başlamıştı.

Shealy'nin yanında Tiarnan elini omzundaki kanlı yaraya sürdü ve ayaklarının üzerinde sallandı ama düşmedi. Shealy, Tiarnan'ın yüzündeki kararlılığı gördü.

"Orası" dedi Tiarnan birkaç metre yükseklikteki çıkıntıyı işaret edip.

Bu taşlık Shealy'ye çok büyük veya sağlam görünmüyordu ama o noktadan dev kayalıkların arasındaki yapıya ulaşabilir ve daha yükseğe tırmanabilirlerdi.

Kurtların onları köşeye sıkıştırdıkları taş yapıdan, kana susamış hayvanların azı dişlerinin üzerinden üç metre kadar sıçrayıp çıkıntıya tutunmaları gerekecek, sonra da bir sonraki seviyeye ulaşmayı umacaklardı. Yapılabilirdi. Belki.

Tiarnan önce Shealy'ye, ardından Liam'a baktı. Shealy, Tiarnan'ın kaçışlarını saran parametreleri hesaplamak ve sonu lanet getirmeyecek bir plan yapmak için uğraştığını biliyordu. Ama bu yetersiz bir çabaydı. Bu kayalıktan kaçmanın tek bir yolu vardı ve düşükleri takdirde aşağıda onları bekleyen bir güvenlik ağı yoktu. Shealy derin bir nefes alıp doğruldu ve gururla çenesini havaya kaldırdı. Kendini hiçbir zaman güçsüz veya aciz bir kadın olarak görmemişti. O İrlandalıydı ve İrlandalı kadınlar, ne kadar dehşete kapılmış olsalar da zorluklara boyun eğmezlerdi.

"Geliyorlar, Tiarnan" dedi Liam.

Hakkıydı. Kurtlar birbirlerini eziyor, tırmanıp aşağı kayıyorlardı. Ama her hamle onları hedeflerine, o kritik atlayışı yapmaya niyetlendikleri yere yaklaşıtıyordu.

Kardeşler sessizce bakıştılar ve Shealy, bir karara vardıklarını gördü.

Tiarnan, Shealy'yi kendine doğru çekti sonra arkasına geçti. Kolunu Shealy'nin omuz hizasında uzattı ve küçük bir raf gibi görünen çıkıntıyı işaret etti. Shealy uyuşmuş bir hâlde Tiarnan'ın onun o küçük çıkıntıya atlamasını beklediğini fark etti.

“Atlarken güç ve hız kazanmanız gerek. Ne yaptığınızı düşünmeyin. Sadece kendinizi olabildiğince hızlı bir şekilde ileri itin.”

Tiarnan, Shealy'nin başıyla onay vermesini bekledi ve ardından önüne geçti. Shealy yıllar içinde duygularını saklamayı öğrenmişti ve şimdi yüzündeki maske, Tiarnan'ın içindeki dehşetin tamamını görmesini engellediği için minnettardı. Tiarnan'ın gözleri bir süre sessizce onu izledi. Tiarnan'ın Shealy'nin yanaklarına usulca dokunan ılık parmakları Shealy'yi şaşkına çevirdi ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Tiarnan uzaklaştı. Tek kelime etmeden koşarak uzun bir adım attı, çıkıntının boşluğuna sıçradı, hızla çarparak sarsıldı ve taşa tutundu. Shealy ve Liam onu dehşete düşmüş gözlerle izliyor, kurtlar ise genç adama ulaşmak için duvara tırmanmaya çalışıp birbirleriyle kavga ederek topuklarına doğru sıçıyorlardı.

Tiarnan dengesini sağladı ve kenara geçti. Parmaklarını keskin bir çıkıntıya sarıp seslendi:

“Sıra sende, Leary.”

Tiarnan'ın kıl payı kurtarmış olması, Shealy'nin dehşete kapılmasına neden oldu. Tiarnan iri, güçlü ve kuvvetli bir savacıydı. Tiarnan'ın güç bela başardığı bu atlayışı Shealy nasıl başaracaktı?

“Düşünüyorum da...”

Tiarnan'ın sesi gürledi:

“Düşünme.”

Liam geri çekilip Shealy’nin önünü açtı.

“Tiarnan haklı. Sadece derin bir nefes al ve koş.”

Shealy ayaklarında hâlâ yüksek topuklu sandaletlerin olduğunu fark edip çabucak eğildi ve ayakkabılarını çıkardı. O anda Tiarnan’ın o altın, parlayan gözleriyle onu izlediğini hissetti, başını kaldırdı ve Tiarnan’ın bakışlarına hapsoldüğünü fark etti. Dönüp topuklularını platonun kenarından ileriye doğru fırlattı ve kurtlardan birkaç tanesi ayakkabıların peşinden koşmaya başladığında Shealy kendi kendine sııttı.

“Şimdi, Leary” diye bağırdı Tiarnan.

“Adım Shealy” diye öfkeyle düzeltti savaşçının hitabını ve dönüp tehlikeli uçuruma, diğer yanda elini uzatmış bekleyen Tiarnan’a baktı. “Shealy O’Leary.”

Öyle dehşet içindeydi ki itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Elbisesini yukarı doğru çekti ve koşarak diğer tarafa doğru atladı.

Yolu yarılamıştı ki başaramayacağını anladı.

Bu netlik, canını yakan ve sinirlerini geren bir panik dalgasıyla geldi. Hareket gücü kazanmak, kendini zorlamak, mesafeyi kapatacak herhangi bir şey yapmak için kol ve bacaklarını çılginca salladı. Yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı ama olmadı.

Yer çekimi onu hızla aşağı çekti ve düşmeye başladığı sırada Tiarnan’ın gözlerindeki endişeyi gördü. Altında kurtlar kudurdu, hırlayıp yukarı doğru hamle yaptılar. Ayak bileğine değen dişleri hissettiği anda bir el koluna yapışıp onu yukarı çekti. Düşüşü, dişlerinin birbirine hızla çarpmasına ve korkuyla haykırmasına neden olacak kadar ani bir şekilde durdu. Hâlâ kurtların bacaklarına ulaşmasını önlemek için havada çırpınıyordu

ve vücudunun yavaş yavaş yukarı çekildiğini hissetti. Büyük kurtlardan biri, tahmin ettiği gibi, taşların arasından bir çıkış yolu buldu, koştu ve üzerine atladı. Hayvan hızla Shealy'ye çarptı ve Shealy, kolunu tutan elin gevşediğini hissetti. Hayvanın pençeleri bacaklarını keserken Shealy çığlıklar atarak kaymaya başladı. Aşağıdan başka bir kurt sıçradı ve üzerine hamle yaptı ama güçlü pençelerini onun debelenen bacaklarına geçiremedi. Yukarıdan Tiarnan ve Liam bağırdı ve Liam üzerlerine taşlar devirerek hayvanları korkuttu. Shealy, kaçışırken kurtların ciyakladıklarını duydu.

Tiarnan'ın güçlü elleri onu yukarı çekmeye başladı, ardından kendini onun kollarında hissetti ve Tiarnan onu çıkıntının üzerine bıraktı. Shealy tepeden tırnağa titriyordu ve Tiarnan'a sarıldığında onun hızla atan kalbini yanaklarında hissetti. Tiarnan onu sıkıca tuttu ve güvende olduğunu söyledi. Ama bu yalandı.

“Geliyorlar” diye bağırdı Liam.

Tiarnan rahatlıkla Shealy'yi kaldırıp arkasındaki kayalığa çıkardı ve elini uzattı.

“Hadi, o zaman. Şimdi.”

Liam da ağabeyi gibi taşın üzerinden atlamadan önce birkaç adım geri gidip koştu. Tiarnan onu kolayca yakaladı ve hiç şüphesiz Liam, Tiarnan'dan daha yumuşak ve Shealy'den daha sakin bir iniş yaptı. Tiarnan çocuğu kucakladı ve Liam, bir sonraki seviyeye çıkmak için ağabeyinin omzunu kullandı.

Kurtlar taş zemine ulaşma gayretlerinden vazgeçmiş ve şimdi tırmanmalarına olanak veren bir başka açıklık bulmuşlardı. Avlarına odaklanmış hâlde kayaların arasından kıvrılarak tırmanmaya başladılar. Tiarnan, Liam'ın beklediği bir sonraki kayalığın üzerine tırmandı, ardından eğilip kuvvetli bir hamleyle

Shealy'yi çekti. Shealy yere bastığında sivri taşlar ayaklarını kesti ama kurtların keskin dişlerini ensesinde hissederek Liam ve Tiarnan'ın peşinden hızla tırmanmaya başladı.

Kurtlar hızlı ve aktif bir şekilde yaklaşmayı sürdürdüler. Şimdi sayıları artmıştı ve Shealy onların kızgın nefesini hissederken onlar da aradaki mesafeyi kapatıyorlardı. Ve sonra birden Liam en tepeye tırmanıp karnının üzerine yattı, Tiarnan ise Shealy'yi kucaklayıp platonun üzerine doğru itti ve ardından o da tırmandı.

Bir an öylece durdular. Kendi nefesleri, peşlerindeki azgın sürünün hırıltılarına karıştı. Karşılarında yüz elli metre kadar bir düzlük vardı, ardından dalgalı deniz başlıyordu. Shealy dalgaların kayaya çarpışlarını duyuyor, tuz ve salamura kokusunu alabiliyordu.

“Devam edin” dedi Tiarnan ve Liam ile Shealy düzlüğe zıplayarak söyleneni yaptılar. Shealy'nin ciğerleri yandı, kasları titredi. Tiarnan, Shealy'nin elini yakaladı ve onu çekti. Birlikte koşarak uçurumun kenarına ulaştılar.

Tam da Shealy'nin düşündüğü gibi bir tehlikeyi diğerine tercih etmişlerdi. Dik bir kayalığın kenarında durdular. Aşağıya giden tek yol bir başka atlayıştı. Bu kez baş döndürücü bu yükseklikten dondurucu suya atlamaları gerekiyordu. Shealy kayahklara, kumlara ve böyle bir atlayışın getireceği kaçınılmaz ölüme büyük bir şiddetle çarpan çalkantılı dalgaların tepesinde durdu. Kanlı bacaklarına, baldırındaki ısırga, bileğinde kanayan diş izlerine baktı. Kurtlar yaklaşıyordu. Saniyeleri vardı sadece. Belki daha az.

“Şuraya atlıyoruz” dedi Tiarnan aşağıda, kayalıkların arasındaki akıntı havuzunu işaret ederek. “Su daha derin görünüyor. Çok fazla kaya yok.”

Shealy de görmüyordu ama bu orada, hemen yüzeyin altında kayaların olmadığı anlamına gelmezdi. Üçü sessizce bakışarak vedalaştı, birbirlerine şans dilediler. Shealy bunun ne anlamı geldiğini bilmek istemiyordu ama Tiarnan'ın gözlerindeki korku, o kurtlar kadar canlıydı. Kendi için değil, kardeşi içindi o korku. Ve Shealy için.

“Bu kez önce ben” dedi Liam ve bir anda, tereddüt etmeden uçtu.

Liam aşağı doğru havalandığı sırada, Tiarnan sanki onu durdurabilirmiş, sanki başka bir yolu varmış gibi ona uzandı. Yoktu elbette. Ardından öfkeyle inledi ve Shealy'yi kendine çekip elini sıkıca tuttu. Kurtlar platonun kenarına ulaşmış, bedenleri uzayıp aradaki mesafeyi hızla kapatarak onlara doğru koşuyorlardı.

“Cesur ol” dedi Tiarnan.

Yaptığı şeyi düşünmesine fırsat kalmadan Shealy, Tiarnan'la birlikte uçurumdan atladı. Suya daldıklarında elleri hâlâ sıkıca kenetliydi.

Bir kurt arkalarından düşüşe geçti, ne yaptığını fark ettiğinde pençelerini sallayıp ciyaklamaya başladı. Shealy Tiarnan'ın güçlü çekişiyle hızla dibe inerken hissettiği dehşetle cıgılgı göğüs kafesine sıkıştı. Kurt sert ve sivri bir şeye çarptığında Shealy sesleri duydu ve kendini de aynı sona hazırladı. Ama sonuçta, hissettiği tek şey buz gibi suyun vücuduna iğneler batıran soğukuydu. Tek bildiğiye derinliklerin karanlığıydı.

Bölüm Üç

Tiarnan soğuk suya çarptı ve derisinin canlı canlı yüzüldüğünü hissetti. Soğuğun şoku dondurucu sulara yaptıkları dalıştan baskın gelmişti. Bu şok aklını ele geçirdi, panikle sarstı ve uzuvlarını uyuşturdu, ta ki kendini okyanusun dibine doğru hızla ve sertçe batan bir taş gibi hissedene kadar. Shealy'nin elindeki gücü hafifledi ve dalgalı deniz onları ayırdı.

Bulanık derinliklerde gözlerini açtığında korkmuş, paniğe kapılmıştı. Vücudunu felç eden soğukla mücadele ederek yüze doğru çırpındı. Ciğerleri yanarak sudan dışarı sıçradı ve ıslak hayayı içine çekti. Kadını ve kardeşini arıyordu. İsimlerini seslendiğinde yanıt gelmedi. Dalgaların arasında çırpınan kimse yoktu.

Sular vücudundaki tüm ısıyı söküp alırken dehşete kapılmış bir hâlde tekrar daldı. Gözünün ucuyla beyaz ve pembe bir şey gördü. Elbisesi, oradaydı, Leary adındaki kadın yaklaşan fırtınaların rengindeki gözleriyle oradaydı. Tiarnan bacaklarını sertçe itti, ona doğru yüzüp kadını kollarının altından yakala-

dı ve suyun yüzeyine doğru çekti. Kadının aldığı derin soluk, Tiarnan'ın derin bir oh çekmesini sağladı. Liam'dan bir iz arayarak ölümcül akıntılara karşı ilerledi ve kayalıklı sahile ulaştı.

Soğuk dalgalar Shealy'nin vücudunu sarsmıştı ve Tiarnan onu bir an için bile yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu ama kardeşi hâlâ denizdeydi ve onu bulmak zorundaydı.

“Git” dedi Shealy takırdayan dişleriyle, bir şekilde Tiarnan'ın aklından geçenleri okumuştı. “Ben iyiyim.”

Tiarnan bir an tereddüt etti. Soğuktan uyuşmuş bir hâlde tekrar akıntıya daldı. Suyun altında sesler ürkütücü bir şekilde inilti ve uğultulara dönüştü. Tiarnan ne zamandır karanlık sularda olduğunu bilmiyordu ama ciğerleri ağrıyor, gözleri yanıyor ve buz gibi soğuk tenini yakıyordu. Liam'dan hiçbir iz yoktu. Uyuşukluk kaslarını güçsüz bırakırken Tiarnan dondurucu dalgaların içinde daha da derine daldı.

Çaresiz ve umutsuz bir hâlde Liam'ın adını haykırarak soluk soluğa yüzeye çıktı. Dalgalarla savaşıyor, dört bir yana dönerek suların arasında kardeşinin kafasını görmeyi umuyordu. Shealy'nin ona seslendiğini duydu. Kıyıdan bir yeri işaret ettiğini gördü ve beyaz tenli kolunu izledi. Orada, dalgaların arasında yüzüstü yüzüyordu. Ona ulaşması, onu tutup yüzünü sudan kaldırması sanki saatler aldı. Liam'ın yüzü bembeyaz olmuş, dudakları morarmıştı. Nefes almıyordu.

Kolunu Liam'ın göğsüne dolayıp tüm gücüyle yüzmeye başladı. Shealy onlara doğru koştu, kardeşini alıp kıyıya çekti. Ardından Tiarnan da kendini kıyıya çekti ve Shealy'nin kardeşinin üzerine eğilip kulağını göğsüne yasladığını gördü. Shealy kaşlarını çatmış bir hâlde Liam'ın gömleğini yırttı ve birleştirdiği ellerini sertçe göğsüne bastırdı. Saydı, ardından tekrar yüklendi ve aynı eylemi birkaç kez tekrarladı. Sonra Liam'ın

burnunu tıkadı ve eğilip dudaklarını birkaç saniye boyunca Liam'ın ağzına kapadı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Tiarnan soluk soluğa.

“Sunı teneffüs” dedi Shealy. Elleri Liam'ın göğsünde bir kez daha bastırdı. Sonra yine dudaklarına eğildi. İki, üç kez ve sonra...

Liam öksürdü, yan döndü ve bir göleti doldurabilecek miktarda gri-yeşil su kustu. Soluk soluğa kalmış bir hâlde tekrar kumların üzerine yattı. Hayattaydı. Aniden kendini güçsüz hissederek Tiarnan, kendini bir izdihamın ortasında kalmış bir fidan gibi titreyerek kardeşinin diğer yanına bıraktı. Hayattaydılar. Hepsi. Tiarnan bunun mümkün olduğuna inanmamıştı.

Shealy birkaç dakika daha kardeşiyle ilgilendikten sonra Tiarnan'ın yanına geldi, yüzünü küçük ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı. “Yanımda kal” dedi.

Tiarnan, Shealy'nin onun nereye gidebileceğini düşündüğünü bilmiyordu. Parmakları hissizleşmişti. Shealy, Tiarnan'ın uyumuş uzuvlarını ovmaya başladı. Sistematiik bir şekilde omuzlarından kollarına ve ellerine doğru ilerledi. Shealy'nin canlı dokunuşları Tiarnan'ın bacaklarına ulaştığında Tiarnan konuşamayacak kadar şaşkıındı.

“Ateş yakmamız gerek” dedi Shealy. “Isınmalıyız.”

Tiarnan başını salladı ama kalkmaya yeltendiğinde başını sallamaktan başka bir şey yapamayacağını fark etti. Kontrolünden çıkmış bir hâlde titriyordu ve titremesini durdurmaya çalıştıkça vücudu daha çok sallanıyordu.

Shealy ayağa fırladı ve kayalıklı sahile baktı. Pembe ve beyaz elbisesi neredeyse transparandı. Soğuktan teni kabarmıştı ve göğüsleri tuhaf, ıslak bir maddenin altında dimdikti. Tiarnan, Shealy'nin vücut hatlarını, bacaklarını, kalçalarının kıvrımını net bir şekilde görebiliyordu. Donmuş beyninden geçen ateş-

li düşünceler karşısında az kalsın kahkaha atacaktı. Doğrulamıyordu bile ama o elbiseyi çıkardığını, Shealy'nin vücudunu kendi bedeniyle kaplayıp sıcaklığını ona verdiğini hayal etti. Ona sahip olduğunu.

Boğazını temizledi ve tekrar doğrulmaya çalıştı. Başaramadı. Bu kadının önünde bu kadar aciz kaldığı için mahcup olmuş bir hâlde inledi.

Shealy dönüp ona ters bir bakış attı. "Sen orada kal" diye emretti. "Ben biraz dal toplayayım. Umanım kibritin vardır."

Tiarnan kibritin ne olduğunu bilmiyordu ama Shealy kuru dallar bulabildiği takdirde, ateş yakabileceğine emindi.

Shealy sahilde koşturup bir kayanın üzerinde birikmiş dalların yanına gitti. Bazıları yanacak kadar kuru görünüyordu. Öne doğru eğilip Tiarnan'a uzun bacaklarının ve ipeksi kalçalarının baş döndürücü görüntülerini vererek taşıyabileceği kadar dalı kucakladı. Tiarnan, daha önce Shealy'nin üzerindeki gibi bir kıyafet görmemişti ve şu anda başka kimse görmeden üzerini örtmekle o ıslak elbiseyi tamamen çıkarmak arasında gidip geliyordu.

Yanında Liam tekrar öksürdü. "Öldük mü şimdi?" diye sordu. "O da bize asla sahip olamayacağımız şeylerle işkence eden bir melek olsa gerek."

Kardeşinin tanıdık sesi, Tiarnan'a oturması için gereken gücü verdi. Yukarıda, kurtlar hâlâ onları izleyip hırslıyorlardı ama aşağı indikleri takdirde karşılaşacakları felaketin farkında, avlarını yakalama umutlarını yitirmişlerdi. Birkaç metre ileride köpüklü dalgaların arasında bir kurt cansız hâlde yatıyordu. Siyah dudakları keskin dişlerinin etrafında geriye çekilmiş, gözleri açık ve tepkisizdi. Bedeni dalgalarla ileri geri sallanıyordu.

Shealy, Tiarnan ve Liam'ın oldukları yere doğru koştu ve kucağındaki dalları Tiarnan'ın yanına bıraktı. Yaşlı bir adam gibi homurdanan Tiarnan dalları dizdi ve belindeki kesenin içinden çıkmaktasını çıkardı. Birkaç saniye içinde önce bir kıvılcım oluştu, ardından bir alev. Tiarnan üflemek için öne doğru hafifçe eğildi, Shealy'nin bakışlarını dudaklarında hissetti ve içinde bir başka alev hayat buldu. Shealy, Tiarnan'ın gözlerine baktı ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Bir an için Tiarnan, Shealy'nin gözlerinin büyüleyici gümüş rengi parlaklığında kayboldu. Shealy kıpkırmızı oldu ve hızla gözlerini kaçırdı.

Çok geçmeden Tiarnan kıvılcımlar saçan bir ateş yakmıştı bile. Üçü ateşin etrafına toplandıklarında Tiarnan kaygılı gözlerle gökyüzüne baktı. Güneş tepede parlıyordu ama Tiarnan güneşin şok edici bir hızla, beklenmedik bir şekilde hareket edebildiğini biliyordu. Birkaç dakika veya saat içinde batabilirdi. Kısa bir süre burada oturup ısınacak ve sonra yola devam edeceklerdi. Onların dışında yalnızca birkaç kişinin yaşamaya mahkûm edildiği bu terk edilmiş adanın ortasında bulunan kamplarına ulaşmadan karanlık bastıracağı takdirde her şeyi riske atmış olacaktı.

Tiarnan gömleğini çıkardı ve kuruması için ateşin yanına serdi. Pantolonunu da çıkarmak istiyordu ama Shealy onun her hareketini izliyordu ve Tiarnan, o gümüş rengi bakışların onu ne hâle getirdiğini saklayamamaktan korkuyordu. Tuzlu su açık yaralarını yakmış ama aynı zamanda pisliği ve kanı temizleyip yaralarını iyileştirmeye başlamıştı. Şimdi teninde sıkı ve yakıcı bir his vardı. Alev alev yanan ateşin karşı tarafında, Shealy dizlerini karnına çekmiş ve tuhaf elbisesinin eteğiyle bacaklarını sarmıştı. Tiarnan, Shealy'nin bacak ve ayaklarındaki açık yaralara baktı.

“Gel buraya” dedi ona.

“Neden?”

“Bacağındaki ısığa bakmak istiyorum.”

Sanki yaradan bahsedilmesi bile canını yakmış gibi ırkildi Shealy. Yavaşça ayağa kalktı ve Tiarnan’ın yanına geçti. Liam kararsız, temkinli gözlerle onları izliyordu. O savaşın ortasında büyümüş, henüz on yaşına basmamıştı ki bir adam öldürmek zorunda kalmıştı. Liam’in güvendiği çok az insan vardı ve bu kadına -bir melek gibi görünüp görünmediğine dair- güvenmediği gün gibi açıktı.

Shealy yanına oturur oturmaz, Tiarnan bacaklarını tutup kucığına çekti ve onu, ağırlığını arkasına yasladığı ellerine vermeye zorladı. Usulca ayaklarındaki kumları temizledi ve üzerindeki açık yaralara bakıp yüzünü buruşturdu. Shealy çıplak ayak koşmak zorunda kalmış ama bir kez bile şikâyet etmemiş veya geride kalmamıştı. Tiarnan’ın tanıdığı pek çok adamdan daha cesur ve dirayetli davrandığı kesindi.

Bu durum; Tiarnan’ın bu kadını, Ruairi’yle birlikte Fenno-re Kitabı’nın sayfalarını yırttıkları o geceden bu yana ilk kez umut olabilecek bu cesur ve gizemli kadını korumak istemesine neden olmuştu. O günden beri Tiarnan kardeşiyle birlikte bu berbat yere hapsedilmişti. Ama Liam gibi o da bu kadına güvenemiyordu. Cathán onu istemişti; hiç şüphesiz Tiarnan’la aynı sebepten ötürü. Shealy onların kaçmasına yardım edebilirdi ve bu, onu paha biçilemez kılıyordu.

Ancak Tiarnan ona dokunduğunda aklını dolduran şey, babasına ulaşmak için onu kullanmak değildi. Ona dokunmak, Tiarnan’ın uzun zaman önce yitirdiğini düşündüğü bir duyuyu uyandırmıştı. Ona dokunduğunda daha fazlasını istedi...

Tiarnan bu aptal açlığını bastırmaya çalışarak kafasını salladı ama yüzünü boynuyla omzu arasındaki o çukura yaslayıp ken-

İnisi kaybetmek istemesine neden olan o ipeksi tenin yumuşak ve bir o kadar kadınsı kokusu kolay kolay dinmeyecekti.

“Sence o kurtlar kuduz mudur?” diye sordu Shealy, Tiarnan’ın ipeksi baldırında gezinen parmaklarını izleyerek. Shealy’nin bacakları yumuşacıktı ve Tiarnan o bacakların kendi bacaklarına değdiğini, kalçalarına dolandığını ve onu kendine çektiklerini düşündü...

Shealy devam etti:

“Bazılarının ağzı köpürüyordu. Bir yerde bunun kuduz göstergesi olduğunu okumuştum.”

“Burada korkulacak çok şey var” diye yanıtladı Tiarnan. “Ama hepimiz en az bir veya iki kez kurtlar tarafından ısırıldık ve hiçbirimiz hastalanmadık. Kuduz olduklarını sanmıyorum.”

“Yaşasın. Bu iyi haber” dedi Shealy yüzünde gergin bir tebessümle.

“Deniz suyu ısırdığı temizlemiş. Bence sorunsuz iyileşecek.”

Tiarnan’ın parmakları ayak bileğine doğru inip kurdun onu neredeyse ısırdığı yere doğru yaklaşırken Shealy dudağımlı ısırdı ve başını salladı. Tiarnan, Shealy’yi ölümden uzak tutan tek şey onu saran elleriyken dalgaların arasında ayrıldıklarını anı hatırladığında kalbi sıkıştı. Tiarnan derin bir nefes aldı ve Shealy’nin ayağının üzerine doğru ilerledi. Çıkıntılı kayalıklar derisini kesmişti.

Shealy acıyla irkilince Tiarnan dokunuşlarını hafıfletti, parmaklarını ayağının üzerinde hafifçe gezdirip avucunun sıcaklığını Shealy’nin tenine verdi. Tiarnan, Shealy’nin onun her hareketini izlediğinin farkındaydı ama Shealy’nin, onu kollarına almak, ona sarılmak ve kendini güvende hissettirmek için yanıp tutuştuğunu fark etmesinden korkarak başını yerden

kaldırmadı. Bu aptalca bir istekti zaten. Inis Brandubhlıda hiçbir yer güvenli değildi.

“Bu korkunç yerin adı ne demiştin?” diye sordu Shealy.

Nemli bir rüzgâr sahili sararken o da olduğu yerde titriyordu. Ardından titreyen eliyle bir tutam saç alıp yüzünün önüne doğru getirdi ve uzun zaman önce yanmış gibi duran kulağıyla çene ve boynundaki inci beyazı yara izlerinin üzerini örttü. Tiarnan o izleri sormak istedi ama ne zaman Shealy Tiarnan’ın onlara baktığını görse yüzüne bir maske iniyor, Tiarnan’ı yaklaştırmıyordu. Bu yüzüne kapanan bir kapı kadar somut ve belirgindi.

Shealy’yi incelemek yerine Tiarnan küçük ayağını avuçlarının arasına aldı ve ayak tırnaklarının, elbisesindeki çiçeklerle uyumlu parlak bir pembeye boyandığını fark etti. Rengin parlaklığına hayret ederek teker teker ayak tırnaklarına dokundu. Bunları nasıl bir boyayla boyadığını merak ediyordu.

“Cevap ver bana, Tiarnan” dedi Shealy boğuk bir sesle.

Bu ses, Tiarnan’ın kanını kaydattı. Inis Brandubhlıdan söz etmek istemiyordu. Kardeşi ateşin diğer tarafında oturuyor olmasaydı, büyük olasılıkla konuşmayacaktı bile.

“Yaşadığımız bu yeri nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

“Cehennem derler genelde” dedi Liam.

“Sebeğini anlamak zor değil” diye yanıtladı Shealy temkinli gözlerle küçük kardeşine bakıp.

“Fennore Kitabı’nı biliyor musun?” diye sordu Tiarnan. Adını anmak bile istemiyordu oysa.

Shealy’nin yüzündeki şaşkınlık, kitaba dair bilgisini gizlememişti. Kitabı kesinlikle duymuştu ama kuşkulu yaklaşımı bu parıltıyla tezat oluşturunuyordu.

“Fennore Kitabı bir efsane” dedi Shealy. “Bir masal.”

“Bundan daha fazlası” diye yanıtladı Tiarnan.

“Babam da öyle düşünüyor. Hayatının yarısını kitabı bulmak için boşa harcadı. Ama ne oldu? Bulamadı. Çünkü kitap gerçek değil.”

Shealy’nin sözlerindeki şiddet Tiarnan’ı şaşırttı.

“Baban Fennore Kitabı’m mı aradı?”

Shealy bu soru karşılığında kaşlarını kaldırdı.

“Kitabı neden istediğini biliyor musun?”

“Babamın bazı tuhaf düşünceleri vardır. Fennore Kitabı’nın ailesinin koruması gereken bir tür vasiyet olduğunu söyledi. Ama bir noktada birileri kaybetmiş. Büyükbabam da kafayı kitaba takmıştı ama o da bulamadı. Düşünseñe. Hayatını kitabı bulmaya adanmış için öldüğünde yalnız ve beş parasızdı.”

Shealy’nin sesindeki alaycı ton Tiarnan’ın kafasını karıştırdı. Kitap efsaneydi, doğru ama masal değildi.

Temkinli bir şekilde sordu:

“Öyleyse baban kâhin mi?”

Kâhinler, Tiarnan’da kuşku uyandıran tuhaf insanlardı. Fennore dünyası öyle uyumsuzdu ki bulanık geleceği görebilen bir kâhin düşüncesi, onu bu kadının fırtınalı gözlerinden çok daha huzursuz ediyordu.

“Yani geleceği görebiliyor mu diye mi soruyorsun? Hayır. O sadece kalp sorunları olan yaşlı bir adam.”

“Ama o...” -Shealy ne demişti onun için?- “Karanlığı açtı. Karanlığı açtı ve beni dışarı çekti, Shealy.”

Shealy kafasını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. Belli ki Cathán’ın saldırdığı o anları düşünüyordu.

Tiarnan sözcüklerini dikkatle seçti.

“Şu anda üzerinde bulunduğumuz ada... Bu bir ada değil. Burası başka bir dünya; Fennore Kitabı’na bağlı bir dünya. Biz uzun zamandır burada sıkışıp kaldık.”

“Ne zamandır?”

Taşlı kumlara sırtını yaslayıp gözlerini kapatan Liam araya girdi:

“Dakikalar belki? Belki de bir ömür? Kim bilir?”

Shealy’nin şaşkın bakışları karşısında Tiarnan açıklamayı denedi.

“Burada zaman gerçek dünyada olduğu gibi akmaz. Güneş doğabilir ve göz açıp kapayıncaya kadar bataabilir ya da belki haftalar gibi gelen uzun bir zaman zarfı boyunca gökyüzünde durabilir. Buraya geldiğimizde kardeşim küçük bir çocuktuk; şimdi neredeyse kocaman bir adam oldu, oysa o kadar yıl geçmedi bile.”

En azından böyle olduğunu unıttıyordu. Burada o kadar uzun süre kalmış olma düşüncesine katlanamazdı.

“Bu delilik” dedi Shealy.

“Evet” dedi Tiarnan.

Gönülsüz bir şekilde Shealy’nin bacaklarını bıraktı ve ateşin yanına serdiği gömleğine uzandı. Şimdi gömlek kuru ve ılıktı. Gömleği iki yanından tuttu, ikiye ayırdı ve iki parçayı Shealy’nin yaralı bacağına temizlemek için kullandı. Barınağa ulaştıklarında Shealy’ye uygun bir çift bot bulacaktı. Kendi botlarını verebilirdi ama Shealy’nin onları küçük ayaklarında zapt edemeyeceğini, hatta botların onun takılıp düşmesine sebep olabileceğini biliyordu.

Bir yandan Shealy’nin bacaklarını temizlerken konuşmaya, Shealy’nin geldiği bu kâbusu anlatmaya başladı.

“Inis Brandubh’ı saran denizler en korkunç yaratıklarla doludur. Hayal bile edemeyeceğin yaratıklar. Beklenmedik zamanlarda gelgitler oluşur. Kalles akıntılar, engin suları aşmak için başlatılan her türlü aptalca girişimi engeller.”

“Buradan kaçış yok” diye mırıldandı Liam. Sesi uykulu geliyordu.

Kaçış yok. Şimdilik. Bu kadının babası karanlığı açana dek. Şu anda neredeydi? Inis Brandubh’da dolanıp kızını mı arıyordu? Belki de çoktan, bu dünyayı yuvası gibi gören canavarlardan biri tarafından öldürülmüştü. Tiarnan gözlerini kapatıp düşünmeye başladı. O adamı ilk gördüğünde onu tanıdığını hissetmiş ve bunun sebebini anlayamamıştı. Yaşlı adamı daha önce gördüğüne emindi ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu.

“Buranın Fennore Kitabı’yla bağlantısı ne?” diye sordu Shealy.

“Fennore Kitabı sadece bir kitap değil. Bir kanal. Bir güç kanalı. Akla hayale sığmayacak bir güç. Ve bu dünya da bunun bir parçası.”

Başını kaldırdığında Shealy’nin kocaman açılmış, fırtınalı bir gökyüzü gibi hareketli, arduvaz ve gümüş katmanlı, büyülenmiş bir edayla şaşkınlığına karışan gece mavisini ve bulut beyazı gözlerini gördü.

“Buraya gelene kadar ben de anlamamıştım. Geldiğimden beri bu dünyanın Fennore Kitabı’nın içinde olduğunu hayal etmeye başladım. Tıpkı Hristiyanlığın cennetinin gökyüzünde, cehennemini ise yeryüzünün altında olması gibi.”

Shealy’nin dudakları anladığını gösterircesine bir O şeklini aldı, ardından kaşları çatıldı. “Sen buraya nasıl geldin, Tiarnan?” diye sordu. “Burası senin dünya mı? Yani, sen buraya mı aitsin?”

Bu soru Tiarnan'ı bu kadar yaralamasaydı, kahkaha bile atabilirdi belki. O buraya mı aitti? Bunu hak etmiş miydi? Hayal kırıklıkları, başarısızlıklar ve ihanetlerle geçen bir ömür karşılığında hak ettiği bu muydu?

"Burası benim dünyam değil" dedi zorla ve gömleğini Shealy'nin ayağına sarıp bağladı.

Şimdi ayağıyla işi bittiğinden onunla bu kadar yakın olmasını gerektirecek bir sebebi yoktu. Bacaklarını kucağından indirdi ve o anda onların sıcaklığını ve ağırlığını özlediğini hissetti.

Onun uzaklaşmasına engel olmak, bedenini kendine çekip onu kollarına almak için tuhaf bir istek duydu. Bu istek karşısında afalladı, düşüncenin yoğunluğuyla sarsıldı. Onun yanında çok az zaman geçirmişti ama sanki Shealy'nin aldığı her nefesin farkında gibiydi. Onunla geçireceği zamanın başka özelemler, başka duygular doğurmasından korktu. Onu koruması gerektiğini düşünmeye başlayabilirdi. Bir yanı şimdiden onu korumak için tutuşuyordu. Ve her taşın altında bir tehlikenin gizlendiği, her günün ona hayatta kalması -ve kardeşi- için meydan okuduğu bir dünyada Tiarnan, Shealy hakkındaki düşüncelerinin bir adım öteye geçmesine izin veremezdi.

Shealy'den önce pek çok insanı yüzüstü bırakmıştı. Tekrar başarısız olmaya katlanacak kadar güçlü değildi.

"Hayatım boyunca Fennore Kitabı ailem üzerinde bir lanet oldu ama o kitap beni içine çekene dek tam olarak anlamamıştım. Bu olay olmadan hemen önce üç adamın bizi görmeye geldiğini hatırlıyorum. Biri Kızıl Amir, diğeri Mahon Yılangözü -Mahon'un yüzünde bir yılan dövmesi vardı- ve üçüncü adamın adı da Leary'ydı."

Shealy'nin gözleri açıldı.

“Bu yüzden bana Leary deyip duruyorsun, değil mi?”

Tiarnan başını salladı. “Leary kâhindi. Bir şeyleri daha olmadan görürdü.” Boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. “Pek geçinemedik.”

Leary, Tiarnan’ın sahip olduğu kontrolü öyle hafife almıştı ki Tiarnan sonunda kendini bir fırtınanın ortasında savrulan yaprak gibi hissetmişti. Tiarnan’ın kader karşısında kendini çaresiz hissetmesine neden olmuştu.

“Bu adamlar bize Fennore Kitabı’nın hikâyesini anlattılar” diye devam etti Tiarnan. Sesini kontrol etmeye çalışıyor, birdandan da Shealy bacaklarını altında toplarken yukarı doğru sıyrılan etekle verdiği mücadelesini izliyordu.

“Bu inanılmaz” diye mırıldandı Shealy başını iki yana sallayıp.

Shealy’nin olayları küçümseme becerisi Tiarnan’ı şok etti ve Tiarnan o anda neredeyse gülümseydiğini fark etti.

“Durum bundan da kötü, Shealy.”

Shealy, Tiarnan’ın yüzündeki çarpık tebessüme, Tiarnan’ın yüreğini hoplatan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Shealy çok güzeldi, güzel bir kadındı. Tiarnan başını çevirdi.

Boğazını temizleyip konuşmayı sürdürdü.

“Bu üç adam bize, atalarımız zamanında Brandubh adında bir Druid olduğunu anlattı...”

“Braun-duuv” diye tekrarladı Shealy heceleyerek.

“Evet. Bu Druid çok güçlüymüş ve kralı tarafından el üstünde tutulmuş. Sonra yine güçleri olan bir kadın gelmiş. En kutsal post ve taşlardan yapılma, kutsal ateşlerle eritilmiş ve kana batırılmış gümüş çerçeveli bir kitabı varmış.”

“Fennore Kitabı” diye mırıldandı Shealy doğru tahmin ederek.

“Bu kitap kullanılmadan önce bir güç kaynağıymış.” Tiarnan, Kızıl Amir’in kullandığı sözcükleri birebir hatırlamaya çalışıyordu. “Kadın, Druid’e lanet etmiş ve onu kendi yarattığı bu sonsuzluk cehenneminde, Fennore Kitabı’nda yaşamaya mahkûm etmiş. Yani burada.”

“Burada mı?” Shealy, Brandubh her an ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakındı. “Sen gördün mü onu?”

“Hayır. Hâlâ var olup olmadığını bile bilmiyorum.”

Shealy öne doğru eğildi ve Tiarnan’ın ona henüz anlatmadığı şeyin ne olduğunu anlamaya çabşarak dikkatlice baktı. Elbisesi göğüslerinin şişkinliğiyle önde pot yapmıştı ve o anki pozisyonu, Tiarnan’a göğüslerinin arasındaki vadiye dair büyüleyici bir manzara sunuyordu.

Ona dokunsaydı Shealy’nin tepkisi ne olurdu? Onu kendine çekip öpse ne yapardı?

Shealy izin verseydi, Tiarnan ne yapardı?

Ateşin diğer yanında Liam’in hafifçe horladığını duydu ve kardeşinin uykuya daldığını fark etti. İçini dolduran, derisinin ona küçük gelmesine neden olan o ihtiyacı, Shealy’ye dokunmak için duyduğu o arzuyu gerçekleştirse kimsenin ruhu duymazdı. Ama bir anda aklına başka bir şey geldi. Bu kadın neden onu böyle etkilemişti? Ona büyü yapmış olabilir miydi? Tiarnan temkinli bir şekilde başını çevirdi.

“Hâlâ senin neden burada olduğunu anlamıyorum. Sen bu Druid’i tanıyor muydun? Yoksa bu Fennore kadını mı kızdırdın?”

“Hayır canım. Bunlar ben doğmadan çok önce yaşandı.”

“Peki, ya bize saldıran adam? O bu resmin neresinde?”

“Cathán” dedi Tiarnan kaşlarını çatıp. “O benim yüzümden burada. Fennore Kitabı’na yapmaya çalıştığım şey yüzünden.”

“Ne yaptın?”

“Onu yok etmeye çalıştım.”

“Nasıl?”

“Onu parçalamak istedim ama ayrılmadı. Yakılabilen bir şey de değil. Onu yok edemedim... Ama bazı sayfalarını yırtmayı başardım.”

Tiarnan ellerine baktı ve Shealy de ellerini yakından görmek için yaklaştı. Bir elini avucuna aldı ve avucuyla parmaklarındaki yaralara baktı, tırnağıyla her birinin üzerinden geçti. Tiarnan, kitabı parçalamaya çalışırken kitabın kendini korumak için nasıl karşılık verdiğini, parmaklarını nasıl kestğini dün gibi hatırlıyordu.

“Bunu tarif edemem, o kadar kötü bir şeye dokunmanın nasıl bir his olduğunu” dedi Tiarnan. Liam’ı uyandırmamak için sessiz konuşuyordu, böylece Shealy de onun yaşadığı dehşeti anlayamayacaktı. Ama Shealy hissetti ve hızla başını kaldırıp ona baktı. Tiarnan şaşırdı. Shealy onun yüzünde ne görmüştü? Dehşet mi? Suçluluk mu? Utanç mı?

“Sanki vücudumdaki bütün kemikler parçalanmıştı. Sonra bir anda her şey bembeyaz oldu ve yer yerinden oynadı. Düşüğümü hatırlıyorum. Gözlerimi açtığımda buradaydım.”

Tiarnan başını kaldırdı, Shealy’yle göz göze geldi ve usulca ekledi:

“Fennore Kitabı’nın içinde.”

Shealy’nin dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi.

“Liam’ı da yanımda getirdim ama nasıl oldu, bilmiyorum. O yaralanmıştı ve onu da kaybedeceğimden korktum. Belki bu yüzden geldi. Belki de benim saçma düşüncelerimden çok daha başka bir sebeple.”

“Ya Cathán? Onu da sen mi getirdin?”

“Sanırım. O günden beri hepimiz burada tutsağız. Ve ben asla kaçabileceğimi düşünmedim. Ta ki bugüne kadar.”

“Beni ve babamı görene kadar.”

Tiarnan başını salladı.

“Ve Cathán’ı.”

Shealy gözlerini kıstı.

“Sence Cathán nerede şu anda?”

“Bilmiyorum. Arıyorum. Dağ tepe düşmanımı arıyorum. Ama tek bulduğum onun canavarları.”

Tiarnan öfkeyle ayağa fırladı ve birkaç adım yürüdü.

“Efsanelerin hepsinde, Fennore Kitabı’nın hükümdarı Druid Brandubh’tı. Kötülüğüyle en saf kalbi bile siyaha dönüştüren Druid’ti. Druid kitaba dokunan herkesi yok etti. Ama şimdi tüm bu gücün sahibi Cathán. O gücü artırıyor, binlerce kurdu besleyecek kadar et varken o gücü insanlara saldıran kurtlara dönüştürüyor. Yaratığı canavarlar öyle berbat ki anlatacak kelime bulamıyorum.”

“Neden bunu yapıyor?”

“Yapabildiği için? Çünkü benim ölmemi istiyor ve benimle erkek erkeğe savaşamayacak kadar korkak. Druid’i öldürdüğünü ve şimdi bu lanetli topraklarda yanlış giden her şeyin kralı olduğuna inanıyorum.”

“Oyleyse bu gece onu otoparkta gördüğünde bu yüzden saldırdın.”

“Beni her hamlede alt etti, bulamayacağım bir yere saklandı. Onu görmek, ona o kadar yaklaşmak ve yine de onu öldürememek...”

“Beni korudun” dedi Shealy.

“Öyle.”

Tiarnan, kendini Shealy’nin bir diğer niyesine hazırladı. Ama Shealy meraklı gözlerle sessizce Tiarnan’ı izliyordu.

“Cathán’ın babamın peşinde olduğunu düşünüyorsun.”

Tiarnan’ın sessizliğinde, Shealy’nin gözleri onun dillendirmediğini duymuş gibi açıldı.

“Babamın Cathán’ı çağırdığını mı düşünüyorsun? Bu olanları onun planladığını?”

“Baban kapıyı açtı.”

“Evet, bunu söyleyip duruyorsun. Ama ben de sana bunun doğru olmadığını söylüyorum. Babam yıllarca Fennore Kitabı’nı aradı. Yıllarca Tiarnan. Bu saplantısı yüzünden sahip olduğu her şeyi kaybetti, tıpkı babası gibi. Ve sana yemin ederim, onu kullanmak ya da sahip olduğunu söylediğin güce ulaşmak için aramıyordu. Onu saklamak, onu ‘insanlıktan’ uzak tutmak gibi bir saplantısı vardı. Tanrım, bu yüzden annemle ne çok kavga ederlerdi. Annem onun deli olduğunu düşünürdü, aklını yitirdiğini. Ve yitirmişti de. Nasıl kapı açacağını ve kitabı nasıl bulacağını biliyor olsaydı, emin ol, uzun zaman önce yapardı.”

Shealy söylediklerine inanıyordu. Tiarnan bunun farkındaydı ama Shealy’nin gerçekleri bildiğinden emin değildi. Güç pek çok insanı yanlış yola sokmuştu. Tiarnan’ı yanlış yola sevk etmiş, hayatta en çok değer verdiği şeyleri yok etmesine neden olan kararlar vermeye zorlamıştı. En çok da sevdiği insanları.

Tiarnan’ın emin olduğu tek şey, Shealy’nin babasının bir kapı açtığıydı. Bu şekilde Tiarnan ve Cathán birkaç dakikalığına bile olsa imkânsız başarımış, Fennore dünyasından kaçmıştı.

Şimdi Cathán bir kez daha ortadan kaybolmuştu ve Tiarnan, Shealy'nin babasının da onunla birlikte gittiğini düşünüyordu. İçinden bir ses, Donnell O'Leary'nin isteyerek gitmediğini söylüyordu. Cathán'la mücadele etmişti, tıpkı Tiarnan gibi. Cathán'ı çağırmasına neden olan koşulları hâlâ anlayamıyordu ama eğer Donnell kapıyı açmadan önce Cathán'ın bilmediği bir güce sahipse bile artık Cathán onun farkındaydı.

Ama bir şey çok netti. Shealy'nin babası kızını korumaya çalışmıştı. Şu an her neredeyse onu bulmak için uğraşacaktı ve bulduğunda da Tiarnan, Liam ve kamptaki diğer insanlar, Shealy'nin yanında olacaktı.

"Artık gitme vakti geldi" dedi Tiarnan. "Burada karanlığa yakalanmak istemeyiz."

Shealy kaşlarını çatıp Tiarnan'a baktı. Onun açık etmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Seni bizim kampa götüreceğim, sonra da babanı nasıl bulacağımızı düşüneceğiz, oldu mu?"

"Oldu" dedi Shealy ama gözleri bir şekilde Tiarnan'a güvenmediğini söylüyordu. Tiarnan kendini bunun olumlu bir gelişme olduğuna ikna etmeye çalıştı. Kendini Shealy'den ve Shealy'nin etrafındayken arzu ettiği her şeyden uzak tutmak zorundaydı.

Tiarnan derin bir nefes alıp gerçekleri kabullendi. Bu kadının dokunuşlarını arzulamak anlamsızdı. Fennore'un vahşi dünyasında yaşadıkları sürece kaçış dışında herhangi bir şey arzulamak büyük bir hata olacaktı.

Bölüm Dört

Kayalık kumsalı geçip koydan yukarı tırmanırken Shealy Tiarnan'ın yanından ayrılmadı. Düşünceleri, ayaklarının altında denize yuvarlanan taşlar kadar yoğundu. Shealy, üzerlerine atlayabilecek kurtlara veya diğer yaratıklara karşı temkinli bir şekilde ilerlerken sessizdi ama Tiarnan'ın sözleri beyninde yankılanıyordu. Söyledikleri doğru olabilir miydi? Babası bu dünyaya bir yol açabilmiş miydi? Onları buraya o mu getirmişti? O soluk benizli adamı, Cathán'ı o mu çağırmıştı? Öyleyse neden?

Kazadan sonraki yıllar içinde babası Fennore Kitabı'ndan nadiren bahsetmişti. Shealy, annesini öldüren ve Shealy'yi komaya sokan trajedimin babasının bu saplantısına son verdiğini düşünmüştü. Oysa şimdi merak ediyordu... Bu süreçte babası bu arayışını ondan saklamış olabilir miydi? Fennore Kitabı'nı hâlâ arıyor muydu? Tiarnan'ın deyimiyle kapı açmanın bir yolunu bulmuş muydu?

Buna inanamıyordu ama o zaman restorandan ayrılıp o karanlık otoparktan geçtikleri andan itibaren yaşananlara nasıl

inanabilirdi? Babası kendini Fennore Kitabı'nı bulmaya öyle kaptırmıştı ki annesi bu yüzden ondan nefret etmeye başlamıştı. Hamile olmasına rağmen Donnell'dan ayrılmayı planlıyordu ama ölüm bu şansı elinden almıştı.

Shealy derin bir nefes aldı ve kendini bu bunaltıcı yamaçtan yukarı çekti. Değiştiremeyeceği bu trajediye kafa yormanın ne zamanı ne de yeri idi. Burada endişelenmesini gerektiren yeterince sorun vardı. Güneşin ufukta hızla ilerleyişi de bunlardan biriydi.

"Sizin şu kamp, uzak mı?" diye sordu usulca.

"Evet. Karanlık bastırmadan ulaşırsak iyi olur."

"Harika!" dedi Shealy her gölgeyi heyecanla takip ederek.

"Orada güvende olacağız."

"Güvende mi? Burada bu mümkün mü?"

Tiarnan omuz silkti.

"Benim evim dediğim yer, hızla akan bir nehrin ortasında bir adacık. Oraya sadece sudan geçebiliyorsun ve bu oldukça riskli."

"Muhteşem!"

"Oraya ölmeden nasıl ulaşıldığını biliyorum. Ama başkaları o kadar şanslı olmayabilir. Orayı güvenli kılan da bu zaten."

"Her saniye kulağa daha hoş geliyor."

Tiarnan, Shealy'nin sesindeki alaycı havayı sezip ona baktı.

"Peki, sen bu mabedi nasıl buldun?" diye sordu Shealy.

"Liam'la birlikte kurtların saldırısına uğradığımızda orayı tesadüfen bulduk. Bizi nehre kadar kovaladılar. Ya boğulacaktık ya da bizi parçalayacaklardı ama orada bir şelale vardı ve kurtlar orayı geçemediler."

“Ama siz geçtiniz mi?”

“Başka seçeneğimiz yoktu” dedi Tiarnan. “Yüzmek ya da ölüm.”

“Bu söylediğin burada bir yaşam tarzı olmuş.”

Tiarnan dudak büktü.

“Şansın da yardımıyla şelaleleri geçtik ve birinci şelaleyle ikincisi arasında gizlenmiş adayı bulduk. Önce küçük bir ada, biraz daha ileride daha büyüğü. O ikincisine geçseydik hayatta kalamazdık.”

Shealy Tiarnan’ı izledi. Sesindeki ciddiyetin farkındaydı. O yaşam ve ölümden başka erkeklerin hızlı arabalar ve maçlar için takındıkları ciddiyetle söz ediyordu.

“Peki, yalnız mı yaşıyorsunuz? Sen ve Liam?” diye sordu Shealy Liam’ı işaret edip. Liam önlerinde ilerliyor, kaba bitki örtüsünü rahatlıkla aşıyordu. Tiarnan ise Shealy’nin gömleğinin bir parçasına sarılmış yaralı ayağının bilincinde, onunla birlikte geriden geliyordu.

Bu durumda Tiarnan’ın gövdesi de çıplaktı. Teni loş gün ışığında koyu, ıslak meşe gibi görünüyordu, sırt ve göğüs kafesiyle kaburga ve karın bölgesindeki tüm kaslar dalga dalga parlıyordu. Shealy, Tiarnan’ın nasıl bir genetik havuzdan çıktığını kestiremedi; ten rengi koyuydu ama gözleri açık renkliydi. İpeksi siyah saçları, bir heykeltıraşın elinden çıkma elmacık kemikleri ve kare bir çenesi vardı. Pek çok ırkın baştan çıkarıcı bir karışımı gibiydi. *Tüm ırkların en güzeli*, diye düşündü içinde yükselen bir heyecanla. Bu acımasız adada yaptıkları uzun yürüyüş boyunca kaç kez kendini o kaslı vücuda bakarken yakalamıştı?

“Başkaları da var” diye yanıtladı Tiarnan Shealy’nin sorduğunu bile unuttuğu sorusunu. “Yakında onlarla tanışacaksın.”

“Onları da buraya sen mi getirdin? Cathán ve Liam gibi?”

Tiarnan viski rengi gözlerini Shealy’ye çevirdi ve o gözlerde Shealy öfke, pişmanlık... utanç gördü.

“Evet.”

Ardından sessizce ilerlediler ve Tiarnan’ın *Abhainn Mac Tire* adını verdiği azgın nehre ulaştılar; Kurt Nehri, demmişti Tiarnan. Yeşilin bulanık tonlarındaki bu nehir dar bir kanyondan geçerken dev bir canavar gibi kükrüyor, ardından Shealy’nin görebildiği noktaya kadar bir yılan gibi kıvrılarak genişleyen bir çağlayana dönüşüyordu. Shealy bir yerde bu renkteki suyun buzullardan geldiğini okumuştı. Güneşin batışıyla birlikte ısı da azalıyordu ve Shealy daha yukarılarda var olabilecek buzulları hayal etmekte güçlük çekmedi.

Tiarnan yanına gelip durduğunda Shealy beyaz dalgaları izlerken ürperdi. Tiarnan’ın kastettiği bu nehri geçmek miydi? Tabii ki hayır! Ama nehir kenarında durmuş titrerken Liam dev bir ağaçtan sallanan bir şey yakaladı ve aşağı çekti.

“O ne?” diye sordu Shealy.

“Bir *curragh*. Sandal” dedi Liam ona bakmadan.

Shealy’nin gözleri kocaman açıldı. Bu, bir sandala benzemiyordu. Daha çok bir fıncan tabağını andırıyordu ve ancak bir oyuncak kadar sağlamdı. Bu küçük şeyin o azgın nehre karşı koymasının imkânı yoktu.

“Endişelenme” dedi Tiarnan kulağına eğilip. Shealy bu ani hareketle yerinden zıpladı. “İslenmayacaksın.”

“Hiç sanmıyorum.”

Tiarnan omuz silkti ve Liam’dan curraghı aldı. Liam ağacın dallarından dev, yamuk bir Noel süsü gibi sarkan bir diğer sandala uzandı. Ardından sandalın içinden bir kürek çıkardı,

sandalı suya indirdi ve içine bindi. Birkaç saniye içinde nehir-
den aşağı inmeye başladı.

“Hadi” dedi Tiarnan. Shealy’nin binebilmesi için diğer sanda-
lı tutuyordu.

“Ben iyi yüzemem” dedi Shealy. “Fark etmediysen diye söy-
luyorum, az önce boğuluyordum.”

“O zaman iyi ki sandalımız var” dedi Tiarnan yüzünde cid-
di bir ifadeyle.

“Bu bir sandal değil.”

“Elimizdeki tek şey bu. Endişelenmek gerçeği değiştirme-
yecek.”

Tiarnan haklıydı ve Shealy bunu biliyordu ama yine de bu
küçük yuvarlak şeyin içine binip soğuk ve ıslak bir ölüme sü-
ruklenme düşüncesi içini ürpertiyordu.

“Bir şelale var dedin” dedi Shealy.

“İki” dedi Tiarnan soğukkanlı bir sesle. “Biri arkamızda, di-
ğeri ileride. İkinci şelaleye gelmeden adaya ulaşmış olacağız.”

“Ben...”

Belli ki Tiarnan yeterince beklediğine karar vermişti çünkü
Shealy’nin elini yakaladı, onu çekti ve Shealy dengesini kaybe-
dip Tiarnan’ın üzerine düştü. Daha kendini toparlamasına fir-
san kalmadan, Tiarnan onu kollarına aldı ve tek ayağıyla kıyıda
tuttuğu sandalın üzerine çıktı.

“Düşünüyorum da...”

“Düşünme” dedi Tiarnan ikinci kez.

Ve o anda onu fincan tabağının içine oturttu, geniş gövdesi-
ni Shealy’yi bacaklarının arasına alacak şekilde hizalayıp kenar-
ına oturdu ve akıntıya karşı kürek çekmeye başladı.

Shealy sırtında Tiarnan'ın sıcak ve sert göğsünü hissetti. Her ne kadar Shealy dengesini sağlamaya çalışıp ona yaslanmak için büyük gayret sarf etse de dalgalı yolculuk bu çabayı güçleştiriyordu. Sonunda Shealy pes etti ve Tiarnan'a yaslandı. Tiarnan'ın verdiği derin nefes, Shealy'nin şakadandaki saçları havalandırdı ve o anda Shealy'ye, belki de Tiarnan'ın baştan beri bunu beklediğini düşündürdü.

“Ben seni korurum” dedi Tiarnan usulca ve gerek göğsünün sert kasları gerekse etrafını saran kollarla, Shealy ona neredeyse inandı.

Hava karardı ve onları tuhaf bir ansızlığa sürükledi. Bir saniye önce Shealy dalgaların arasında parlayan güneş ışıkları karşısında gözlerini kırptırırken aniden dünyayı siyah bir perde kapladı. Onlar kükreyen nehirde ilerlerken gölgeler gölgeler üstüne bindi. Gece karanlığının dondurucu bir soğuğa bürünmesiyle Shealy arkasındaki iri adamın sıcaklığına sığındı. Tiarnan sandalı büyük bir ustalıklı idare etti ama dalgaların üzerlerine sıçramasına engel olamadı. *Curragh* hızlı akıntısının içinde döndürmek ve kumsala yanaştırmak için kendi vücut ağırlığını kullanıyordu ve Shealy bu amaçla Tiarnan'ın bacaklarının kasıldığını hissettiğinde çoktan sıırılsıklam olmuştu.

Tiarnan içinde bulundukları sandalı kenara yanaştırıp Shealy'nin inebilmesi için sabit tutarken Liam çoktan sandalını sudan kaldırmış ve sırtını bir ağaca yaslamıştı. Karanlığın içinden Shealy küçük bir adanın üzerine serpilmiş kulübeler gibi duran gölgeleri gördü. Aralarında meşaleler yanıyordu ve görünüşe bakılırsa etrafta dolaşan insanlar vardı. Shealy görüntüleri seçmeye çalışırken genç, kızıl saçlı bir kız aceleyle yanlarına geldi. Üzerinde yıpranmış, eski bir kot ve posttan yapılmış gibi görünen bir bluz vardı. Bu tuhaf kombinasyon, Shealy'yi düşünmek bile istemediği sebeplerden ötürü huzursuz etti.

Kız Liam'a gülümsedi. "Ben de bu gece ne zaman döneceğimi merak ediyordum" dedi kıvrak bir İrlandalı aksanıyla. Ço-
cuğa giderek yaklaşıyordu. O on dokuz, yirmi yaşlardaydı; Liam ise on beş veya on altı gösteriyordu. Ama bu fark ikisinin
de umurunda değil gibiydi. Liam kıza bakıp yüzünde muzur
bir ifadeyle gülümsedi ve kulağına bir şey fısıldadı. Kız kahka-
ha attı, sesi cinsel vaatlerle doluydu.

Tanrım, Shealy neredeyse aralarında yükselen hormonların
kokusunu alacaktı.

"Gelip bir şeyler yemek istersen sulu yemek yaptım" dedi
kız. Konuşurken bir yandan soyunuyor olsaydı, davet ancak
bu kadar açık olabilirdi.

"Öyle mi, tatlı Sally?" dedi Liam ve Shealy'nin neredey-
se öğürmesine sebep olan erkeksi bir kendini beğenmişlikle
Tiarnan'a baktı. Bir daha ona çocuk demeden önce iki kez dü-
şünecekti.

"Anlaşıldı" dedi Tiarnan o bakışa karşılık. "Sabah görüşürüz."

Hayrete düşen Shealy ikisinin birlikte uzaklaşmasını izledi.
Kızın kahkahaları bir süre daha duyuldu.

"Kardeşin şey için biraz küçük değil mi... Bilirsin işte."

Tiarnan Shealy'yi süzerken eğlendiği her hâlden belliydi.

"Hayır, bilmiyorum. Ne için?"

"O daha çocuk. Bu, bazı yerlerde yasalara aykırı." *Örneğin,*
Amerika Birleşik Devletleri'nde. O kız -Sally- en az on sekiz ya-
şında olmalıydı ve Liam çoğu eyalette araba kullanacak yaşta
bile değildi.

"Senin geldiğin yerde iki insanın birbirinden keyif alması
yasalara aykırı mı?" diye sordu Tiarnan ve diğer yöne doğru
vürümeye başladı.

Shealy bu tuhaf, yoğun karanlığın içinde tek başına kalmaktan korkarak telaşla peşinden gitti. “Biri çocuksa öyle.”

“O çocuk değil, Shealy. Artık değil.”

Evet, hakkı vardı. Liam bıçağını çektiğinde gözlerindeki bakışı görmüştü. Onu öldürmeye hazırlanmıştı ve Tiarnan ağır yaralı ya da ölmüş olsaydı Liam önce saldıracak, bu hareketin doğruluğunu sonra düşünecekti.

“Bence daha çok genç” dedi Shealy. “Beklemeli.”

“Ne için beklemesi gerekiyor?”

“Şey, büyümek için öncelikle.”

Tiarnan öyle ani durdu ki Shealy ona çarptı. Tiarnan arkasını döndü ve Shealy’nin gözlerine bakarak onu omuzlarından hafifçe tuttu.

“Burası, Inis Brandubh, onu yaşınm ötesinde olgunlaştırdı. Ayrıca büyümek gibi bir şansı olmayabilir. Büyük olasılıkla tadabileceği tek keyiften mahrum kalması sence de yazık olmaz mı?”

Kadifemsi gecenin karanlığında gözleri altın gibi parladı ve o gözler Shealy’nin yüz hatlarını incelerken Shealy onlardan yayılan ateşi hissetti. Tiarnan’ın gözleri aşağı kaydı, boynunun çukurunda dolaştı, göğsüne ve ardından göğüslerinin dolgun kıvrımlarına ulaştı. Shealy güçlkle yutkundü. Tiarnan’m dudakları kıvrıldı, bir tebessüm değildi belki ama yakındı. Konuşacak gibiydi, belki de kardeşinin bu zevki tadacak olgunluğa erişmiş tek erkek olmadığını söyleyecekti. Shealy vücudunun derinliklerinde sıcak, sancılı bir hareketlenme hissetti ama bir hışırtıyla dikkatleri dağıldı.

Tiarnan’ın refleksleri inanılmazdı. Yüzünü karanlığa dönerken Shealy’yi arkasına aldı.

“Benim. Jamie” dedi Amerikan aksanıyla konuşan derin bir erkek sesi. “Senin dönmeni bekliyordum.”

Shealy, Tiarnan’ın geniş omuzlarının kenarından yaklaşmakta olan adama baktı. En az Tiarnan kadar uzun boyluydu. Kaslı ve yapılıydı. İki erkek aynı taştan oyulmuş olabilirlerdi ama yeni gelen adamın ten rengi meşeden çok abanoz rengine yakındı. Gözlerinin beyazı, onları çevreleyen koyu teninde parlıyordu. Kısa saçları neredeyse kafatasına kadar kazınmıştı ve asker gibi resmî bir duruşu vardı ama samimi bir şekilde gülümsüyordu.

“Yanındaki kim?” diye sordu yaklaşıp.

Tiarnan cevap verirken Shealy onun vücudundaki gerginliği hissetti. Tiarnan’ın eli geriye uzandı, arkasından çıkmasını önlemek için Shealy’nin bacağına tuttu. Shealy bu Jamie adındaki adamın bir tehlike teşkil edip etmediğini ya da Tiarnan’ın Shealy’yi saklamak için başka bir sebebinin olup olmadığını bilmiyordu. Onu sorgulamadı. Burada, karanlığın içinde kaybolmuş bu dünyada yapmayacaktı.

“Maggie mi?” diye sordu Jamie.

“Hayır. Bu Shealy. Yeni biri.”

“Yeni mi?” diye bağırdı adam ve yüzündeki tebessüm kayboldu. “Uzun zamandır yeni birini...”

“Biliyorum. Ve sabah her şeyi anlatacağım. Ama bugün... zor bir gün oldu. Şimdi konuşamayacak kadar yorgunum.”

Jamie gözlerini kıstı. “Peki, hoş geldin, Shealy” dedi ve elini uzattı.

Shealy bir an tereddüt etti ve Tiarnan’dan bir işaret bekledi. Tiarnan gönülsüz bir edayla başını salladı ve parmaklarını Shealy’nin bacağından çekti. Shealy Tiarnan’ın arkasından çık-

tı ama sadece öne doğru eğilip Jamie'nin elini sıkacak kadar ilerledi ve sonra tekrar Tiarnan'ın arkasına saklandı. Ayın bir an yüzünü göstermesiyle Shealy, Jamie'nin göz ve dişlerinden fazlasını gördü. Jamie, Shealy'yi büyük bir merakla inceliyordu ve bunu görmek için ışığa gerek yoktu. Shealy bundan hoşlanmadı. Hayatı yeterince mikroskop altına alınmıştı zaten.

"Tanıdık geliyorsun" dedi Jamie bir süre sonra.

"Öyle mi?" diye sordu Shealy çekimser bir edayla. Bunu sık sık duyardı. Kazadan sonra geçirdiği rekonstrüktif ameliyatın hikâyesi meşhur olmuştu, kötü bir şekilde.

Jamie meraklı gözlerle Shealy'yi inceleyerek başını salladı. Sonunda konuştu:

"Yatmadan önce T, seni bir konuda uyarmak istedim. Yeni komşularımız var."

"Kimmiş o?" diye sordu Tiarnan hem umutlu hem de temkinli bir sesle.

Shealy, Tiarnan'ın kolunu tuttu ve ona yaslanıp Jamie'nin yanıtını bekledi. Belki Jamie'nin gördüğü Shealy'nin babasıydı. Belki de o da şimdi buradaydı. Karanlık yarılıp Tiarnan onu çektiğinden beri Shealy hayatta kalma mücadelesi veriyordu ama attığı her adımda babası aklımdaydı. Bir yanı, gece bastırmadan önce onu bulacağı umuduna sıkıca tutunmuştu.

"Kim değil" dedi Jamie ciddi bir ses tonuyla. "Ne."

Jamie durdu ve Shealy büyük bir hayal kırıklığıyla alnını Tiarnan'ın omzuna yasladı. Demek gelen bir insan değildi. Tiarnan'ın parmakları Shealy'nin eline dokundu ve o anda Shealy, çok kısa bir süre zarfında, Tiarnan'ın dokunuşlarının onu rahatlatmayı başardığını fark etti.

Jamie konuşmayı sürdürdü.

“Dev bir köpekle bir kuş arası bir şey. Üç kafası var ve sayıları kalabalık. Sürü hâlinde dolaşıyorlar. Öyle tuhaf hareket ediyorlar ki kaç tane olduklarını söylemek güç.”

Tiarnan derin bir nefes aldı ve Shealy'nin soğuk vücudunu bu dehşet dalgası sardı. Bugün karşılaştıkları tüm tehlikeler katışında Tiarnan korkusuz davranmıştı. Az kalsın kurtlara yem oluyor, buz gibi sulara boğuluyorlardı. Kardeşi neredeyce ölüyordu... ve tüm bunların içinde Tiarnan bir kaya gibi sağlam durmuştu. Ama şimdi içini saran ürpertiye saklayamadı ve Shealy de bu korkuyu kemiklerine kadar hissetti.

“Sen mi gördün?” diye sordu Tiarnan.

“Hayır, Reyes ve Zac görmüş.”

“Nerede görmüşler?”

“Ormanda” dedi Jamie. “Neredeyse dağın eteklerinde.”

Tiarnan şaşkınlığını gizlemedi.

“Onları o kadar uzağa mı gönderdin?”

Jamie omuz silkti.

“Bir şeyler oluyor. Sen de hissediyorsun, benim gibi.”

Shealy kaskatı keşildi. Neler oluyordu? Ne hissediyorlardı?

“O gördükleri canavarlara *ellén trechend denilir* ve korku hikâyeleriyle tarihte de yer alırlar” dedi Tiarnan. “Bir zamanlar püskürttükleri ateşle İrlanda'yı dümdüz ettikleri söylenir. Bir ejderha büyüklüğünde değiller belki ama onları hafife alma. Ejderhalar büyüktür, dolayısıyla ne yapacaklarını kestirebilirsin.”

Tiarnan ejderhalar demişti. *İki* kez. Shealy onun farazi konuştuğunu düşünmeye çalıştı ama ciddi olduğunun farkındaydı. Ejderhalar.

Sözlerinin Shealy üzerinde bıraktığı etkiden habersiz, Tiarnan devam etti:

“Bir *ellén trechend* hızlı ve ölümcüldür. Korkmamız gerekiyor.”

Jamie güldü.

“Korkmadığımız bir şey var mı ki?”

Shelly, Inis Brandubh’a geleli yirmi dört saat bile olmamıştı ve şimdiden onunla hemfikir di.

“Saldırmışlar mı?” diye sordu Tiarnan.

“Hayır. Sadece izlemişler. Sanki bir şey bekliyorlarmış.”

Tiarnan kaşlarını çatı. Onun huzursuzluğunu hissetmesi için Shealy’nin Tiarnan’ın yüzünü görmesine gerek yoktu. Inis Brandubh konusunda bir uzman değildi elbette ama bu yaratıkların gelişinin kötü haber olduğunun ve Tiarnan’ı endişelendirdiğinin farkındaydı. Sorun zamanlama mıydı? Onların, Tiarnan’ın düşüncesine göre babasının bu dünyaya bir kapı açmasıyla aynı gün gelmeleri miydi? Yoksa başka bir şey mi? Daha kötü bir şey olabilir miydi?

“Dinle” dedi Jamie. “Sadece seni bilgilendirmek istedim. Git, bir şeyler ye, T. Bitkin görünüyorsun. Adamlarım etrafı kolaçan edip bela gözlüyorlar.”

“Bela mı gözlüyorlar?” dedi Tiarnan. “Burada bulmaları uzun sürmez.”

“Aynen öyle.”

“Uyanık olmalarını söyle. Bu yaratıklar bir insan kadar zeki ve Inis Brandubh’ın tüm canavarlarının toplamı kadar saldırganlar. Anladın mı?”

Jamie gecenin karanlığında parlayan gözleriyle başını salladı. Tiarnan da ona karşılık verdi, Shealy’nin elini tuttu ve tekrar yürümeye başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Shealy, Tiarnan’ın yanına geldiğinde. “Cathán’ın, hayal gücünün de ötesinde canavarları oldu-

şunu söyledin. Bu ella mı nedir, o hayvanların ne özelliği var?”

Tiarnan hafifçe öksürdü.

“*Ellén trechend.*”

“Evet, onlar.”

“Onlar efsanedir, o yaratıklar. Yok edilmeleri imkânsız.”

“Bana sorarsan ejderhalar da öyle.”

“Tam olarak değil. Bir ejderhayı öldürmek mümkün.”

“Her şeyi öldürmek mümkün, Tiarnan.”

“Evet, biz dâhil.”

Haklıydı ama karşı karşıya kaldıkları diğer her şey göz önünde bulundurulduğunda bu seferki tartışmaya açık görünüyordu.

“Değiştiremeyeceğin şeyler konusunda endişelenmenin yer-siz olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

Tiarnan dönüp ona şaşkın gözlerle baktı.

“Söylüyorum sadece...”

Bunun ardından Tiarnan derin bir sessizliğe gömüldü ve Shealy, o büyüleyici gözlerin ardında neler olup bittiğini merak etti. Canavarlarla dolu bu dünyanın yeni üyelerini mi düşünüyordu? Yoksa Jamie’nin sözlerini mi? *Bir şeyler oluyor*. Inis Brandubhdaki iklim değişimiyle Shealy’nin babası arasında bir bağlantı kurmaya mı çalışıyordu. Ve daha önemlisi, bir bağlantı kurduğu takdirde ne yapacaktı?

(Bölüm Beş)

Tiarnan yanında Shealy'yle birlikte kulübesine doğru yürürken son derece gergindi. Onunla yalnız kalacağını tahmin etmemişti. Liam'ın da onlarla olacağını, içinde biriken heyecanla arasında bir tampon görevi göreceğini düşünmüştü. Ama ikisi onları tuhaf bir şekilde yakınlaştıran bu sessizlikte baş haşaydılar.

Tiarnan kumsalın en uzak noktasında, ağaçlar ve çalılarla gizlenmiş bir kulübede kalıyordu. Bu ona bir tür mahremiyet, yalnızlık illüzyonu sağlamıştı. Şimdiyse bu inzivaya lanet ediyordu. Kendini cızırdayan bir taşın üzerine düşen bir damla gibi hissettiren bu kadımla yalnız kalmanın olumlu bir neticesi olamazdı.

Tiarnan kulübenin girişini koruma amacıyla dar bırakmıştı. Yapının en zayıf noktası olan kapının olabildiğince küçük bir hedef olmasını istemişti ve yalnızca yan döndüğü takdirde geçebileceği genişlikteydi. Uzak bir gelecekte var olan Detroit adındaki o yerden gelen Jamie kapıyı gördüğünde yangın yönetmelikleriyle ilgili bir şeyler mırıldanmış ve Tiarnan'a burada

uyurken av olmasının mümkün olmadığını söylemişti. Bu, her ikisi için de uygundu. Kapının diğer tarafında kapıyı güçlendirmek için destekler kullanılmıştı. Bu ona sahte bir güvenlik hissi vermişti ve gerçek olmadığını bilmesine rağmen onu rahatlatıyordu. Bazen.

Shealy'nin geçmesi için kapıyı tuttu ve o yanından geçip içeri girerken karnının kasıldığını hissetti. Tiarnan'ın düşüncelerini okumuş gibi dönüp gümüş rengi gözleriyle ona baktı ve Tiarnan'ı Shealy'nin gözlerinin derinliklerinde gördüğü parıltılı bir farkındalıkla yaktı. Tiarnan'ın yaşadığı, uyuduğu yeri incelerken tereddüt etti, yanından geçerken Tiarnan'ı ona dokunmaya zorladı.

Oda, Tiarnan gibi büyük bir adamın bile dolanmasına olanak verecek kadar geniş ve yüksek tavanlıydı. Kararmış çatının hemen ortasındaki delik, altındaki ateş çukurundan yayılan dumanın dışarı sızmasına olanak veriyordu. Tiarnan, Inis Brandubh'ta tutsak olmadan önce öğrendiği bir beceriyi kullanarak çatıdaki delikten alevin birkaç metre üzerindeki yuvarlak bir başlığa uzanan, çamurla kaplı deri postundan yapılmış bir baca asmıştı. İçeride birkaç mobilya vardı. Tiarnan ahşap çerçevelerin üzerine gerdiği deriyle kendine ve kardeşine birer karyola yapmış, yatakları hem oturak hem de uyku alanı olacak şekilde ateşin iki yanına yerleştirmişti. Inis Brandubh'da yiyecek bol olduğundan geceleri onları sıcak tutacak yeterince kürk vardı.

Tiarnan'ın gözleri yataklara odaklandı ve Shealy'nin de onlara baktığını fark etti.

"Eee" dedi Shealy. "Sıcak bir yemek ve masajla, senin de eve dönmeni bekleyen bir *tath* Sally'in var mı?"

"Hayır" diye yanıtladı Tiarnan yüzü kızarak. "Kimse yok."

“Bu senin tercihin mi yoksa başka kadın mı yok?”

Aslında adada eşi olmayan üç kadın daha vardı. Diğerleri çabucak eş bulmuştu, bu korkunç dünyada yalnız olmak akıl kârı değildi tabii. Bekâr kalan kadınların her biri Tiarnan’la ilgilediğini belli etmişti ama Tiarnan herhangi biriyle yakınlaşmayı reddetmişti.

“Benim tercihim” dedi Tiarnan kaşlarını çatarak. Shealy’nin başka soru sormamasını umuyordu.

“Niye?” diye sordu Shealy.

Tabii ki soracaktı.

“İlk geldiğimizde neredeyse yüz kişiydik” diye yanıtladı Tiarnan.

“Yüz mü? Bu mümkün mü?”

Tiarnan başını salladı.

“Bu saçma bir soru. Her şey mümkün.”

“Hepiniz birlikte miydiniz? Yani sen kitabı parçaladığında onlar da yanında mıydı, buraya geldiğinde?”

“Hayır ama hepsi bir şekilde kitapla ilişkili. Her biri farklı zamanlardan geliyor, senin gibi. Bazıları gelecekte, bazıları geçmişten. O olay olduğunda hepsinin Fennore Adası’ndaki o mağaranın yakınlarında olduğuna ve kitaba yaptığım şeyin hepsini içeri çektiğine karar verdik.”

Tiarnan, Shealy’nin bu söylenenleri düşündüğünü, onun Fennore Kitabı’nın sayfalarını yırtmasının gerçek dünyaya bu dünya arasında nasıl bir delik açabildiğini anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Tiarnan’ın yaptığı şeyin yansımaları zaman içine yayılmış; geçmiş, şimdiki zaman ve geleceğin katmanlarını aşmış ve etrafındaki her şeyi içine çeken bir delik açmıştı.

Shealy dudağını ısırp başını iki yana salladı. Kafası mı karışmıştı yoksa o olayın tam olarak nelere sebep olduğunu kavramış mıydı, Tiarnan anlayamadı. Kendi hükümlerine güvenemeyecek kadar yorgundu ve Shealy'ye bakılırsa o da iyi görünmüyordu. Shealy durduğu yerde sallandı.

Tiarnan onu tutup Liam'ın boş yatağına götürürken dokunuşlarının olabildiğince tarafsız olmasına özen gösterdi. "Otur" dedi.

Shealy, Tiarnan'ın sesindeki titremeyi duydu ve şaşkın gözlerle ona baktı. Tiarnan hâlâ Shealy'nin kolunu tutuyor, bırakmak istemiyordu. İnatçı bir yanı, uzun zaman önce yok olduğunu düşündüğü bir parçası Shealy'yi bırakmasını engelledi. Onu, Shealy'nin yakınında olmaya zorladı; bedeli ne olursa olsun.

Tiarnan Shealy'yi hafifçe itti ve Shealy, Liam'ın yatağına yattı. Çok narin görünüyordu. Ama bugün inanılmaz bir cesaret göstermişti. Hayatlarının kovalamacasında geride kalmamış, hiç kuşkusuz Liam'ın ciğerlerine nefes vererek onun hayatını kurtarmıştı. Shealy'nin dehşete kapıldığı doğrudu, kendi güvenli dünyasından koparılıp Tiarnan'ın dehşetine düşmüştü. Tiarnan'ı adam yapan her şey, şimdi bile Shealy'de gördüğü o güç ve kadınlığa tepki veriyordu. İçinde şiddetli bir arzu, yoğun bir koruma içgüdüğü belirdi; kendini hissetmemesi konusunda uyardığı o ihtiyaç...

Tiarnan içinden lanetler ederek diz çöktü ve Shealy'nin ayağına sardığı bez parçalarını çıkardı. Ardından yüzünü sönmekte olan ateşe döndü ve çukura çıra eklemeye başladı.

"Anlatıyordun" dedi Shealy. "Neredeyse yüz kişiydik dedin. Şimdi kaç kişisiniz?"

"Yirmi altı" diye yanıtladı Tiarnan göğsündeki ağırlıkla.

Shealy'nin yüzündeki şoku görmek için arkasını dönmedi. Görmesine gerek yoktu.

"Çoğu ilk birkaç hafta içinde öldü" diye devam etti. "Bır adayı bulmadan önce. Biz de sürekli kaçtık, çok savunmasızdık."

Tiarnan'ın sesi çatladı ve öksürerek boğazını temizledi.

"Bazıları pes etti. Inis Brandubh'ın dehşetiyle baş edemediler. Hayatta kalmak için mücadele etmekten vazgeçtiler."

Karyolanın deri şeritlerinin gıcırdadığını duydu ve bakmak için başını çevirdi. Shealy onu o fırtmalı bakışlara, gece karanlığında dans eden fırtına bulutlarına hapsetti.

"Bu senin hatan değil, Tiarnan. Herkesi kurtaramazsın, özellikle de onlar kurtarılmak istemiyorlarsa."

Tiarnan yutkundü. Sesini kontrol etmeye, duygularının yüzeye çıkmalarını engellemeye çalıştı.

"Benim hatam olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Seni ilk gördüğüm anda ne düşündüm, biliyor musun? Daha sen karanlığın içinden çıkmadan önce?"

Tiarnan başını salladı. Kendini Shealy'nin söyleyeceklerine hazırladı, en az ellerindeki ve yüreğindeki yaralar kadar birer parçası olmuş başarısızlıkları görmüş olmasının bir önemi olmadığını düşündü.

"Omuzlarında dünyanın ağırlığını taşıdığını düşündüm. Atlas'ı düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sen hepsini taşıyacak kadar güçlü görünüyordun."

Tiarnan konuşamadı. Titrek alevler Shealy'nin fıl dişi rengindeki teninde dans ediyor, onu altın tonlar ve gölgelerle süslüyordu. Güzel, samimiydi. Ve Tiarnan hakkında öyle yanıliyordu ki.

“Ama kimse böyle bir yükü taşımamalı” diye devam etti Shealy. “Böyle bir yük seni yok edecek. Ve o insanlar pes etti diye kendini suçlayamazsın ya da pes etmemiş bile olsa mücadele ederken hayatını kaybeden insanlar için suçluluk hissedemezsin. Ben de bugün ölmüş olabilirdim.”

Tiarnan bu sözler karşısında vücudunun gösterdiği reflekse engel olamadı ama Shealy sözlerinin yol açtığı ıstıraba kayıtsız kalarak konuşmayı sürdürdü.

“Liam da ölmüş olabilirdi. Ama ikimiz de ölseydik bile bu senin hatan olmazdı. Daha bir gündür buradayım ama ben bile burada olup bitenleri kontrol etmemin mümkün olmadığını gördüm. İnsanlar yaşar ve ölür, Tiarnan. Dünyanın düzeni böyle.”

Tiarnan itiraz etmek, ona dünyanın düzeninin Inis Brandubh'ta geçerli olmadığını söylemek için ağzını açtı ama Shealy engel oldu.

“Her dünyanın, Tiarnan.”

Bu sözler karşısında Tiarnan'ın yüreğinin derinliklerinde bir şey açıldı sanki ve dönüp Shealy'ye baktı. Yüzünde anlayış ve onun omuzlarında da ağır, taşımayı hak ettiğini düşündüğü ağır bir yük olduğunu gördü. Kaybetmişliği, pişmanlığı gördü ve Shealy O'Leary'nin ayuçlarından, gözlerinde o gölgeleri bırakacak neyin ahnımlı olabileceğini merak etti.

Shealy, Tiarnan'la göz göze geldi ve Tiarnan'ın bakışları onu huzursuz etti. Titreyen elini saçına götürdü, Tiarnan'ın o gün defalarca gördüğü aynı hareketi yaparak saçını yüzünün kenarına doğru taradı. Saklamak istediği şeyin yara izleri olduğunu biliyordu ama dahası vardı. Sormak istedi fakat sormadı.

Onun hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Çünkü öğrendikçe çok daha fazlasını bilmek isteyecekti.

“Bana bakmaktan vazgeç” dedi Shealy. “Büyük olasılıkla bir canavar gibi görüldüğümü biliyorum ama zor bir gün oldu.”

Tiarnan gerçekten de bakıyordu fakat Shealy’nin düşündüğü sebeplerden ötürü değil. Yanağındaki morluklar gölgelerle iyice belirginleşmişti, yüzü toz toprak içindeydi ve saçları omuzlarının etrafında düğüm olmuştu. Ama Tiarnan’ı esir eden ve gözlerini alamadığı şey, Shealy’nin gözlerindeki fırtınaydı.

Shealy kollarını göğüslerinin altında birleştirdi ve üşüyen tenini ovuşturdu. Tiarnan sessizce ayağa kalktı ve yatağın üzerinden sıcak bir kürk aldı. Kürkü Shealy’nin omuzlarına sardı ve parmaklarının Shealy’nin yumuşak boymında gezinmesine izin verdi. Hilal şeklinde derin bir iz boynundan kıvrılıp hasarlı kulağına uzanıyordu. Görünüşe göre bu öldürücü bir yara olabilirdi. İz çenesinin altında, büzüşmüş beyaz deri parçasıyla birleşiyordu.

“Teşekkürler” dedi Shealy usulca.

Shealy’yi yerinden kalktırmadan Liam’ın karyolasını tutarak ateşe biraz daha yaklaştırdı. Shealy dengesini yitirip karyolaya intundu. O yerleştiğinde Tiarnan uzaklaştı ve tekrar ateşin diğer tarafına çömelip Shealy’yi izlemeye başladı.

“Acıktın mı?” diye sordu.

Shealy başını sallayınca Tiarnan ekmekle kuru geyik eti sakladığı raflara yöneldi. Bir bardağa soğuk su doldurdu. Bir tabak dolusu yemekle bir bardak suyu Shealy’ye uzatıp kendi vemeğini hazırlamaya başladı. Sade bir yemektir ama ikisi de hallerinden şikâyet etmeden yediler.

Sonunda Shealy sordu:

“Maggie kim?”

Tiarnan kaşlarını çatdı. Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı.

“Jamie beni ilk gördüğünde Maggie olup olmadığını sordu.”

“Bir kadın işte!”

“Senin kadının mı, Tiarnan?”

“Sana söyledim. Benim kadınım yok.”

Shealy bu yanıt karşısında dudağın ısırıldı ve Tiarnan’a kırıklarının altından Tiarnan’ı geren ve vücudunu alev alev yakan bir bakış attı.

“Artık uyusan iyi olacak” dedi Tiarnan. Hızla ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştı. “İkimiz de uyumalıyız.”

Yorgunluk Tiarnan’ın kemiklerine işlemişti ama Shealy’ye bu kadar yakinken her bir parçası onun her hareketine tepki gösterirken asla uyuyamayacağımdan korkuyordu.

Shealy derin bir nefes alıp başını salladı.

“Haklısın. Çok yorgunum.”

Liam’ın yatağının üzerinde serili kürklerin arasına girdi, Tiarnan’ın ateşi söndürüp kendi yatağına yatmasını izledi. Sessizlikte Tiarnan, Shealy’nin yumuşak nefesini duydu; kokusunun tatlı aromasını hissetti.

Shealy’nin sessizliği Tiarnan’ın yüreğine taşlarla dolu bir çuval gibi çöktü. Sonra yorgunluk, korku ve Tiarnan’ın tam olarak anlayamadığı bir başka duyguyla, “Beni kurtardığın için teşekkür ederim, Tiarnan” dedi Shealy. “Beni koruduğun için teşekkürler.”

Bu yumuşak minnet hissi Tiarnan’ı sardı. Shealy ona teşekkür etmemeliydi. Ama Inis Brandubh’da kaldığı takdirde bunu öğrenecekti ve Tiarnan, o sisli gözlerin hayal kırıklıklarıyla,

perçeklerle dolu olduğunu görmenin onu öldüreceğini gayet iyi biliyordu.

Kısa bir süre sessizlik oldu ama Tiarnan, yakınındaki kadının farkında, gergin bir şekilde yattı. Onun korkusunun, güvende olma ihtiyacının farkındaydı. Bunu ona sağlayabilirdi ancak hangi bedelle? Bugün onu kurtarmıştı belki ama ya yarın, ondan sonraki gün ne olacaktı? Öyle çok insanın ölümüne tanık olmuştu ki bu kadını önemseyip kaybetmeye dayanamazdı.

Shealy kürklerden yapılmış yatağın içinde kıpırdandı. Tiarnan gözünün ucuyla Shealy'nin doğrulup karanlığın içinde kendisine baktığını fark etti.

Tiarnan kımıldamamak, uyanık olduğunu çaktırmamak için hareketsiz bir şekilde yattı ama Shealy'nin yapmak istediği şeyin farkında, bekledi. Duyduğu ihtiyacı hissetti. İsteddiği şeyi vermek için duyduğu arzuyu hissetti.

Shealy'nin hareketleri yavaş, nefesi kısa ve yumuşaktı. Liam'ın yatağından kalktı ve bir an Tiarnan'ın yatağının yanında durup tereddüt etti. Ardından Tiarnan'ın üzerindeki kürkü çekti ve yumuşak, kadınsı bedeniyle onun yanına sokuldu. Tiarnan öleceğini bilse yüreğindeki o iniltiyi engel olamazdı.

Öyle uzun zaman olmuştu ki...

Shealy, Tiarnan'ın yanına uzandı ve ıstırabına teslim olan Tiarnan onu kendine çekti. Shealy'nin vücudunun kıvrımları, aralarındaki boşlukları doldurdu. Sırtını Tiarnan'ın göğsüne yasladı ve Tiarnan güçlü kollarıyla onu sardı. Shealy o boşluğa, sanki onun için yapılmış gibi sığıldı. Tiarnan'ın elleri Shealy'nin üzerinde dolaştı, göğsünün önünde birleşti. Shealy tatlı ve güzel kokuyor, hafif ve nefes kesici kokusuyla Tiarnan'ı baştan

çıkartıyordu. Tüm bunlar Tiarnan'ın etrafını sardı ve onu yıllardır hissetmediği bir duyguyla sarstı.

Önemli. İhtiyaç duyulan. Güçlü.

Shealy'nin vücudunda artan gerilimi hissediyor, kalçalarına doğru baskı yapan sertliği hissettiğini biliyordu. Onun uykuya dalmasını, bu duygular arafında onu yalnız bırakmasını istedi.

Ama uyumaması için de dua etti.

Bölüm . Altı

*T*iarnan'ın, Shealy'nin elbisesinin boşluğundaki çıplaklığına değen sıcak ve yumuşak bedeni onu ateşliyordu. Tiarnan tahrik olmuştu. Shealy, Tiarnan'ın ereksiyonunun ağırlığını ve baskısını hissediyor, onun çok ince bir pamuk ipliğiyle kendini kontrol etmeye çalıştığını biliyordu.

Shealy, bu Inis Brandubh'da kaç kişinin yaşadığından habersizdi ama Tiarnan'ın hayatmda pek fazla ilişkisi olmadığını düşündü. Bunun için fazla ciddi, fazla gergindi. Katı ve yaklaşılmaması zor.

Dün gece... ya da bugün... belki geçen sene, Tiarnan'ın dediği doğruysa az kalsın ölüyorlardı ama Shealy ona güvenebileceğini düşündü. İçsel bir seviyede Tiarnan'ın dürüst ve onurlu bir adam olduğunu hissetti. Eğer gökyüzünün sarı olduğunu söylüyorsa doğru olmalıydı. Ama şu anda, hiçbir şey söylemiyordu. Soluğu hızlanmış; kulağına kısa, sıcak nefesler üflüyordu. Kollarındaki kaslar gerilmişti ama Shealy'yi saran elleri narin, neredeyse özür dilercesine onu okşuyordu.

Shealy beynini yormaya çalışan hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Şu anda, onun *hissetmeye* ihtiyacı vardı. Bu yer ne kadar dehşet verici olursa olsun, en azından kendisinin gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Fikrini değiştirmeden Tiarnan'ın kollarında döndü ve sadece bir an için Tiarnan'ın onu sıkıca tutup direndiğini fark etti. Sonra Shealy vücudunu ona yasladı. Elbisesi kalçalarında kıvrıldı, yüz yüzeydiler. Uzun bir süre yüz ifadelerini saklayan gölgeleri inceleyip merhamet, belki de gerçeklik arayarak birbirlerine baktılar.

Tiarnan boğuk bir sesle mırıldandı:

“Düşünüyorum da...”

“Düşünme” dedi Shealy.

Shealy, Tiarnan'ın altın kahvesi gözlerinde bir ısırap parıltısı gördü ve bir an için onu reddetmesinden korkarak ona daha çok sokuldu.

“Düşünme, Tiarnan.”

Ellerini Tiarnan'ın çıplak göğsünde gezdirdi. Tiarnan'ın ateşli, ipeksi teni kaslarla kaplıydı. Her bir santimi güçlü ve yapılıydı. Parmaklarıyla boynuna dokundu, ardından parmaklarını koyu kahve saçlarına doladı ve dudaklarını kendine yaklaştırdı. Tiarnan, Shealy'nin derinliklerinde ateş yakan bir sesle inledi, ardından Shealy'yi kederli bir iniltiyle kendine doğru çekti. Bu da sanki ona, onun iradesine rağmen sahip olmak bu yasak anı çok daha cazip bir hâle getiriyormuşçasına Shealy'nin içindeki yangını körükledi.

Tiarnan'ın gönülsüzlüğü vücuduna yansımadı ve dönüp Shealy'yi tatmin edici ağırlığının altına çekti. Onu, tüm sinir uçlarını seks diye bağırta bir sıcaklıkla sardı. Shealy bacaklarının arasındaki iri kalçaları hissetti ve sırtını gerip

vücudunu Tiarnan'ın vücuduna bastırduğunda o sürtünmeyle nefesi kesildi. Tiarnan yumuşak dokunuşlarla Shealy'nin dudaklarını öptü ve Shealy kendini ona açarak keşfetmek istediği her yerde heyecanla karşılanacağını gösterdi. Dilinin verdiği his, öyle sıcak ve yumuşak, öyle yabancı ve tuhaf bir şekilde egzotikti ki Shealy inledi ve parmaklarını Tiarnan'ın saçlarına doladı.

Vücut ısısı artarken Shealy kürkleri kenara itti ve bir anda soğğun altında ürperdi ama o anda Tiarnan'ın elleri vücudunda dolaşmaya başladı. Başparmakları göğüs uçlarını okşuyor, kaburgalarından kalçalarına uzanıyordu. Tiarnan onu yukarı, leğen kemiğinin sertliğine doğru çekti. Shealy'nin elbisesinin eteklerini yakaladı ve Shealy'ye heyecan veren bir sabırsızlıkla hızla yukarı çekti. Elbisenin arkasındaki fermuar Tiarnan'a engel oldu ve Shealy yatakta doğrulup Tiarnan'ın fermuarını açabilmesi için sırtını döndü. Bir an Tiarnan bu basit uğraşla bocaladı ama sonra elbisenin iki yarısı ayrıldı ve Tiarnan elbiseyi omuzlardan aşağı itip dudaklarını Shealy'nin sırtına götürdü. Shealy tekrar dönüp de Tiarnan onun dantelli sütyenini gördüğünde dudakları açıldı ve gözleri Shealy'ye kendini güçlü, güzel hissettiren bir ışıkla parladı.

Şimdi Shealy, Tiarnan'ın altında çırılçıplak kalmıştı ve bu farkmdahk, kör arayışa, çaresiz bağlılığa yeni bir boyut kazandırarak sivri bir bıçak gibi kesti. Tiarnan dirseklerinin üzerinde doğruldu, başını eğip Shealy'nin vücuduna baktı. Göğüslerinde gezinen bakışları sıcak, aldığı her nefesle yükselip alçalan kaburgalarının dalgalı esneyişinde açtı.

Shealy, vücutlarının birleştiği noktaya doğru kayan bakışları bir okşayış gibi teninde hissetti. Tiarnan, tenlerinin bulunduğu o noktaya baktı, ardından tekrar yüzüne odaklandı. O viski kahvesi derinliklerde, Shealy mucizevi bir şey gördü... ve Tiar-

nan gülümsedi. Gözleri kıvrıldı ve dudakları ayrılıp hafif çarpık ama onu bir o kadar seksi kılan beyaz dişleri ortaya çıkardı.

Shealy ruhunun derinliklerinde, göğüslerine dokunan ellerinin yumuşaklığı kadar samimi, bir o kadar nadir bir şey gördüğünü hissetti. O tebessüm, Tiarnan'ın zırhındaki bir çatlak, mutluluğunun bir armağanıydı ve Shealy buna kendi tebessümüyle karşılık verdi. Parmak uçlarını Tiarnan'ın sert göğsünde gezdirdi ve karnının çizgilerinden aşağı kaydırıp göbek deliğinin hemen altındaki o savunmasız yere dokundu. Tiarnan, Shealy'nin pantolonunun bağlarını çözmesine imkân vermek için kalçalarını yukarı kaldırdı ve gözlerini yüzünden ayırmadan, yüzünün sağ tarafındaki yaralara, boynunun üzerinde uzanan çizgiye bakmadan karnını içeri çekti. Sanki o yaraları görmüyor... ya da daha önemlisi önemsemiyordu.

Shealy'nin parmakları Tiarnan'ın gevşeyen pantolonuna uzandı ve Tiarnan'ın, Shealy'nin pantolonun belini yumuşak ve ağır bir şekilde karnına dayanan sertliğinden kurtarmasına yardımcı olmak için belini sağa sola kaydırıldığını hissetti. Teneinde verdiği his, hedefini, hatta kendi niyetini biliyor olması, hepsi Shealy'nin içinde sıcak, derin bir havuz gibi toplandı.

Sonunda Shealy, vücudunu Tiarnan'a bastırarak ve kendini, Tiarnan'ın gözlerinde parlayan o bilmiş ve erkeksi ısıltıya kapatarak gözlerini yumdu. Tiarnan Shealy'nin dudaklarına, kibarlıktan, yumuşaklıktan eser kalmayan bir öpücük kondurdu. Arzuladı, aldı ve Shealy'nin istediği şekilde cezalandırdı. Shealy'nin canını acıtmadı, kaba değildi. Baskı veya ıstırap yoktu. Ama birbirlerine yaklaşıırken dudaklarının dokusundan, tadından ve yarattıkları sürtünmeden başka her şeyi unutturmuştu. Yaşadıkları anı sadece aralarındaki ateşe indirgemek için dişlerini, dillerini ve dudaklarını kullandılar. Kontrolden vazgeçme ve sadece hissetme ihtiyacı her ikisini kasıp kavu-

ıyordu. Tiarnan'ın sert ve yaralı avuçları, Shealy'nin her bir noktasını uyandırarak boynunda, göğüslerinde dolaştı.

Ardından ıslak ve sıcak dudakları, Shealy'nin göğüs uçlarında dolaştı. Diliyle öyle tahrik etti ki Shealy, sanki göğüsleri aşağıda kıvranan noktaya bağlıymış gibi hissetti. Tiarnan'ın merhametinde, parmaklarını Tiarnan'ın sertliğine dolamak istedi. Ama bir şekilde ulaşamadı. Tiarnan'ın dikkati dağıldığı anda, Shealy ayağını yatağa dayadı ve kendini itip Tiarnan'ın üzerine çıktı. Geniş, çıplak göğsünü izleyerek bacaklarını Tiarnan'ın etrafına doladı. Sönmekte olan ateş Tiarnan'ı altın ve bronz tonlara sarıyor, kaslı vücudunu güzelliğin de ötesinde bir şeye dönüştürüyordu.

Onun da kendi izleri, savaş yaraları vardı: Küçük, yuvarlak, buruşuk deriler, pembe-beyaz parlayan uzun bıçak izleri, oyulmuş ve korkunç bir ısırap vermiş düzensiz çukurlar. İki nokta yeni dikilmiş görünüyordu ama Tiarnan kusursuzdu. Mükemmelliği Shealy'nin nefesini kesti. Vücudu -geniş omuzlarından yumrular hâlinde uzanan güçlü ve ağır kollarına, sıkı ve düz göğsündeki sert tabakalardan küçük ve gergin göğüs uçlarına- Shealy'yi kendinden geçiriyordu. Aşağı doğru daralan karın kaslarından sarı tüylerin başlayıp kaybolduğu noktaya kadar harikaydı.

Tiarnan'ın büyük elleri Shealy'nin kalçalarını kavıyor, onu kendi üzerine çekiyordu. Tiarnan kaykılıp yavaşça, Tanrım, çok yavaşça içine girerken Shealy vücutlarının uyumunu izledi. Benliğinin derinliklerinden gelen bir iniltiyle başını geriye attı. Bu öyle bir iniltiydi ki sanki Tiarnan'ı da aşıyor, ikisini sert bir ateşle dolduruyordu. Shealy kendini Tiarnan'a bırakırken Tiarnan onun içine gömüldü.

Shealy bir anda ürperdiğini hissetti ve gözlerini açıp Tiarnan'ı onun yüzünü incelerken bulduğunda utandı. Tiar-

nan, Shealy'nin vücudundaki her hücreyi sarsarken yüzündeki ifadenin hislerini ele verip vermediğini merak etti. Shealy daha önce de seks yapmıştı ve bunun da öyle olacağını düşünmüştü. Seks. Sert, tahrik edici, çabuk unutulmuş cinsten. Ama o bakışta, bir yanının en başından beri bildiği şeyin farkına vardı. Bu adamın çabuk unutulacak hiçbir tarafı yoktu.

Ve sonra Tiarnan, Shealy'nin kalçalarını tutup geri çekilirken onu havaya kaldırarak hareket etmeye başladı. Mutluluğun her nüansını görmek için gözlerini Shealy'nin yüzünden ayırmıyordu çünkü biliyordu, onu mutlu ettiğini *biliyordu*. Nasıl Tiarnan'ın yüzündeki o tatmin olmuşluk göz ardı edilemezse Shealy'nin gırtlğından gelen inilti de inkâr edilemezdi. Tiarnan, Shealy'deki yoğun ihtiyacı, her uzun darbeye bir düğümün daha sıkılaştığını hissediyor, bu bilgiyle mutlu oluyordu. Shealy'nin açıklaması için sözcükleri kullanmasına gerek yoktu çünkü içindeki heyecan, duygularını anlatmaya yeterdi; Shealy bu baştan çıkarıcı ateşte yalnız değildi.

Her darbeye vücudundaki her kas gerildi. Uzun ve kaygan darbeleri sürdürürken ter göğsünde parladı. Shealy, Tiarnan'ın hızlanmak istediğini biliyordu. Vücutları bir olana kadar, kendi vücuduyla Shealy'yi kendinden geçirmek istiyordu. Sanki her ikisini de taşımadan Shealy'yi bu tutku uçurumuna taşıyarak büyük bir başarı kazanmışçasına, bu ölçülü kontrolle gurur duyuyor gibiydi.

Shealy eğildi ve onu öptüğünde, yumuşak diliyle sert darbelerinin ikili saldırısında kendinden geçti. Tiarnan onu sırtüstü yatırıp açılan bacaklarının arasına, birleştikleri o noktaya kadar titreşimler yayan tatminkâr bir iniltiyle kayarken Shealy teslim oldu. Tiarnan sabit dururken omuzlarından sırtına kadar ürperdiğini hissetti. Ardından sanki bu demir kontrolünün yaklaşan kaybı için özür dilercesine ona baktı. Ama Shealy'nin

istediği kontrol değildi. O coşku istiyordu; şiddet, dizginlenemeyecek kadar baskın bir tutku istiyordu.

Shealy kalçalarını ona doğru sallayarak bu işkenceye dayanması için meydan okudu. Karşısında onun teslim olduğunu görünce kendi güç duygusu arttı. Tiarnan kollarını Shealy'nin başının iki yanına yasladı ve sert, acımasız bir güçle, öpmeden, konuşmadan, içinde hızlanmaya başladı. Shealy o sıkı, kızgın ihtiyacın giderek büyüdüğünü hissetti, ta ki havadaki partiküllerin bile içine sızıp orgazm olduğu anda Tiarnan'ın omzuna doğru serbest bıraktığı çığlığa kadar. Ardından uzun, ıslak bir dalgayla bir daha. Ve Tiarnan kısık, boğuk bir sesle inleyip Shealy'yi bir kez daha sarsacak kadar yoğun bir titremeye boşaldı. Titreyen bedenleri ve koku öyle yoğundu ki Shealy'yi bir kez daha neredeyse canını yakan o zirveye taşıdı.

Kalpleri yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Soğuk, vücutlarındaki teri kurutup iyi değerlendirilmiş ve sona ermiş bir anın serinliğini getirirken birlikte uzun süre öylece yattılar. Tiarnan yavaşça Shealy'nin üzerinden kalkarken bir an gözlerine baktı, ardından hemen başını çevirdi.

Shealy yerinden kalkıp yırtılmış elbisesine uzanırken kendi yüzünün de kızardığını hissedebiliyordu. *Duş yapmak istedi* ama bu ilkel dünyada bunun mümkün olmayacağını tahmin edebiliyordu. Tiarnan'ın temiz, erkeksi ve baştan çıkarıcı kokusu Shealy'nin tenine, aniden sarsıcı bir his veren bir duygu bombardımanıyla akmıştı. Bu adamla tanışalı bir gün bile olmamıştı ama bir yanı onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. *Bunun bir adı var*, diye düşündü. Uzun bir süre boyunca birbirlerinin çekimlerine hapsolan insanlar fakat şu anda hatırlayamıyordu. Tiarnan'ın bedeninin sıcaklığı ve şimdi o sıcaklığın uzaklaşmasıyla yaşadığı boşluk dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Shealy, arkasında Tiarnan'ın dolandığını, pantolonuna uzanıp üzerine geçirdiğini duydu. Bir süre sonra Tiarnan ona yumuşak bir bez uzattı.

“Kâsede su var” dedi Tiarnan arkasından.

Shealy başını salladı. Temizlenirken Tiarnan'ın beklediğinin, izlediğinin farkında elbisesini önüne tuttu. Elbisesini giydiğinde kendini daha iyi hissetti ama fermuarını çekmeyi beceremedi. Tiarnan'ın, Shealy'nin sırtına değen ılık parmakları, Shealy'nin kasılıp aynı anda erimesine neden oldu. Tiarnan fermuarı çeker çekmez, hızla uzaklaştı.

“Uyumalıyız” dedi derin ve tepkisiz sesiyle. Ancak bir yerinde kaybetme korkusu vardı ve bunu duymak Shealy'yi rahatlattı.

Shealy dönüp Tiarnan'a baktığında daha biraz önce hareketle yanan gözlerinde temkinli bir parlaklık yakaladı. Başını sallayarak yatakların yanına gitti ve önce Liam'ın olduğunu düşündüğü küçük yatağa, ardından Tiarnan'inkine baktı. Ne kadar tuhaf hissetse de yalnız uyumak istemiyordu. Sessizce Tiarnan'ın yatağındaki kürklerin arasına girdi ve Tiarnan'ın ona katılıp katılmayacağını görmek için beklemeye başladı. Yatak Tiarnan'ın ağırlığıyla gıcırdadığında Shealy'nin gözleri mutlulukla kapandı.

Tiarnan onu tekrar vücudunun kıvrımlarına çekti, her ikisinin de üzerini örttü ve hiçbir şey söylemedi. Sonrasında birlikte uzun süre gergin ve hareketsiz yattılar, ardından kederli bir şekilde Shealy uykuya daldı.

Bölüm Yedi

*B*aşta, Shealy çıgıllıkların dışarıdan geldiğini fark etmedi. Bunun, onu uykularında bile takip eden diğer bir kâbus olduğunu düşündü. Belki de peşinde bacaklarından yakalamaya çalışan kurtlarla uçurumun kenarından atlarken kendi çıgıllıkları yankılanıyordu.

Sonra yanındaki sıcak bedenin hareket ettiğini hissetti ve bir anda uyandı.

Tiarnan. Tiarnan'ın yatağında, onun kollarında uyumuştı. Bir anda hafızası, nerede olduğuna, Tiarnan'ın ona dün gece anlattıklarına... aralarında şimdi daha da genişleyen bir uçurum açmış olsa da Shealy'nin içinde bir şeylere dokunan ve sakinleştiren o birlikteliğe dair tüm kayıp parçalarla doldu.

Bir başka çıgıllık sessizliği delip geçti. Bu kez seslerin kendi kâbuslarından gelmediğini biliyordu. Sesteki dehşet, onları tecrit etmeye çalışan o uyku balonunun kalıntılarını zorladı. Tiarnan bir anda ayağa fırladı. Şafak vakti öncesi karanlığın içinde Shealy paylaştıkları yatağın sıcaklığına düşerek onu izle-

meye koyuldu. Tiarnan hızla botlarını giydi, kılıç ve baltasını alıp kapıya koştu. Üzerinde sadece pantolonu vardı ve sabah ışıkları o çıplak teni sıyrıp geçerek Shealy'yi ona dokunduğunda yaşadığı hisle bıraktı.

“Ne oluyor?” diye sordu. Şimdi doğrulmuş yatakta otururken sesi uykulu ama zihni uyanık ve temkinliydi.

Çığlıklar yükseldi ve feryatlar sabah sessizliğini bastırdı.

Bir eliyle kapıyı iterken Tiarnan dönüp Shealy'ye baktı ve Shealy'nin yataktaki görüntüsü karşısında gözleri parladı. Sanki etraflarındaki dünya panik içinde kıvranıyor olsa da Tiarnan düşüncelerini engelleyemiyordu. O anda, gergin bir farkındalık toprak zeminin üzerinde yayıldı ve onları tuhaf bir şekilde birbirlerine bağladı. Ve sonra bir diğer çığlık, bir insanın çıkarması mümkün olmayacak kadar ahenksiz ve tiz bir ses o muğlak bekleyişi böldü.

“Burada kal” dedi Tiarnan ve yan dönüp dar kapıdan çıktı.

Bir anda gözden kayboldu. Dışarıda kaos büyük bir gürültüye dönüşürken Shealy korkudan kaskatı kesilmiş bir hâlde oturuyordu. Sıcak kürklerin arasından çıktı ve yavaşça kapıya doğru ilerledi. Havayı duman kaplamış, taze hava çığlıklar ve feryatlar kadar yabancı, buruk bir kokuyla lekelenmişti. Yanan her ne ise hayatında bu kokuyu ilk defa alıyordu.

Dışarıda neler oluyordu?

Bu topraklara dair, Tiarnan'ın barınağının ötesinde olabilecek hiçbir şey hatırlamıyordu. Dün gece geldiklerinde tek gördüğü yer değiştiren gölgeler ve karanlıktı.

Temkinli bir şekilde kapıyı araladı ve gün doğmadan önceki siyah örtüye doğru uzanan kumlu sahile baktı. Adanın ucunda, nehrin ayrılıp her iki yana doğru gürlediği noktadaydılar. Dehşetin yakınlığının farkındaydı ama dört bir yandan

gelen haykırış ve çığlıkların ötesinde hiçbir şey duyamıyordu. Kaçmak istediği takdirde, ne tarafa gideceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Biri emirler yağdırdı, göremediği panik ve telaşı bastırmak için sesler yükseldi. Kurtlar geri mi dönmüştü? Bu düşüncenin getirdiği anlık dehşetin içinde, akliselim bir ses ona hayır dedi. Homurtular veya ulumalar, köşeye sıkıştırılmış bir ava karşı zafere havlamaları yoktu. Tiz ama kulak tırmalayıcı o tuhaf sızlanıma sesini çıkaran bir kurt değildi. Ses hiç durmadan yankılanıyordu. Böyle bir sesi ne çıkarabilirdi ki? İnsan olamayacağı kesindi. Doğal olmak için fazla yüksek sesli, fazla yabancıydı.

Ayaklarının altında, toprak düzensiz bir şekilde sarsıldı. Shealy kapıdan uzaklaştı. İçinden bir ses saklanması söylüyordu ama odada iki yatak ve bir masadan başka bir şey yoktu. İkisinden birinin altına saklandığı düşüncesi, aklına tuhaf bir şekilde bir hikâye kitabında, küçük bir mantarın altına saklanmaya çalışan feli getirdi.

Karşı duvarda üzeri bir dizi bıçakla dolu alçak bir raf vardı ve oklarla dolu bir kılıfı yay duvara yaslanmıştı. Hemen koştu ve ağır bıçaklardan birini aldı ama bir yandan bu bıçakla ne yapmaya niyetlendiğini de merak ediyordu. Hayatında bir tavuk bile kesmiş değildi, Tanrı aşkına! Yine de bıçağı elinden bırakmadı, ardından oklardan birini kaptı ve uzunluğu tuhaf bir şekilde içini rahatlatı. Hayatında yay da kullanmamıştı, şu anda öğrenecek zamanı olduğunu da düşünmüyordu. Ama uzun çubuğun ucundaki sivri nokta ölümcül görünüyordu ve onu eline aldığı anda kendini daha iyi hissetti.

Taş duvarların dışından, sanki dev bir top bunun gibi bir barınağın üzerine düşüp yerle bir etmiş gibi bir patlama sesi geldi. Ardından gecenin karanlığında yıkılıp yuvarlanan taş-

ların sesi duyuldu. Sanki gözlerinde bir tür röntgen mekanizması varmış ve duvarların arasından dışarıyı görebiliyormuş gibi olduğu yerde kalmış, duvara bakıyordu. O ürkütücü ses havayı doldurdu ve Shealy sert, soğuk bir ürpertiyle sarsıldığını hissetti.

Dışarıda neler oluyordu?

Dehşete kapılmış hâlde, gözlerini onu dışarıdaki felaketten uzak tutan duvardan ayırmadan geri çekildi.

“Arkasına geç, *arkasına geç*, çabuk!” diye bağırdı bir adam.

Tiarnan. Shealy sesi hemen tanıdı. Korku ve dehşetle doluydu.

Bir başka *patlama* tüm vücudunu sarstı ve daha tepki vermesine fırsat kalmadan üçüncü bir patlama oldu ve aniden duvar içeri doğru patlarken taşlar üzerine savrulmaya başladı. Shealy kaçıp başını sert taş bombardımanından korumaya çalışarak çığlıklar attı. Elindeki ağır bıçak yere düştü ama bir şekilde oku bırakmadı. *Tiarnan*’ın tekrar haykırdığını duydu ama kulakları çınlıyor, öyle şiddetli titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. Bu yabancı çığlık kulak zarlarını deliyor, sağır olacağını hissettiriyordu. Kollarıyla başını koruyarak sabah karanlığında dışarı baktı ve duvardaki bir delikten o sesi neyin çıkardığını gördü.

“Tanrım” dedi soluk soluğa.

Yaratık bir, belki bir buçuk metre uzunluğundaydı ve aynı genişlikte omuzları vardı. *Amerikan sığırı gibi*, diye düşündü bir anda. Ama kıyaslama orada son bulmuştu. Canavarın kürkü yoktu fakat zırh gibi görünen gümüş rengi tüylerle kaplıydı. Dev, kaslı omuzlarından kalın bacaklar uzanıyor ve sivri pençelerle son buluyordu. Uzun, kalın bedeninden beş sıra bacak iniyordu.

Hızlı. Çok hızlı olmalıydı.

Ama yaratığın en dehşet verici özelliği bu değildi. Shealy'nin kanını donduran ve kalbinin hızla atmasına neden olan, bu canavar bedeninin üzerinden çıkıp ona bakan şeydi. Canavarın üç kafası vardı.

Üç. Kafa.

Sonunda anladı Shealy. Bu Jamie'nin sözünü ettiği yaratıktı. Tiarnan'ı dehşete düşüren şey buydu. Bu yaratıkların yok edilmesinin imkânsız olduğunu söylemişti. Şimdi karşısında görüyordu ya, Tiarnan'a inanmıştı. Gecenin karanlığını loş bu güneş parıltısı böldü ve Shealy dehşeti tüm çıplaklığıyla gördü.

Her bir kafa kare ve kemikliydi. Uzun düz bir alnı; çift sıra, çıkıntılı ve keskin, üçgen şeklinde dişlerini ortaya çıkaran uzun çenesi vardı. Hayvanın ağzı açıldığında öyle büyüktü ki bir insanı tek bir lokmada yutabilirdi, bir köpekbalığı gibi. Boyunları uzundu ve insanların ortasında dolanıp paniğe yol açarken kafalarına yılan gibi bir hareketlilik kazandırıyorlardı. Arka ayakları üzerinde yükseldiğinde herkese tepeden baktılar. Kafalardan biri ona dönüp gözler onu tespit ederken diğer ikisi etrafta koşuşan insanları kapmaya çalışıyordu.

Tiarnan gibi silahlı erkekler korkusuzca hayvanı çember içine aldılar. Herkes bu mücadeleye öyle odaklanmıştı ki bir an Shealy umutlandı. Ancak kırkayak gibi bacakları olan iri gövdenin arkasından dördüncü, beşinci... *dokuzuncu* kafa belirdi.

Birden fazla canavar vardı ama öyle sistemli bir birim gibi hareket ediyorlardı ki yırtıcı böcek sürüsü gibiydiler. Acımasız gözleri, korkunç bedenleri ve vahşice etrafa savrulan kuyruklarıyla bu dev, ölümcül yaratıklar bir halka şeklinde inşa edilmiş barınakları yıkıyor, her bir nefesin ağırlığı ve şiddetiyle etrafı

yerle bir ediyorlardı. Shealy izlerken biri başını eğdi ve nefesini kulübelerden birine püskürtüp bir kaya ve toz yağmuru altında yapıyı yıktı. İçeride saklanan insanların yüzlerindeki dehşet korkunçtu ve o anda çeneler açılıp onlardan birini kapdı ve hızla yuttu. Diğer iki kişi de kimsenin bir şey yapmasına fırsat kalmadan yaratıklara yem oldu.

Shealy hâlâ hemen önündeki canavarın soğuk bakışları altında, korkudan olduğu yerde donup kalmış bu inanılmaz olayı izliyordu. Hayal gücünün algılayabileceği hiçbir şey, yaşananların dehşetini yansıtamazdı. Yaratıklardan biri hamle yaptı, üç ağız birden açıldı ve dehşete düşmüş kadın ve çocuklardan oluşan bir kalabalığın üzerine yapış yapış sıvılar püskürttü. Bu zehirli sıvı insanların üzerine yapıştığı anda, insanlar büyük bir acıyla haykırdılar ve nehre doğru koşmaya başladılar ancak birkaç adım atmışlardı ki yere devrildiler ve derileri iri parçalar hâlinde eridi. Shealy'nin göğsünde bir türlü içinden atamadığı bir çığlık yükselmekteydi. Ama gözlerini onu izleyen canavardan ayırmadan kaçmaya çalışırken arkasındaki kapıya doğru sendelediği anda çığlığı bastı.

Ancak kapı dardı ve şimdi ellerindeki yay ve silahlarla kapının kırımlarına çarpıyor, çıkışı engelleniyordu. Sorunu fark etti, yan döndüğü takdirde kaçabileceğini anladı ama parmakları hissizleşmişti ve dönme emri, beyindeki sinapsları dolduran korkuyu bastıramadı.

Şimdi yaratık üç kafası da ona dönmüş birlikte hareket ederek derin bir nefes aldı. Shealy, hayvanın içine çektiği nefesle birlikte elbisesinin ona doğru havalandığını hissetti. Üzerine o yakıcı asitten püskürtecekti ve Shealy'nin yüzündeki yara izi için endişelenmesine gerek kalmayacaktı çünkü bu dehşet tüm derisini yüzecekti. Hızla bir şeyler söylemeye başladı, Tiarnan ise o anda ona kaçmasını, acele etmesini haykırıyordu. Sözcük-

ler, yoğun bir dehşetle döküldüler; duyuldular ama anlaşılmadılar. Hissedilmiş ama fark edilmemişlerdi.

Sonra aniden zemin hızla sarsıldı, Shealy'nin üzerinde eğik duran yay sallandı ve Shealy arkasındaki açık kapıdan hızla yuvarlandı. Nefesini kesen, dudağını ısırmasına neden olan bir şiddetle yere düştü. Kapı ardından tekrar kapandı ve bir an, Shealy'ye sabitlenmiş altı gözün dikkatini dağıttı. Ağzındaki kan tadı, düşmenin verdiği o korkunç ıstırap Shealy'yı kendine petirdi ve hemen ayağa kalkıp aklında hiçbir düşünce veya yön hissi olmadan çılgınca koşmaya başladı.

Yaratık gecenin karanlığında korkuyu katbekat artıran bir çığlık daha attı. Dört bir yandan, dehşete düşmüş insanların haykırışları duyuluyor, insanlar bu kâbusta düşüncesizce koşuyorlardı. Ama nehrin üzerindeki küçük ada, insanlara üç kafalı canavarlardan saklanacak yer bırakmıyordu. Yaratıklar o yakıcı sıvıyı püskürtmeye devam ediyor, etrafta insanlar acıyla yerlere kapaklanıyor, asit derilerini emerken onlar da yavaş, ıstıraplı bir ölüme mahkûm oluyorlardı.

Shealy'nin önünde bir kadın sendeledi ve kucağındaki küçük çocuk yere düştü. O anda kadın bu katliama yenik düştü ve acımasız çenenin arasında kayboldu.

Shealy yalnızca bir an için kadının yüzünü görmüştü ama bu onun dehşete kapılması için yeterliydi. Aklının bir yanı gözlerinin net bir şekilde gördüğü şeyi inkâr ediyor, bunun doğru olamayacağını söylüyordu. Yalnızca bir an gözleri buluştu ve Shealy kadının gözlerinde, kendi yüzündeki aynı afallamış ifadeyi gördü. Yaratık kafasını sallayıp çenesini kadının vücuduna kapattığı anda her şey sona erdi ama o bakışta saklı üzüntüyü, sevgiyi ve özlemi görmemek imkânsızdı.

"Anne?" dedi Shealy soluk soluğa.

“Koş” dedi kadın onu kesen dişlerin arasından. Yüzüne kan sıçramıştı ama kadın üç sözcük daha söyleyebildi. “*Al onu. Koş.*”

Sesi Shealy’yi bir yıldırım gibi çarptı ve o söyleneni yaptı. Diğerleriyle birlikte canavardan kaçarken çocuğu almak için durdu ve küçük kızı göğsüne bastırdı. Annesine çok benzeyen, göz açıp kapayıncaya kadar yutulan bu kadını görmek için dönüp arkasına baktı. Yalnızca tanıdık bir sima mı görmüştü, ses hafızasında mı yankılanmıştı? Ona her gece şarkılar söyleyen ve masallar anlatan, her gece yatmadan önce *seni seviyorum* diye fısıldayan o ses miydi? Olamazdı...

Adanın kenarına ulaşmış ve bir uçurumun eşiğine gelen bir koyun sürüsü gibi, ötekiler çalkantılı nehre atlamışlardı. Akıntı amansız ve gürültülü, ilerideki dev şeleleden gelen seslerle yankılanıyordu. Kıyıda Shealy nehrin çekiminin kuvvetini hissedebiliyordu.

“Hayır!” diye bağırды biri. “Şelele sizi öldürecek, sersemler!”

Shealy kimin konuştuğunu bilmiyordu ama diğerlerinin gürleyen beyaz suların dalgaları arasında kaybolduklarını gördü. Nehrin kenarında durdu ve kaçınılmaz sonla savaşmaya çalışan kol ve bacakların gözden kayboluşunu izledi. Saniyeler içinde sulara gömüldüler.

Kucağındaki çocuk hıçkırıklara boğuluyordu. Shealy küçük kızın yüzüne baktı, uyuştı, kalakaldı. Ona bakan gözlerde Shealy’nin çok iyi tanıdığı gümüş rengi bir parıltı ve bir yuvarlaklık vardı. Bunlar, her sabah aynada gördüğü aynı gözlerdi.

Shealy derin bir iç çekişle döndü, bu çocuğu taşıyan kadının öldüğü kanlı zemine baktı ve dehşete düşen gözleri Shealy’ninkilerle buluştuğunda yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesini tekrar gördü.

Aman. Tanrım... Olamazdı, ama...

Üç kafalı yaratıklar sürüsü etrafında uğuldadı ve onu sü-
niklendiği çılgın düşüncelerden çekip çıkardı. Her yapıyı yık-
mış, ortalığı savaş alanına çevirmişlerdi. Geriye on veya on
iki erkek ve birkaç güçlü kadın kalmıştı ve hayvanlar ölümcül
zehirlerini saçıp keskin dişleriyle saldırırken bu grup onla-
rı çember içine almıştı. Shealy, onların arasında Tiarnan ve
Liam'ı görebiliyordu.

Canavarlardan biri arka ayakları üzerinde yükselip adayı ta-
radı. Diğerleri saldırıyor, insanları yutuyor, asit püskürtüyor
ve dev kuyruklarını sallıyorlardı. Göz açıp kapayınca kadar
canavarlar adadaki insan sayısını yarıya indirmişlerdi.

Yardıma ihtiyaçları vardı. Bir mucizeye ihtiyaçları vardı.

Shealy çaresizce kucağındaki çocuğa, kendi gözlerine ben-
zeyen o gözlere baktı ve vücudunu bir ürperti sardı. Tuhaf bir
yakınlık, bir akrabalık hissine kapıldı. Zihninin bir kısmı olan
bitene anlam verirken geri kalanı Shealy'yi şaşkınlığa boğuyor-
du. Düşündüğü şey gerçek olamazdı.

Kucağında tuttuğu küçük kızın, Shealy'nin düşündüğü kişi
olmasına imkân yoktu. Hiç kuşkusuz aklı ona oyunlar oynu-
yordu ve Shealy'nin saniyeler önce canavarın dişlerinin arasın-
da kaybolduğunu gördüğü kadın onun annesi değildi... Ola-
mazdı. Annesi ölmüş, bedeni denize sürüklenmişti...

Katliam devam ederken Shealy, çocuğun yüzünü omzuna
doğru çevirip yüzünü kapattı. Midesi kalktı ama kusmamak
için direndi. Düşünmeliydi. Bir şeyler yapmalıydı. Bıçağı dü-
şürmüştü fakat ok hâlâ elindeydi. Yayı olmayan bir ok. İçinde
yükselen panığı hissettiği anda, tepeden tırnağa tüm vücudu
tuhaf, soğuk bir ürpertiyle karıncalandı.

Arka bacakları üzerinde yükselen yaratık onu görmüştü.

Nefesi kesilmiş, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpan Shealy soğuk, amansız gözlere baktı ve hayvanın onu tesadüfen bulmadığını fark etti. En başından beri onu arıyordu.

Hayvan dev gırtlakıyla bir ses çıkardı ve o vızıltıyla birlikte diğer tüm kafalar bir anda dikildi. Korkuyla olduğu yerde kalakalan Shealy dokuz kafanın da ona dönüşünü izledi. Bu tepki saniyeler sürmüştü, korkutucu bir hızla sona ermişti ve bir anda canavarlar arı sürüsüne dönuştüler. Bunu tarif etmenin başka hiçbir yolu yoktu. Uçmadılar ama eşek arıları gibi bir araya geldiler, siyah ve gümüş renklerdeki bir bulut gibi üzerine hücum ettiler. Yaratıklar Shealy'ye doğru ilerlerken pençeli ayakları toprağı havalandırdı.

Shealy çığlık attı. Çığlık attığını biliyordu ama canavarların çıkardığı tuhaf, tiz uğultunun arasında kendi sesini duyamıyordu. Kucağındaki küçük kız da çığlık attı ve yaşadıkları dehşet, elektrik gibi bir bağ yaratarak birbirine karıştı.

Aralarındaki hava ısınan asfaltın üzerindeki buğı gibi hareketlendi. Bu, canavarlarla aralarındaki mesafenin dalga dalga bükölüp düzleşmesine neden oldu. Kafalardan biri öne çıktı ve ölümcül bir gülümsemeyle dişlerini ortaya çıkardı. Çocuk Shealy'ye öyle sıkı tutunuyordu ki bir an nefes alamadığını hissetti. Buraya kadardı. Bu şey -şeyler- onu ve kurtarmaya niyetlendiğı çocuğı yiyip bitireceklerdi.

Gözünün ucuyla bir renk ışıltısı gördü. Yaratıkların yanında, onlara yetişmek için tüm gücüyle Tiarnan koşuyordu. Arkadan gelenlere göre daha büyük, hızlı görünüyordu. Uzun kılıcını çekip havaya kaldırdı ve kıvrak boyunlardan birine sert bir şekilde indirdi.

Evet, ihtiyaçları olan şey buydu. Daha büyük. Daha hızlı. Daha güçlü...

Tiarnan'ın kılıcı metalik bir çınlamayla parlak tüylere çarp-
tı. Hayvan yavaşlamadı bile.

Üzerine gelen sürüyü izlerken, *Zırh gibi*, diye düşündü She-
aly. Bu adil değildi. Tüyler yumuşak olmalıydı. Esnek.

Etrafındaki hava yine yoğunlaştı ve tuhaf bir uğultu, onu
ve çocuğu içine alarak kulakları doldurdu. Sanki sesin kaynağı
akısından biri gibiydi. Shealy başını eğip küçük kızın kocaman
açılmış gözlerine baktı ve haklı olduğunu anladı. Bir elektrik
akımı her ikisini de sarstı ve ardından dışarı yayılıp canavarla-
rın korkunç seslerini bastırdı.

Bu güç, görünmez bariyerler arasından geçip havayı dol-
duran ve saniyeleri yavaşlatan kalın bir jel gibi yoğun ve kuv-
vetliydi. Shealy onu ve çocuğu sarsan, derinlerden gelen ve
kıyıya vuran dev dalgalar gibi dışarı yayılan titremelerin far-
kına vardı.

Kucağındaki küçük kız onlara doğru ilerleyen lanetle yüz-
leşmek için döndü. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama işaret
parmağını yaratıklara doğrulttu ve “Hayır” diye bağırdı.

Tiarnan bir şey söylüyordu. Shealy dudaklarının oynadığı-
nı, ona bakarken gözlerindeki korkuyu, koşmasını istediğini
görebiliyordu. Evet, söylediği buydu. Koş. *KOŞ*.

Ama gidecek bir yer yoktu ki. Tiarnan bunu göremiyor
muydu?

Tiarnan'm arkasında, şafak ufku aydınlattı ve yaratıkların
üzerine, önlerinde duran Shealy'nin üzerine doğru karanlık
bir gölge bıraktı. Yakındaydılar, öyle yakındaydılar ki She-
aly rutubetli ve yağlı kokularını alabiliyor, çelik tüylerindeki
siyah-beyaz benekleri görüyor, tüylerinin sıcaklığını hissed-
biliyordu.

Tüy dediğin yumuşak olmalıydı.

Shealy, beline yasladığı çocukla kımıldandı ve yakaladığı oku havaya kaldırıp ince, işe yaramaz silahı yaklaşan düşman sürüsüne doğrulttu. Shealy'yi koruyan sessizlik sisinde bir haykırış duyuldu ve aniden her şey, aklın sınırlarını zorlayan bir hızla değişmeye başladı.

Tiarnan derin ve karanlık bir gürültüyle haykırdı, güçlü bacaklarıyla Shealy'nin önüne sıçradı ve nefes kesen bir zarafetle döndü. Shealy'nin elindeki oku kaptı ve canavarlara dönerken Shealy'yi sırtından itti. Shealy, kucağında çocukla sendeledi ve geriye doğru kayarken düşüşüne engel olamadı.

Bir anda, Tiarnan oku en yakındaki kafamın siyah gözüne fırlattı ve ok, hayvanı harekete geçiren beyne saplandığında o noktadan bir sıvı fışkırdı. Ardından Tiarnan diğer elindeki dev kılıcı havaya kaldırdı ve hızlı bir darbeye ikinci kıvrak kafanın boynuna indirdi. Shealy kendini o metalik çınlamaya hazırladı ama bir anda etin kesildiğini duydu ve kesik kafa havada uçup Shealy'nin hemen yanında, nehrin kenarına düştü. Shealy o parlak siyah gözlere baktı.

Tiarnan bir elinde balta diğer elinde kılıçla saldırıp savaşırken haykırışı havada yankılandı. Üstü başı kan içinde, öyle hızlı ilerliyordu ki bir yandan bir yaratığın ölümcül spreyinden kaçarken aynı anda diğerlerinin uzuvlarını dilimliyor, gövdelelerini kesiyordu.

Bir şey değişti, diye düşündü Shealy ve kafasız canavarlardan birinin gövdesi sallanıp üzerine doğru devrilirken hızla yana kaçtı. Tiarnan'ın yanında savaşacak dört adam kalmıştı ve Tiarnan'ın kılıcının, onları etkisiz kılan o zırhı deldiğini gören adamlar hemen Tiarnan'ın yanına koşup kuyrukların acımasız rekmelerinden kaçmaya çalışarak gözleri ve bacakları hedef aldılar. Şimdi yaratıklar, başarısız olan savunma

istemleri karşısında şaşırmış, panik olmuşlardı. İkinci canavar da mücadeleyi kaybetti ve çelik bir levhanın üzerindeki milyonlarca tırnağın çıkarabileceği kadar tiz bir çığlıkla yere devrildi. Diğer adamlar canavarın etrafını sardılar ama hayvan gaddar bir şekilde mücadele etti ve çenesi saldırganlardan birini yakalayıp adama haykırma fırsatı bile vermeden onu ökiye böldü.

Geriye tek bir canavar kalmıştı ve onun gözleri Shealy'nin üzerindeydi.

Dişlerini gösterip kardeşlerinin yerlere devrilmiş gövdelerinin üzerinden sıçrayarak koşmaya başladı. Tiarnan hızla hayvanın peşinden koşarken göğsü kabardı, hayvana tutunmak için baltasını kullandı, ardından bir anda sırtına sıçradı. Kayalıklı bu tepeyi tırmanır gibi omurgasına kadar çıktı, kılıcını sallayıp kılalardan birini kopardı. Kan ve dehşetle dolu mikrosaniyelerle dönüşen bir hızla döndü ve diğerini de yere indirdi. Hayvan son kafasıyla Tiarnan'a dönmeye çalıştı ama Tiarnan çevikti ve hayvan yaralıydı. Boyunlarındaki yarıklardan kanlar fışkırtarak sağa doğru sendeledi. Tiarnan, hayvanın dev omuzlarında dengeyi sağladı, kılıcını havaya kaldırarak kemikleri ve kırıkdağı parçalayıp son kafayı da gövdeden ayıran bir kuvvetle hayvanın boynuna sapladı.

Yaratık yana yatıp sağa sola savrulmaya başladı, sonra bacakları teslim oldu ve ağaçların ortasında yankılanan bir patlamayla yere çarptı.

Güneş ışınları ağaçları delip savaş alanını aydınlatırken aniden sessizlik altın bir parlaklıkla donuklaştı.

Tiarnan, katliam kralı, cesedin üzerinde ayağa kalktı. Öyle iri ve yapılı görünüyordu ki kasları güçle sarsılıyor, teni kan ve pıhtıyla parlıyordu. Bir kısmı kendine aitti ama ağırlıklı ola-

rak yaratıkların kanıydı. Tiarnan başını geriye attı, hiddet ve zaferle dolu bir sesle vahşice haykırdı. Yerde, onunla savaşıp ve hayatta kalmayı başaran diğer üç adam da aynı şeyi yaptılar. Yükselen güneşe haykırdılar. Kanla yıkanan topraklara haykırdılar.

Bu vahşete teslim etmedikleri ölüme ve yaşama haykırdılar.

Shealy'nin kucağında çocuğun sesi kesildi, hıçkırmaya başladı ve ardından başını Shealy'nin çenesinin altına sakladı.

Etrafında kulakları sağır eden zafer çığlıkları yükselirken Shealy sert toprağa çöktü ve ağlamaya başladı.

Bölüm Sekiz

Tiarnan kendini, Shealy'nin kalbinin artık atmadığına ve ciğerlerinin kurumuş olduğuna hazırlayarak hareketsiz bedeninin yanında diz çöktü. Ama onun saten sıcaklığındaki yanaklarına dokunduğunda, Shealy'nin gözleri açıldı ve Tiarnan'ı gümüş fırtınaların sisinde tutsak etti.

“Yaşıyorsun” dedi Tiarnan yumuşak bir sesle.

Kirpikleri toz, yüzü ve vücudu kanlar içindeydi. Kucaklarında, boynuna sıkıca sarılmış bir çocuk vardı. Tiarnan, bu adada doğan küçük kızı hatırladı. Adı Ellie'ydi. Gözlerini sıkıca yummuş küçük kız, dudaklarının arasındaki başparmağını büyük bir şiddetle emiyordu.

Shealy oturmak için kaykıldı ve Tiarnan ona yardım etmek için uzandı ama Shealy hızla geri çekildi ve onun bu tepkisi, Tiarnan'ı beklediğinden daha çok sarstı. Dün gece ondan kaçmamıştı. Tiarnan tam geri çekilmeye başlamıştı ki Shealy kolunu Tiarnan'ın boynuna doladı ve Tiarnan'a sokuldu. Tiarnan kadına ve çocuğa sarıldığında içini inanılmaz bir bütünlük hissi kapladı.

Belli ki aklını yitiriyordu.

Shealy yumuşak ve uysaldı. Tiarnan parmaklarını saçlarında gezdirip sırtını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışırken dün gece Shealy'nin sırtını gerip kendini ona teslim edişini hatırladı. Yüzlerce yıldır Tiarnan'a ilk kez kendini canlı hissettirerek onu vücuduna kabul etmişti. Çıplak göğsünde gözyaşlarının nemli sıcaklığını hissetti ve her yanının kana bulanmış olmasına kızdı. *Ellén trenchend* denen o korkunç yaratıkların herhangi bir parçasının Shealy'ye değmesini istemiyordu. Ancak o yaratıklar Shealy için gelmişlerdi. Tiarnan bundan emindi. Siyah gözlerini Shealy'nin üzerinden ayırmadıklarını ve adanın üzerinde sadece onu takip ettiklerini görmüştü.

Neden? *Neden?*

Canavarlar onu öldürmek için mi yoksa kaçırmak için mi gelmişlerdi? Onları biri mi göndermişti yoksa sadece insan avlarının peşinde miydiler? Dün Jamie onların sadece izlediğini, casusluk ettiklerini söylemişti. Tiarnan böyle korkunç bir yaratığın avını izleyecek kadar zeki olabileceğine ihtimal vermemişti ama kendi gözleriyle görmüştü işte.

"T" dedi arkasında duran Jamie.

Tiarnan güneş ışınları altında parlayan ve düşmanlarının kaniyle simsiyah olmuş bu koyu tenli adama bakmak için arkasını döndü. Tiarnan gibi o da hırpalanmış bir hâldeydi ve yarı çıplak hâline bakılırsa canavar onu da uykudan uyandırmıştı. Ama gözlerinde henüz sönmemiş bir savaş hırsı parlıyordu. Arkasında bir İskandinav'ı andıran iri bir adam olan Zac ve İspanyolların koyu renk gözlerine sahip Reyes duruyordu. İkisi de yaralı fakat hayattaydılar. Liam ileride bir kayaya yaslanmıştı. Tiarnan kardeşini gördüğü anda derin bir oh çekti.

Ardından başka yaşam belirtileri için dönüp kampa göz gezdirdi. Tek bir yapı bile kalmamıştı. Bu vahşetle dalga geçercesine esen yumuşak esintiden başka hiçbir şey ve hiç kimse kıpırdamıyordu.

“Başka birileri var mı?” diye sordu Tiarnan. Bağırmağın boğazı acımış, sesi kısılmıştı.

Jamie başını iki yana salladı.

“Gömülecek ceset bile yok. Tükürdükleri her ne ise insanları eritip yok etti. Geriye bir şey kalmadı. Nehrin aşağısına gidip Sonsuz Şelalelere ulaşan olup olmadığına bakacağız ama umudum yok. Kimsenin o nehirde hayatta kalabileceğini sanmıyorum.”

“Onlar da neydi öyle?” diye sordu Reyes. Sesinden yaşadığı dehşet ve korku belli oluyordu.

“*Ellén trechend*” diye yanıtladı Tiarnan yumuşak bir sesle. “Onlar Tanrıların yaratıkları.”

“Cehennemin yaratıkları olmasın” diye mırıldandı Jamie.

“Vay canına!” dedi Zac başını sallayarak. “Bunu kazanabileceğimizi sanmıyordum.” Bacakları bir anda titredi ve hızla oturup başını dizlerinin arasına eğdi. “Hiçbirini vuramadım. Üzerlerinde zırh var gibiydi.”

Jamie başını salladı.

“Ben de birkaç net atış yakaladım ama kılıcım geri sekti.”

“Sen nasıl başardın?” diye sordu Reyes Tiarnan’a. Hepsini Tiarnan’a bakıyordu.

Tiarnan, olan biten karşısında şaşkın bir hâlde Shealy’ye baktı. O da o demir gibi tüyleri aşmayı başaramamıştı. Sert yüzeye vurmaktan kılıcının üzerinde kırıklar oluşmuştu. Ama yaratıklar Shealy’nin üzerine koşarken o, kucağındaki küçük

kızla birlikte hepsinin önünde dimdik durmuştu. İşe yaramaz oku almış, sanki o boyutta ve ağırlıkta bir canavarı durdurabilecekmiş gibi havaya kaldırmıştı. Ama sonra Tiarnan o değişimi hissetmişti... Sanki üzerine doğru gelen bir dalga gibi. Su yoktu, rutubet yoktu, esinti bile yoktu. Yine de hava; Tiarnan, Shealy ve *ellén trechend* arasında uçuşan bir ipek gibi parlamıştı. Bu değişim sona erdiğinde Tiarnan bunu hissetmiş, yaratıkların da hissetmiş gibi tereddüt ettiklerini görmüş ve kılıcını sallayıp hayvanı yaralamayı başarmıştı.

“Onu istediler” dedi Jamie ve Tiarnan’ın kollarında hareketsiz bir şekilde yatan Shealy’yi işaret etti. “Neden?”

Shealy biraz geri çekildi ve o iri, yaşlı gözleriyle Jamie’ye baktı. Ama başı ve sırtı dikti. Kucağındaki çocukla birlikte doğruldu ve elini küçük kızın açık sarı saçlarına götürdü, ardından çenesini öne eğdi ve Tiarnan’ın dün gece gördüğü gibi saçlarının yüzünün kenarına kapatmasına izin verdi. O ipeksi, büzüşmüş yara izleri zar zor görünüyordu ama Shealy başkalarının görmesinden hoşlanmamıştı. Bu çok açıktı.

Shealy Tiarnan’a baktı. Göz göze geldiklerinde gözlerini kapatıp başını iyice yukarı kaldırdı. Kıpırdamamıştı ama Tiarnan Shealy’nin kendini geri çektiğinin farkındaydı, tıpkı dün gece Shealy ondan uzaklaştığında Tiarnan’ın yaptığı gibi. Tiarnan o gece bunun olmasına izin vermişti ama bu kez Shealy’nin uzaklaşmasını kabul etmeyerek onu sıkıca sardı.

“Kim o?” diye sordu Zac.

“Benim adım Shealy O’Leary.”

“Kim olduğunu biliyorum” dedi Reyes. “Seni televizyonda gördüm.”

Shealy başını salladı ama Tiarnan’ın kafası karışmıştı. Tele-

vizyonun ne olduğunu bilmiyordu fakat Reyes'ın onu orada görmüş olması canını sıkıyordu. Korumacı içgüdülerinin gücünden rahatsız oldu ve hiçbir şey söylemedi.

Zac ve Jamie bir anda zor bir bulmacayı çözmüşler gibi birbirlerine baktılar. "Bu yüzden dün akşam çok tanıdık geldin" diye mırıldandı Jamie. "Tam da işlerin bundan daha tuhaf olmayacağını düşündüğüm anda." Üç adamın yüzünde de bir şaşkınlık ve biraz fazla kişisel bir tanıma ifadesi vardı. Hepsi aynı şekilde konuşuyor, kullandıkları dilde aynı vurguları yapıyorlardı. Aynı yerden ve zamandan geliyor olmaları muhtemeldi. Hatta bir şekilde tanışmış bile olabilirdi. Tiarnan'a kalırsa *televizyon* komşu, arkadaş... belki de sevgili olduklarını söylemenin bir yolu vardı.

Bu farkındalığın tetiklediği öfkeden huzursuz olan Tiarnan tekrar Shealy'ye baktı. Yüzünde tepkisiz bir ifade vardı ve tek bir duygu belirtisi dahi yoktu. Hiçbirine odaklanmayan bakışlarına bakılırsa taştan oyulmuş bile olabilirdi. Bir kez daha Tiarnan, her nefeste Shealy'nin kendini biraz daha geri çektiğini hissetti.

Diğerleri tepelerinden onlara bakarken yerde olmak Tiarnan'ı rahatsız etmişti. Hiçbir şey söylemeden Shealy ve çocuğu yukarı çekerek ayağa kalktı. Shealy uzaklaşmak istedi ama Tiarnan onu bırakmadı.

Kucağındaki çocuk burnunu çekti ve Shealy sordu:

"Bu küçük kızın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Ellie" dedi Tiarnan.

"Annesi kim?"

Adamlar bu soruyu yanıtlamaktan çekinerek birbirlerine baktılar. Annesi öldüğüne göre kim olduğu ne fark ederdi?

Tiarnan boğazını temizledi.

“Maggie. Annesi Maggie’ydi.”

“Soyadı?”

Tiarnan içlerinden birinin bilip bilmediğini görünce için etrafına bakındı. Hepsi başlarını salladılar.

Jamie, “Burada soyadları pek kullanılmaz. Kimsenin onun soyadını bildiğini sanmıyorum” dedi.

Shealy kaşlarını çatı ama sorularına devam etti:

“Ellie ne zaman doğdu?”

“Biz geldikten kısa süre sonra” diye yanıtladı Zac. Mavi gözlerini derin bir hüznü kaplamıştı. “Maggie buraya geldiğinde hamileydi. Benim orduda bazı deneyimlerim olmuştu, bu da beni doktora en yakın kişi yapıyordu. Ellie’yi doğurmasına ben yardımcı oldum.”

“Neden soruyorsun, Shealy?” diye sordu Tiarnan usulca.

“Annemin adı Margret O’Leary’ydi. Herkes ona Maggie derdi.”

Bu açıklamanın ardından gelen sessizlik ağır ve rahatsız ediciydi. Kimse buna karşılık ne diyeceğini bilemedi. Daha bu sabah atlattıkları tehlike göz önünde bulundurulduğunda Shealy’nin annesinin adı önemsiz gibi gelmişti. Ama Shealy’nin durgunluğu, kucagındaki çocuğa bakışlarındaki samimiyet Tiarnan’ın duraklamasına neden oldu. Gözlerini kıstı, Ellie’yle Shealy’ye baktı ve aniden daha önce gözden kaçırdığı benzerliklerin farkına varmaya başladı.

Ardından Ellie başını kaldırdı ve Tiarnan o fırtınalı gözler karşısında olduğu yerde kalakaldı.

“Maggie” diye başladı Tiarnan, bu büyük soruyu dile getirme konusunda kararsızdı. “Onu tanıyor musun?”

Shealy alt dudaklarını dişlerinin arasına almış, hareketsiz duruyordu. Konuşmak için ağzını açtığı anda Tiarnan dudaklarının titrediğini fark etti.

“Annem yedi yıl önce bir trafik kazasında öldü... ya da biz öyle düşündük. Kaza olduğunda hamileydi.” Shealy tekrar Ellie’ye baktı ve derin bir nefes aldı. “Maggie’yi gördüğümde canavar onu...” Sancıları bir duraksama, ardından bir derin nefes daha. “Canavar onu öldürüyordu. Maggie annemdi. Buna eminim diyebilirim.”

Tiarnan’ın tahminine göre Ellie henüz üç yaşına bile basmamıştı ama Inis Brandubh’ta zaman gerçek dünyadakinden farklı ilerliyordu. Oradaki yedi yıl Inis Brandubh’ta bir dakika olabilirdi. Burada yedi yıl diğer tarafta sonsuzluk sayılabilirdi. Zamanın nasıl aktığına dair hiçbir kural ya da mantık yoktu, zamanı ölçmenin herhangi bir yolu da.

“Annemi kaybettiğin kaza?” diye sordu Jamie. Ses tonundan tedirgin olduğu anlaşılıyordu. “Fennore Adası’nda mı oldu?”

“Evet. Arabamız kayalıklardan denize uçtu. Babam kaçıp beni kurtarmayı başardı ama annemi asla bulamadılar.”

Erkekler birbirlerine baktılar. Tiarnan’ın dün gece Shealy’ye söylediği gibi bu küçük adada yaşayan herkes, Inis Brandubh’a gelişini direkt olarak Fennore Adası’na bağlamayı başarmıştı. Beyaz ışık onları kör ederek içine çekip ardından buraya bıraktığında her biri Fennore Adası’ndaydı.

Jamie, Tiarnan’a baktı.

“Sen Shealy’yi dün mü buldun?”

Tiarnan başını salladı.

“Nerede?”

Tiarnan’ın yanıt vermesine fırsat kalmadan Shealy yanıtladı:

“Arizona’da bir restoranın otoparkında.”

Şok edici sessizlik bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Tiarnan saymaya başladı: Bir, iki, üç... ve bir anda herkes konuşmaya başladı. Tiarnan otoparkın, restoranın veya Arizona’nın ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bu sözcüklerin Shealy’nin dünyasında, diğer adamların bir zamanlar paylaştıkları o ortak dünyada bir karşılığı olduğunu anlamıştı.

“Bir dakika. Kesin bir dakika!” dedi Jamie gürültüyü bastırarak. “Dur bakalım, doğru anlamış mıyım? Sen...” -Tiarnan’ı işaret etti- “Shealy’yi...” -Parmağını Shealy’ye doğrulttu- “Inis Brandubh’ın *dışında* mı gördün?”

Tiarnan Shealy’ye, soluk yüzüne ve sisli gözlerine baktı ve bir kez daha o beklenmedik koruma içgüdüsüyle sarsıldı. Bu adamlara defalarca canını emanet etmişti ama şimdi Shealy O’Leary’yle ilgili hiçbir şeyi onlarla paylaşmak istemiyordu. Ve bu da onu rahatsız etti. Bu kadar kısa sürede Shealy Tiarnan, dünyasına dair algısını, onun inanamayacağı şekillerde değiştirmeyi başarmıştı.

“Evet” dedi sonunda. “Oraya çekildim. Onun dünyasına.”

Bir kez daha şok ve hayret içinde uğuldayan sesler yükseldi.

Tiarnan elini havaya kaldırdı.

“Cathán da öyle.”

“Cathán mı?” diye bağırdı Jamie. “Cathán? Nasıl olur? Ve madem çıktın, ne diye geri döndün?”

“Size nasıl olduğunu anlatamam. Her şey bir anda olup bitti. Geri dönüşüme gelince bu benim tercihim değildi ama öyle bile olsa kardeşimi geri bırakmaz, sizleri de burada terk edip gitmezdim.”

Jamie güldü.

“Sen ciddisin, değil mi, T?”

Tiarnan kaşlarını çatmış, başını salladı. Elbette ciddi idi.

“Beni yanlış anlama” dedi Jamie. “Ben de buradan çıkmayı herkes kadar istiyorum ama bir daha eline böyle bir fırsat geçerse o fırsatı kullan. Hepiniz kullanın. Burası kahraman olabileceğiniz bir yer değil.”

Bu gerçek tüm ağırlığıyla üzerlerine çöktü ama Tiarnan Jamie’nin de eline böyle bir fırsat geçtiği takdirde diğerlerini geride bırakmayacağını biliyordu. Shealy kollarında kıvıldandı ve Tiarnan, Shealy’nin kucagındaki çocuğun ağırlığına destek vermek için elleriyle destek yaptı. Ellie küçük bir şeydi ama Shealy de öyleydi.

“Peki, nasıl çekildin öbür tarafa?” diye sordu Zac.

“Shealy’nin babası. Bir geçit açtı ve hem beni hem de Cathán’ı Inis Brandubh’tan dışarı çekti. Nasıl ve neden böyle bir şey oldu, bilmiyorum.”

Herkes bir anda Shealy’yi soru bombardımanına tuttuğunda Tiarnan tekrar elini havaya kaldırdı.

“Shealy de bilmiyor. O gelmeden önce buranın adını bile duymamış.”

“Peki, o zaman babası nerede?” diye sordu Jamie.

“Cathán onu Inis Brandubh’a mı çekti yoksa Shealy’nin babası Cathán’ı gerçek dünyaya mı aldı, bilmiyorum. Sadece kapının açıldığını ve benim geçtiğimi biliyorum. Kapı tekrar kapandığında Shealy ve ben bu taraftaydık ve babası gitmişti.”

Jamie başını iki yana salladı.

“Ama annesinin... Maggie’nin annesi olduğunu söyledi.”

Tiarnan, Shealy’ye olan benzerliği giderek daha belirgin bir hâle gelen küçük kıza bakıp başını salladı.

“Belki de babası kapıyı bu yüzden açmıştır. Onu ve çocuğu bulmak için.”

“Bu hiç mantıklı değil” dedi Shealy. “Biz annemin öldüğünü düşündük ve bebek...”

Sesi titredi ve bir an sakinleşmek için bekledi.

“Kaza olduğunda bebek doğmamıştı bile... Onlar için cenaze bile düzenledik.”

Tiarnan, Shealy’nin vücudunu saran titremeleri sakinleştirmek için ona sıkıca sarıldı. Ama bu sarsıntıların sebebi soğuk değil, yaşadığı şoktu. Kucağındaki çocuk onları meraklı gözlerle izliyordu.

“O günle ilgili ne hatırlıyorsun, annerin...”

Tiarnan, Shealy’nin kullandığı sözcükleri hatırlamak için duraksadı.

“Araba. Araba kazası geçirmiş, T” dedi Jamie. “Çok hızlı giden tekerlekli araçlar.”

Tiarnan başını salladı.

“Aracınız kayalıklardan uçtuğunda... O zaman kapının açıldığını gördün mü?”

Shealy başını iki yana salladı.

“Hayır ama ben kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Çok ağır yaralanmıştım. Neredeyse ölüyordum. Kazadan hemen öncesini hatırlıyorum fakat sonrasında hiçbir şey yok. Birkaç hafta sonra hastanede gözlerimi açtım.”

Zac başını salladı.

“Kazadan sonra haberlerde resimlerini görmüştüm” dedi. “Kötü durumdaydın. Ama seni iyi toparladılar, yepyeni oldun, değil mi?”

Shealy genzinden kahkahaya benzemeyen ve kesinlikle mizah içermeyen bir ses çıkardı. Bu tepkide Tiarnan'ın katasını daha da karıştıran bir keder vardı. Shealy'nin tepkilerindeki tuhaf dip akıntılarını anlayabilmeyi diledi ama onun için çok fazla bilinmeyen vardı. Yabancı kelimeler kullanıyorlardı ve Tiarnan kavradıklarının önemini kaçırdığının da farkındaydı.

Reyes ve Zac birbirlerine baktılar, ardından tekrar Shealy'ye döndüler. Tiarnan, gözlerinde aşına bir ifadeyle Shealy'nin vüzünü incelemelerinden hoşlanmadı. İki adamın gözleri bir süre yaralara takıldıktan sonra boynunun kremi çukuruna, daha aşağılara kaydı. Shealy'nin elbisesi kirli ve yırtıktı, hâliyle daha çok çıplaklık görünüyordu. Tiarnan onun üzerini örtmek, üç kafalı yaratıkları öldürdüğünde yaptığı gibi haykırmak istedi.

“O canavarları buraya getiren o” dedi Jamie.

Shealy kaskatı kesildi.

“Onları ben getirmedim. Bunu nasıl düşünürsün?”

“Seni istiyorlardı” dedi Jamie kendinden emin bir sesle.

Bu sözler karşısında Shealy başını öne eğdi ve Tiarnan, Shealy'nin bunun doğru olduğunu bildiğini anladı. Yaratığın ona kilitlendiğini, onu yakalamak istediğini hissetmişti. Tiarnan'ın yüzüne doğru yükselen gümüş rengi bakışlar şaşkın ve ürkekti ama bir şey saklamadığı açıktı. *Ellén trechendle* ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Tiarnan kendi canı üzerine yemin edebilirdi.

“Cathán için mi çalışıyorsun?” diye sordu Jamie gelişigüzel bir şekilde.

“O bir casus değil” diye yanıtladı Tiarnan.

“Bırak da kendi cevap versin.”

“Onu daha önce hiç görmedim. Tiarnan bana anlatmadan önce adını bile duymamıştım” dedi Shealy çenesini havaya kaldırıp. Ama yüzü hâlâ saçları yara izlerini saklayacak şekilde duruyordu.

“Ama baban onu tanıyor. Ve onun burayla bağlantılı olduğu da açık.”

“Uzun zaman Fennore Kitabı’nı aramış” dedi Tiarnan onlara. Nasıl olsa öğreneceklerini biliyordu.

Jamie sessizce lanet etti.

“İşte bu. Peki, sen neyi arıyorsun, Shealy O’Leary? Sen de kitabın peşindesin, değil mi? Cathán’la anlaşma yapmaya mı geldin? Çünkü ben tesadüflere inanmam. Ben gerçeklerle ilgilenirim ve gerçek şu ki gelişinle birlikte buraya bir afet getirdin.”

“Ben kitabın peşinde falan değilim” dedi Shealy. “O aptal kitap yüzünden neredeyse ölüyordum. Babam o kitabı arıyor olmasaydı, biz de o adada olmayacaktık. Annem de...” Shealy devam edemedi. Gözleri Maggie’nin düşü ellén trenchendin saldırısına uğradığı kan gölüne dönmüş zemine kaydı.

“Onu rahat bırak” dedi Tiarnan boğuk bir sesle. “O sadece yardımımıza ihtiyacı olan bir kadın. Ve ben ona inanıyorum.”

Jamie pes etmiyordu.

“Senin işine karışmam, T. Ama şu anda düşünmelisin. Burada olduğumuz tüm süre boyunca hiç böyle bir şey yaşamadık, doğru mu?”

Jamie karanlık bakışlarını Shealy’ye yöneltti ve kucağında ki çocuğa baktı. Bir kez daha o bakışlarda Tiarnan’ı kızdıran,

Shealy'nin önüne geçip onu saklamak istemesine neden olan bir aşinalık vardı. Bu son derece saçma ve yersizdi. Jamie elher- te onu sorgulamak isteyecekti. Onun yerinde olsa Tiarnan da aynı şeyi yapardı.

Shealy ağırlığını diğer bacağına verdi ve kucağındaki çocuk ona sıkıca tutundu. “Bakın” dedi. “Siz beni canavarları buraya çekmekle suçlarken kendimi savunmaktan büyük keyif alıyorum ama önce bir yere oturabilir miyiz? Küçük bir çocuk olabilir ancak ağır da.”

Tiarnan sebebini tam olarak anlamamıştı; belki Shealy'nin sesindeki duygusallık, belki kol ve bacaklarındaki morluklar, tepeden tırnağa kana bulanmış hâliyle kırılğan görünüyor olması, belki de hayatını kurtardığı çocuk... Sebep her ne ise gerginlik hafıflemiş gibiydi ve Tiarnan derin bir nefes aldı.

Jamie başını salladı ve sonra enkazı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı.

“Şu hâle bakın. Bir sandalye bile kalmadı.”

“Yeniden mi yapacağız?” diye sordu Zac. O da keyifsiz bir yüz ifadesiyle kalıntılara bakıyordu.

Kimse cevap vermedi. Tiarnan kimsenin bilmediğini düşündü. Bozguna uğrattıkları canavarların devamı varsa yeniden inşa etmenin ne anlamı vardı? Dakikalar içinde tüm kampı yerle bir etmiş, en az yirmi kişiyi öldürmüşlerdi.

Jamie, Tiarnan'a baktı.

“Sence bu canavarlardan daha çok var mıdır?”

Tiarnan onunla göz göze geldi.

“Burada her şeyden çok var, biliyorsun.”

“Tanrım” dedi Jamie. Evlerin kalıntılarına bakarken gözlerinde yenilgi vardı.

Tiarnan başıyla nehrin kenarına devrilmiş bir ağacı işaret etti.

“Gel, Shealy. Şuraya oturabilirsin.”

Tiarnan, Shealy’yi ağaç gövdesine doğru götürürken Jamie, Reyes ve Zac kenara çekildiler. Tüm bu tartışma süresince tuhaf bir şekilde sessizliğini koruyan Liam arkalarından geldi. Tiarnan merakla kardeşine baktı ve gözlerindeki üzüntüyü fark etti. O zaman anladı. Sally. Sally gitmişti. Küçük kardeşi, hayatının yarısından çoğunu savaşıarak geçirmiş ve kalbini onu kırabilecek şeylere karşı sertleştirmeyi öğrenmişti. Ama Sally, kadınların yaptığı gibi aradan sızmayı başarmıştı, şimdiyse ölmüştü.

Tiarnan bu düşünceden uzaklaşmaya çalışarak güçlüğü yutkundu. Yanından geçerken Liam’ın omzuna teselli etmek istercesine dokundu ve Liam başını salladı. Ama gözlerinde daha önce olmayan gölgeler vardı ve Tiarnan bu gölgelerin varlığı karşısında üzüldü.

Onun düşüncelerini sezmiş gibi Shealy dönüp Tiarnan’a baktı. Shealy yorgun ve çaresiz, henüz kavrayamadığı koşullar ve saldırı karşısında bitkin görünüyordu. Ama yağmur rengi gözlerinde güç ve cesaret vardı. Tiarnan Shealy’ye karşı yüreğini sertleştirmeyi denedi ama bir şekilde Shealy, Tiarnan’ın üzerindeki zırhı parçalamayı başarmış ve onu savunmasız bırakmıştı.

Tiarnan onun yanına oturdu ve diğerlerinin yerlerini almalarını bekledi. Onlar da halka şeklinde yumuşak toprağın üzerine oturup beklemeye başladılar.

Arkalarından akan su azgın ve şiddetliydi. En fazla yüz metre kadar aşağıdaki Sonsuz Şelaleler’in çekimiyle buradaki akıntı tehlikeliydi ve geçilmesi imkânsızdı. Yine de canavarların kafa-

sız gövdelerinin kanlı yığınlar hâlinde yattığı ve kamp kalın-
tılarının adanın her bir köşesine yayıldığı yöne bakmadıkları
sürece akan suyun gürültüsü herkesi sakinleştirmiş gibiydi.

Shealy kollarındaki çocuğu kaldırdı ve Ellie'nin ağırlığını
kucağına verdi. Pişmanlık ve merak duygularıyla küçük kızın
yüzüne baktı. Tiarnan, Shealy'nin yaşadığı üzüntünün sıcaklı-
ğını hissetti. Ölmüş olduğunu düşündüğü annesini bulmanın
ve o anda onun vahşice katledilişine tamk olmanın nasıl bir his
olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Ve şimdi kucağında hiç tanımadığı kardeşini tutuyordu.

Shealy başını kaldırıp yüzünün bir kenarını saçlarıyla kapat-
mak için öne eğerken herkes onu bekledi. Tiarnan uzanmak,
saçlarını geriye itmek ve ona saklayacak bir şeyi olmadığını ka-
nıtlamak istedi ama kendine hâkim oldu ve sessizce oturup
bekledi.

“Babanın Fennore Kitabı'nı aradığını söyledin” dedi Jamie.
Şimdi biraz daha yatışmışlardı ve Jamie'nin sesi daha sakin ge-
liyordu. “Neden?”

Shealy derin bir iç çekti ve boynu kıpkırmızı oldu.

“Bir tür tarikatın parçası olduğunu düşünüyordu” diye ya-
nıtladı Shealy. “Babası da aynı şeye inanmıştı. Bu bir aile sap-
lantısıydı, kitabı aramak.”

“Kitaptan ne istiyordu?”

“Hiçbir şey. Yani o kitabı koruması gerektiği hayaline ka-
pılmıştı. Kendine *Koruyucu* diyordu. Kitabı bulmanın ve onu
bulunamayacağı, dünyanın güvende olması için hiç ortaya
çıkmayacağı bir yere saklamanın görevi olduğunu söylerdi. Bu
konuda konuştuğu zamanlarda ona deli gözüyle bakardım.”

Jamie gözlerini kıstı.

“Koruyucu.”

“Evet.” Shealy, Jamie’nin gözlerindeki ifadeyi yakalayıp kaşlarını çatdı. “Neden?”

Evet, Tiarnan da bu sorunun yanıtlanmasını istiyordu. Jamie’nin vücudundaki gerginlik onları da tedirgin etmişti.

“Ancak kitabı hiç bulamadı?” diye devam etti Jamie.

“Hayır. Ama ben Tiarnan’ın dediği gibi kapıyı açan kişinin babam olduğuna emin değilim. O sıradan bir adam sonuçta, babam. Ve annemden sonra...” Shealy çenesini sıkı ve derin bir nefes verdi. “Kazadan sonra aramaktan vazgeçti. İrlanda’dan Arizona’ya taşındık ve bir daha kitaptan hiç bahsetmedi.”

“Neden Arizona?” diye sordu Zac.

“Orada bir uzman vardı, bir doktor. Ayrıca kuru bir yerdi. En azından bana söyledikleri gerekçeler bunlardı. Babam yağmurlardan bıktığını söylerdi.”

Tiarnan Shealy’nin koluna dokundu.

“Sence annenin burada olduğundan kuşkulanmış olabilir mi, Shealy?”

“Hayır” dedi Shealy. “Kesinlikle hayır. Annemin öldüğünü düşünüyordu. İkimiz de öyle düşündük.”

Shealy’nin gözleri buğulandı, ardından güçlükle yutkundu.

“Onu bulmam gerek” dedi.

“Geri döndüyse, diğer tarafa geçtiyse hiç şansın yok, tatlım” dedi Jamie.

Shealy iri gözleriyle ona baktı.

“Tabii T söylediğinde ciddiye ve baban gerçekten kapı açabiliyorsa durum değişir.”

“Kapı açtığını gördüm. Geçtim o kapıdan” dedi Tiarnan.

“Peki, ya sen?” diye sordu aniden Reyes.

Bir anda herkes Shealy’ye baktı ve Shealy Tiarnan’a yaslandı.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Tiarnan.

“O canavarlara ne yaptığını gördün, Tiarnan” dedi Reyes.
“Onları değıştirdi.”

“Hayır” dedi Shealy.

“Yaptın” dedi Jamie. “Tank gibiydiler. Hiçbir şey erki etmedi. Onları durduramadık. Ve sonra...”

“Bir patlama hissettim” dedi Liam ilk kez lafa girerek. “Beni sanki delip geçti.”

Zac ve Reyes başlarını salladılar. Aynı şeyi onlar da hissetmişti.

“Ben yapmadım” dedi Shealy.

Tiarnan onu izledi. Kendine engel olamadı ve uzanıp Shealy’nin yüzüne düşen saçları nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. Ortaya çıkan küçük yara izleri ve kulağının bozuk şekli karşısında Tiarnan dudaklarını her birine dokundurmak istedi ama bir yandan içinden bir ses onunla dalga geçiyor, kendi mezarını kazdığını söylüyordu. Bu vahşi yerde birini önemsemenin neticelerini görmek için küçük kardeşinin gözlerindeki ıstıraba bakması yeterliydi oysa. Shealy O’Leary ile arasına mesafe koymalıydı.

Shealy, Tiarnan’a bakıp kaşlarını çatı ve kulağının arkasındaki saçları tekrar yüzünün önüne çekti.

“Ben de hissettim” diye mırıldandı Tiarnan. “Rüzgâr gibi bir kuvvetti ve senden geldi.”

“Ben yapmadım” dedi Shealy. Sonra kucağında uyuklayan küçük kıza baktı. “O yaptı. Ellie... kardeşim.”

“O daha bebek.” Jamie herkesin düşündüğü şeyi dile getirdi.

“Ama korkacak kadar büyük” diye yanıdadı Shealy. “Ve o yaratıklar bize doğru gelirken o... bir şey yaptı. Ben de hissettim.” Ardından gelen sessizlikte, herkes bunu ve ne anlama gelebileceğini düşündü. Bu küçük kızın böyle bir becerisi olabileceğini fark etmemişlerdi. Herkes tarafından sevilen bir çocuktu ve daha önce hiç özel bir beceri sergilememişti.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Jamie. Tiarnan, bu adamın karanlık gözlerinin arkasında olup bitenleri anlayamıyordu. Jamie, Shealy’ye inanmış mıydı yoksa yalan söylediğini mi düşünüyordu, bilmiyordu.

“Babam buradaysa onu aramalıyım” dedi Shealy.

“Onu bulamayacaksın” dedi Jamie. “Söyle ona, Tiarnan.”

Tiarnan derin bir nefes aldı, Jamie’nin söylediğini doğrulamaya, Shealy’nin babasının bulunabileceğine dair umutlarını yerle bir etmeye hazırlandı. Ama bir şey ona engel oldu. Uzun zamandır umutsuz yaşıyordu, artık umudun nasıl bir his olduğunu bile unutmuştu. Ama Shealy’yi karanlığın içindeki o yırtıkta gördüğü andan beri bir şeyler değişmişti. Tiarnan değişmişti.

Shealy’nin bu dünyaya, Tiarnan’a gelmesinin bir sebebi vardı.

“Bir şans var” dedi Tiarnan dikkatli bir şekilde. “Ben babasının da onu arayacağını düşünüyorum.”

“Peki, ya Cathán?”

“Shealy’nin babasını bulmak beni Cathán’la yakınlaştıracaksa ne âlâ. Cathán hayatta değer verdiğim her şeyi elimden aldı. Sonunda hayatımın büyük bir bölümünü hayalini kurarak geçirdiğim şeyi yapabileceğim. Onu öldüreceğim.”

Bu sözleri daha önce belki yüz defa tekrarlamıştı ama bu sefer sesinde onu da heyecanlandıran bir kesinlik vardı.

“Seni anlıyorum, dostum. Hepimiz bunu istiyoruz” dedi Jamie fakat Tiarnan’ı bariz bir kuşkuyla izliyordu. “Ama şimdi intikam almanın sırası değil. Bu gece buraya gelen o şeyler her ne ise onları Cathán gönderdi. Bunu biliyorsun.”

“Onu yakalamak ve yok etmek için bir sebep daha” diye yanıtladı Tiarnan.

“Buraya geldiğimizden beri onun peşindeyiz. Şimdi bulacağımızı nereden çıkarıyorsun? Herhangi birini bulacağımızı nasıl düşünebiliyorsun?”

Tiarnan tekrar Shealy’ye baktı, içinden geçtiğini hissettiği o... güç dalgasını hatırladı. Bir yıldırım sonrasında elektrik yüklenen hava gibiydi. Tiarnan bunun ne olduğunu bilmiyordu... Sihirdi, belki. Tek bildiği, bu durumun olasılıkları değiştiği ve ona, düşmanlarını öldürme fırsatı verdiğiydi.

Shealy bu gücün çocuktan geldiğini söylemişti ama Tiarnan ikna olmamıştı. Bu gücün kaynağı çocuk bile olsa bu başka bir soruyu doğururdu. Shealy’nin babası dünyalar arasında bir kapı açabilecek güce sahipse ve kardeşi de yenilmesi imkânsız canavarları kılıçtan geçirilebilecek hayvanlara dönüştürebildiyse Shealy’nin nasıl bir gücü vardı? Shealy neler yapabilirdi? Bu sabah hissettiklerinden daha büyük bir sihrin kaynağı olabilir miydi?

Tiarnan sözcüklerini özenle seçti:

“Shealy’nin babası bizi bu dünyadan kurtarabilir, Jamie. Hepimizin buradan ayrılmasını sağlayabilir. Bunun için değmez mi?”

Bir an kimse konuşmadı. Tiarnan gönülsüz bir şekilde söylemek istemediği sözcükleri dile getirdi.

“Düşünmemiz gereken başka şeyler de var. Cathán, Shealy’nin babasını yakaladıysa onu bu dünyadan kaçmak için

kullanabilir. Eğer babası elindeyse bu gerçekleşmeden babasını bulmamız gerek.”

“Çoktan olmuş da olabilir.”

“Sanmıyorum.”

“Neden?”

“Cathán bu dünyadan ayrılmış olsa neden ellén trenchendleri göndersin ki?”

Jamie kaşlarını çatı.

“Bu da bizi bir başka önemli noktaya getiriyor. Cathán kurtları, ejderhaları ve bugün buraya gelen canavarları üzerimize salabiliyorsa onun karşısında hiç şansımız yok. Hayatta olmamız bile mucize. Ona karşı savaştığımızda kazanan tarafın biz olacağını nasıl düşünebiliyorsun?”

“Savaşmayacağız” dedi Zac sessizliğin ortasında. Herkes şaşkın bir hâlde ona döndü. “Kapıları zorlamayacağız, değil mi? Bu bir kurtarma. Ordu bir kurtarma operasyonu düzenlediğinde birliğin tamamını göndermez. Hızlı hareket edebilen bir ekibi gönderir. Önemli olan kimseye görünmeden girip çıkabilmek.”

Zac’ın yanında Reyes başını salladı ancak Jamie’nin yüzündeki ifade bunun aksini söylüyordu. Başka koşullar altında Jamie’nin tepkisi komik olabilirdi ama şimdi yanında taşıdığı ağır bıçağı kaldırıp herkese saldıracakmış gibi bir hâli vardı. Zac ve Reyes asker olarak seçildikleri günden bu yana Jamie’nin emrindeydi. İkisinden birinin ona karşı gelmesi yalnızca sürpriz olmazdı, bu aynı zamanda suçtu.

Reyes yüzünde mutsuz bir ifadeyle Jamie ve Tiarnan’a baktı. Belli ki taraf olmak istemiyordu ama herkes, seçme şansının olmadığını farkındaydı. Bu kez yoktu.

“Ben varım” dedi Reyes. “Nereden bakarsak bakalım, Tiarnan haklı. Shealy’nin babası buradan tek çıkışımız ve bana sorarsanız ya biz buradan çıkacağız ya da Cathán. Ben oyumu bizden yana kullanıyorum.”

Jamie derin bir nefes aldı. Üç kafalı yaratıklarla savaştığı ve daha önce onu asla sorgulamamış altları tarafından otoritesine meydan okunduğu bu sabahı algılamakta güçlük çekiyordu.

Bu kez Tiarnan konuştu.

“Babasını bulmak için yola koyulmak tehlikeli bir yolculuk olacak ve sizden gelmenizi isteyemem. Sadece bana engel olmamanızı istiyorum. Artık düşmanımınla yüzleşmemin zamanı geldi. Bu benim savaşım, tek başıma gideceğim.”

Jamie kahkaha attı.

“Hadi oradan, T. Böyle bir şey olmayacak.”

Dönüp Reyes ve Zac’e baktı, tekrar başını salladı, ardından elini uzattı. Hiç tereddüt etmeden diğer iki adam da ellerini Jamie’nin elinin üzerine koydular. Liam oturduğu yerden kalktı ve en tepeye kendi elini koydu.

Herhangi birinin Tiarnan’ın savaşlarında onun yanında olacağını söylediğinden bu yana uzun zaman geçmişti. Kendi kararlarını verecek kadar güçlü hissedeli yıllar olmuştu. Jamie’nin yaptığı bu basit hareket, Tiarnan’a hem endişe hem de umut verdi. Eğer bir yerlerde bir Tanrı varsa ilk kez şu anda ona, bu adamları hayal kırıklığına uğratmamak için dua edecekti.

Göğsünde bir şeylerin düğümlendiğini hisseden Tiarnan öne çıktı. Elini diğerlerinin üzerine koyduğunda Shealy’nin bakışlarının ağırlığını yüzünde hissetti. O fırtınalı gözlere baktı ve Shealy’nin onun ruhunu çıırılçılak bıraktığını hissetti. O sisli derinliklerde merhamet, anlayış ve adanmışlık gördü. Ve

sonra derin bir nefes alıp yüzünde tam bir kararlılık ifadesiyle Shealy O'Leary elini en üste koydu.

“Oz Büyücüsü'ne!” dedi Shealy yumuşak bir sesle.

Jamie güldü.

“Evet. Lanet olası sarı tuğlalı yolu izle.”

Tiarnan ne demek istediklerini anlamadı ama önlerinde, sırlarla dolu karanlık bir yol vardı. Ve başarısızlıklarla geçen yıllara, onu bir hastalık gibi tüketen yenilgilere rağmen umutlandığını hissetti. Belki de bu kez imkânsız başaracaktı.

Belki de artık umutlanmanın zamanı gelmişti.

Bölüm Dokuz

*K*orkmak, Meaghan Ballagh'ın hislerini tarif etmeye yetmezdi.

Nerede olduğuna, buraya nasıl geldiğine ya da daha önemlisi, evine nasıl döneceğine dair hiçbir fikri yoktu. Tanıdık bir şeyler görme umuduyla bir saatir yürüyordu ama kendini içinde bulduğu orman, giderek karanlık ve daha yabancı bir hâl alıyordu.

Durdu, çaresizce bir işaret bulmak için etrafına bakındı -“buradan, Meaghan” diyen bir ışıklı tabela veya ekmek kırıntıları- *ne olursa*. Ama tek gördüğü, tehditkâr bir şekilde yoğunlaşan gölgelerdi.

Tekrar yola koyuldu, bu kez daha hızlı ilerliyordu. Dallar kıyafetlerini yırtıyor, yüzünü ve çıplak kollarını çiziyordu ama şimdi bir kere hızlanmıştı ve yavaşlayamıyordu. Bu, filmlerde aptal liseli gençlerin yaptıkları gibi bir şeydi; dehşet içinde yabancı bir bölgede koşmak. Daha önce bunun mantığını hiç anlamamıştı.

Şimdi net bir şekilde kavramıştı.

Koşmak, korkuya bir amaç hissi veriyordu.

Kot pantolonu ve ayağındaki lastik ayakkabıları için minnettardı. Son dakikada üzerini değiştirmiş olmasaydı, bu dehşet koşusunu üzerinde şort ve sandaletlerle yapıyor olacaktı. Orman inceldi ve önündeki ağaçlar bir anda son buldu. Şimdi görebildiği noktaya kadar uzanan yemyeşil çayırlar vardı. Burası aydınlıktı ve hayatta kalma içgüdüleri onu çağıran güneş ışıklarıyla mücadele etti. Ağaç gölgeheklerinin altındaki karanlıklar tehlike fısıldıyor, küçüklüğünden beri yakasını bırakmayan karanlık korkusuna oyunlar oynuyordu. Sinsi ve kurnaz bir şekilde kaçan adımlarını takip etmişti.

Yine de örtünün altından çıkmaya cesaret edemedi, adrenaline yıkanan sistemini yavaşlayıp düşünmeye ikna edemedi. Panik içinde yön değiştirip sağa saptı. Açık alanda savunmasız yakalanmak istemiyordu.

Ağaçları belirli açılarda büyümeye zorlayarak alay eden çayırlara paralel koşarken arazi kayalıklarla dolmaya başladı ve kafasında daha hızlı diye çığlık atan korkuya rağmen Meaghan'ı yavaşlattı. Kayalar ve ağaç gövdeleri arasında ilerlerken dehşetin ötesini düşünmeye çalıştı. Gölgelelerden mi kaçıyordu? Aklının içindeki tehdit duygusundan mı? Yoksa gerçekten korkmasını gerektirecek bir şey mi vardı?

Bilmiyordu. Yalnızca kendi nefesini ve ayak seslerini duyuyordu ama bunun da ötesinde, huzursuz havaya yayılan ve ona farklı bir korku salan tehlikeli bir uğultu hissetti.

Zemin eğim kazandı ve Meaghan, ciğerleri alev almış, bacakları yorgunluktan titreyerek tırmanmaya başladı. Ağaçlıklı gölgelerin hapsinden kurtularak yavaş yavaş yükseldi ve bu ferahlık karşısında tüyleri diken diken oldu. Kendini bir seviye

daha yukarı taşırken arkasına bakmıyordu. Taşlı zemin üzerinde birkaç ağaç vardı, onlar da Meaghan'ın kendini korunaklı hissetmesine yardımcı oluyordu ama görüşü engelleyecek kadar değildi.

Dev bir kayanın üzerinden geçti, ardından bir tane daha ve bir tane daha. Her biri hissettiği güveni biraz daha artırıyor; Meaghan'ı, ağaçların kasvetinde süzüldüğünü sandığı dehşet verici varlığın sadece hayal gücü olduğuna ikna ediyordu.

Sonunda görünmez gözler tarafından takip edildiği hissi hafiflemişti. Durdu ve dönüp geriye baktı. Bulunduğu noktadan her yönde kilometrelerce ötesini görebiliyordu. Ağaçlar arkasında dev bir kale gibi zalimce gölge yapıyor, beklentiyelikle yoğunlaşıyordu. Çayırılar hemen altında, sol tarafına doğru uzanıyordu.

Nefes nefese bir kayaya yaslanıp soluklanmaya çalıştı. Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. En son hatırladığı, Ballyfionnir'de, ailesinin yaşadığı restore edilmiş kalenin altındaki mağarada üvey kardeşi Rory'yi aradığıydı. Kendini oraya inmek için ikna etmesi yarım bardak viski gerektirmişti. Mağara, Meaghan'ın içindeki karanlık korkusunu özetliyordu.

Onu altın tonlarına dönüştüren akşamüzeri güneşine rağmen mağara, biraz önce geçtiği ormana benzer bir kasvet ve yoğun bir tehdit havası içeriyordu. Mağarada kötü şeyler olmuştu ve Meaghan, o kötü olayların ürpertisinin ilkel havada asılı kaldığını hissetmişti.

Ama Rory'yi son gördüğünde mağaraya doğru gidiyordu. Büyükanne Colleen'in cenazesi için eve dönmüş fakat seremoninin ortasında, sanki bir şey onu çağırmış gibi kalenin altındaki mağaraya doğru koşmuştu.

“Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı” diye fısıldamıştı insanlar aralarında. “Duygularına yenildi” demişlerdi bilgelikle başlarını sallayarak.

Meaghan da öyle düşünmüştü ama aradan haftalar geçmişti.

Dışarıdan bakıldığında Rory yenilmez görünürdü ama Meaghan, Rory’nin gençliğinde bile kâbuslarıyla mücadele ettiğini hatırlıyordu. Çocukken Rory’ye tapardı ve omu bırakıp Amerika’ya gittiğinde çok gücenmişti. Ama şimdi büyümüştü ve üvey ağabeyinin iyi bir kalbi ve payına düşenden daha fazla ıstırabı olduğunu biliyordu.

Ayrıca Rory’nin, Fennore Kitabı’nı saran gizemlerin ortaya çıkarılmasında kilit bir rol oynadığının farkındaydı. Kitapla ilgili söylenenler ve ailesiyle bağlantısı, hayatı boyunca Meaghan’ın yakasını bırakmamıştı. MacGrath veya Ballagh’lardan kime sorsarsa sorsun, bir anda herkes tuhaf davranmaya, Meaghan’ın neden söz ettiğini anlamadıklarını söylemeye başlardı. Mera- kı yüzünden başı defalarca belaya girmiş Meaghan gibi bir kız için Fennore Kitabı karşı konulmaz bir büyüye sahipti.

Büyükannesinin cenazesinden sonra insanlar büyükannesinin yaşamını içkilerle kutlamak için döndüklerinde, aile Rory’yi aramaya koyulmuştu. Düşündüklerinin aksine mağarada değildi. Kalede, barlardan birinde veya başka herhangi bir yerde de değildi. Cenazeden koşarak uzaklaştığından beri onu gören tek bir kişi bile olmamıştı. Sanki bir anda ortadan kaybolmuştu.

Yıllar önce Rory’nin babasının -annesinin ilk kocası Cathán MacGrath’ın- kalıntılarının altındaki o mağarada ortadan kaybolduğuna dair dedikodular vardı. Meaghan küçükken annesine bu konuyu sormuştu ama annesi gülmüş ve bunların bir yalan olduğunu söylemişti. İlk kocası ortadan kaybolmuştu fakat

öyle gizemli bir şekilde değil. Meaghan'ın annesi, Cathán'ın başka bir kadınla kaçtığını ya da büyük olasılıkla kızıyla gönül eğlendirdiği için bir baba tarafından vurulduğunu söylemişti.

Ama şimdi Rory de ortadan kaybolmuştu ve Cathán'ın hikâyesinde dedikodudan fazlası var gibiydi.

İrlanda polisi Gardai olayı araştırmış ancak hiçbir şüpheli duruma, mücadele belirtisine veya yasa dışı bir aktiviteye rastlamamıştı. Rory'nin sırt çantası odasında, bıraktığı yerde duruyordu. İçinde tıraş sonrası losyonundan başka öldürücü bir alet yoktu. Adadan gemiyle ayrılmamıştı ve kimse onu tekneyle ana karaya götürmemişti. Garda Walsh, Rory'nin düşüp denizde kaybolmuş olabileceğine dair laflar ima etmişti. Yıllar önce babası için de aynı sonuca varmışlardı.

Pek seçeneği kalmayan Meaghan ve ailesi, yaşamlarında bir başka trajedi için yas tutmaya başlamışlardı.

Ardından, birkaç gün sonra, Meaghan üvey kardeşi Danni'yle birlikte işlettikleri çocuk merkezinde temizlik yaparken yerde sayfaları açık bir peri masalları kitabı görmüştü. Sayfalardan birinde bir resim vardı ve üzerinde büyük harflerle, "Fennorelu Ruairi Denizlerin Hâkimi" yazıyordu.

Resimde ellerini güçle havaya kaldırmış, çalkantılı dalgaların üzerinde poz vermiş adam, Meaghan'ın üvey ağabeyiydi. Portrede Rory'nin yüzü net bir şekilde görünüyordu; bir benzeri değildi. Ne kadar imkânsız olsa da resimdeki adam Rory'ydi ve Meaghan bundan adı gibi emindi.

O akşamüzeri kendi korkularını yenmiş, yanıtlar bulacağından emin bir şekilde mağaraya gitmişti. Mağaranın ağzında kabaaran, güneşi engelleyip ardından aralıklarla yansıtan akıntının yol açtığı ışıktaki, Meaghan ürpertici bir dinginlik ve bunalıcı gölgeler hissetmişti. Boşluğu dolduran denizin monoton

gürültüsünü bastıran bir gerginlik vardı. Arkasını dönüp koşarak uzaklaşmamak için elinden gelen tüm cesareti göstermişti.

Mağara bir anda karanlığa ve sessizliğe gömülmüştü, ardından ışık ve ses bir bomba gibi patlamıştı. Bir an, Meaghan orada, hemen önünde Rory'yi başka bir adamla gördüğünü düşündü. Ama ışık öyle parlak, ses öyle yoğundu ki gözlerini kapamış ve elleriyle kulaklarını örtmüştü. Ardından yer sallanmış ve duvarlardaki taşlar yerlere yuvarlanmaya başlamıştı. Kaleyı yeniden inşa eden eniştesi onu mağaraya girmeme konusunda uyarmıştı. Güvenli olmadığını söylemişti. Meaghan, daha sonra enkazın altında cesedini bulduklarında onun ne kadar sinirleneceğini düşündü.

Ve sonra yer, nasıl aniden sarsılmaya başladıysa yine bir anda durdu. Meaghan gözlerini açtığımda artık mağaranın içinde olmadığını fark etti. Vızıldayan böceklerle ve gittiği her yerde onu takip eden o görünmez ama sinsî varlıkla canlı, yoğun bir ormandaydı. Mağaradan bu ağaçlık alana nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Tek hatırladığı mağara ve sonrasında... burasıydı.

Eliyle alnını sildi, ardından tekrar etrafına bakındı. Kayalıklı tepelere dağ demek zordu ama arkalarında yükselen zirvelere muhafızlık eden değişken bir sırayla uzanıyorlardı. Kayaların arasında, oyuk veya tünellere giden alacalı mağaralar vardı. Meaghan temkinli bir şekilde gölgeli girintilerden birine yaklaştı. Son bir kez arkasına bakıp mağaranın karanlık ağzından içeri girdi ve bir an durup en ufak bir hareket veya ses olup olmadığına baktı.

Hemen önünde geniş, uzun ve kıvrımlı bir tünel uzanıyordu. Meaghan, girişten sızan ışığın eriştiği noktayı izleyip onu geçmemeye dikkat ederek temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı. Biraz daha derinlere indiğinde doğal bir duman gördü.

Bir tünelin içinde doğal bir ateşin yanması mantıklı değildi, demek ki ateşi biri yakmıştı. Bir başkasını bulmuş olma düşüncesinden cesaret alıp bu kişinin tehlikeli olabileceği yönündeki düşüncelerini engelleyerek devam etti. İlerledikçe mağara karanlığa gömüldü, şimdi korkusu gölgelerle birlikte artmıştı. Geri dönmek ve gittiği yönün aksine hızla koşmak istiyordu.

Bir köşeyi daha döndü ve kendini, ortasında küçük bir ateş yanan yuvarlak, geniş bir odacığın içinde buldu. Alevler titriyor, duvarlarda dans edip tavana gölgeler yansıtıyordu. Ateşin yanında yaşlı bir adam oturuyordu ve şaşkınlık içinde başını kaldırıp Meaghan'a baktı. Orada bir adamın olması öyle beklenmedik, öyle yersizdi ki Meaghan bir an hayal gördüğünü düşünerek olduğu yerde kalakaldı.

"Sen de kimsin?" diye sordu. Sesi, sessizliğin içinde gürledi.

Meaghan adamı korkutmuştu ve adam korkudan haykırmak ayağa fırladı. Meaghan'a, bir esintiyle gözden kaybolacak bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Bir an için Meaghan adamın yüzünde hem bir rahatlama hem de hayal kırıklığı gördü; sanki başka birinin gelmesini bekliyor, umut ediyordu. Tanrı'nın unuttuğu bu yerde kimi görmeyi bekliyordu, Meaghan anlamadı. Dudağı patlamıştı ve gözündeki korkunç morluk ona bir korsan görüntüsü vermişti ama hiçbir şekilde saldırgan veya tehlikeli görünmüyordu.

"Ben Donnell O'Leary" diye yanıtladı adam bitkin bir sesle. "Yakın zamana kadar Amerika'da yaşıyordum."

"Meaghan. Meaghan Ballagh, Ballyfionúir" dedi Meaghan yavaşça.

"Ballagh." Adam Meaghan'ın soyadını öyle bir ses tonuyla tekrarlardı ki Meaghan'ın tüyleri diken diken oldu. "Elbette. Annene benziyorsun."

Adam bir anda alnından boynuzlar çıkarsaydı, Meaghan'ı daha çok şaşırtamazdı.

“Annemi tanıyor musun?”

“Hayır. Ama resimlerini gördüm.”

“Nerede?” diye sordu Meaghan aklında annesini saplantı hâline getirmiş bir sapığın görüntüleriyle.

“Gazetede, kocası kaybolduğunda.”

Bu mantıklıydı. Annesinin ilk kocasının ortadan kayboluşu, Fennore Adası'nda ufak çapta bir skandala neden olmuştu. Yaşlılar hâlâ gazete manşetlerini işgal eden bu olaydan söz ederlerdi. Meaghan ateşin sıcaklığına biraz daha yaklaştı.

“Burada ne yapıyorsun?” Meaghan bir adım daha atıp adamın oturduğu yerin hemen karşısında, bir kayanın üzerine tündü.

“Kaçıyorum. Bir kurttan, inanmazsın. Sen?”

“Kurt mu?” Meaghan'ın ağzı açık kalmıştı. “Biz neredeyiz?” diye soruverdi.

“Güzel bir soru” dedi Donnell başını dertli bir şekilde sallayarak. “Ve yanıtlayabileceğinden emin olmadığım bir soru. Bir, iki gündür buradayım sanırım. Emin olamıyorum, nede-nini söylemek de güç. Güneş doğuyor sonra bir anda batıyor sanki ama bunun mümkün olmadığını da biliyorum.”

“Hayır, mümkün değil” dedi Meaghan. Gerçi o da güneşin gökyüzünde iki kez battığını gördüğünü düşünmüştü ama şimdi temkinli gözlerle adamı izliyordu.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu adam.

“Pek emin değilim.” Kendini aptal gibi hissedip mağaraya gittiğini ve kör edici bir ışık sonrasında gözlerini burada açtığını anlattı. “Bir anda oluverdi” dedi parmaklarını şaklatıp. Ses etraflarında tuhaf bir şekilde yankılandı.

“Fennore Adası” dedi Donnell karamsar bir sesle. “En son Fennore Adası’na gittiğimde bir trafik kazası geçirdim. Eşimi kaybettik, kızım da az alsın ölüyordu, Shealy.”

Meaghan kaşlarını çatı. Adamın sözleri hafızasında bir şeyleri tetiklemişti. Ve sonra birden gözleri kocaman açıldı. “O’Leary!” diye bağırdı. “Kızın Shealy O’Leary mi?”

Donnell yüzünde çaresiz bir ifadeyle başını salladı.

“Onu tanıyor musun?”

“Yalnızca gazetelerden.”

Shealy O’Leary, yüzünde ve vücudunda düzeltilebilir deformasyonlar olan çocuklara yardım eden bir vakfın sözcüsüydü. Neredeyse ölümüne sebep olan o korkunç kazanın enkazıyken dergi kapaklarını süsleyen ve reklamlara çıkan o güzel kadına dönüşümü, onun tüm dünyada ünlü olmasına neden olmuştu. Medya onun iyileşme sürecini bir şova dönüştürmüştü.

Donnell başını öne eğip salladı.

“O kazadan hemen önce, senin mağarada anlattığın olaya benzer bir şey... oldu bana. Bize.”

“Nasıl yani?”

“Kör edici parlaklıkta bir ışık gördüm ve arabanın sallandığını hissettim. Deprem olduğunu sandım ama sonra araba birden kayboldu ve biz buradaydık.”

“Burada mı?” Meaghan’ın kafası karışmıştı. “Bu mağarada mı?”

“Hayır, Bayan Ballagh. Zamanın kendine göre işlediği bu dünyada.”

Meaghan kaşlarını çatı.

“Anlamıyorum.”

Donnell onu duymamış gibiydi. “Sadece bir an için” dedi. “Göz açıp kapayıncaya kadar. Ama benim gördüğüm... Korkunç şeyler gördüm, Bayan Ballagh.”

Boğazı kuruyan Meaghan sormamaya çalıştı ama kendine engel olamadı.

“Ne gibi?”

“Canavarlar” diye fısıldadı Donnell.

Canavarlar mı? Meaghan kahkaha attı. Elinde değildi. Canavarlar. Ama Donnell O’Leary gülmüyordu.

“Bana inanmadığın için seni suçlayamam. Ben de ateşin karşısında oturmuş dinliyor olsaydım, inanmazdım. Ama burası tehlikeli bir yer. Bir şekilde kızım ve ben tekrar arabanın içine döndük ve uçurumdan denize yuvarlandık. Ama eşim, Maggie... o bizimle dönmedi.”

Meaghan kaşlarını çatı.

“Gazetelerde kazada öldüğü yazıldı.”

“Başka ne yazacaklardı? Parlak bir ışığın onu imkânsız bir dünyaya çekip öldürdüğünü mü?”

Bu çok tuhaftı, tüm bunlar. Aniden Meaghan belki de düşen taşların altında kaldığını düşündü. Belki de hastanede ona morfin ya da böyle illüzyonlar görmesine neden olan başka bir şey veriyorlardı.

Hayır, mantığının sesini duydu. Rüyaların dokusu yoktur ve Meaghan havadaki serinliği, ateşin sıcaklığını, korkunun ağzında bıraktığı tadı hissedebiliyordu.

İkisi de içinde bulundukları inanılmaz koşulları düşünürken sessizliğe gömüldüler. Sonra önce uzaktan, ardından yaklaştıkça yükselen sesler duydular. Dışarıdan gelen sesler tünelin içinde yankılanıyordu.

İnsanlar.

Meaghan hemen ayağa fırladı ve bakmak için koridorda ilerlemeye başladı. Hemen arkasında, Donnell O'Leary onu izliyordu.

Mağaranın ağzına ulaşılar ve aşağıda bir grup atlı adam gördüler. Ayakta duran bir adamın etrafında, halka şeklinde dizilmiş sekiz veya on adam vardı.

Meaghan kollarını kaldırıp bağırmayı ve dikkatlerini çekmeyi düşündü ama içinden temkinli bir ses ona çömelipl izlemesini söyledi. Atı olmayan adam uzun boylu ve yakışıklıydı. Üzerinde son derece resmî, beyaz bir gömlek ve buruşuk, siyah bir pantolon vardı. Ofisinden henüz çıkmış gibi görünüyordu. Dönüp etrafını saran adamlara baktı ve Shealy adamın rahip yakası taktığını gördü.

Atlı adamlardan biri diliyle bir ses çıkardı ve atıyla öne doğru ilerledi. Uzun boylu adam onu görmek için döndü ve Meaghan adamın yüzünü gördü. Onun yanında Donnell nefesini tuttu.

"Bu Peder Mahon, Kyle yani" dedi Donnell.

"Onu *da* mı tanıyorsun?" diye sordu Meaghan.

Hayatında tanıştığı hiçbir rahibe benzemiyordu. Çok genç ve fazla yakışıklıydı. Vaazları sırasında pek çok kadının günaha girdiklerini hayal ettiğine emindi.

"Evet, onu iyi tanırım" diyordu Donnell. "İlk tanıştığımızda tüm hayatını kiliseye adamayı planlayan bir diyakozdu. Sonra gitti."

Donnell'in sesinde Meaghan'ın zaten stresle gerilmiş zihnine alarm çanları gönderen bir hava vardı.

"Burada ne işi var?"

Ama Donnell dinlemiyordu. Meaghan huzursuz bir şekilde tekrar toplanan gruba baktı. Bu kez, daha önce dikkat etmediği gergin bir hava dikkatini çekti. Rahibin yüzünde ve diğer adamların yüzünde temkinli bir ifade vardı. Rahip ellerini iki yana açıp itaat ettiğini gösteriyordu. Rahip gruba dâhil miydi yoksa... tutsak mıydı, Meaghan emin olamadı.

Düşüncelerinin etkisiyle kaşlarını çatıp diğer adamlara baktı ve gördüğü şey karşısında dehşete düştü. Tanrım... Adamların kılıçları vardı. *Kılıç.*

“Neden bu kadar kötü davranıyorlar?” diye fısıldadı Meaghan. “O bir rahip.”

Donnell cevap vermedi ve Meaghan ona baktığında yüzüne yayılan dehşet ifadesini gördü.

“Ona yardım etmeliyim” dedi Donnell. “Tanrım, onu neyin içine sürükledim böyle?”

Başka herhangi bir şey söylemeden, temkinli adımlarla dev kayalıklardan aşağı inmeye başladı.

“Bekle” diye fısıldadı Meaghan. “Nereye gidiyorsun?”

Donnell durup Meaghan’a baktı. O anda ayağı taşları harekete geçirdi ve taşlar adamların toplandıkları yere doğru yuvarlanmaya başladılar. Bir anda atlıların gözleri kayalıklı tepeye odaklandı. Donnell’i hemen gördüler ve kaçıp saklanmasına fırsat kalmadan Meaghan’ı fark ettiler. Grubun lideri olduğu anlaşılan adam parmaklarını şıklattı ve iki adam onların yanından ayrıldı, atlarından inip tırmanmaya başladılar.

“Koş, kızım” dedi Donnell. “Koş.”

Sözleri Meaghan’ı bir adrenalin bombası gibi sardı ama şimdi üç adam daha atından inmiş, tepeyi tırmanmaya başlamışlardı. Aşağı inerek onlardan kurtulmanın imkânı yoktu.

Meaghan yukarı, karanlık ve kıvrımlı mağaralara doğru koşmalıydı.

Donnell yaklaşan adamlara seslendi, onlara dostane niyetlerle geldiğini söyledi ama sözleri onu yakalayan elleri sakinleştirmede. Meaghan son bir kez daha arkasına baktı, koşarak tünele girdi, dolambaçlı koridorda koştu, ateşi geçti ve dar alana sıkışmış bir karanlığın içine daldı. Korkusu, derisinin altında bir yılan gibi ilerleyerek onu boğmakla tehdit ediyordu. Bu karanlık, en az ormanın karanlığı kadar uğursuzdu. Koşarken karanlığın üzerine yapıştığını, kollarındaki tüyleri ürperttiğini ve ensesine doğru hafifçe üflediğini hissetti.

Arkasında yankılanan sesler giderek yaklaşıyor, hız kazanıyordu. Neden onu kovalıyorlardı? Ne istiyorlardı?

Ayağı çakılın üzerinde kaydı ve taş duvara çarptı. Omzu na korkunç bir acı yayılıp parmaklarını uyuşturdu. Meaghan derin bir nefes alıp sağa doğru kıvrılan bir başka tünele saptı. Kafasında, bu dolambaçlı labirentte kaybolacağı korkusuyla geçtiği yerleri hatırlamaya çalışıyordu. Etrafı saran gölgeler ve onlara nüfuz eden tehdişkâr karanlıklar içini ürpertmişti. Tünel karanlığa gömülüp giderek daralırken arkasındaki sesler de yaklaşıyordu. Meaghan hiçbir şey göremiyordu ve hava, sanki milyonlarca yıldır burada hapsolmuş gibi eski ve rutubetliydi.

Bu iyi değildi, hem de hiç iyi değil.

Panik bir yandan enerjisini artırıp onu daha hızlı koşmaya teşvik ederken bir yandan da kendini yavaşlamış hissetmesine neden oluyordu. Sonra aniden, tam gaz koşarken taş bir duvara çarptı. Bu darbe vücudundaki tüm kemikleri sarstı ve gözlerinde yıldızlar uçuşurken boynu hızla geriye savruldu. Dizleri titredi ve ardından çözüldüler. Peşindeki ayak sesleri ona yaklaştığı sırada Meaghan hızla yere devrildi.

“Sence aradığı bu mudur?” diye sordu, Meaghan’ın karanlıkta yüzünü göremediği bir adam.

“Öyle olsa iyi olur” diye yanıtladı diğeri.

İlk adam onu hızla yakaladı ve ayağa kaldırdı.

“Bizimle geliyorsun?”

“Hiç sanmıyorum” dedi Meaghan ve adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı. Ama adam güçlüydü ve belli ki oyun oynayacak havada değildi.

Meaghan debelendi. Savunma kurslarına gitmişti. Gözlere ve kasıklara saldırmayı biliyordu. Ayağın üst kısmına, dirseklerle karın boşluğuna vurmaya öğrenmişti. Çığlık attı. Hepsini denedi. Kafasını hızla sallayıp onu tekrar yakalayan adamın burnuna sert bir darbe indirdi ve karşılığında adamın acıyla haykırdığını duydu. Ardından boynuna damlayan sıcak kanla az kalsın kusuyordu. Bu mücadeleden zaferle çıkması için Süper Kadın olmalıydı. Bu da pek mümkün değil gibi görünüyordu.

Onu tutan adama küfürler ederken diğeriinin soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

“Işıklar sönsün, tatlım” dedi adam ve avucunu sıkıp Meaghan’ın yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Bölüm On

Her ne kadar akla hayale sığmasa da daha bir gün önce Shealy'nin en büyük korkusu babasına İrlanda'ya gideceğini söylemekti. Şimdi burada, var olmayan bir dünyada, var olamayacak bir adadaydı. Ve bu kadarı gerçekliği yeterince çarpıtmamış gibi; yedi yıl önce gömülen, doğmamış kardeşini tutuyordu. Hâlâ inanamıyordu, hiçbirine. Ama inanmamak gerçek olmadığı anlamına gelmezdi. Bu da ona iki seçenek bırakıyordu; ya bir köşeye kıvrılacak, kulaklarını tıkayacak, gözlerini kapatacak ve duyuşsal algılarının ötesinde olup biten hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi davranacaktı ya da bununla baş edecekti.

Birinci seçenek, üç kafalı canavarlara benzer bir yaratığa yem olma riski taşıyordu. İkinci seçeneğe gelince, göz ardı etmeyi tercih ettiği şeylerle baş etmek kolay veya keyifli değildi ama bunların inkâr edilerek çözülemeyeceğini zor yoldan öğrenmişti. Sırlara kafa yormaktansa harekete geçmek daha iyiydi. Onun felsefesi buydu.

Evet, o yüzden hâlâ yüzünü rengârenk makyajla boyuyorsun, dedi kafasının içinde alaycı bir ses.

Bu sese kulaklarını kapadı ve kucağında uyuyan çocuğa baktı. *Kardeşim...*

Bir kardeşi vardı; ona ihtiyacı olan küçük bir kız kardeşi. Bu kâbusun içinde onu nasıl koruyabilirdi?

Başını iki yana sallayıp bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı ve kafasını kaldırdığında Tiarnan'ın o viski rengi gözleriyle onu izlediğini fark etti. Tiarnan'ın bakışları yüzünü deldi, ruhuna işledi. Sadece onun görüntüsü bile Shealy'nin nefesini kesti ve dün gece dokunuşlarının fizikselin de ötesine geçtiği anlar dışında aklını diğer tüm düşüncelere kapattı. Tiarnan onun duygularını, Shealy'yi ona giderek daha sıkı bağlayan bir düğüme dönüştürmüştü. Yüzünün kızardığını hissedip gözlerini kaçırdı ama Tiarnan'ı dışarıda bırakmak o kadar kolay değildi. Her hareketini, aldığı her nefesi izlemeye devam etti ve çok geçmeden vücudunun sert çizgileri, geniş omuzları, onu usulca saran o kaslı kolları... Hepsi Shealy'nin bakışlarını bir kez daha Tiarnan'a çekti.

Liam hayatta kalan birileri olup olmadığına bakmak için nehrin aşağısına gitmişti arna Jamie ve diğer iki adam hâlâ yakınlarda oturmuş, alçak sesle plan yapıyorlardı. Sonra Jamie, her İrlandalıyı gururlandıracak birkaç sulu küfrün ardından, iki kişilik birliklerinin kontrolünü ele aldı ve enkazın içinden erzak toplamaya başladı. Shealy'nin babasını aramayı kabul etmişti ama hâlâ bu yolculuğun mantığı, Shealy ve bu macerada rolünün ne olacağı konusunda çekinceleri vardı. Shealy, Jamie'yi ona güvenmeye nasıl ikna edeceğini bilmiyordu, denemedi de. Yalnızca her şeyi kendi başına anlamasını ve o fil dişi bakışlar ona her yöneldiğinde onu kuşkuyla izlemekten vazgeçmesini umuyordu.

Jamie iki adım uzaklaşmıştı ki Shealy sol omzundaki dövmeyi fark etti. Bir diğer açıklanması imkânsız gerçeğe anlam yüklemeye çalışarak şaşkınlık içinde bakakaldı.

Omzunun tepesinde, görünür bir başlangıcı veya sonu olmayan üçlü bir spiral vardı. Bu İrlanda'da sıkça rastlanan bir semboldü, tüm harabelerin üzerinde görmek mümkündü. Ama Jamie İrlandalı değildi ve Shealy bu sembolün daha derin bir anlamı, Fennore Kitabı'yla direkt bağlantılı olduğunu biliyordu.

"Bu dövmeyi nerede yaptırdın?" diye sordu Shealy. Bu soru karşısında Jamie durdu. Shealy'nin kollarında Ellie kıpırdandı ama uyanmadı.

Jamie kaşlarını çatıp ona baktı. Gözleri kuşkuyla kısıldı...

"Detroit. Neden?"

"Babamda da aynısı var ama onunki göğsünde."

Shealy'nin yanındaki Tiarnan birden kasıldı. Bulundukları yere geri yürürken Tiarnan'ın bu tepkisi Jamie'nin gözünden kaçmadı.

"Bu dövme babamda da vardı. Ve onun babasında da" dedi Jamie. "Tüm ailede olan bir şey."

Tiarnan önce Jamie'ye, ardından Shealy'ye baktı. Shealy, Tiarnan'ın henüz kendi başaramadığı bağlantıları kurmaya başladığını fark etti. Yine de yüzündeki ifadeye bakılırsa oturmayan bir şeyler vardı.

"Babam da tüm ailede olduğunu söyledi" dedi Shealy. "Tüm erkeklerde varmış. Tabii ailemizin büyük bölümü çoktan öldü, o yüzden aslında bir tek onda vardı."

Jamie kaşlarını çatıp ağırlığını diğer bacağına verdi.

"Ben de ailedeki son erkeğim."

Burada önemli bir şey, her iki erkeğin de üzerinde taşıdığı bu tuhaf sembolle ilgili bir bilgi kırıntısı vardı. Shealy bunun önemini hissediyor ama tam olarak ne olduğunu algılayamıyordu. Detroit'ten Jamie ile İrlanda'dan Donnell O'Leary arasındaki bağlantı neydi?

"Soyadın ne, Jamie?" diye sordu Shealy yumuşak bir sesle.

"Redman."

Bu isim ona hiçbir şey ifade etmedi ama bir açıklama getirmesini de bekleliyordu. Gözlerini bu iri, korkutucu görünümüne sahip adamdan ayırmadan sordu Shealy:

"Sen buraya nasıl geldin? Tiarnan ve Liam'ı biliyorum... Ama sen Fennore Adası'nda ne yapıyordun?"

Jamie derin bir nefes alıp nefesi yavaşça bıraktı. Korkunç bir sırrın altında ezilmiş bir adam havasıyla yanıtladı:

"Babam ben sekiz yaşındayken öldü. Kanseri. Yıllarca mücadele etti ama olmadı. Hastalanmadan önceki hâlini hatırlamıyorum. Aslında gerçekte neye benzediğini de hatırladığımdan emin değilim, fotoğraflar dışında."

Shealy bunu anlayabiliyordu. O da annesi kaybolduğunda on yedi yaşındaydı; ölmemişti belki, şimdi bunu biliyordu ama o da annesini kaybetmişti. Onu net bir şekilde hatırlıyordu yine de bazen onun yüz hatlarını, gözlerindeki parıltıları, tebessümündeki samimiyeti unutmadığından emin olmak için fotoğraf albümlerini karıştırırdı...

"Ama bir defter bıraktı" diye devam etti Jamie ciddi bir ses tonuyla.

Shealy Jamie'den enteresan bilgiler alacağını hissederek dikkatle dinledi. Onun babası da bir defter tutuyordu.

"Birkaç yıl önce annem defteri bana verdi. İlk okuduğumda

babamın aklını yitirmiş olduğunu düşündüm. Hastalığın onu delirttiğini.”

“Neden?” diye sordu Shealy, gerçi aklında bir şeyler şekillenmeye başlamıştı bile.

“Fennore Kitabı’ndan bahsetmişti.”

“Bir Koruyucu olduğunu düşünüyordu” dedi Shealy usulca.

“Evet.”

“Ne?” diye bağırdı Tiarnan ve her ikisini de şok eden bir öfkeyle öne atıldı. “Baban bir Koruyucuydu ve sen bundan söz etme gereği hissetmedin, öyle mi?”

Böyle iri, yapılı bir askerin utançtan kızarması ilginçti.

“Doğru olduğuna inanmadım, T. Ta ki...” Shealy’yi işaret etti.

“Bu dünyaya geldikten sonra herhangi bir şeyden nasıl kuşku duyabilirsin?” Tiarnan hayret içindeydi.

“Defterdeki yazılar bir delinin elinden çıkmış gibiydi. Şeytani varlıklardan, Druidlerden ve kitap açıldığı takdirde onu tekrar mühürleyecek seremonilerden bahsediyordu. Neden söz ettiğimi anlayan için kendi gözleriyle görmeyi gerek, T. Saçmalıklarla doluydu.”

Tiarnan derin bir nefes aldı ve yavaşça yanıtladı:

“Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Ama sonuçta yazılanlara inandın ki Detroit’ten İrlanda’ya, Fennore Adası’na geldin, öyle mi?” diye sordu Shealy.

“İngiltere’de görev yapıyordum. Ben, Zac ve Reyes. İzin aldık ve İrlanda’ya geçtik. Sadece görmek istedim.”

“Orası kesin” dedi Tiarnan gözlerinde temkinli bir ifadeyle.

Jamie tuhaf bir şekilde huzursuzlanmaya başladı ve Shealy nefesini tuttu. “Dahası var, değil mi?” diye sordu.

“Bunu söylediğime inanamıyorum ama... İşte okuduğum tüm o saçmalığın içinde, bir şey dikkatimi çekti. Üç Koruyucu olduğunu söylüyordu. Bu da onun sembolüydü; Koruyucunun. Babam isimleri sıralamıştı. Leary onlardan biriydi.”

“Çok mantıklı” dedi Shealy.

“Nasıl yani?” diye sordu Jamie.

“Dün gece Tiarnan bana kendi zamanında Fennore Kitabı’nı bilen üç adamdan söz etti.”

“Leary, Kızıl Amir ve Mahon Yılanyüz” dedi Tiarnan.

“Kızıl Amir” dedi Jamie usulca. “Redman.”

Tiarnan öylece kalakaldı.

“Kazadan önce” dedi Shealy, “babam diğer Koruyucuları arıyordu. İsimlerini hiç duymadım ama aradığı adamların İrlandalı olduklarını biliyorum; Detroit’ten biri çıkacağını tahmin etmemiştim.”

Jamie az önce öğrendiği gerçekler hayatında duyduğu en tuhaf şeylermiş gibi başını kaşıdı. Sonra omuz silkti ve yüzünde buruk bir tebessümle, “Başka bir şey bilmiyorum” dedi. “Sanırım babanı bulduğumuzda onunla konuşacak çok şeyimiz olacak, değil mi?”

Ardından vücudu kaskatı kesilmiş bir hâlde yavaşça uzaklaştı. O, gizemlerden hoşlanan bir adam değildi. Shealy bu yönünü anlamıştı. Katı kuralları, hiçbir şeyin mantık çerçevesine oturmadığı bu yerde aklını başında tutan tek şeydi. Diğer iki asker, Zac ve Reyes Jamie’den emir almaya hazır bir şekilde peşinden gittiler ve onlar uzaklaştığında Shealy derin bir oh çekti.

Tiarnan gitmedi. Bir süre birbirlerini temkinli gözlerle iz-

leyerek sessizce durdular. Shealy aralarına net bir mesafe koyma ihtiyacı ile, kendini Tiarnan'ın kollarına atıp öpücükleriyle onu koruyabileceğine ikna olma arzusunun arasında kalmıştı. Tiarnan'ı nasıl hem tehdit hem de mabet olarak görebildiğini bilmiyordu ama böyle hissediyordu ve bir önceki geçenin hatıraları, Shealy'yi savunmasız yakalayan o yakınlık ve yaptıklarının seksten çok daha öte bir şey olması, Shealy'nin hâlihazırda karmaşık olan duygularını iyice altüst ediyordu. İçindeki bu huzursuzluk aralarındaki boşluğu doldurdu ve onları birbirlerinden ayıran bir engele dönüştü.

Kurallar değişmişti ve Shealy o güçlü kaslara, Tiarnan'ın güzel gözlerine baktığında hissettiği en son şey *güvendi*. Ama Tiarnan onu korumuştur, Shealy'nin kararlılığını ve cesaretini hafife alırken bile korumaya devam ediyordu. Shealy'nin geçmişte tanıdığı adamlar kendini böyle hissettirmemişti. Sanki Shealy, Tiarnan'a vücuduna hâkim olma izni verdiğinde zihninde serbest bir geçit açmıştı.

Tiarnan o esrareniz altın kahyesi gözleriyle Shealy'yi izliyordu ve Shealy Tiarnan'ın, aklından geçenleri okuduğu hissine kapıldı. Şimdi o parlak gözler mutlu, korumacı bir havaya bürünmüştü. Ne yapacağını bilemeyen Shealy daha önce oturdukları kütüklere doğru yürüdü. Tiarnan büyük bir adam olmasa rağmen hızla hareket etti ve Ellie'yi... kardeşini uyardırmadan rahatlıkla oturmasına yardımcı oldu. Shealy inanmak için sürekli içinden tekrarlıyordu. Bir kardeşi vardı. Bir kız kardeşi.

“Sana benziyor” dedi Tiarnan.

“Pek değil. Sadece gözleri. Ama annemize çok benziyor.” Ve bir zamanlar kazadan, ameliyatlardan önce- Shealy de annesine benziyordu.

Shealy gözlerindeki ıstırabı saklayıp bu yanını Tiarnan'la paylaşmayı reddederek başını öne eğdi. Tiarnan, Shealy'nin sırlarını sorgulamadan önce Shealy onu kendi sorusuyla durdurdu:

“Jamie bizimle birlikte babamı bulmaya geleceğini söylediğinde neden o kadar şaşırdın?”

Hafif bir irkilme, ardından gözlerine inen perdeler. Tiarnan başını salladı.

“Şaşırmadım.”

“Yalancı. Yüzünü gördüm.”

Shealy'nin açık sözlülüğü Tiarnan'ı şok etti, Shealy bunun farkındaydı ve şimdi Tiarnan'ın onunla konuşup konuşmayacağına merak etti. Erkeklerdeki bu tepkiyi daha önce de görmüştü. Paylaşmak yerine içlerine kapanırlardı. Ama Tiarnan onu bir kez daha şaşırttı. Yavaşça geniş bedeniyle Shealy'nin yanına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini serbest bıraktı. Bir an sessizlik, huzursuz edici bir şekilde uzadı ama sonunda konuştu:

“Inis Brandubh'tan önce insanların lideriydim.”

“Komutan ya da kral gibi mi?”

Tiarnan'ın dudakları kıvrıldı.

“Babam kraldı. Bense onun izinden gitmeye çalışan bir adamdım sadece.”

Shealy'nin ağzı açık kaldı. *Kral* derken dalga geçmişti ama Tiarnan öyle soylu bir edayla konuşuyordu ki bunun şaka olmadığını anladı.

“Cathán'la savaş hâlindeydik uzun yıllardır. Ben Liam'ın yaşlarındaydım, belki daha da genç.”

Derin ve vakur bir sesle konuşmaya devam etti:

“Bize pahalıya mal olan kararlar verdim. Kendi kardeşim bile bana inancını yitirip sırtını döndü.”

“Liam mı?” Shealy kalakalmıştı. Liam’ın ona mutlak bir sadakatle bağlı olduğunu görmüştü.

“Hayır. Liam değil. Eamonn. Benden sonra geliyordu, öldüğüm takdirde kral olacak olan oydu. Liderliği benden daha iyi yapabileceğini düşündü.”

“Öyle miydi?” diye sordu Shealy ve sorduğu anda sözlerini geri alabilmeyi denedi. Tiarnan gözlerini yerden kaldırmadı ama Shealy onu saran ıstırapı hissetti ve çok üzüldü.

Tiarnan önünde birleştirdiği ellerine bakıp omuz silkti ve o güçlü, geniş omuzlarında taşıdığı yükü bir kez daha sırtladı.

“Daha iyi kararlar ald diyemem. Belki almıştır. Belki de yapamadı. Hiçbir zaman bilemeyeceğim çünkü benim peşimden gelmek yerine hainlik yaptı.”

“Sana ihanet mi etti?” deyiverdi Shealy. Eamonn’ın böyle bir şey yapacak kadar aptal olup olmadığını merak ediyordu. Sözlükte onur ve cesaret sözcüklerine baksa sözcüklerin yanında Tiarnan’ın bir resmiyle karşılaşacağına emindi.

“Ever” diye yanıtladı Tiarnan buz gibi bir sesle. “Bana ihanet etti.”

Sesindeki keder Shealy’nin hassas sinirlerini sardı ve buna sebep olan bu yabancı kardeşe öfke duymasına neden oldu.

“Bir hainse neden hâlâ onun ne düşündüğünü sorgulayarak kendini yıpratıyorsun?”

Tiarnan başını çevirdi ve Shealy’yle göz göze geldiler.

“Yıpratmıyorum.”

“Yıpratıyorsun tabii ki. Onların, Jamie’nin ve diğerlerinin sadakatini hak etmediğini düşünüyorsun, sırf kardeşin

sana ihanet etti diye. Bu onun harası, Tiarnan. Senin değil. Kuşkusuz Jamie ve diğerlerinin sana olan inançlarını hak ediyorsun.”

“Kuşkusuz mu?” diye tekrarladı Tiarnan kaşlarını kaldırıp. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Sen bugün hepimizin hayatını kurtardın. Gördüm. İnanılmazdın. Beş adam gibi savaştın. Ve yemin ediyorum, üç metre boyunda görünüyordun. Benimle o şeyin arasına girmeseydin, bana da anneme yaptığı şeyi yapacaktı.”

Shealy’nin sesi çatallaştı ve gözlerini kucagında uyuyan küçük kıza yöneltti.

“O yaratık ikimizi de öldürecekti. Ben hayatımda senin gibi biriyle tanışmadım. Geçmişinde bazı yanlış kararlar verdiysen bunun sebebi büyük olasılıkla verilecek doğru bir karar olmasıdır.”

“Bana bak” diye fısıldadı Tiarnan.

Shealy temkinli bir şekilde bakışlarını Ellie’den çekti ve Tiarnan’la göz göze geldiği anda, o altın parıltıya, parlaklığın ardındaki yakıcı duygulara esir olduğunu hissetti. Yavaşça, bilerek, gözlerini hiç ayırmadan Tiarnan öne doğru eğildi. Shealy’nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Tiarnan dudaklarını Shealy’nin dudaklarına değdirmeden hemen önce durdu ve Shealy bu bekleyişle birlikte nefes alamadığını fark etti. Bu korkunç dünyada hissetmek yapılacak en aptalca şey gibiydi. Ama yine de öne eğildi ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Onun teslimiyetiyle Tiarnan, Shealy’yi kasıp kavuran bir ses çıkardı. O anda kendini Tiarnan’ın kollarına atmaktan ve midesindeki sancılara teslim olmaktan alıkoyan tek şey, kucagında uyuyan Ellie’ydi. Tiarnan bir sürü sınavdan geçmiş

ve gücünü ispatlamış bir adamın karanlık gizemleri ve vahşi rüzgârları gibi kokuyordu. Dudaklarında bıraktığı tat, renk ve kadifemsi dokularla dolu duyuşsal bir patlama, tutku ve ateşin karışımıydı. Tiarnan parmaklarını Shealy'nin saçında gezdirdi, öpücüklerini derinleştirebilmek için yüzünü avuçlarına aldı. Dili yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde Shealy'yi açılmaya ve onu içinde hissetmeye teşvik ediyordu. Dün gece bedeninin verdiği hissi, yanındaki ağırlığı ve sıcaklığı, üzerindeki ipeksi vücudu, onunla birlikte hareket eden sert ve talepkâr adamı istedi...

Onu istedi. Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar istemişti.

Ve bu onu dehşete düşürdü.

Shealy gönülsüzce, Tiarnan'ın arzularının yanında kendi arzularıyla da mücadele ederek geri çekildi. Tiarnan'ın gözleri pişmanlıkla parladı ama dudaklarındaki buruk tebessüm bir başka zamana söz veriyor, ona her zaman aralarındaki bu ateşten kaçamayacağını söylüyordu.

Shealy, Tiarnan'ın aklından geçenleri, ne istediğini söyleyeceğini düşündü. Tiarnan'ın ona yaptığı gibi, Shealy'nin de onun dengesini bozduğunu söyleyecekti belki. Ama tek söylediği, "Herkes hazırlanırken sen de üzerindeki kanı yıkamalı-sın" oldu. "Doğu yakasında bir havuz var."

Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ama o gözler, düşüncelerinin Shealy gibi tehlikeli bir yolda ilerlediğini söylüyordu ve Shealy'den uzaklaşmak, seçtikleri yol değildi. Shealy, kendine rağmen bunu gördüğüne memnun olmuştu.

"Su soğuk" dedi Tiarnan soğukkanlı bir sesle. Sözcükleri içinde yanan ateşle tezat oluşturunuyordu. "Aslında duşlarımız vardı ama yerle bir oldular." Yüzünde temkinli bir ifadeyle kü-

çük adanın üzerindeki enkaza baktı. “Yine de soğuk bir duş fena olmaz, değil mi?”

Shealy, duş yapmaktan mı bahsediyorlardı yoksa daha önemli bir şeyden mi, emin değildi ama başını salladı. Tiarnan tekrar gülümsedi ve Shealy’nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Sanırım ben de gidip temizleneceğim.” Tiarnan kanlı vücuduna, giysilerine baktı. Ardından Shealy’ye döndü.

Babasıyla birlikte yemeğe giderken giydiği yazlık elbise kana ve çamura bulanmış, yırtılmıştı. Aynılarında kollarında, bacaklarında ve saçlarında da vardı. Shealy bu pisliğin sertliğini göğsünde ve boğazında hissetti. Bu durumda tüm bunların altında kalan yaraların görünüp görünmemesi onu endişelendirmemeliydi, değil mi?

Ellie de en az Shealy kadar berbat bir hâldeydi. Çocuğun temiz kalan tek yeri, Shealy onu yerden kaptığından beri ağzının içinde olan başparmağıydı.

“Ellie” dedi usulca. Çocuk ismini duyar duymaz hayretle gözlerini açtı ve kocaman, şok olmuş gözlerle Shealy’ye baktı. “Şşşt!” dedi Shealy. “Her şey yolunda. Güvendesin.”

Küçük kız doğruldu ve Tiarnan’a baktı. Tiarnan ona gülümsedi ve parmağıyla kızın yumuşak yanağına dokundu.

“Buz gibi bir banyo kulağa nasıl geliyor, kardeşim?” diye sordu Shealy. “Bana sorarsan cennet.”

Çocuk bir an parmağını emmeyi bıraktı, ardından Shealy’ye sıkı sıkı sarılana kadar kıpırdandı ve Shealy nereye giderse gitsin, kendisinin de onunla gideceğini bariz bir şekilde gösterdi. Bu güven dolu, çaresiz hareket karşısında Shealy’nin yüreği sızladı. Kardeşi, bir yetişkinin baş edemeyeceği vahşetler görmüştü. Öksüz kalmıştı, az kalsın canavarlara yem oluyordu ve

şimdi hayatında bir köpeğe bile bakmamış olan Shealy'nin kol-
larında kalmıştı. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu
konuda tamamıyla cahildi. Ama öğrenecekti. Koca gözleri ve
narin hatları olan bu küçük kızı koruyacağına yemin etti. Ellie
savunmasızdı ve Shealy, omuzlarında hissettiği sorumluluğun
ağırlığıyla irkildi. Bu tuhaf ve korkunç yerde yeni kavuştuğu
küçük kardeşini nasıl koruyacaktı?

Tiarnan'ın gözleri, Shealy'nin her hareketini izliyordu ve
Shealy bir kez daha düşüncelerinin okunduğunu hissetti.

“Sen onun hayatını kurtardın” dedi Tiarnan.

“Onu daha fazla tehlikeye atmış da olabilirdim. Haklıydın.
O yaratıklar benim peşimdeydi. Her şey öyle korkunçtu ki ne
yaptığımı bile bilmiyordum. Onun ölümüne neden olmadı-
ğım için şanslıyım.”

“Her zaman kendine bu kadar kötü mü davranırsın, Shealy
O’Leary?”

Shealy tam yaralarını saklamak üzere elini kaldırmıştı ki
Tiarnan'ın onu izlediğini fark etti. Yüzü birden kıpkırmızı oldu
ve kendini zorlayarak elini gelişigüzel bir şekilde aşağı indirdi.
Bir şey söylemesi için meydan okurcasına Tiarnan'ın gözlerine
baktı. Bir yanı bir şey söylemesini umdu. Tek bir yanlış söz-
cükle Shealy daha önce pek çoklarına yaptığı gibi savunma du-
varlarını örebilir ve Tiarnan'ı dışarıda bırakabilirdi. Derisinin
altına sızdığını hissederken onu bir kol mesafesinde uzaklaştı-
rabilirdi. Kendini daha önce bu büyük savaşçıyla olduğu kadar
savunmasız, çıplak hissetmemişti.

Tiarnan hiçbir şey söylemedi ama gözlerini de kaçırmadı.
Bir adım daha yaklaştı, Shealy'nin yanağındaki yara izini ve
kulağının deformasyonunu ortaya çıkararak saçlarını geriye
ittti. Shealy, Dr. Campbell'in hayal kırıklığına uğramış yüzü-

nü hatırladı. *Son bir ameliyat daha*, demişti ama Shealy'nin anesteziye gösterdiği alerjik tepki öyle yoğunlaşmıştı ki neredeyse son ameliyat sırasında masada ölüyordu. Onu kusurhı bırakarak ameliyatı yarıda kesmek zorunda kalmışlardı. Yarıda kalmış bir sanat eseri.

Tiarnan, aynı sakin ifadeyle Shealy'nin yüzündeki her kusuru inceleyerek gözlerini yüzünde yavaşça dolaştırırken geri çekilmemek iradedden daha fazlasını gerektirdi. Shealy insanların ona bakmasına alışkındı ama Tiarnan'la durum başkaydı. Tiarnan ona kendini çırlıçıplak hissettiriyordu... ve bu iyi anlamda değildi. Shealy böyle tamamen savunmasız kalmaktan hoşlanmamıştı.

Tiarnan'ın dikkatini dağıtmak için, "Saat kaçta yola çıkıyoruz?" diye sordu ve o anda kendini aptal gibi hissetti. Burası, zamanın dakikalarla işaretlendiği türden bir yer değildi.

Tiarnan başparmağını Shealy'nin boynundaki izin üzerinde gezdirdi ve Shealy'yi, soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürper-ti sardı. Tiarnan o farkındalık noktasını hissetti ve yumuşak derinin üzerine bir kez daha dokunup sonunda gözlerini ufka doğrulttu.

"Yakında" dedi. "Yakında."

Bölüm On Bir

A danın diğer tarafına, küçük bir yarımada nın şiddetli akıntıyı engelleyerek küçük bir havuz oluşturduğu yere giderken Shealy, Ellie'nin elini tutup Tiarnan'ı takip etti. Ağaçlar mahremiyet sumuyor, kuşlar bu sabah yaşanan katliama kayıtsız bir hâlde dallarda sevinçle cıvıldıyordu.

Tiarnan çıkıntılı anafurun sonunu işaret ederek, "O noktayı geçme" diye uyardı. "Akıntı derin ve hızlı. Orayı geçersen seni dibe çeker."

Shealy'nin bunu bir kez daha duymasına gerek yoktu. Gün doğmadan hemen önce kendini nehre bırakan insanların hâlini hatırladı. Saniyeler içinde gözden kaybolmuşlardı.

Tiarnan ona ve Ellie'ye, kendi gibi harika kokan bir sabun bıraktı ve bu kokuyla yüzü Tiarnan'ın teninde o kokuyu içine çektiğini, kendini o kokuda kaybettiğini hatırladı heyecan verici bir şekilde kasıldı... Azgın düşüncelerini engellemeye çalışarak Ellie'yle konuşmaya başladı ve önce onu soydu, ardından kendi giysilerini çıkarıp havuza girdi. Su, Tiarnan'ın söylediği

kadar soğuktu ama saçlarıyla vücudundaki kanı ve pisliği temizlemek onu rahatlatıyordu. Ellie, soğuk suyu hissettiğinde mutsuz bir şekilde haykırdı ama kısa süre de o da bu uyuşturucu soğuğa teslim oldu. Havuz, yıkanırken Shealy'nin oturmasına ve Ellie'nin ayakta durmasına olanak verecek kadar sığdı. Sudan çıktığında Tiarnan'ın onlara kurulanmak için hayvan derileri ve giymeleri için kuru giysiler -en azından giyecek bir şeyler- bıraktığını gördü. Kıyafetler ilkeldi ama en azından yumuşak ve temizlerdi.

Güneş doğmuştu. Tenlerinden ve saçlarından tüm pisliği akıttıktan sonra Shealy derilerden birini kendi vücuduna sardı, diğerini yere serdi. Ellie'nin yanına oturup çocuğun saçlarındaki düğümleri çözmek için parmaklarını kullandı. Dün gece otoparkta yaşadıkları saldırıdan bu yana olan her şey, babasını ve nerede olabileceğini düşünmesine engel olmuştu ama şimdi korkuları arttı ve Shealy babası için endişelendi. Neredeydi? Güvenli bir şekilde eve dönüş müydü? Belki de tehlikede bile değildi?

Tiarnan'ın sözlerini hatırlayıp umuda sıkıca tutundu. Tiarnan, Cathán babasını ele geçirmiş olsaydı, o canavarları göndermesine gerek kalmazdı, demişti. Bir saldırı düzenlemiş olması, babasının henüz Cathán'ın himayesinde olmadığı anlamına geliyordu.

Tanrım, Shealy bunun doğru olmasını umdu. İçinde babası için yoğun bir özlem duydu. Öyle yakıcı ve güçlüydü ki gözleri doldu. Shealy'yi tekrar gördüğünde ne söyleyecekti? Diğer kızıyla ilk kez tanıştığında? Karısının bu tarih öncesi cehennemde doğum yaptığını ve bunca zaman onlarsız yaşadığını öğrendiğinde ne yapacaktı?

Shealy'nin üzüldüğünü gören Ellie onun kucağına kıvrılıp

kolunu okşamaya başladı. Shealy aynı anda hem gülüp hem ağlayarak çocuğa sarıldı ve babasının yüzünü hayal etti. Kazadan sonra yürüyen bir ölüye dönmüştü. Bir anda hayatının aşkını ve kızını kaybetmişti. Sanki kızının yerine bir başkası gelmiş gibi Shealy bir yabancı oluvermişti. Doktorlar onun yüzünü ve vücudunu tamir ederken vicdan azabı içinde yeni bir karakter inşa etmeye başlamıştı. Kazadan, Fennore Kitabı hakkında yaptığı düşüncesiz yorumlarla başlayan kavgadan dolayı kendini sorumlu tutuyordu.

Midesi kasıldı ve bir anda sanki dünya sevimsiz, sarsıcı bir zelzeleyle sallandı. Ellie ona sıkıca sarılırken Shealy kendini olacıklara hazırladı ve tıpkı gece karanlığı yarılıp Tiarnan içinden hamle yaptığında olduğu gibi toprak, dengesiz bir hava boşluğunda yere doğru süzülen bir battaniye gibi sarsıldı. Shealy bir an süzüldüğünü, uçtuğunu, düştüğünü hissetti. Ardından bir anda, onu içine çeken ve Ellie'yi kollarından ayırmaya çalışan yoğun ve ılık bir şeyin içine düşmeye başladı. Kendi içinden gelen bir kıvılcım, bir enerji yükünün etrafını sardığını ve sanki Ellie onu güçlendirmiş gibi onu da içine alarak genişlediğini hissetti. Üç kafalı canavarlar saldırdığında da benzer bir hisse kapılmıştı ama o zaman bu enerji dalgasının yalnızca Ellie'den geldiğine emindi. Bu kez, bu güç Shealy'nin içinde, derinlerde bir yerden geliyordu. Shealy korkmuş bir hâlde onları içine hapseden duygu seline karşı savaşarak sıkıca tutundu. Gözlerini sıkıca kapadı. Çığlık atamadı, nefes alamadı.

Azgın nehrin sesi yavaş yavaş kesildi. Shealy yalnızca çılgınca çarpan kalbini ve kulağının yanında nefes alan Ellie'nin sık nefeslerini duyar gibi oldu. Sonra yavaşça, sanki uzaktan geliyor gibi, sesler duydu. Öfkeli ve yüksek sesler bir anda her yerdediler. Shealy gözlerini açmayı denedi ama başarılı olamadı. Yalnız göz kapaklarının arasından görüntüler belirliyordu. O

görüntülerle birlikte hızla hareket ettiğini, bir rüyadan daha yumuşak tüylerle dolu büyük, rahat bir buluta kapıldığını hissetti. Sanki aşağıdaki dünya küçülüp bir leke gibi kalma dek, Shealy o bulutun içinde derinlere gömülüyordu. Sonra aniden gözlerini açtı ve İrlanda'daki evlerinde, Shealy'nin büyüdüğü evde, babasının çalışma odasında olduğunu fark etti. Ellie ona sıkıca sarılmıştı.

Babası odanın içinde volta atıyor, başka bir adamla konuşuyordu. Shealy bu adamı tanıması gerektiğini düşündü ama adamın sırtı dönüktü ve Shealy kim olduğunu umursamadı. O sadece babasını önemsiyordu. Donnell her zaman olduğundan, babasını son gördüğünden çok daha genç görünüyordu. Ama yüzü yorgundu ve gözlerini çevreleyen karanlık halkalar vardı.

“Kanıtlara bakıp bunu nasıl görmezsin, Kyle?” diye sordu babası ve diğer adamın boynuna ve bir omzuna taktığı çantayı işaret etti. Shealy çantanın köşesinden babasının defterini gördü. “Tekrar bak. Sayfaları çevir ve sana söylediğim şeyi kendi gözlerinle gör...”

Babası bir anda durdu ve aniden kafasını çevirdi. Şok olmuş gözleri Shealy'nin üzerine odaklandı. Bir an mutlak bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Shealy gözünün ucuyla diğer adamın da dönüp onu izlediğini fark etti.

“Babacığım?”

Donnell'in dudakları sessizce kıpırdadı, ardından kendini topladı.

“Shealy? Tanrım, bu sen misin? Neredesin, kızım?”

“Ben...” Shealy dönüp arkasına baktı ve Inis Brandubh nehrinin, rüzgârda salınan bir kurdele gibi uzandığını gördü.

Dönüp tekrar babasına baktığında babası yaklaşmıştı.

Shealy'nin arkasındaki topraklara, azgın nehre ve nehrin diğer kıyısında birikmiş karanlık ormanlara bakıyordu. Sonra bakışları Ellie'ye odaklandı ve gözleri kocaman açıldı. Shealy babasının sıcaklığını hissediyor, asla vazgeçmediği parfümü Old Spice'ın kokusunu alıyordu. Yüzünde kirli sakal vardı ama henüz kırışmamıştı. Aslında saçında tek bir beyazlık bile yoktu.

"Kucağındaki kim?" diye sordu usulca.

"Kardeşim. Baba, annem öldü."

"Elbette öldü, tatlım. Sana söylemiştim. Annen kazada öldü."

"Hayır. Hayır, kazada ölmedi. Onu canavarlar yedi."

Yaşlar gözlerini yaktı ve yanaklarından akmaya başladılar.

Donnell'in yüzü bembeyaz oldu.

"Canavarlar mı? Ne canavarı? Neredesin, Shealy? Neredesin?"

"Inis Brandubh. Seni arıyorum, babacığım."

"Beni mi arıyorsun? Hayır, hayır, güzel kızım. Beni aramamalıydın. Her neredeyse eve dönmeye çalış. Benim için endişelenme. Anlıyor musun? Ben evdeyim, güvendeyim ve seni bekliyorum. Görüyorsun, değil mi?"

Shealy başını salladı ama babasının sesi samimi gelmiyordu. Evet, babasının güvende olduğunu görebiliyordu fakat evde değildi -şu anda yaşadıkları evde değil- ve babası çok farklı görünüyordu. Shealy birinin ona seslendiğini duydu ve sabırsızca dönüp arkasına baktı.

"Kim o?" diye sordu babası.

"Tiarnan" dedi Shealy ve bir anda babasının gözleri korkuyla doldu. Odadaki diğer adam bir adım daha yaklaştı ve Shealy onun rahip olduğunu fark etti. Peder Mahon.

Mahon.

Bu isim daha önce onun için hiçbir şey ifade etmemişti ama şimdi Mahon isminin, Tiarnan'ın ona bahsettiği üç Korumacıdan birinin ismi olduğunu anlıyordu. Rahip uzandı ve Shealy'nin gerçek olduğunu test etmek ister gibi elini omzuna koydu.

"Shealy?" diye başladı babası endişeli bir sesle. "Sen hemen..."

Ama babası her ne söylediyse Shealy duymadı çünkü çalışma odası geldiği hızla kaybolurken babasını ve rahibi de yanında götürdü. Bir anda Shealy, Ellie'ye sıkıca tutunmuş, onları birbirlerine bağlayan akımı hissederek sessizliğin dünyasına geri döndü. Onları taşıyan bulutun içinde sessizce indiler. Sonra aniden gürleyen suyun sesi kulaklarında çınladı ve Tiarnan'ın ona seslendiğini duydu. Shealy, nehrin kıyısına bakarak gözlerini kırıştırdı.

"Aman Tanrım" dedi Shealy Ellie'ye. Küçük kardeşi gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. "Bendim. Karanlığı ben açtım."

"Shealy?" Tiarnan tekrar seslendi. Sesinden endişelendiği anlaşılıyordu.

"Evet, bir dakika" diye yanıtladı Shealy şaşkınlık ve duygu yüklü bir sesle. *Ne olmuştu böyle?* "Giyiniyoruz."

"Başından beri ben miydim? Otoparkta da mı?" diye sordu Shealy. Ellie cevap vermedi elbette. "Sen de... Sen de gördün mü olanları? Babamı gördün mü? *Babamızı?* Onları görebildin mi?" Ellie başını salladı.

Gözleri yuvarlak ve genişti, derinliklerinde Shealy'nin anlayamadığı bir farkındalık vardı. Ama şu anda bunu çözemeyecek kadar şaşkıncı.

Nasıl? Nasıl olmuştu? Shealy sadece dünyasına dönmemişti. Aynı zamanda geriye, babasını yaşlandıran trajediden öncesine gitmişti. Nasıl? Neden? Bir rüya mıydı?

“Shealy, sizi bekliyoruz” dedi Tiarnan.

Shealy hemen ayağa kalktı, Tiarnan’ın ona bıraktığı tuniği üzerine geçirdi. Tiarnan’ın sözünü ettiği o gizemli kapıyı açmıştı. Nasıl yaptığını çözebilirse hepsinin kaçmasına yardım edebilirdi.

Aniden aklına başka bir şey geldi. Bunu yapabildiğini öğrendikleri takdirde, babasını bulmaya yardım edecekler miydi? Yoksa öylece durup Shealy’nin bunu tekrar yapmasını mı bekleyeceklerdi? Shealy’nin bunun zamanı üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Şimdi onlara güvenebilir miydi? Herhangi birine?

Onların seslerini duydu ve bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Şimdilik bu yeni bilgiyi kendine saklayacak ve ne yapıp kime söyleyeceğine daha sonra karar verecekti.

Tiarnan’ın ona bıraktığı tunik dev bir patates çuvalı gibi şekilsizdi ve dizlerine uzanıyordu. Kolları veya kıvrımları yoktu ama hastane elbisesinden sonra büyük bir ilerlemeydi ve Tiarnan gibi kokuyor, duyularını tahrik edip keyifsizliğini defediyordu. İçinde hareket etmekte zorlandığı bir çadır görüntüsünden uzaklaştırmak için beline deri bir ip bağladı. Bu büyük tuniğin minyatür bir versiyonu da Ellie için bırakılmıştı.

Shealy ağaçların arasından çıktığında erkeklerin de banyo yapmış ve temiz kıyafetler giymiş olduklarını gördü. Yola çıkmak için onu bekliyorlardı. Tiarnan’ın yanında Liam duruyor, bitkin ve kederli görünüyordu. O anda Shealy, Liam’ın dün gece birlikte olduğu kızın saldırı sırasında öldüğünü anladı.

Kısa bir süre gördüğü o kızın ölümü Shealy'yi yasa boğdu. Tiarnan haklıydı. Burada insan hayatı kucaklamak için beklememeliydi çünkü her şey bir anda değişebiliyordu. Liam onun düşüncelerini duymuş gibi ona buruk bir tebessümle gülümsedi.

Shealy'nin bir şey söylemesini veya yapmasını bekliyor gibi bir hâlleri vardı ama Shealy bunun ne olduğunu bilmiyordu. Hâlâ hepsinin ona yardım etmeyi kabul ettiğine inanamıyordu ve yüzündeki ifadenin o anda hissettiği sarsılmışlığı ele vermesinden korktu.

“Hazır mısın?” diye sordu Jamie.

Shealy omuz silkti ve mırıldandı:

“Evet, hazırım.”

Şimdi tertemiz olan Shealy, yüzünü onlardan saklamamak için direndi. En sonunda saçlarını yaralarının üzerine bıraktı. Gözünün ucuyla Tiarnan'm onu izlediğini gördü.

Hepsi Tiarnan ve Liam'ın dün gece kullandıklarına benzer sandallara doğru ilerlerken Jamie geride kaldı. Tiarnan çantasını yuvarlak sandallardan birinin içine bıraktı ve Liam'a işaret etti. Liam sandallardan birine adımını attı ve sandalı suya doğru itti.

“Şaleleden aşağı yuvarlanmayacak mı?” diye sordu Shealy.

“Hâlâ seni koruyabileceğime inanmıyor musun?” diye takıldı Tiarnan. “Korkma. Nehrin neresinden geçebileceğimizi biliyorum.”

Elbette biliyordu. Burada yaşıyordu sonuçta.

Kısa bir süre sonra Shealy kendini, kucağında bir maymun gibi ona sıkıca tutunmuş Ellie ile *curragh*lardan birinin içinde buldu. Tiarnan onların sandalını kıyıdan suya doğru itti

ve sandala bindi. Geniş cüssesiyle Shealy'nin arkasına geçti ve Shealy bu kez tereddüt etmeden sırtını ona yasladı. Tiarnan her iki yandaki küreklere asıldı ve Shealy, Tiarnan'ın kollarının arasında kendini evinde hissetti. Sanki ait olduğu yer burasıydı; onları nasıl bir tehlike bekliyor olursa olsun, bu adamın kollarının arasında olmalıydı.

Tiarnan, onları dibe ve ileride gürleyen dev şelalelerin altına çekmek isteyen akıntıya karşı tüm gücüyle kürek çekiyordu. Bacakları, çay tabağı şeklindeki sandaın kenarlarına yaslanmış, kürekleri idare etmek için ağırlığını kullanırken kasılıyorlardı. Shealy bir eliyle sandalın kenarına tutunurken diğer eliyle Ellie'yi tutuyordu. Sabah bir şey yemediğine seviniyordu çünkü yemiş olsaydı bu sallantıyla kesin çıkarırdı. Diğer kıyıya ulaşmaları yalnızca birkaç dakika sürdü ama Shealy'ye çok daha uzun gelmişti ve Tiarnan, kollarında Ellie'yle Shealy'nin kıyıya inmesine yardım etmek için elim uzattığında Shealy'nin bacakları titriyordu.

“Sana korkmamamı söylemiştim” dedi Tiarnan Shealy'nin elini tutup.

Bir tür sessiz anlaşmayla hepsi Jamie'yi izlemeye koyuldu. Hemen ardında Liam vardı. Tiarnan, Shealy ve Ellie ortadaydı, Zac ve Reyes ise onları izliyordu. Sessizce gerektiğinde tek sıra hâlinde ilerlediler.

Ormanın karanlığı onları içine almadan önce Shealy dönüp nehre ve geride bıraktıkları kamp enkazına baktı. Canavarların dev gövdeleri hemen ortada, parlak güneş ışığı altında parlıyordu. Hayvanlar korkunç bir koku yayıyordu ve esintiyle birlikte koku onlara kadar geliyordu. Shealy bu macerada başka ne tür dehşetlerle karşılaşacaklarını merak etti çünkü bunun bir kurtarma operasyonundan çok daha öte olduğunu farkındaydı.

Ellie giderek ağırlaşıyordu ama ne yürüyor ne de Tiarnan'ın kucağına gitmeyi kabul ediyordu. Jamie, Reyes ve Zac yanlarına yaklaştıklarında panikle inledi. Yalnızca Liam'ın onu almasına izin vermişti. Liam yüzünde bir tebessümle Ellie'yi Shealy'nin kollarından aldı ve yüzünü karnına gömüp komik sesler çıkardı. Küçük kız gülmedi ama kollarım Liam'ın boyuna doladı ve onu taşımasına izin verdi.

Attıkları her adımla etraflarındaki dünya değişiyordu. Ağaçlar, sessizliğin içinde gıcırdayıp hışırdayan dal ve yapraklarıyla tepelerinde bir örtü örene kadar birleşiyor, birbirlerine dolanıyorlardı. Etrafta kuşlar ötmüyor, sincaplar koşuşmuyordu. Toprak zeminde sarmaşıklar gözlerinin önünde büyüyor, toprağın üzerinde benzin gibi siyah bir görüntüye bürünüyorlardı. Kuytu ve köşelerden, ayak bileklerine dolanıp kemiklerini kırma niyetiyle tedbirsizce yürüyenleri yere serecek gibi görünen böğürtlen çalılar uzanıyordu. Toprağın içindeki kuru ot ve çalılar onları, bacaklarını yakan ısırganotu bataklıklarındaki sessiz timsahlar gibi tehdit ediyordu.

Gözlerinin önünde gerçekleşen bu hızlı büyümede tehditkâr bir hava sezdiğini inkâr edemezdi. Bu otlar geçenlerin canını yakmak istiyordu ve onların sadece bitki olmaları, bunu yapamayacakları anlamına gelmiyordu.

"Buraya ilk geldiğimizde yolu temizlemeye çalıştık. Tiarnan'dan önce" dedi Jamie ve yaklaşımları için biraz yavaşladı. "Ben, Zac ve Reyes buraya geldik ve ağaçların arasından bir patika açmak için tüm bu sarmaşık otlarını temizledik."

Shealy etrafına bakındı. En ufak bir patika izi bile yoktu. Arkalarında Zac keyifsiz bir ses çıkardı.

"Neden vazgeçtiniz?" diye sordu Shealy.

“On beş metre kadar ilerlediğimizde hepsi yeniden büyü-
müştü” dedi Jamie. “Nerede olduğumuzu bile bilemedik.”

Shealy, erkekler otları temizledikçe arkalarında uzayan bit-
kileri hayal etti.

“Asla Inis Brandubh’a arkayı dönme, Shealy” dedi Jamie
hızlanarak. “Arkanda neyin belireceğini bilemezsin.”

Shealy kendine, bu sözleri bir uyarıdan çok bir tehdit gibi
yansıtan şeyin kendi vicdanı olduğunu söylemeye çalıştı ama
içini saran korku dalgasına da engel olamadı.

Sonrasında konuşmadan sessizce ilerlediler. Tiarnan bir an
bile Shealy’nin yanından ayrılmadı ve Shealy, Tiarnan’ın onun
her hareketini izlediğinin farkındaydı. Korkuyordu ama ondan
durmasını veya onu rahatlatmasını istemedi. Yanında olması
yeterliydi. Şimdi bu korkunç, kötü kalpli ormanda, tek başına
ilerlediğini hayal bile edemiyordu.

Bölüm On İki

*B*ir saati aşkın bir süredir, sessiz ve değişken gölgelerin baskısıyla yürüyorlardı. Shealy, endişeleri bu karanlık ve tehlikeli ormana duyduğu korkuya karıştığından net düşünemeyecek kadar tedirgindi. Henüz Tiarnan'a ne anlatıp ne anlatmayacağı konusunda bir karara varamamıştı. Nehir kenarında yaşadığı olay, babasını görmesi, yalnızca diğer dünyaya değil, başka bir zamana geçmesi... Bir sonraki adımın ne olması gerektiğine karar veremiyordu, o yüzden bir ayağını diğer ayağının önüne koymaktan öte hiçbir şey yapmadan Tiarnan'ın yanında yürüyordu.

Tiarnan'ın sessizliği, Shealy'nin sıkıntılı düşüncelerine ekstra gerginlik katıyordu. Tiarnan onları durdurmaya çalışan dal ve sarmaşıkları keserek Shealy'nin yanında yürüdü. Ona hiç dokunmadı ama Shealy, onları izleyen tehlikenin farkında olduğu gibi, Tiarnan'ın onu koruduğunu da hissediyordu. İleride Liam'ı görebiliyordu ama Jamie gözden kaybolmuştu. Arkalarında ilerleyen Zac ve Reyes da ağaçların arasında görünmüyorlardı. Herkesin etrafta olduğunu bili-

yordu ancak onları görmemek Shealy'yi yalnız ve savunmasız hissettirmişti.

Tiarnan'ın ciddi yüzüne baktı ve aklından geçenleri merak etti. Onu mu düşünüyordu? Yaşamları tehlikedeyken böyle bir şeyi düşünmek saçmaydı belki ama nedense Shealy, Tiarnan'dan başka *hiçbir şey* düşünemiyordu. Yaşamının bir noktasında, bir erkekle *normal* bir ilişki kurma umudunu yitirdiğine inanmıştı ve şimdi Tiarnan'dan başka bir şey düşünemiyor olması ona çok yanlış geliyordu. Kazadan sonra yaşadığı travmanın dağılan yüzünden ve vücudundan daha fazlasını yaptığını fark etmişti. Bir zamanlar insanlara güvenen o kızı yok etmiş; onu sinik ve ürkek, ona yaklaşmak için çabalayan insanlardan korkan birine dönüştürmüştü.

Tiarnan düşünceli gözlerle ona baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu ve Shealy kızardığını hissetti.

Elbette ona, ellerinin vücudunda dolaşırken verdiği hissi, dudaklarının Shealy'nin zihnindeki tüm itirazları nasıl bastırdığını düşündüğünü söylemeyecekti.

Onu nasıl tekrar öpmek istediğini. Nerede olduğunu ve neden buraya geldiğini unutacak kadar öpmeyi...

“Diğerlerinin kaybolmasından endişeleniyorum” diye mırıldandı.

Tiarnan'ın altın kahvesi gözleri kısıldı ve sanki Shealy'nin aklından geçenleri okumuş gibi yüzüne muzur bir tebessüm yerleşti. Shealy'nin üzerine yönelttiği o bilmiş bakışlarda, insan çılına çeviren bir yakınlık vardı. Bu adam, günaha ayaklı bir davetiyeydi.

“Jamie ve diğerleri bu ormanları herkesten iyi bilirler” dedi sonunda. “Kaybolmazlar, merak etme.”

“Ama Jamie bir şeyler olduğunu ve senin de hissettiğini söyledi. Bu doğruysa bu ormanda neler döndüğünü kim bilebilir.”

“Gerçekten düşündüğün şey bu mu, Shealy? Ormanı mı düşünüyorsun?”

Shealy, şu anda yüzünün pancar gibi kıpkırmızı olduğundan emindi. Açık tenli olmanın dezavantajlarından biri de buydu; güneş yanıkları, çiller ve saklaması imkânsız olan yüz kızarmaları.

“Çünkü ben kesinlikle bunu düşünmüyorum.”

Shealy sormamak için direndi ama dudakları sözcüklere engel olamadı.

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Seni” dedi Tiarnan. “Aklımda sadece sen varsın.”

Bir kez daha o viski rengi gözler yavaş ve temkinli bir şekilde Shealy’nin üzerinde dolaştı. O bakışta seks vardı -sıcak, ateşli ve ah, harika bir seks- ama bundan ötesi de vardı ve o kaçamak bakıştaki karmaşık mesaj, bir yandan Shealy’yi daha fazlasını öğrenmeye iterken diğer yandan dönüp kaçmak istemesine neden olmuştu.

“Adamların senin hakkında konuştuklarını duydum” dedi Tiarnan ve bu sözler, Shealy’nin sıcak teninde buzlu su etkisi yaptı.

O bilindik eleştiri havasını sezdi ama bunun Tiarnan’ın sesinde değil, kendi içinde olduğunu biliyordu. Erkekler yıllardır Shealy O’Leary hakkında konuşurlardı. Tiarnan’a ne duyduğunu sorma zahmetine girmedi. Tahmin edebiliyordu.

Tiarnan dudaklarını ısırdı. Shealy’nin, kendini birazdan duyacaklarına hazırladığını görebiliyordu. Shealy maskesinin yüzüne yerleştiğini fark etti ve mesafeli bir merakla Tiarnan’a baktı.

“Senden, sanki seni tanıyormuş gibi söz ediyorlar” diyordu Tiarnan. “Ama Inis Brandubh’tan önce onlardan herhangi biriyle tanışmış olabileceğini düşünmüyorum.”

Shealy, kim olduğunu fark ettiklerinde ona nasıl baktıklarını hatırlayarak başını önüne eğdi. Bunun için kendinden başkasını suçlayamazdı. O fotoğraflar için poz verdiğinde kimse başına silah dayayıp onu mecbur bırakmamıştı. Ama Shealy’yi incelerkenki bakışları, kafasına bir kese kâğıdı geçirip yüzünü saklamak istemesine neden olmuştu. Derin bir nefes aldı ve tereddüt içinde yanıtladı:

“Geldiğim yerde ünlü biri sayılırım.”

Tiarnan dikenli bir dalı kesti, ardından başlarının seviyesindeki bir diğer dalı havaya kaldırıp Shealy’nin altından geçmesini sağladı.

“Ne demek o, *ünlü*?” diye sordu dalları aştıklarında.

Shealy omuz silkti. Detaya inmek istemiyordu. Ona kendisini ünlü yapan kazayı ve ameliyatları anlatmak istemedi. Nasıl Tiarnan verdiği yanlış kararların yükünü taşıyorsa Shealy de öyleydi. Erkeklerin ona bir restoran menüsündeki en leziz tatlıymış gibi bakmalarının bir sebebi vardı.

“Biliniyorum” dedi.

“Erkekler tarafından mı?”

“Herkes tarafından. Beni biliyorlar.” Sonra sessizce ekledi. “Ama beni *tanıtmıyorlar*.”

“Tanıyor gibi bakıyorlar.”

O anda Shealy başını kaldırdı, göz göze geldiler ve kendi gözlerindeki sıkıntılı parıltıyı saklayamadığını fark etti.

“Yüzümü, vücudumu biliyorlar ama tek bildikleri bu.”

Shealy, Tiarnan’ın dudaklarının gerildiğini hissetti ve şu

anda onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Shealy'ye bakarken gözlerinde korumacı bir sıcaklık vardı. Bu Shealy'yi rahatsız etmeliydi. Başka herhangi bir erkekte görse rahatsız olurdu. Ama Tiarnan hiçbir açıdan başka hiçbir erkeğe benzemiyordu.

“Senin vücudunu mu biliyorlar?” diye sordu ağır bir sesle.

“Benim resimlerimi gördüler, Tiarnan. Televizyona çıktım. Dergilerde resimlerim var. Reklamlara çıkıyorum, haberlerde görüyorlar.” Tiarnan'ın şaşkın bakışları karşısında Shealy iç geçirdi. Her şeyi açıklamadan bunu açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Bu adam onun hayatını kurtarmıştı ve Shealy en azından bu kadarını borçluydu. “Sana annemin ölümüne yol açtığını sandığım trafik kazasını anlattım. Az kalsın ben de ölüyordum. Arabamız saatte altmış beş kilometre hızla uçuşurumdan yuvarlandı. Denize inmeden önce bütün kayalara çarptı.”

Tiarnan kaşlarını çatı.

“Nasıl hayatta kaldın?”

Shealy kederli bir şekilde güldü.

“Hayatta kalmamaşydım. Gerçek bu. Ciddi yaralarım vardı ve bir cerrah ekibi beni tekrar toplayıp bir araya getirdi. Ama en kötüsü yüzümdü.”

Shealy hikâyesinin bu kısmından nefret ediyordu. Güçlkle yutkundu. Oysa bu hikâyeyi defalarca anlatmıştı ve verdiği ıstıraba başışıklık kazanmış olmalıydı.

“Kazadan önce tıpkı anneme benzerdim. Daha genç bir versiyonu ama onun kadar güzel.”

Tiarnan bir şey söylemek istedi, ona şimdi de güzel göündüğünü söyleyecekti belki ama Shealy'nin yüzündeki bir ifade ya da Tiarnan'ın içinden geçen bir his ona engel oldu.

Shealy'nin göğsündeki düğüm hafifledi. Ne zaman kazanın detaylarını anlatsa hiçbir zaman dinleyicilerin anladığını düşünmemişti. Onu üzen ve yaralayan şeyi anlamıyorlardı.

"Bana babama benzediğimi söylerlerdi" dedi Tiarnan usulca. "Ama ben onun yüzünü hatırlayamıyorum. Sadece üzüntüsünü hatırlıyorum. Ölmeden önce sevdiği her şeyi kaybetti."

Uzun bir süre birbirlerine öylece baktılar. Bu ortak ama ıstıraplı gerçeği paylaştıklarında sözcüklere gerek yoktu.

"Devam et" dedi Tiarnan. "Ne oldu?"

Shealy omuz silkti. Bu kısımdan hoşlanmıyordu.

"Sanırım beni izleyen koruyucu bir meleğim vardı. Ölmedim ve kazanın olduğu dönemde dünyaca ünlü bir plastik cerrah İrlanda'yı ziyaret ediyordu. Tutkuyla bağlı olduğu bir amaç için yardım toplamaya çalışıyordu; düzeltilebilir deformasyonları olan çocuklara yardım etmek."

Tiarnan'ın şaşkın bakışları karşısında Shealy açıklama gereği duydu:

"Düzeltilbilir doğum kusurlarıyla doğan çocuklar. Ya da benim gibi kazalar sonucunda yaralananlar. Beni bu amacını duyurmak için bir fırsat olarak gördü."

"Hâlâ anlamadım."

"Amacını tanıtmak için beni kullandı. Bu harika bir amaç ve bunun için kullanılmaktan dolayı mutluyum. Bu trajedinin sonucunda ortaya çıkan tek iyi şey bu oldu. Ama bu durum beni de olmaması gereken bir şekilde meşhur etti. Ben kusursuzluğun erişilebileceğine dair ışıldayan bir örneğim, oysa senin de gördüğün gibi kusursuzluk falan yok. İnsanlar benimle tanıştıklarında genelde kusurlarımı görmek için bakıyorlar. Kristaldeki çatlakları arıyorlar."

“Ah” dedi Tiarnan ve Shealy bu seste pek çok anlam yakaladı. “Bu yüzden yapıyorsun.” Ve Shealy’yi taklit edip saçını boynuna doluyor gibi yaptı.

Shealy başını sallarken kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

“Kristaldeki çatlakları benden saklamana gerek yok” dedi Tiarnan.

Bu sözler Shealy’nin içindeki çatlakları dolduran bir bal gibi sıcak ve tatlıydı. Shealy, Tiarnan’ın yumuşak sözcüklerinden, derin sesindeki gücünden huzursuz oldu.

“Çoğu zaman bunu yaptığının farkında bile değilim.”

“Şimdi kim yalan söylüyor?” dedi Tiarnan, “Kendini korumak için yapıyorsun. Baktığımı yakaladığın her an, o fırtınalı gözlerde çakan yıldırımları gördüm.”

Shealy utanıp gözlerini kaçırdı.

“Neyse, işte bu yüzden beni tanıyorlar.”

Bakışlarının ağırlığında, hâlâ sormak istediği soruları hissetti. Başını kaldırmadan, ona açık kapı bırakmayı reddederek yürüdü. Ruhunun penceresine yönelttiği o anlayışlı bakışlara izin vermeden de yeterince savunmasızdı zaten.

“Bu kadarıyla yırtamazsın, Shealy. Devamını anlat.”

Konunun ciddiyetine, yol açtığı kedere rağmen Shealy gülümsediğini hissetti. Hayır, Tiarnan her şeyi anlatmadan gitmesine izin vermeyecekti.

Derin bir nefes aldı ve devam etti:

“Beni tekrar topladılar. Ama kazadan önceki hâlim gibi değil.”

“Nasıl yani?”

Shealy, Tiarnan’a soran herkes için hazırda beklettiği yanıtları verebilmek istedi. *Ona verilen bu ikinci şans için minnet-*

tardı. Görüntüsünden çok memnundu. Ona hayatta ikinci bir şans veren doktorlara çok şey borçluydu... Ama Tiarnan yalnızca gerçekleri duymak isteyecekti.

“Kaza yaşandığında annemle babam kavga ediyordu” dedi usulca. Güçlkle yutkundu ve gözlerini yerden ayırmadı. “Babamın Fennore Kitabı takıntısı yüzünden. O ana kadar harika bir gün olmuştu ve konuyu açtığım için kendime kızıyordum. Babamın o günü kasıtlı olarak planladığını bilmiyordum. Bizi Fennore Adası’na arayışının bir parçası olarak götürmüştü ve ben bunu, adanın babamın defteriyle aynı adı taşımasının ne kadar enteresan olduğunu söylediğim anda fark ettim. Konuştuğum anda hatamın farkına vardım ama çok geçti. Annem kendini kaybetti ve babama bağırmaya başladı. Zaten ayrılmanın eşiğindeydiler ve ben öyle üzgündüm ki ben de bağırmaya başladım. O gün anneme korkunç, asla unutamayacağım şeyler söyledim. Asla geri alamayacağım, pişman olduğumu söyleyemeyeceğim şeyler.”

Tiarnan başını salladı ve onun sessiz anlayışı, Shealy’nin içinde bir bent kapağının açılmasına neden oldu. Gözyaşlarının, asla dökmeyeceğine yemin ettiği yaşların gözlerini yaktığını hissetti. Derinlerde bir yerde, o gözyaşlarını içine hapsedmeyi hak ettiğini hissediyordu. Onlar Shealy’nin yükü, cezasıydı ve onların getirdiği ıstırapı da taşıyordu. Annesinin ölmesi onun hatasıydı. Bilindik bir tartışmayı bir haykırma yarışına dönüştürmüştü. Shealy yüzünden rüzgârlı yolda babasının dikkati dağılmıştı... Cezasını çekmeliydi.

Shealy, bir trajedi yaşandığında çocukların her zaman kendilerini sorumlu hissettiklerini biliyordu. Ama yine de o suçluluk hissine, onun durumunda bu duygunun yerinde bir his olduğuna engel olamıyordu.

“Doktorlar işlerini bitirdiklerinde kendimi tamıyamadım” dedi kederli bir kahkahayla. “Beni düzeltmekle kalmadılar, değiştirdiler. Çok daha iyisini yaptılar. Yeni ve güzel Shealy O’Leary.”

Tiarnan bir şey demedi. Shealy’nin devam etmesini bekledi. Shealy buna kızmaya çalıştı, onun sessizliğini bir yargıya dönüştürmeyi ve bunu aralarında bir duvar olarak kullanmayı düşündü. Tiarnan onu çoktan yeni sınırlara taşımayı ve baştan çıkarmayı başarmıştı. Shealy’nin engellerini aşmamış, sadece onları görmezden gelmişti ve o engeller bir toz bulutuna dönüşmüştü.

“Benim için daha fazlasını yapacaklardı. Son yaralarımı da düzeltecek... kazanın izlerini sileceklerdi ama yapamadılar.”

Shealy’nin sesi çatladı ve kendini devam etmeye zorlayarak derin bir nefes aldı. Şu anda bunun bir cesaret sınavı olduğunu hissediyordu. Tiarnan da jüriydi. Ama bu hiç adil değildi. Sessiz varlığını sürdürüyor, hiçbir şey sormuyordu.

Tiarnan Shealy’nin elini tuttu ve başparmağını titreyen nabzının üzerinde gezdirdi. Bu küçük jest, o hafif okşayış neredeyse Shealy’yi durdurdu. Sesi kısıldı, sözcükler karıştı ama bir şekilde konuşmak, Shealy’nin Tiarnan’ın dokunuşlarından ötesine odaklanmasına yardımcı oldu.

“Vücudum anesteziye tepki vermeye başladı; yani ameliyat etmek için bana verdikleri ilaca. O yüzden bitirmek zorunda kaldılar.”

Shealy’yi öldürmeyi göze almadıkları sürece her şeyi düzeltemeyeceklerini o anda fark etmişlerdi. Ve içten içe, Shealy bunu bile göze almayı düşündüklerini tahmin ediyordu.

“Ondan sonra işler değişti. Ben... bilmiyorum, onların ‘başyapıtına’ dönüştüm ve beni kusurlu bırakmak onları mutlu et-

medi. Beni suçladıklarını hissettim. Sanki vücudumun anesteziye, eserlerini tamamlamalarına olanak verecek kadar tahammül edememiş olması benim hatamdı. Ve biliyorsun, belki de haklıydılar.”

“Neden haklı olsunlar, Shealy?”

“Çünkü onların bitirmelerini istemedim. Yani kim kusursuz olmak ister ki?”

Tiarnan kibarca gülümsedi ve Shealy bir kez daha gözlerinin dolduğunu hissetti. Neden, bunca zaman sonra bu yarayı deşiyordu? Neden her şey daha dün yaşanmış gibiydi?

“İnsanlar bana bakardı” dedi Tiarnan, Shealy’nin duyularını okşayan bir kürk gibi derin sesiyle. “Babamı görürlerdi. Benden onun gibi olmamı isterlerdi. Ben de onun gibi olmak istedim. O ne yapardı diye düşünerek yaşamaya çalıştım ama o yüce bir adamdı. Hiçbir zaman onun gibi olamadım.”

Shealy Tiarnan’a baktı, Tiarnan’ın saklamayı başaramadığı utancı gördü.

“Babanı tanımadım... ve beni yanlış anlama, ne demek istediğini anlıyorum. Bunu ben de hissettim... Ne yaparsan yap, hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağını hissetmek nasıldır, biliyorum. Ama bence sen yüce bir adamsın, Tiarnan. Sen harika bir adamsın.”

Shealy’nin sözlerindeki duygu yükü karşısında Tiarnan şaşırdı. Dürüst olmak gerekirse Shealy de şaşırdı. Zaten dağılmakta olan karizması iyice sarsılmıştı.

Shealy’ye sonsuzluk gibi gelen bir sessizliğin ardından Tiarnan sordu:

“Sana işlerini bitirdiklerini söyledikten sonra ne oldu?”

“Birbirlerini alkışladılar. Yeterince makyaj yaparsam, kimse-
nin kusurlarımı göremeyeceğini söylediler ve beni şehirde do-
laştırdılar. Tüm bağışlara rağmen bizim de ödememiz gereken
laturalar vardı ve babam yeterince para kazanmıyordu.” Shealy
latura tomarlarını düşünerek başını salladı. “Bir modellik ajan-
sı bana teklifte bulundu. Bir kozmetik şirketi benden ürünleri-
ni tanıtmamı istedi. Orijinal olduğumu düşündüler. Eğer yara-
ızlerimi örtebilirlerse her türlü kırıksıklığı gizleyebilirlerdi.”

Tiarnan espriyi anlamadı ama zaten pek de komik değildi.

“Ücreti iyiydi, babamla paraya ihtiyacımız vardı, ben de ka-
bul ettim. Reklam kampanyası çok başarılı oldu ve ben ünlü
oldukça New Smile Vakfı da daha çok bağış topladı. Bu her iki
taraf için de kazançlı bir durum oldu.”

“Bu güzel bir şey” dedi Tiarnan ama sesinde bir soru vardı.
Shealy Tiarnan’ın, söylemediklerinin en azından bir kısmını
duyduğunu biliyordu ve şimdi kendini savunmak zorunda his-
sediyordu.

“Elbette öyle” dedi Shealy sert bir sesle.

“Ama seni üzüyor mu?”

Bunu nereden bilebilirdi?

“Hayır. Başkalarına yardım etmek bunun tek güzel yanı.
Vakfın ihtiyacı olan yardımları sağlamak. Bu benim hayatımın
amacı.”

Doğruydı ve Shealy, Tiarnan’ın bunu anladığından emin
olana dek gözlerini dikip ona baktı.

“Sadece insanlara cüzdanlarını açtırmak için önce sonuçları
göstermelisin. O yüzden hep bir öncesi ve sonrası var.”

Tiarnan sessizce bekliyordu. Shealy kendini devam etmeye
zorladı.

“Kazadan önceki hâlimi, sonra da şimdiki yüzümü gösterirler. Oysa bu aslında ben değil. Yani gerçek *ben* değil. Her zaman yüzümde bir sürü makyaj olur ve fotoğrafın üzerinde değişiklikler yaparlar. Yüzüme bak.”

Shealy, Tiarnan’ın sözünü ettiği o isyankâr ifadeyi takındığını bilerek ona döndü. İçten içe onun irkilmesini istedi. Herkesin düşündüğü kadar kusursuz olmadığını görüp hayal kırıklığına uğramasını istedi. Çünkü bu tepkiyi biliyordu. Yıllarca bunu yaşamıştı ve artık onu rahatsız etmiyordu.

“Kendini hazırladığın ve beklediğin bir şey olduğunu anlayabiliyorum.” O sıcak, nasırlarla sertleşmiş eller omuzlarından boynuna uzanırken başparmağı hilal şeklindeki yaranın üzerine dokundu. Tiarnan, Shealy’nin yüzünü avuçlarının içine aldı ve Shealy’yi, ona bakmaya zorladı. “Gözlerinde görüyorum.”

Shealy, gözlerinin ardında, dökmeyi reddettiği yaşlara dönüşmeye çalışan ıslaklığı hissederek öfke ve şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı.

“Bence çok güzelsin. Daha önce de söyledim, duymadın mı?”

Shealy dişlerini sıktı, yüreğini tatlı sözlerle karşı sertleştirdi. O bunu daha önce de duymuştu. Yaraların korkunç, tiksindirici olduğu yönündeki ısrarı karşısında Tiarnan gibi şaşkına dönen erkekler söylemişti.

Shealy derinlerde hissettiği şeylerle bu yaraların bir ilgisi olmadığını biliyordu. Aslında önemseydiği şey yaralar değildi; izin verdiği takdirde unutulacaklarının farkındaydı.

Ama yaralar onun kuşatması, savunması olmuştu. Mazereti.

Çünkü Shealy’nin bir sorunu vardı. Belki de bir yanı başından beri bunun farkındaydı.

Tiarnan, usulca Shealy'nin yüzüne dokundu, parmaklarını kulağının deforme olmuş yapısında gezdirdi. Oradaki deri oldukça hassastı ve o sıcak dokunuş karşısında her nokta bir duygu karmaşasıyla ürperiyordu.

Shealy'nin onu terslemesine, en savunmasız yanına yaptığı bu işgali durduracak bir şeyler söylemesine fırsat kalmadan, Tiarnan dudaklarını Shealy'nin yanağına bastırdı, dilini lekeli yara izinin üzerinde gezdirdi, ardından dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve yumuşak bir sesle fısıldadı:

“Tatmak istemeyeceğim tek bir noktan bile yok.”

Bu sözler karşısında Shealy tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Bu sarsıcı girdapta, sıcaklığı ve soğukluğu hissetti, teni gerildi ve eridi. Bir önceki gecenin tüm incelikleri duyularını sardı, Tiarnan'ın içinde yaktığı o ateşli havuzu anımsattı.

Bir adım daha yaklaşmak, vücudunu Tiarnan'ın sıcaklığına bastırmak, dilediğini yapmasına izin vermek istedi. Ama onunla kendini öyle savunmasız, öyle yetersiz hissediyordu ki. Zırh ya da maske yoktu. Tiarnan her şeyi olduğu gibi görmüş ve bir zırh ya da maske düşüncesini yersiz kılmıştı. Shealy onun daha derinlere inmesine izin verdiği takdirde sır kalmayacak, saklanacak bir yer olmayacaktı.

Shealy endişeli bir şekilde geri çekildi, sonra döndü ve hızla vürümeye başladı.

Bir süre sonra Tiarnan ona yetişti. Shealy konuyu değiştirmesini, tamamen umutmasını umuyordu. Ama elbette Tiarnan bunu yapmadı.

“Yani adamların konuştuğu senin resmin miydi?”

Neredeyse dönüp “*Hangi adamlar?*” diye bağıracaktı ki Tiarnan'ın diğerlerinin konuşmalarını duyduğunu söylediğini hatırladı.

“Sanırım.”

Bir an Tiarnan hiçbir şey söylemedi ve Shealy ona baktığında Tiarnan’ın yüzünde mahcup bir ifade olduğunu gördü.

“Tam olarak ne söylediler, Tiarnan?” diye sordu ama bir yandan soruyu olduğu gibi yutmuş olmayı diliyordu. Keşke sormak zorunda kalmasaydı.

Tiarnan cevap vermedi ve Shealy konuyu kapattığı takdirde Tiarnan’ın da kapatacağını biliyordu. Ve onun istediği de buydu ama yalnızca düşünerek hissettiği utanç ona engel oldu.

“Bir göz bağından mı söz ettiler?” diye sordu.

Tiarnan kaşlarını çatıp başını salladı.

“Bir dergiye fotoğraf çekimi yaptım; kadınların bakmaktan hoşlandıkları, resimlerle dolu bir kitaba yani. Resimlerden birinde gözümde kırmızı bir göz bağı vardı ve...” Shealy yüzünün yandığını hissederek yutkundu. “Ve belden yukarısında başka hiçbir şey yoktu. Sadece ellerim, stratejik noktalarda.”

Gözlerini bağlamak yerine ağzını bir tıkaçla doldurmak istemişlerdi ama Shealy ağzında bir şey olmasına dayanamazdı. Bu, onu hayatta tutan cihazları anımsatıyordu. Göz bağı bile yeterince zor olmuştü.

Resim rahatsız edici, baştan çıkarıcı, artistikti. *Vogue* dergisinin kapağında yayınlanmış ve o sene derginin en çok satan sayısı olmasını sağlamıştı.

“Üzerinde göz bağından başka hiçbir şey yokken birinin senin resmini yapmasına izin mi verdin?”

“Pantolonum üzerimdeydi” dedi Shealy. “Sadece belden yukarısı.”

Ama konu bu değildi ve ikisi de farkındaydı.

“Anlamıyorum” dedi Tiarnan. Yüzündeki ifade şaşkınlığını yansıtıyordu. “Bunun senin gurur duymadığın bir şey olduğunu görebiliyorum. Neden yaptın?”

Shealy bir elini yüzünün üzerine götürdü ama fark edince elini indirdi.

“Açıklaması zor” dedi.

“Dene.”

O tek sözcükte sert ama aynı zamanda yalvaran bir şey vardı. Shealy, Tiarnan’ın aklında oluşan o resmi, tanıdığı Shealy ile özdeşleştiremediğini gördü. Anlıyordu, babası bile bu şekilde fotoğraf verme kararı karşısında şaşkına dönmüştü.

“Hiç hayatında seni, kaçmak istemene neden olacak kadar korkutan bir şeyle karşılaştın mı?”

Tiarnan kaşlarını kaldırıp etrafına bakındı ve Shealy sorusunun ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Tiarnan’ın dünyası tehlikenin ta kendisiydi. Bundan korkmamak için ölmüş olması gerekiyordu.

“Yani burada bir şey” dedi ve parmaklarını Tiarnan’ın sert, kaslı göğsüne dokundurdu.

Tiarnan başını eğip Shealy’nin parmaklarına baktı, ardından elini tutup kalbinin üzerine yasladı. Shealy, kalbinin sıcak ve istikrarlı atışlarını hissetti.

“Evet” dedi yumuşak bir sesle. “Karşılaştım.”

“Ben bunu gözlerimi her açtığımda hissettim. Her zaman birilerinin sahtekârlığını ortaya çıkarmasından korktum.”

“Sahtekârlık mı?”

“Ben, herkesin kusursuz olduğunu düşündüğü bu yüzle dolşıyordum. Ama beni sabah görselerdi, böyle ...” Shealy omuz

silkti. “Şov sona erecekti. Bu ince bir ipin üzerinde yürümek gibiydi.”

Shealy, kullandığı sözcükleri Tiarnan’ın tam olarak anlayamadığının farkındaydı ama ana fikri veriyordu.

“Bunu, benim her iki hâlimi de gören bir fotoğrafçı teklif etti. Başta hayır dedim. Kendimi bu şekilde ortaya atamayacağımı düşündüm. Ama sonra tekrar düşündüm. En büyük korkum yüzümü göstermekti ve ben bunun ne kadar çılgınca olduğunu fark edip teklifi kabul ettim.”

Tiarnan sessizce, merakla dinliyordu. Shealy hayatı boyunca kimsenin onu böyle can kulağıyla dinlemediğini fark etti. Bu durum sinir bozucuydu.

“Kimseye ne yaptığımı söylemedim. Adam resimlerimi çekti...”

“Adam?”

“Evet. Eşcinsel olduğunu söylesem yardımı olur mu?”

Tiarnan’ın yüzündeki şaşkın ifade, Shealy’nin sorusunu yanıtlıyordu.

“Yani benimle o anlamda ilgilenmiyordu. Beni yalnızca kamerasının içinden gördü. Resimlerde makyaj yapmadım. Ve bluz da giymedim, böylece yaralarım görünecekti. Sadece ben, atkuyruğuyla toplanmış saçlarım, kırmızı bir göz bağı, yüzümdeki yaralar ve bu.” Shealy boynundaki izi işaret etti. “Benim için sembolikti... Az kalsın ölüyordum ve bu... yeni doğan bendim.”

Tiarnan, Shealy’nin parmaklarını usulca itti ve parmak uçlarıyla yaranın üzerine dokundu. Shealy ürperdi. Tiarnan da bu hareketi içinde hissetmişti sanki. Işıldayan kahverengi gözleri Shealy’ninkilerle buluştu.

“Dürüst bir hareketti. Buna ihtiyacım vardı.”

Tiarnan’ın ılık avucu, hilal şeklindeki yaranın üzerine yayıldı, üzerini örttü, ısıttı. Uzun parmakları kulağının arkasındaki boşluğa, çenesinin altındaki savunmasız çukura uzandı.

“Onların gördüğü şey” diye devam etti Shealy. Sesi duygu yüklüydü. “Adamların konuştukları... bildiklerini sandıkları şey... gerçek değil.”

“Benim gördüğüm şey gerçek” dedi Tiarnan usulca. “Ben seni görüyorum.”

Tiarnan, sözcükleri her zamanki gibi kısa tutmak yerine uzatarak söyledi ve her ne kadar Shealy arkasını dönmeye, bu basit cümleyle ne kadar derinlere indiğini Tiarnan’dan saklamaya kararlı olsa da yapmadı, Tiarnan’ın gözlerinde gördüğü şey, onun kararını baltaladı; temelini sarstı. Shealy, belki Tiarnan’ın haklı olduğunu düşündü. Belki de gerçekten onu görüyordu. Ve bu Shealy’yi dehşete düşürdü.

“Herhâlde deli olduğumu düşünüyorsundur?” dedi Shealy, tüm söylediklerini hafifletmeye çalışarak ama yalnızca biraz belirsizlik katmayı başarmıştı.

Tiarnan’ın gözlerine bakmak, kehribar dolu bir havuza bakmak gibiydi. Parlak beyazları viski rengi parıltıyı sarıyor, uzun ve koyu kirpikleri gözlerini çevreliyordu. Sonra Tiarnan gülümsedi ve gözlerinin kenarlarında kırılgan çizgilerden yanağındaki gamzelere kadar tüm yüzü değişti. Çok güzeldi; Shealy’nin içinde kadınsı bir tepki uyandıran, sırtını geriye atıp vücudunu ona bastırmak istemesine neden olan bir erkeksiliği vardı.

Verdiği bu içsel tepki karşısında şaşkına dönüp geri çekilmeye çalıştı ama Tiarnan’ın elleri yüzünü sardı ve dudakları sıcak, talepkâr bir arzuyla Shealy’ninkilerle buluştu. Shealy te-

reddüt etmeden, kendini Tiarnan'ın nazik saldırısına bırakıp midesinde düğümlenen heyecana teslim oldu.

“Senin deli olduğunu düşünüyorum” diye fısıldadı Tiarnan. “Ama sana çok yakışıyor ve beni de çılgına çeviriyor.”

Tiarnan geri çekildi, göz kırptı ve tekrar yürümeye başladı.

Ağız açık kalan Shealy, Tiarnan'ın ardından yola koyuldu. Shealy'nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Tiarnan bununla ne kastettiğini açıklayamadan tuhaf bir ıslık sessizliği deldi. Tiarnan Shealy'nin kolunu yakalayıp durdu. Parmağını dudaklarına götürdü ve bir şey söylemesine izin vermedi. Bir anda Liam ve Ellie belirdiler. Liam sessizce çocuğu Shealy'ye uzattı ve kemerinde asılı deri halkanın içinden kısa saplı bir balta çıkardı.

Tiarnan bir elinde kılıcını, diğer elinde baltasını tutuyordu. Reyes ve Zac, arkalarındaki ağaçların arasından hayalet gibi çıkıverdiler. Tiarnan, onlara bakıp başını salladı ve aralarında geçen sessiz soruyu yanıtladı. *Orada ne vardı?*

Her kası korkuyla gerilen Shealy, Inis Brandubh'ın bir diğer canavarıyla yüzleşmek için bekledi.

Bölüm On Üç

Tiarnan Shealy'yi korumak isteyerek önüne geçti. Liam hemen ağabeyinin yanındaki yerini aldı.

İleride Jamie onların dikkatini çekmek için eliyle işaret etti, ardından gördüğü şeyi anlatmak için sinyallerinden birini verdi. İki parmağını önce gözlerine, ardından sol tarafındaki ormana doğrulttu. Beş parmak. Tekrar gözler, sağındaki orman, dört parmak. Gelen her ne ise Jamie dokuz tane olduklarını söylüyordu.

“Uzaklaşma” dedi Tiarnan Shealy’ye. Elini tuttu ve parmaklarını, belindeki deri kemere geçirdi. Shealy başını salladı ve bir gölge gibi onu izledi.

Liam döndü ve Jamie’nin sinyalini, sessiz bir birliktelik içinde yürüyen Reyes ve Zac’e aktardı. İkisi yaklaşırken Jamie de yanlarına geldi ve yere çömeldi. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Başlarını öne eğip kısık sesle konuşmaya başladılar.

“Ne gördün?” diye sordu Tiarnan. Karşılarında dokuz adet *ellén trechend* bulma düşüncesi onu korkutuyordu.

“Adamlar” dedi Jamie. “Dokuz kişiler. Bir de kurt.”

“Adamların peşinde mi?”

Jamie başını iki yana salladı.

“Evcil gibi.”

“Lanet olsun!” dedi Zac.

Tiarnan düşünceli gözlerle diğerlerine baktı. Inis Brandubh’ta gördüğü tüm insanlar ya şimdi yanındaydılar ya da bu sabah ellén trenchend tarafından öldürülmüşlerdi. “Kim onlar?” diye sordu Tiarnan.

“Hiçbir fikrim yok. Ama tehlikeli görünüyorlar. Silahlılar.”

Dokuz adam ve bir kurda karşı beş erkek, bir kadın ve bir çocuk. Tiarnan ve diğerlerinin burada bulundukları süre boyunca bir kez bile yüzlerini göstermeyen insanlar. Başlarda keşfe çıkmış, diğerlerini bulup bir araya toplamışlardı. Yakın zamanda bile her gün içinde yaşadıkları bu değişen dünyayı gözlemlemek üzere ekipler göndermişlerdi. Şansın onların bu grupla karşılaşmasına engel olmuş olması muhtemeldi ama Tiarnan olasılıklardan hoşlanmazdı, bu zamanlama ise hiç hoşuna gitmiyordu. Bu adamların şimdi, Shealy’nin babasının dünyalar arasında bir kapı açtıktan sonra ortaya çıkmaları normal değildi.

Jamie’nin yüzüne baktı, gözlerindeki o sert ifadeyi gördü. Jamie onun korkularını paylaşıyordu ve Tiarnan bu adamı öyle iyi tanıyordu ki saldırmak isteyeceğinin farkındaydı.

Bu adamı pek çok kez savaş alanında görmüştü ve artık zihninin nasıl çalıştığını biliyordu ama Jamie, Shealy’yle Ellie’yi düşünmeyecekti. Onları geride, gizli bir yerde bırakmak isteyecekti. Tek başlarına. Belki de en iyi plan buydu. Tiarnan kesinlikle onları savaşın ortasında bırakmak istemiyordu. Ama

venilgiye uğradıkları takdirde ne olacaktı? Shealy ve Ellie tamamen savunmasız kalacaktı.

“İki grup var gibi” diyordu Jamie. “Hızlı ve birbirlerine paralel ilerliyorlar. Bana kalırsa bizi izliyorlar ama seçtikleri rota-ya bakılırsa emin olmak zor.”

Yabancıların onları izlemesinin tek bir sebebi olabilir-
di. Cathán için çalışıyor olmalıydılar. Bir şekilde Cathán bu
adamları bulmuş, eğitmiş ve Shealy’yle babasını bulmaları için
görevlendirmişti. Bu varsayım doğruysa Tiarnan onların acı-
masız davranacaklarına emindi. Tiarnan Cathán’la daha önce
de savaşmıştı. O adamın istediğini elde etmek için masumları
katletmekten çekinmeyeceğini, vicdansız olduğunu biliyordu.

Tiarnan, onu kararlı gözlerle izleyen kardeşine baktı. Liam
ondan ne istenirse istensin, yapmaya hazırdı. Ama Tiarnan kaç
kez böyle bir durumda kalmıştı? Kaç kez yanlış karar vermişti?
Her seferinde yanlış yolu seçip insanların ölümün eşiğine gö-
türmemiş miydi?

Birden Shealy’nin yumuşak sesini duyar gibi oldu. Eğer bazı
yanlış kararlar aldıysan, bunun sebebi büyük olasılıkla alın-
cak doğru kararlar olmamasıdır. Ama Shealy orada değildi.
Tiarnan’ın ne gibi hatalar yaptığını bilmiyordu.

Sağ tarafında Shealy yanına çömelmiş bekliyordu. Gözle-
ri zekâyla parladı. Tiarnan, önlerindeki seçenekleri Shealy’nin
de net şekilde görebildiğinin farkındaydı. Parmakları hâlâ
Tiarnan’ın kemerindeydi ve Tiarnan, Shealy’nin kemeri sık-
tıgını, onu bırakmak istemediğini hissetti. Tiarnan’ın da tek
istediği onun yanında kalmak, onu korumaktı.

Tiarnan; Jamie’nin onu test ettiğini, bir sonraki kararı be-
lirleyecek bir yanıt aradığını hissetti. Tiarnan şimdi Shealy’yi
seçtiği takdirde bunu tekrar yapabilir ve herkesi tehlikeye ata-

bilirdi. Tiarnan Jamie'ye saygı duyar, onun yanında savaşmaktan gurur duyardı ama Jamie'nin her zaman koşullara ayak uydurmayı sağlayamayan katı, değişmez standartları vardı.

"Onları savuşturabilir miyiz?" diye sordu Tiarnan.

Jamie başını iki yana salladı.

"Çok yakındalar. Ayrıca eğer onu arıyorlarsa gelmekten vazgeçmeyecekler. Bu adamların kim olduklarını ve kimin için çalıştıklarını bilmeliyiz. Şimdi kaçabiliriz belki ama bir dahaki sefere daha kalabalık gelebilirler."

Jamie haklıydı ve Tiarnan bunu biliyordu fakat yine de bu durumu hepten bertaraf edebilmeyi diledi.

"Bence arkamıza geçmeye, bizi çember içine almaya çalışıyorlar" diye devam etti Jamie. "Onlara izin vermeyeceğiz." Ardından Reyes ve Zac'e döndü. "Siz ikiniz gidip onları kuşatın."

Adamlar sorgusuz sualsiz harekete geçtiler ama Tiarnan onlara engel oldu.

"Bekleyin. Shealy ve çocuk ne olacak?"

"Onlar burada kâhp saklanacaklar" diye yanıtladı Jamie.

"Yalnız olmaz" dedi Tiarnan.

"İkiye biriz, T. Kimseyi geride bırakamayız. Ayrıca büyük olasılıkla onun için geliyorlar. Onu gözlerden uzak tutmalıyız."

"Onları yalnız bırakmamak için bir sebep daha" dedi Tiarnan.

"Emirleri sen vermiyorsun, ben veriyorum. Liam, net atış yapabileceğin bir tepeye çık."

Liam yerinden kıpırdamadı. Reyes ve Zac ise emirlerin netleşmesini bekleyerek öylece durdular. Tiarnan Jamie'nin gözlerine baktı ve kısık sesle tekrarladı:

“Yalnız olmaz.”

“Lanet olsun!” dedi Jamie. “Bunun için bu anı mı seçtin? Ciddi misin sen? Sidik yarıştırmanın zamanı mı şimdi?”

“Yarış olmasına gerek yok. Liam’ı, Shealy ve Ellie’yle bırak” dedi Tiarnan. “Sen, Reyes ve Zac onları çembere alın. Ben de onlarla ortada buluşacağım.”

Jamie şaşkına döndü. “Onlarla ortada buluşacaksınız” diye tekrarladı. “Ne? Öylece çıkıp onlarla arkadaş mı olacaksınız? Gördüğüm kadarıyla dokuz kişi var, belki daha fazla. Sen beni duymuyor musun?”

Tiarnan, sesinin, içindeki kuşkuları ele vermesinden korkup cevap vermedi. Gerçekçi olmak gerekirse planı kulağa gülünç geliyordu. Böyle bir planın başarısız olması garantiydi. Hayatında, itiraf etmek istediğinden çok daha fazlasını idare etmişti. Ama seçenekler sınırlıydı ve eğer düşman Tiarnan, Jamie, Zac ve Reyes’ı alt edecek kadar güçlüyse o zaman Liam’ı arkada bırakmak sonuca pek etki etmeyecekti ama Shealy ve Ellie’yi kurtarabilirdi. Onlar bozguna uğradıkları takdirde Liam, Shealy ile çocuğun kurtulmalarına yardımcı olmak için yanlarında olacaktı.

Tiarnan bir kez daha Shealy’nin sesini duydu. İnanılmazdı. Beş adam gibi savaştın.

Aynı şeyi daha önce bir kez daha duymuştu. Savaşırken Tiarnan kendini kaybederdi; o yüzden ne kastettiklerini, o sırada ne yaptığını, savaşırken onda ne gördüklerini ancak tahmin edebilirdi. Ama şu anda tekrar aynı güce kavuşmayı diledi, tam da ihtiyaçları olduğu anda.

Jamie’yle göz göze geldi. Kalbi hızla çarpıyor, aynı anda üşüyüp terliyordu. Bir daha asla sorumluluk almayacağına, geçmişte başkalarına önderlik edecek bir adam olmadığını öğ-

rendiğine yemin etmişti. Bu sözünü tutuyor olmaktan ötürü *mutluydu* da. Ama şimdi pes etmeyecekti.

Shealy sessizce destekler gibi ona yaslandı.

Jamie başını salladı ve lanet etti.

“Tamam, tamam. Dediğin gibi olsun. Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

Tiarnan da öyle umuyordu. Derin bir nefes aldı ve göğsündeki havayı boşalttı. Herkesin ölümüne sebep olduğu takdirde, muhtemelen bunu hak etmiş olacaktı.

“Liam” dedi Tiarnan. Göz ucuyla Shealy’ye bakıp gözlerini kaçırdı. Ona her baktığında nedense Shealy’nin aklından geçenleri gördüğü hissine kapılıyordu. Shealy bir kâhinse o zaman büyük olasılıkla düşüncelerini okuyabiliyordu ve Tiarnan bundan hoşlanmıyordu. Kararsızlıkla kıvranmak yeterince kötüydü, bir de bir kadının buna tanık olması işkenceydi. “Shealy ve Ellie’yi ormana götür. Kayalıklı tepelere geleceksiniz. Orada, üç denge taşının yanında bekleyebilirsin. Orayı biliyor musun?”

Liam soru sormadan başını salladı, baltasının ağırlığını dengeledi, ok ve yayını çabuk ulaşabileceği şekilde düzeltti. Hiçbir şey söylemeden Shealy’ye ve çocuğa işaret etti.

Shealy, Tiarnan’ın kemerini tutan parmaklarını gevşetti ve dokunuşunun sıcaklığı, yerini soğuk bir esintiye bıraktı.

“Senin için döneceğim” dedi Tiarnan.

Shealy dönüp Jamie’nin yüzüne baktı ve ona pek bir şey söylemesi mümkün olmayan tepkisiz gözlerle karşılaştı. Ardından tekrar Tiarnan’a baktı. Başını havaya kaldırdı. Kardeşine sıkıca sarılıp usulca Tiarnan’ın kalbine dokundu ve “Biliyorum. Dikkatli ol” deyip arkasını döndü.

Tiarnan, ne yapmak istediğini bilmeden Shealy'nin parmaklarını yakaladı ve onu tuttu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öptü; orada, herkesin önünde. Onu sanki ilk kez öpüyormuş gibi öptü... Son kez gibi. Shealy bir an öylece durdu ve bu tepkisizlik Tiarnan'ı derinden yaraladı ama sonra Shealy kendini ona, öpücüğe bıraktı ve bu duygu Tiarnan'ı tutku ve ateşle sardı. Ellie hâlâ Shealy'nin kollarındaydı ve o anda Tiarnan'ın ona iyice yaklaşıp Shealy'yi kendine çekmemesinin tek nedeni oydu. Ona sarılmak, onunla bir olmak istedi. Dudakları birkaç saniye daha kenetlenmiş bir hâlde gönülsüzce geri çekildi.

“Senin için döneceğim” diye fısıldadı tekrar.

Shealy'nin fırtınalı gözleri parladı ve Tiarnan, gözlerinde kaynayan fırtınada, korkuyla karışık bir umut parıltısı gördü.

“Döneceğim” dedi bir kez daha.

“Dönsen iyi edersin” diye yanıtladı Shealy.

Onun gidişini izlerken boğazının dehşetle kasıldığını fark etti. İsteseydi bile konuşamayacak hâldeydi. Liam'ı Shealy ile göndermek onu ikiye bölmüştü. Tiarnan her zaman kardeşiy-le yan yana savaşmış; onu korumak, düşmesine engel olmak için hep yanında olmuştu. Ve şimdi bir de koruması gereken Shealy ve kardeşi vardı. Onların arasında seçim yapmaya zorlanacağı o kasvetli an, onu yaklaşan bir düşman gibi dehşete düşürüyordu.

Tiarnan geri kalan üç adama işaret etti ve gördükleri işgalcileri çembere alma niyetiyle uzaklaşmalarını izledi. Jamie uzak-taki yeşilliklerin arasına saklandı. Saldırmaya hazır bir şekilde izliyor olacaktı.

Tiarnan, Liam'ın Shealy, Ellie ve kendisi için bir sığınak bulmasına zaman vererek biraz daha bekledi. Sonra yüzünü karanlık ağaçlara döndü ve Jamie'nin diğerlerini gördüğü o

alanı hedef aldı. O noktadan nereye gitmiş olurlarsa olsunlar, Tiarnan onları görebilecekti.

Orman sessizleşti ve Tiarnan, ormanın omı görünmez gözlerle izlediğini hissetti. Büyük olasılıkla izliyordu da. Inis Brandubh'ta her şey; topraktan havaya, bitkilere kadar her şey canlıydı. Bu ağaçlıklı savaş meydanında neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Cathán'ın adamları olabilirdi, Druid'in savaşçıları olabilirdi, hatta hayal gücünün sınırlarını aşan bir başka canavar da olabilirdi.

Liam ve Shealy'nin güvende olduklarını düşünüp biraz cesaret aldı ve güvende olmayabilecekleri düşüncesini def etti.

Sağ tarafında bir ısıklık duydu. Jamie yerine yerleştiğini bildiriyordu. Tiarnan izleniyor olma olasılığına karşılık dönüp Jamie'nin olduğu yöne bakmadı. Hareketsiz bir şekilde durdu ve bir ses duymaya çalıştı. Dokuz adam mutlaka gürültü yapacaktı. Peki, ya Jamie'nin gördüğü kurda ne demeliydi? Yanlış görmüş olmalıydı. Inis Brandubh'da bir kurdu ehlileştirmek mümkün değildi.

İleride incecik bir dal kıpırdadı ve Tiarnan düşmanı ile yüzleşmek için döndü.

Bölüm On Dört

Tiarnan “yayılın” sözcüğünü duyar duymaz kalp atışlarının hızlandığını, içinin çekildiğini hissetti. Baltasına dokundu, avucunu belindeki bıçağa bastırdı ve yere eğildi.

Ani ve şiddetli bir bağırtı duydu, sonra bir anda orman canlandı sanki. Beş adamın çalıların arasından çıktıklarını gördü. Üzerlerinde orada yaşayan insanların kıyafetleriyle uyumsuz giysiler vardı ve çahların içinde saklanan bir şeyi arıyor gibiydiler. Diğer yandan iki adam daha çıktı. Ağaçlardan daha fazlası iniyordu. Jamie dokuz kişi saymıştı ama Tiarnan’ın değerlendirmesi yirmiye yakındı. *Yirmi.*

Bu adamların Cathán’a ait olduğuna dair teori, Tiarnan’ın yabancıların arasında tanıdık yüzler görmesiyle netleşti. Tiarnan bu adamlardan bazılarıyla Inis Brandubh’tan önce savaşmıştı. Tiarnan’ın yaşadığı şok öfkeye karıştı ama bunu düşünecek zaman yoktu.

Adamların kovaladıkları diğer adam Tiarnan’a doğru koşuyordu ve Tiarnan hemen bir eylem planı oluşturdu. Diğer

adamlar henüz onu görmemişlerdi, yakında göreceklerdi. Bu durumdan fark edilmeden sıyrılmasına imkân yoktu. Kaçmak bir seçenek değildi; olsaydı bile Tiarnan, Cathán'ın farelerinden kaçmayı kendine yediremezdi, olasılıklar ne yönde olursa olsun.

Dalların arasından kovaladıkları adamı gördü ve cüsseli bir adam olduğunu fark etti. Neredeyse Tiarnan kadar uzun boylu ve geniş, iri yarı bir adamdı. Formdaydı ama hayatta kalmak için kuvvetine güvenebilecek bir tip değildi. Üzerinde kısa kollu, önü düğmeli beyaz bir tunik vardı. Düğmeler yakasında garip, siyah bir ekle birleşiyordu. Altında yırtık, siyah bir pantolon vardı. Göğsünde bir çanta asılıydı ve koşarken geriye savruluyordu.

“Herifi öldür işte, bitir işini” diye bağırdı Cathán'ın adamlarından biri. Kaçan adamı durdurmak için sekiz kişilik bir ekiple geliyordu. “Kızı aldık. Ona ihtiyacımız yok.”

“Ya Cathán kızarsa?” diye yamtladı diğeri ve bir anda kayarak durup şok olmuş gözlerle Tiarnan'a bakrı.

Tiarnan sadece “*Kızı aldık*” dediğini duymuştu ve bu içindeki dehşeti, cehenneme dönüştürmesi için yeterliydi. Shealy'yi bu kadar çabuk nasıl bulduklarını anlayamadı ama söyledikleri gayet açıktı. Siyah beyaz giyinmiş adam Tiarnan'ın sol tarafında ilerlerken mor tunik giymiş bir adamın, havaya kaldırdığı uzun bir kılıçla ona doğru koştuğunu gördü ve Tiarnan'ın öfkesi, aklındaki diğer her şeyi silip süpürdü.

Bu adamlar Shealy'yi yakalamıştı.

Tiarnan bir anda yana kaçtı, sonra da omzuyla adamın karın boşluğuna vurup onu bir ağaç gövdesine yapıştırdı. Hiç tereddüt etmeden döndü ve tüm gücüyle ağaca iğnelediği adamın

üzerine atladı, ardından adamın kılıcını kullanmak için kolunu kaldırıp üzerine hücum eden ikinci adama sapladı. Şımdı dört bir yandan adamlar saldırıyordu. Acımasız gözleriyle haykırarak koşan bir adam Tiarnan'ı gördü ve bir an durdu. Tiarnan bu adamı, kardeşinin Ruairi ile evlendiği gün Cathán'ın yanında görmüştü. Adı Paidric'ti ve Tiarnan'ın halkındandı, ta ki onlara ihanet edip düşmanın yanına katılana kadar; tıpkı kendi kardeşi Eamonn gibi.

Tiarnan'ın içini vahşi bir öfke kapladı ve kan beynine çıktı. Baltasını haine doğru savururken gözü Paidric'in şaşkın suratından başka hiçbir şey görmüyordu. O anda Tiarnan arkasındaki adamın elindeki kılıcı kaptı, açısını ayarladı ve hızla savurup adamı ağaca fırlattı. Bedeni delip diğer taraftaki ağaç gövdesine çarpan kılıcın sesi, Tiarnan'ın içindeki ateşi körükledi; başını döndürüp görüş açısını ayarladı. Kılıcı tekrar çekti ve üzerine saldıran adamları bir intikam haykırışıyla karşıladı.

Fırlatmış olduğu balta yerini bulmuş, sapı Paidric'in kafasından sarkıyordu. Cathán'ın askerlerine doğru koşarken Tiarnan baltasını çekip aldı ve iki elinde birer silahla saldırmaya başladı. Adamların ne olduğunu anlamalarına fırsat kalmadan beşini yere indirmişti. Keşilen kafalar ve kollar yerlere savrulurken kanları vahşi bir fırtmayla etrafa saçılıyordu. Çantalı ve ruhaf yakalı yabancıyı kovalayan askerler arkadaşlarının çığlıklarını duymuş ve yardıma koşmuşlardı. Tiarnan hepsini gazayla karşıladı.

Öfkesiyle büyüyüp yükseliyor, hepsine tepeden bakıyordu. Düşmanlar dehşetle onu izlerken başlarını geriye atıp ağızları açık bakakalmışlardı. Tiarnan hiçbirine karşılık verme şansı tanımamı. Yaşadıkları dehşet tüm vücutlarını sardığı sırada, Tiarnan cesetlerin üzerinden atlayarak onların üzerine koşuyordu.

Kılıcı kolunun bir uzantısı, baltası elinin bir parçası olmuştu. Üzerine gelip şans eseri isabet etmeyen darbelere karşı kayıtsız bir şekilde, iki silahını da tüm gücü ve hırsıyla savuruyordu. Adamları çığlıklarının dudaklarından kaçmasına fırsat vermeden öldürerek onları tek bir darbeyeyle yere serdi. Kanları Tiarnan'ın üzerine kapladı ve her bir damlayı, kendi halkı için dökerek mest oldu.

Yorulmadan, yılmadan, vahşetle savaştı ve sonunda bir yumruk ve ağaçların arasında yankılanıp kuşları havalandıran bir haykırıyla toprağa serdiği son düşmanına ulaştı.

“Tiarnan!”

Adını duydu ama beynindeki kızgın öfke tepki vermiyordu. Altındaki adam çığlıklar atıyordu ve ses Tiarnan'ın kanına karışıp daha hızlı, daha sıcak akmasına neden oldu. Tiarnan daha çok çığlık duymak istiyordu. Daha çok dehşet. Bu adamı parça parça öldürmek, ıstırabının Tiarnan'ın her gün yaşadığına denk olmasını istiyordu.

“Tiarnan!”

Çalılıkların arasından çıkan adamlar üzerine koşarken bir kez daha adını duydu.

Tiarnan ellerini avının boynuna doladı ve boynunu sıkarak ayağa kaldırdı. Adam çırpınıyor, nefes almak için mücadele ediyordu. Tiarnan bıçağını yeni gelenlere savurmaya, onları parçalara bölüp kanlarıyla yıkanmaya hazır bir şekilde salladı. Gözlerinin, kurbanlarının kanıyla kırmızıya bulandığını bile rek elindeki adama döndü. Daha çok kan istiyordu.

Başını geriye attı ve gökyüzüne, tanrılara, lanetli topraklara haykırdı.

“TIARNAN!”

Bu kez adını duymak, derinlerde gömülü ve şimdi dışarı çıkmaya çalışan bir tür farkındalığı harekete geçirdi. Üç adam yarım daire olmuş, her biri elleriyle onu sakinleştirmek istercesine önünde duruyordu. Adamlar silahlıydı ama silahlarını savurmuyorlardı. Tiarnan onlara bakarken dişlerini göstererek güreledi. Hepsi küçük görünüyordu. Cılız. Ölmeye hazır.

Tiarnan'ın boğazını yakaladığı adam iki eliyle Tiarnan'ın kollarını tutuyor, ayaklarını toprağın üzerinde savuruyordu.

“Tiarnan, yeter, bana bak!” diyordu önündeki koyu tenli adam ve bir anda Tiarnan'ın düşüncelerine bir farkındalık ulaştı. “Evet, T. Benim. Jamie.”

Adam konuşurken bir adım daha yaklaştı ve Tiarnan üzerine atlamaya hazır bir şekilde öne eğilip haykırdı. Sanki tüm vücudu ürpermişti ve etrafındaki hava Tiarnan'ı tutkusunun fırtınasıyla sarıyordu.

Jamie adındaki adam, ellerini havaya kaldırıp durdu.

“Benim, T. Beni tanıyorsun. Beni tanıyorsun.”

Adam aynı şeyi defalarca tekrarladı ve sonunda sesi, Tiarnan'ı saran o yoğun ve hiddetli öfkeye nüfuz etti. *Jamie*. Koyu tenli adam Jamie'ydi. Tiarnan bakışlarını onun hemen yanındaki adama doğrulttu.

“Evet, işte böyle” dedi Jamie yavaşça. “Bu Reyes. Reyes'i tanıyorsun. Senin arkadaşın. Zac senin arkadaşın. Ben senin arkadaşım.”

Tiarnan derin bir nefes aldı ve öfkesi bir kez daha yoğunlaştı. Onun arkadaşı yoktu. Halkı da yoktu. Onu saran bu kana susanışlığın dışında hiçbir şeyi yoktu.

Esirini tutan elini havaya kaldırdı. Adamın dehşete düşmüş ve moraran suratına bakıp haykırdı.

“Ona ihtiyacımız var, T” dedi Jamie. “Onu konuşturmamız gerek. Öldürme.”

Ama Tiarnan’ın bunca sözcüğü algılayıp işlemesi imkânsızdı. O anda tek bildiği bu adamın onu tehdit ettiğiydi. Başka birini tehdit etmişti... Birini... Bir kadın geldi aklına; ateşin ışığında parlayan vücudunun sıcaklığında, çıplak ve ısıltılı teniyle Tiarnan’ı sarıp kalçalarını ona bastıran bir kadın. Bu adam *o kadını* tehdit etmişti.

Bu düşünce Tiarnan’ı sardı, onu vahşileştirdi, zihnindeki son insani damlayı da yok etti. O anda Tiarnan’ın tek hissedebildiği, tehdidi yok etme ihtiyacıydı. Silahlardan daha temel, daha ilkel bir şeye başvurmaya karar verdiğinde elindeki balta yere düştü. Tiarnan çıplak elleriyle adamı yakaladı ve yukarı doğru çekti.

Yüzü moraran adam haykırıyordu ama Tiarnan onu duymadı. Bir eliyle yüzüne bastırıp parmaklarıyla kemiklerini ezerken diğer eli kasıldı ve Tiarnan kıkırdağın dağıldığını, adamın son nefesini verdiğini hissetti.

Ancak o zaman adamı yere bıraktı. Ancak o zaman boğazım yakmayan derin bir nefes aldı. Puslu vahşet dalgası biraz hafiflemişti ve o anda Tiarnan ellerine baktı, büyük ve kanlı ellerine. Ellerini havaya kaldırdı ve o tanıdık yara izlerini, avuçlarının çizgilerini, parmaklarının şeklini inceledi. Evet, bunlar onun elleriydi, ama...

“Tanrım” dedi Jamie. Yanında duran adama döndü ve sordu. “Başkalarını gördünüz mü? Kaçan oldu mu?”

“Hayır, dostum. Zaten kimsenin kaçabileceğini...”

Hepsi tekrar Tiarnan’a baktı. Tiarnan açtığı ellerinin arasından onlara baktı, şimdi kim olduklarını anlıyordu. Jamie, Reyes ve Zac. Onlara bakarken başında yavan bir ağrı, sanki

uzaklardan gelen bir zonklama hissetti. Hepsi çok uzak görünüyordu.

“T, iyi misin?” diye soruyordu Reyes. Bir adım yaklaştı.

“Geri çekil, Reyes. Seni öldürecek.”

Reyes’ı öldürmek mi? Bunu neden yapacaktı ki? Tiarnan onlara bakarak başını yana yatırdı. Şimdi daha yakın görünüyorlardı ve bu Tiarnan’ı rahatlatmıştı ama nedenini bilmiyordu. Zonklama giderek arttı, ağır bir çekiç gibi beynine iniyordu.

“Sanmam, gözlerine bak. Geri geliyor.”

Geri mi geliyor? Nereden? Tiarnan tekrar Jamie’ye baktı ve artık aşağı bakmasına gerek kalmadığını fark etti. Jamie şimdi hizasında duruyordu ama yüzünde Tiarnan’ın anlayamadığı bir maske vardı. Etraf kanlı cesetlerle kaplıydı. Bazıları parçalara ayrılmış, bazıları temiz bir şekilde öldürülmüştü. Burada bir şey olmuştu. Bir şey...

Üç adamın arkasından bir ses geldi ve Tiarnan gerildi, içindeki vahşi canavarın yeniden uyandığını hissetti ama artık dişlerini gösterecek gücü kalmamıştı. Önce Zac silahını çekip hamle yaptı ve arkasını döndüğünde sırtında çantası asılı siyah ve beyaz kıyafetler giymiş adamı gördü. Adam ellerini başının üzerine kaldırmıştı ve hemen diz çöküp teslim oldu. Dehşetli bakışları Tiarnan’a odaklandı ve yüzünde Tiarnan’ı sarsan bir ifade vardı. Bu adamı tanıyor muydu?

“Sen kimsin?” diye sormayı başardı Tiarnan ama sesi öyle sert ve soğuktu ki insan demeye bin şahit isterdi. Görüşü bulundu ve bir ağaca yaslanıp tekrar denedi. “Kimsin?”

“Adım Mahon. Kyle Mahon” diye yanıtladı adam. “Ve sende Ayrıcalıklı Topraklar’ın Tiarnan’ı olmalısın.”

Başka bir hayatta, başka bir yer ve zamanda kalmış bu eski unvan; geriye kalan son öfke artıklarını da silip süpürdü. Ama o anda Tiarnan'ın cevap vermesine, bu Kyle Mahon adındaki adama zihninde biriken sorulardan herhangi birini sormasına fırsat kalmadan ormanı bir bıçak gibi ikiye kesen bir çığlık duyuldu.

Bu Shealy'ydi ve yankısı sona ermeden, Tiarnan bu dehşetli çığlığa doğru koşmaya başladı.

Bölüm On Beş

Liam kucağında Ellie'yle arapsaçına dönmüş dal ve çalılarının arasından, adamlardan ve onları bekleyen her türlü tehlikeden uzağa hızla ilerliyordu. Shealy bu genç adamın bir kadın ve çocuğa eskortluk etmektense ağabeyinin yanında savaşmayı yeğleyeceğinin farkındaydı ama Liam hiçbir şey söylememişti. Ancak sık ormanın içinde bir haykırış yankılandığında omuzlarını kasan gerginlik onu ele vermişti. İkisi de neler olduğunu duymak, Tiarnan'a neler olduğunu öğrenmek için kulak kabarttılar ama onlar uzaklaştıkça sesler yavaş yavaş azaldı.

Shealy Liam'a ayak uydurmak, dahası onu yavaşlatmamak için elinden geleni yapıyordu ama geride tam olarak ne bıraktığını bilemezken önlerinde ne olduğuna odaklanmak zordu. Jamie ağaçların arasında kimi görmüştü? Burada birden fazla düşman vardı ve orada gördükleri, Cathán'ın kendisinden Tiarnan'ın ona anlattığı gizemli Druid'e kadar pek çok şey olabilir. En azından Jamie adamların geldiğini gördüğünü söylemişti ve bir canavar yoktu. Shealy tekrar onlardan biriyle

karşılaştığını düşünemiyordu. Yine de sırf insan bile olsalar sayıları çok daha fazla olacaktı. Shealy, Tiarnan ve diğerleri için endişelenmeden edemiyordu.

“İyi misin, Leary?” diye sordu Liam tırmanmaya başladığında.

Shealy, Liam’ın alaycı sesine ve alaycı bir ses tonuyla Leary diye seslenişine başını sallayarak karşılık verdi; anlaşılan bu ismi daha çok kullanacaklardı.

“İyiyim” diye yanıtladı ama bacaklarına kramplar giriyordu ve kalçasında korkunç bir ağrı vardı. Vücudu ham kalmıştı ve son iki gündür yaptığı koşturma ve tırmanmalar sayesinde tüm kasları ve eklemleri ağrıyordu.

Ağaçlar bir anda inceldi ve Shealy giderek yükselen kayalık bir alana vardıklarını fark etti. Kurtların onları yakaladığı kayalıklara mı gelmişlerdi? Etraf tanıdıktı ama tepeler çok yüksek değildi ve Shealy denizin sesini duymuyordu. Havada farklı bir his vardı. Daha kuraktı, balık ve tuz yerine zengin toprak kokuyordu.

Liam adımını nereye atacağına bakmadan korkutucu araziyi izliyordu ama Shealy her adımına odaklanmak zorundaydı yoksa her an kayabilir ve kış üstü... ya da yüzüstü yapışabilirdi. Her iki senaryo da pek cazip değildi. Tam taşların üzerine ulaşmışlardı ki Liam aniden durdu ve Shealy’yi durdurmak için elini havaya kaldırdı.

Fiziksel olarak birbirlerine pek benzemiyor olsalar da parmağım Shealy’nin dudaklarına götürdüğünde Shealy Tiarnan’ı anımsadı. Liam’ın yüzündeki ifade, ciddiyeti, ağırlığı Tiarnan’ı andırıyordu.

Liam aşağıdaki bir bölgeyi işaret etti ve Shealy patikanın ortasında duran bir kayanın üzerine çıkıp aşağı baktı. Atın üze-

rinde bir adam Shealy'nin göremediği diğer adamlara emirler veriyordu.

İki adam, tekmeler atıp tepinen bir kadını tutuyordu.

Shealy içgüdüsel olarak öne hamle yaptı. Kadının yardımı ihtiyacı olduğu açıktı. Tiarnan olmasaydı, o da aynı durumda olabilirdi. Esir. Adamlar yukarı baktıkları anda Liam, Shealy'yi aşağı çekti. Shealy sessizce onu görüp görmediklerini merak ederek bekledi. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Saniyeler geçti, havadaki gerginlik tahammülü zor bir şeye dönüştü ama kimse ilgilenmedi, onlara yaklaşan ayak sesleri yoktu.

Uzun bir süre sonra Liam'a fısıldadı:

"Sence gitmişler midir?"

Liam birkaç santim yükselip baktı. "Gidiyorlar" diye mırıldandı.

Shealy bir kez daha kayalıkların üzerinden baktı ve adamların esirleriyle birlikte uzaklaştıklarını gördü. Güneş gözlerini alıyordu. Atlıları göremedi ama bunlar Cathán'ın adamlarıysa...

"Bir şey yapmayacak mıyız?" diye sordu.

"Neden yapahm ki? Ben de kıza yardım etmek istiyorum ama Tiarnan size göz kulak olmamı söyledi. Aşağı inerseniz tehlikeye atılmış olurum."

"Biliyorum ama..."

"Diğerleri yanımıza ulaştıkları anda gideriz" dedi Liam.

"Ama belki de onları takip etmeliyiz. Belki bizi babama götürürler."

Liam başını salladı. Shealy'ye hak veriyordu ve Shealy, Liam'ın gözlerinden karar vermeye çalıştığını anladı. Sonra Liam, aralarında sessizce oturan Ellie'ye baktı.

"Riske atamayız. İkinizden birine bir şey olursa..."

Shealy bu mücadeleyi kazanamazdı. Ellie'ye baktı, Liam'ın haklı olduğunu biliyordu. Onlara bir şey olduğu takdirde hem Tiannan hem de Liam kendilerini sorumlu hissedeceklerdi. Tiannan'ın taşıdığı ağır yükü görmüştü zaten. O yükü artırmak istemiyordu.

Liam sessizce üçlü bir kayalığın bulunduğu tarafa ilerledi. Burada, aşağıdakilerin onları görmesini önleyen pürüzsüz bir düzlük vardı. Liam yere çömeldi ve Shealy onun yanına oturup kucığındaki Ellie'yi aldı. Liam onu uzun zamandır kucığında taşıyordu ve şimdiye parmakları uyuşmuş olmalıydı. Ama tıpkı ağabeyi gibi o da şikâyet etmemişti.

"Nasılsın, tatlım?" diye sordu Ellie'ye.

Küçük kardeşi, Shealy onu katliamın ortasında kucakladığında canavarlara "Hayır" diye bağırdığından bu yana tek kelime etmemişti ama parlak gözleri Shealy'nin her hareketini izliyordu. Shealy, Ellie'nin etrafında olup bitenleri anladığına emindi.

"Sakinleşip tekrar konuşmaya başlayacak" dedi Liam ve belindeki keseye uzanıp biraz kuru et ve bir parça ekmek çıkardı. Önce Ellie ve Shealy'ye sundu, ardından kendi de biraz aldı.

"Henüz konuşmaya başlayıp başlamadığından emin olmadım. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum... Belki daha küçüktür."

"Aslında genelde söylediklerini tahmin etmen gerekiyor ama konuşuyor. Annesi ona hikâyeler anlatırdı. Hepimize anlatırdı, aşna bakarsan. Değişik bir kadındı."

"Onu özlüyorum" dedi Shealy. "Her gün." Anlamsız yaşlarla dolan gözleriyle Ellie'nin yüzüne baktı. "Sen de özlüyorsun, değil mi?"

Ellie başını salladı.

“Artık yanında ben varım. Ve onu kendi hikâyelerimizi anlatarak hatırlayacağız.” Ellie’nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Ve babamızı bulduğumuzda ondan da bize hikâyeler anlatmasını isteyeceğiz.”

Ellie derin bir iç çekti ve Shealy’nin göğsüne yaslandı. Shealy kardeşinin başını öpüp ona sarıldı.

Bir süre midelerindeki açlığı bastırırken sessizce oturdular. Shealy geldikleri patikaya baktığını fark etti. Tiarnan’ın güçlü, iri vücuduyla sapaşğlam gelmesini bekliyordu. Artık haykırırlar veya çığlıklar duyulmuyordu ve Shealy korkmaya başlamıştı. Tiarnan onun için geleceğini söylemişti... ama ya dönmezse? Ya yaralıysa, ölüyorsa...

Bu düşünceleri aklından atmak için Liam’a baktı.

“Tiarnan bana hayatının büyük bölümünü Cathán’la savaşarak geçirdiğini söyledi.”

“Evet. Tiarnan o sıçanı öldürdüğünde güzel bir gün olacak.”

“Neden düşmandınız?”

“Lanet olası Fennore Kitabı yüzünden. Cathán kitabın bizde olduğunu düşündü. Hah! Kitap için savaşmanın onu kitabın merkezine göndereceğinden habersizdi tabii.”

Bu sözlerde şiirsel bir adalet vardı.

“Tiarnan kitaba zarar verdiğini ve bir anda hepinizin buraya geldiğini söyledi.”

“Evet, o da doğru. Ama Tiarnan... kendini her şeyden sorumlu tutuyor, görüyorsun işte?”

Shealy, Tiarnan’ın o altın kahve gözlerinde defalarca gördüğü ıstırapı hatırlayarak başını salladı.

“Omuzlarında ağır bir yük var gibi.”

“Tahmin bile edemezsin. Bizim liderimizdi ve iyi bir liderdi. Ama kazanmak imkânsız olunca iyi bir lider de kaybeder. Cathán asla yumuşamadı ve giderek güçlendi çünkü her yeni işgalle yeni kurbanlar edindi. Bizim halkımız, savaşlardan kurtulmayı başaranlar ya açlıktan ya da soğuktan öldü. Tiarnan, ablamla düşman olduğunu düşündüğümüz adamı arasında bir evlilik planladığında geriye bizden pek kimse kalmıyordu. Ben bu karara katılmadım ama Tiarnan’a güvendim ve sonunda haklı çıktığı, değil mi?”

Shealy bilemezdi ama Liam’ın sesi özlem doluydu ve gözlerinde gözyaşı parlaklığı belirdi. Ama ağlamayacak kadar gururluydu. Yumuşak ve sakin sesiyle anlatmaya devam etti:

“İhanete uğramasaydık sonrasında her şey iyi olabilirdi.”

“Eamonn mı?”

Liam dönüp şaşkın gözlerle ona baktı.

“Sana Eamonn’dan bahsetti mi?”

Shealy başını salladı ve Liam düşüncelere daldı. Belli ki Tiarnan hain kardeşinden pek söz etmiyordu. Shealy onu suçlamazdı.

Liam’a bu hain kardeşle ilgili sorular sormak istedi ama Liam’ın yüzündeki ifade ona engel oldu. Eamonn’ın adım anlamak bile ihanetiyle birlikte oluşan duygusal değişimi su yüzüne çıkarıyordu.

“Bu ihanet, lider Tiarnan’dan geriye kalan her şeyi silip süpürdü” dedi sonunda Liam, alçak ve mesafeli bir sesle. “Artık gönlü de yok zaten. Buraya ilk geldiğimizde mücadele etmeyi tamamen bırakacağından korkmuştum.”

Liam, Shealy’nin düşüncelerini okumuş gibi ona baktı.

“Senin gelmen iyi oldu. Ona bir şey verdin.”

Shealy, bir önceki gecenin anılarıyla kıpkırmızı oldu. Tiarnan'a ne verdiği ve ne kadar verdiği, tüm sancılı detaylarıyla düşüncelerini doldurdu.

“Benimle ilgili olduğunu sanmıyorum” dedi Shealy.

“Evet, seninle ilgili” dedi Liam kendinden emin bir şekilde. “Cathán babamızı öldürdüğünde Tiarnan benden küçüktü. Ondan sonra kabile reisi oldu. Savaşta kabile reisi ve düşün, benden bile küçük. Yine de bazen bana hâlâ bebekmişim gibi davranır. Böyle olmaması gerekirdi, ikimiz için de. Ama bugün...” Kaşlarını kaldırıp Shealy'ye baktı. “Bugün bana Shealy'yle gitmemi söyledi. Bana göz kulak olabilmesi için yanında kalmamı değil, bir anda ortaya çıkan ve onu tamamen değiştiren bu kadını koruyabilmem için gitmemi istedi.”

“Bence bu duruma olduğundan fazla anlam yüklüyorsun, Liam.”

Liam başını iki yana salladı.

“Bildiğim çok az şey var belki, Leary. Ama Tiarnan onlardan biri.”

Liam tekrar sessizliğe gömüldü ve Shealy, Liam'ın o anda bu farkındalığı evirip çevirdiğinin ve her yönüyle analiz etmeye çalıştığıнын farkındaydı. Tiarnan'ı tanıyordu belki ama bu kadar kısa süre geçmiş olmasına rağmen Shealy de tanıyordu onu. Ve Liam tıpkı ağabeyine benziyordu. Shealy onu düşünceleriyle baş başa bırakıp küçük kardeşine baktı. Ellie kollarında uyuyordu. Ara sıra derin bir nefes veya küçük bir iniltiyle uyanıyor, ardından tekrar uykuya dalıyordu. Çocuklar çabuk toparlanırdı ama Ellie çok şey yaşamıştı. Çok küçüktü ve dil yeteneği, annesinin ikisinin de tanık oldukları vahşi katliamıyla ilgili konuşacak kadar gelişmemişti. Bununla nasıl baş edecekti? Shealy ona nasıl yardımcı olacaktı?

O anda tepelerin arasında bir kükreme yankılandı. Bir ayı veya aslan sesine benziyordu ama ikisi de değildi. Kulakları delen bir şiddetle toprağı sallayan ses kemiklerine işledi.

“O da neydi?” dedi Liam ve kalçasının üstünde yükselip kayalıkların üzerinden etrafa bakındı.

Çocuğı sıkıca saran Shealy de Liam’ın yanında birkaç santim yükseldi ve baktı. Görebildikleri kadarıyla hiçbir şey kıpırdamıyordu ama bir kükreme daha duyuldu, bu kez daha şiddetli. Ses öyle ilkeldi ki ikisini de içgüdüsel bir dehşetle, insanı sırf kaçmak için tehlikenin içine sürükleyen bir korkuyla sardı.

Uzakta ağaçların tepeleri sallandı ve Shealy orada, bir ağacı sallayacak kadar güçlü neyin olabileceğini düşünerek korkuyla irkildi. Üç kafalı canavarlar mı geliyordu? Daha kötü bir şey miydi? İkisi de tekrar yankılanan o yırtıcı ses ve ardından dalların sallanmasıyla öyle dehşete kapıldı ki arkalarından gelen ayak seslerini son anda fark ettiler.

Liam silahlarına uzanıp arkasını döndüğü anda bir kılıç savruldu ve ucu, yumuşak boynuna dayandı. Çömelerek yakalanmıştı ve bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Yanında Shealy, Ellie’yi vücuduyla korumak için yan dönmüştü. Başını çevirip etraflarını saran adamlara baktı.

“Bırak silahım” dedi kılıcım tutan adam Liam’a.

Bir an Liam yavaşça kıpırdadı ve Shealy, Liam’ın olasılıkları tartıp bir sonraki hamleyi planladığını hissetti.

“Dene” dedi adam. “Birkaçımızı haklayabilirsin ama hepimizi değil ve biz de kadınla çocuğı parçaladığımızı görecektik kadar uzun yaşadığımızdan emin oluruz.”

İster blöf isterse gerçek olsun, görüntü birden Liam’ın zihninde belirdi ve kılıcıyla baltasını kayalıkların arasına attı. Yü-

zünde çaresiz bir ifadeyle Shealy'ye baktı. Shealy, Liam'ın o anda Ellie'yle onu koruması için verilen bu tek görevde ağabeyini hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü biliyordu. Onu teselli etmek, bunun onun hatası olmadığını söylemek istedi ama yapabilseydi bile Liam ona inanmayacaktı. Shealy bunu görebiliyordu.

Grubun arasında yeni bir adam belirdi ve diğerleri onun geçmesine izin vermek için kenara çekildiler. Liam'm boğazına kılıç dayayan adamın yanına geldiğinde, başıyla adama çekilmesini işaret etti. Kılıçlı adamın bu fıkirden hoşlanmadığı açıktı ama emre uydu ve çekildi.

Bu yeni gelen adamın hemen yanında, dili ağzından sarkan, dişleri ortada dev bir kurt beklüyordu. Shealy o keskin dişlerle aynı hizada olmaktan hoşlanmadı. Temkinli bir şekilde ayağa kalktı ve Liam da onu izledi. Heykel gibi duran Liam bu yeni gelen adama, yüzünde tuhaf bir şekilde kişisel görünen bir tiksime ve nefret ifadesiyle bakıyordu. Liam bu adamı tanıyor muydu?

Shealy önce sakın bir şekilde oturan kurda, ardından da yeni gelen adama baktı. Gölgele yüzünü saklıyordu ama boynunun etrafını sarıp gömleğinin altından kollarına kıvrılan ve ardından bileklerine dolanan, karmaşık desenli dövme-yi görebiliyordu. *Zincir*, diye düşündü Shealy.. Aşağı baktı, kısa pantolonun altındaki kaslı bacakları fark etti. Orada da zincirler vardı. Daha aşağı uzandıklarına, botlarının içinden ayak bileklerini sardığına emindi. Zincirler, bir illüzyon olmasına rağmen ona alçak bir görüntü vermişti ama Shealy neden böyle düşündüğünü anlayamadı. Tepeden tırnağa bu adamın, hepsinin üzerlerinde taşıdıkları silahlardan ve ikinci bir deri gibi üzerlerine giydikleri vahşetten çok daha öte, sinsi bir havası vardı.

Tiarnan veya Jamie kadar iri olmasa da uzun boylu ve geniş bir adamdı. Gözlerindeki tehditkâr ifadeyse dış görünüşüne altmış santim ve yirmi kilo daha katıyordu. Yanında duran dev kurt, solgun gözler ve ağzının kenarında kıvrılan diliyle Shealy'yi izleyerek kıpırdandı. Shealy hayvanın bakışları karşısında kendini üzerine peynir dilimlenmiş dev bir biftek gibi hissetti. Hayvan kısık bir sesle inledi ve adam hayvana ters bir bakış attı. Hayvan itaatkâr bir edayla başını öne eğdi. Shealy hayvanın tepesinde konuşma balonları belirmediğini ve kurdun, Shealy'nin ayak parmaklarına bakıp onları küçük sosislere benzediğini düşündü.

Hızla çarpan kalbi ona ısırap veriyor, korkuyla daralan damarlarında kanını yavaşlatıyordu. Nabızı kulaklarında atmaya başladı. Sakin olmaya, kafasının içinde *kaç, kaç, kaç* diye haykıran savaş ya da kaç tepkisini kontrol etmeye çalışarak yumruklarını sıkı. Kaçmak istedi ama kucığında Ellie ile öylece durdu. Çocuk uyanmıştı ama sessiz bir şekilde bekliyordu.

İçinden bir ses Shealy'ye, bu adamın hareketsizliği zaaf, zaafi ise itaat etme rızası olarak algılayacağını söylüyordu ve Shealy ürkmemeye kararlıydı. Sırtını dikleştirdi ve sordu:

“Sen kimsin? Ne istiyorsun?”

Sesi onu ele vererek titredi ama sorularını, adamı hazırlıksız yakalamaya yetecek kadar güçlü bir edayla sormayı başardı. Adamın arkasındakiler onun bu cesareti karşısında homurdanmaya başladılar. Bu küçük zaferle cesaretlenen Shealy başını kaldırdı ve bir cevap beklemeye başladı.

Adam cevap vermedi. Bir an sessizce onu izledi ve arkasında, adamlar bir iskambil destesi gibi yayılmaya başladılar. Dışlerine kadar silahlı, donuk gözleri ve vahşi bedenleriyle tam bir savaşıydılar. Shealy altı kişi olduklarını düşündü ama bu sessiz alacakaranlıkta bekleyen başkaları olduğuna emindi.

Adamların üzerinde modern kıyafetlerle deri ve kürklerle tuhaf bir karışım oluşturmıştu. Bazıları tuniklerin altına kot pantolon, bazıları da kabaca dikilmiş pantolonların üzerine tişörtler giymişlerdi. Hepsinin üzerinde hançerler, kılıçlar, bal-talar ve oklar vardı. *Tuhaf bir mağara adamları kurultayı gibi*, diye düşündü Shealy içten içe keyif alarak. Kalabalığın içinden bir dinozor çıksa şaşırmayacaktı.

Yanında kurt olan -Shealy'nin lider olduğundan kuşkulan-dığı- adam bir adım yaklaştı ve Shealy adamın şakaklarındaki kısa saçlardan aşağı doğru üç paralel çizgi hâlinde inen yara izlerini fark etti. Boynundaki dövmeler daha net bir şekilde ortaya çıkmıştı. Gölgelemin içinde bile bu ağır zincirler adamın vahşi ve acımasız, tüm silahlardan daha korkutucu görünme-sini sağlıyordu.

Gözlerini adamlardan ayırmadan temkinli şekilde bir adım geri giderken arkasında sert bir şeye çarptı ve kurt onu uyarır-casına hırladı. O anda eller Shealy'ye uzanıp onu olduğu yerde yakaladılar.

"Nereye gideceğini sanıyorsun?" diye fısıldadı onu yakala-yan adam Shealy'nin kulağına. Derin bir sesi ve canlı bir aksanı vardı.

Bu soyтары kılıklı adamlar ordusunun lideri, Shealy'nin kü-çük ve aciz kaçma girişimini etkisiz hâle getirerek bir adım daha yaklaştı. Shealy onu tutan ellerle mücadele etmek istedi ama adam kolunu sarstığı takdirde Ellie'yi düşürmekten kor-kuyordu. Çocuk sessizce ağlayarak Shealy'nin boynuna sarıldı. Belki de Shealy'ye cesaret veren çocuğun huzursuzluğundaki bu sessizlik oldu. Hiçbir çocuk böyle korkmamalıydı ve kar-deşinin yaşadığı onca şeyden sonra bu adamların onu ağlatmış olmaları Shealy'yi çılgına çevirdi.

“Küçük kızları korkutmak hoşuna mı gidiyor?” diye sordu onu tutan adama. “Onları ağlattığında kendini koca adam gibi mi hissediyorsun?”

Adam hiçbir şey söylemedi ama Shealy’yi tutan ellerini gevşetti ve Shealy az da olsa rahat bir nefes aldı.

Lider, Liam’a döndü ve gözlerinde açıklanması zor bir ifadeyle ona baktı. Liam ise nefretle ona bakıyordu. Bu kesinlikle kişiseldi. *Çok* kişisel.

“Bir daha seni göreceğimi sanmıyordum” dedi lider Liam’a. Sesinde, Shealy’nin ne olduğunu kestiremediği bir duygu saklıydı. Sözcükler ağır ve boğuk çıkmıştı.

Liam buna, liderin yüzüne tükürerek karşılık verdi. Shealy şok olmuş bir hâlde irkildi, arkasındaki adamlar hamle yaptılar ama lider elini havaya kaldırıp onlara engel oldu. Yüzünü sildi ve hiçbir şey söylemedi ancak sessizlik ortamı iyice germişti.

“Sen kimsin?” diye sordu Shealy bir kez daha.

Adamın donuk bakışları Shealy’ye yöneldi ve yüzünde, kurdun ürkütücü dişleri kadar tehditkâr bir tebessüm belirdi.

Shealy onu keyiflendirmişti. Ama iyi anlamda değil.

Shealy’yi çenesinden sıkıca tutup başını çevirdi ve kısık gözleriyle yüzündeki yaraları incelemeye başladı. Kurt, liderinin meşguliyetinden fırsat bulup Shealy’nin ayaklarını koklamak için birkaç adım yaklaştı. Shealy bir anda onu canlı canlı yemeye çalışan kurtları hatırlayıp korkuyla irkildi. Adam kurda tekrar bir uyarı işareti verdi ve hayvan geri çekildi.

“Benim adım Eamonn” dedi sonunda. Öyle tüyler ürpertici bir zalimlikle gülümsüyordu ki Shealy onu tutan adama sığındı.

“Hain Eamonn” dedi Liam. Sesindeki öfke, diğer adamların temkinli bir şekilde hareketlenmelerine neden olmuştu.

Shealy parçaları birleştirirken tepkisizce adama baktı. Bu, Tiarnan'a ihanet eden kardeş miydi?

"Bir gün seni öldüreçeğime yemin ettim" dedi Liam. "Umarım o gün gelmiştir."

Eamonn'ın arkasındaki adamlar homurdanmaya başladılar ama Liam yerinden kıpırdamadı ve Eamonn yüzünde düşüncelerini gizleyen uğursuz bir maskeyle öylece baktı. Ama dikkatli baktığında Shealy bu adamın gözlerinde öyle bir ıstırap gördü ki geçmişte ne yapmış olursa olsun, gelecekte ne yapmayı planlarsa planlasın, Liam'ın nefretinin onu yaraladığını fark etti. Yutkundığında boynundaki siyah lekeler yer değiştirdi ama Liam'ın tehdidine karşılık vermedi. Dönüp Shealy'ye baktı.

"Peki, sen kim oluyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ben Shealy O'Leary" dedi ve başını kaldırıp kendinden emin bir ifadeyle Eamonn'ın gözlerinin içine baktı. Ama dizleri zangır zangır titriyordu ve Shealy'yi tutan adamın bunun farkında olduğuna emindi.

"Leary" diye tekrarladı Eamonn. Sesinde, Tiarnan'a adını ilk söylediğinde onun kullandığına benzer bir tonlama vardı. En azından şimdi soyadının neden bir tepki yarattığına dair bazı ipuçları yakalamıştı. Shealy'nin ailesinden biri bu adamı da sinirlendirmiş olmalıydı.

"O'Leary" dedi Shealy ve kollarını onu tutan adamdan kurtarmaya çalıştı. "Bizden ne istiyorsun?"

"Benim topraklarıma gelen sizsiniz. Bu soruyu benim sormam lazım."

Shealy verebileceği en iyi yanıtı düşünmeye çalışarak ona baktı. Saldırıya uğradıklarını ve diğerleri düşmanlarla savaşırken saklanmak için buraya geldiklerini söylediği takdirde etrafta onlarla birlikte başkalarının da olduğunu anlayacaktı. Hiç-

bir şey söylemediği takdirde Eamonn onun Liam'la yalnız ve savunmasız olduğunu düşünecekti. Bu koşullar altında hangisi daha iyiydi? İkisi de tehlikeli göründü ve Shealy kendilerini ele vermektense susmayı tercih etti.

Eamonn, Shealy'yi iri vücudu ve sevimsiz bakışlarıyla ürküterek ona doğru eğildi. Shealy o anda Eamonn'un onu ne kadar korkuttuğunu göstermemek için elinden geleni yaptı.

"Casus musun, peki?"

"Hayır, hatta hain de değil" dedi Liam. "Bırak onu, gitsin."

Eamonn, Liam'ın isteğini görmezden gelerek sordu:

"Ne zamandır buradasın, kardeşim?"

"Ben senin kardeşin değilim. Ve bir erkek gibi savaşmayı öğrenecek kadar uzun zamandır buradayım. Seni kendi elle-ri-mlle öldürmeyi öğrenecek kadar."

Eamonn'ın yüzündeki tebessüm kaybolmadı ama bir an Shealy, Liam'ın sözlerinin onu ne kadar derinden yaraladığını fark etti. O sabah bu ıstırapın aynısını Tiarnan'ın gözlerinde görmüş olmasaydı Eamonn için üzülebilirdi.

Eamonn soğuk bir sesle devam etti:

"Böyle bir yerde bu kadar uzun zamandır tek başına hayatta kaldığına inanmanı beklem. Ayrıca bunu bana görünmeden yapmış olmana da şaşırdım. Ben de bu topraklarda olup biten her şeyden haberim olur sanıyordum."

"Kimse her şeyi bilemez. Özellikle de sen. En başından beri derdin buydu, değil mi? Her zaman her şeyi bildiğini sandın."

Eamonn cevap vermemek için direnerek çenesini sıktı. Kim olsa o anda bir şeyler söylemek istediğini anlardı ama bunun tehlikeli olduğunu da biliyordu. O kimseye hesap vermeyen, kana susamış haydutların başıydı. Kendini açıklamaya çalış-

mak bir zaaf olarak algılanabilirdi, şimdi bile adamlar huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladılar. Shealy aralarındaki bakışmaları yakaladı ve o anda, Liam'in öfkeli suçlamasının adamlar arasında bir yaraya parmak bastığını hissetti. Eamonn'un liderlik pozisyonu sandığı kadar güvende değildi.

Eamonn tekrar Shealy'ye baktı.

"Casusluk yapmaya geldiysen boğazını keserim. Beni duyuyor musun?"

Shealy sessizce başını salladı.

Eamonn, Shealy'nin bir şeyler bildiğinden emin şekilde bir süre daha onu inceledi. Shealy ise tepkisizlik maskesini nasıl kullanacağını öğrendiği tüm o yıllar için minnet duydu ve Eamonn'un bakışlarına aynı soğukkanlılıkla karşılık verdi ama içten içe titriyordu. Bu adam kendi kardeşine ihanet etmişti. Bir yabancıya karşı ne kadar acımasız olabileceğini tahmin etmek hiç zor değildi.

"Getirin onları" dedi Eamonn, Shealy'yi tutan adama. "Ve onun çenesini kapat."

Shealy adamın elini cebine soktuğunu görünce ağzına bir şey tıkmayı planladığını anladı. Cebinden bir bez parçası çıkarırken Shealy panikledi. Kazadan sonra çenesi tellerle dikilmiş ve yüzü mumya gibi sarılmıştı. Bunu yaptıkları sırada Shealy komadaydı ama bandajlar içinde uyandığında konuşamamış, hareket edememiş, yardım isteyememişti. Yaşadığı dehşet bir anda kalp atışlarını hızlandırmıştı ve hemşireyi onun yanına getiren de makineden gelen bağırtılar olmuştu. O anda Shealy çoktan histeri krizine girmişti ve tiz bir çığlık atamamak onun dehşetini artırmıştı.

O günden bu yana yüzünün bir şeyle örtülmesine tahammülü yoktu; ne şal ne örtü ne de başka bir şey. Dergide ya-

yınlanan gözü bağlı fotoğrafın onun için bu kadar sembolik olmasının pek çok nedeninden biri de buydu. Shealy için bu gösteri, korkulara meydan okumaydı.

Ağızına bir şey sokulmasına kesinlikle katlanamazdı. Ama niyetleri buysa direnmenin sonuç getirmeyeceğini biliyordu.

Senin için geleceğim...

Tiarnan'ın sözleri zihninde yankıladı ve paniğin ortasında ona sığınacak bir liman sundu. Onun yakınlarda olduğuna, onları aramaya başladığına inanmak zorundaydı. Bu; yardım istemek, onları tehlikeden haberdar etmek için tek şansı olabiliirdi. Ama bu şansı değerlendirirse, çılgık atarsa bir daha yapmaması için her türlü önlemi alacaklardı.

Her zaman çılgıklarının daha çok ıstırap ve hayal kırıklığı getirdiğini öğrenmişti. Hiç kimse porselen yüzün ardındaki mahvolmuş kadını gerçekten tanıniak istemiyordu. Babası dışında hiç kimse kederin kasvetli kuytularına uzanıp ona yardım etmeye çalışmamıştı. Ama şimdi... Shealy biliyordu, çağırdığı takdirde Tiarnan'ın geleceğini *biliyordu*.

Birkaç saniye içinde tüm bunları düşündü ve daha sorgulamasına fırsat kalmadan kararını verdi.

Shealy çılgık attı.

Karanlığın içinde ses tiz ve net bir şekilde yükseldi. Shealy adam elini ağızına götürüp onu sarsana kadar çılgık attı. Ellie de ağlamaya başladı ve kollarını Shealy'nin boynuna daha sıkı sardı. Sıcak gözyaşları dere gibi akıyor, Shealy'nin boğazını yakıyordu. Kardeşini sıkıca tutarak çılgılığının son nefesini de vermiş ve kayalıklı tepelerde yankılanmaya devam eden sesin yeterli olacağını umarak onu susturan ele teslim olmuştu. Tiarnan şu an her neredeyse sesini duyduğunu ve geleceğini umuyordu.

Eamonn öne atıldı ve Shealy'yle burun buruna geldi. Shealy bir şey söylemek, Eamonn'ı bir takım elbise gibi saran öfkeyi savuşturmak istedi ama diğer adamın eli hâlâ ağzındaydı ve yaşadığı panikten arta kalanlar onu şiddetli bir fırtına gibi sardı. Debelenip mücadele etmeye başladı ve Liam'ın, adamlara onu bırakmalarını söyleyen sesini duydu. Ama ses çok uzak bir mesafeden geliyor gibiydi.

Shealy nefes almaya çalışırken Eamonn'ın nefret dolu gözlerine baktı ama yüzündeki el ağzını ve burnunu mühürlemişti ve Shealy nefes alamıyordu. Başını dönüp ağırlaşmaya, gözleri denizden buharlaşan sis bulutları gibi kararmaya başladı.

Shealy'nin gözleri kapanmaya, dizleri titremeye başlayınca, "Bırak da nefes alsın" dedi Eamonn.

Shealy, ağzından elini çekip nefes almasına izin veren adamın isteksizliğini hissetti. Yüklü miktarda oksijeni ciğerlerine doldururken gözünün önünde siyah noktalar belirdi. Uzaklardan geldiğini düşündüğü keskin sesin kendi nefesinden geldiğini anladı.

Eamonn zalim bir süratle Shealy'ye tokat attı. Yanağını yakan acı, hâlâ Shealy'yi kontrol eden o dehşete karıştı ve onu içinde bulunduğu ana ve yaptıklarının dehşet verici neticelerine geri döndürdü.

"Bir daha çığlık atarsan o dilini keserim. Anladın mı?" dedi.

Shealy yavaşça başını sallayıp adamın elindeki beze baktı. "Yapmayın..." Sözcükler ağzından çıkmıyordu. "Onu kullanmayın. Yüzümde bir şey olmasına dayanamam."

Shealy'nin gözlerindeki korku apaçık ortadaydı ve Eamonn dikkatle onu inceledi. Shealy, kendisi için en uygun işkence modelini kendi ağzıyla söylememiş olmayı umuyordu ama artık o sözleri ya da çığlığı geri almak için çok geçti.

Cesur görünmeye çalışarak başını kaldırdı ancak pek beceremediğini biliyordu. Eamonn'ı neyin etkilediğini anlamadı; korkusu mu yoksa ona kendi ağzıyla teslim ettiği bilginin kontrolü mü, bilmiyordu fakat sonuçta nazikçe başını sallayıp Shealy'yi tutan adama işaret etti ve adam pislik içindeki bezi tekrar cebine soktu.

“Beni test etmeye kalkma” dedi yumuşak bir sesle Shealy'ye.

“Kalkmam. Ama bez olmasın. Lütfen!”

Kolunu hızla çekip diğerlerinin peşinden çekiştirmeye başladıklarında az kalsın düşüyordu. Ayağını sıkı basan dağ keçileri gibi kayalık yamaçtan aşağı inerken ona müsamaha göstermediler. Kucığında Ellie'yle bu zorlu patikada dengesini korumaya çalıştı. Kolları onun ağırlığıyla ağrıdı ama Shealy onu sıkıca tutup kardeşinin kaygılarını bir soğukkanlılık gösterisiyle dindirmeye çalıştı.

“Merak etme, Ellie” diye fısıldadı kardeşinin ipeksi saçlarına. “Seni bırakmayacağım. Seni bu korkunç yerde bırakmam.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu bir süre sonra Eamonn'a. Onu kızdırmak istemiyordu ama kendine engel olamadı.

Eamonn ona ters bir bakış attı ve ardından sorusunu yanıtlayarak şaşırttı:

“Cathán'ın topraklarındayız. Yolda adamlarından bazılarıyla karşılaştık. Onları bulursak kanlı olacak.”

Eamonn'ın yüzünde acımasız bir tebessüm belirdi.

“Cathán” diye fısıldadı Shealy. “Onu burada mı gördün?”

“Cathán'la ilgili ne biliyorsun?” diye sordu kuşkulu bir sesle kolunu tutan adam. Shealy şimdi adamın koyu tenli ve koyu renk gözlü olduğunu fark etti. Aksanına bakılırsa Hintli olması mümkündü.

Liam, Shealy'nin yanında yürürken savaşmadan esir alınmanın verdiği öfkeyle Shealy'ye bir uyarı bakışı attı. Shealy ise, illa esir olması gerekecekse, kadiam görmediği için mutlu-
luydu.

"Hiçbir şey" dedi kısık sesle. Adama cebinden bir bayrak gibi sarkan bezi kullanması için fırsat vermek istemiyordu. "Cathán'la ilgili bir şey bilmiyorum."

Ağaçların başladığı sınıra yaklaştıklarında Eamonn adamlarına işaret etti. Hava tamamen kararıştı ve onlar karanlıkta ilerleyen gölgelere dönüşmüşlerdi. Eamonn, Shealy'yi onu tutan adamın elinden alıp ormana doğru götürdü. Shealy bir an rahatladı. Tiarnan'ı en son gördüğü yere yaklaşmışlardı. Her an karanlığın içinden çıkıp onları kurtarabilirdi.

Ama bir tuhafılık vardı. Etraflarını saran haydutlarda bir gerginlik hissetti. Eamonn, bu kez daha kuvvetli, kaşları çatık bir adama işaret etti. Adam itaat etti fakat Shealy bu grubu bir arada tutan dinamiklerde bir dalgalanma hissediyordu.

Eamonn'ın istediklerini yapıyorlardı ama pek de hevesli değillerdi. Shealy bunu nasıl anladığını, hatta doğru algılayıp algılamadığını bilmiyordu fakat içinden bir ses, bu adamların Eamonn'a güvenmediklerini söylüyordu. Gizlice onları izlerken Eamonn'ın verdiği her emrin, adamlar arasında üstü kapalı bir bakışmaya yol açtığını fark etti. Sanki herkesin onayladığından emin olmak istiyorlardı.

Gözünün ucuyla Shealy bu durumu Liam'ın da fark ettiğini gördü. Bu bilgiyi aklının bir köşesine yazdı ama bu adamlar Eamonn'ın verdiği emirlerde bir tutarsızlık gördükleri takdirde ne olacağını merak ediyordu. Karşı mı geleceklerdi?

Bunu sorgulamak için zaman yoktu. Eamonn, Shealy'yi koldan sıkıca tutarak ağaçların arasında ilerledi. Liam'a eşlik

eden, onu sertçe itti ve çocuk sendeledi. Yürürlerken Shealy Tiarnan'a, Jamie'ye, Zac ya da Reyes'a dair bir işaret aradı. Ya sesini duydukları hayvan onlara saldırdıysa, diye düşündü. Ya onları öldürdüysen?

Hayal gücünün kontrolden çıkmasına engel olmaya çalıştı ama korkuyordu ve hava iyice kararmıştı. Ay, aralıklarla dalların arasından görünüyor, gecenin tamamen karanlığa gömülmesini engellemeye çalışıyordu. Gün ışığında bu tehlikeli ormanda ilerlemek zor olmuştu; şimdi neredeyse imkânsızdı. Eamonn ve diğerleri Shealy'yi yakalayıp düşürmeye çalışan sarmaşıklara ve gölgelere kayıtsız görünüyorlardı. Sessizce, emin adımlarla ilerlediler ama Shealy'nin ayağı bir şeye takıldı ve çıkardığı iniltiyle öfkeli bakışları üzerine çekti.

Eamonn dudaklarını Shealy'nin kulağına götürdü ve öfkeyle fısıldadı:

"Sessiz ol, yoksa yapacaklarının yanında o bez sana ödül gibi gelecek."

Shealy hızla başını salladı ve Tiarnan'ı görmek için ağaçları incelemeyi bırakıp bastığı yere odaklandı. Her ne kadar tam olarak nerede olduklarını tahmin etmek güç olsa da ormanda uzun süre ilerlemiş görünüyorlardı ve Shealy onların, Liam'la birlikte Tiarnan'dan ayrılıp beklemek üzere kayalıklara giderken geçtikleri direkt rotayı seçmediklerini düşünüyordu. İlk adam dehşet içinde irkildiğinde Shealy yere bakıyordu ve başını kaldırdığında kan ve cesetlerle dolu korkunç bir çemberin içinde kaldıklarını fark etti.

Kaç kişiydiler, bilmiyordu. Girdikleri küçük açıklığın her yanında parçalar, insanın kanını donduran cesetler vardı. Ay ışığı hiçbir engelle takılmadan yansıyor ve gözlerinin önündeki dehşetin dışında hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Eamonn'ın askerleri yayılıp yüzlerinde şaşkın ifadeler ama temkinli gözlerle cesetlerin arasında dolanmaya başladılar. Bu toplu katliam ve saldırının vahşeti karşısında sessizce ormanı incelediler. Bu tecrübeli savaşçılar bile gördükleri karşısında afallamış görünüyorlardı. Shealy, Eamonn'ın kurdunun kan gölü çemberine girmediğini fark etti. Kenarda oturmuş sızlanıyordu. Shealy hayvanı suçlayamazdı. Havada ağır bir koku vardı.

“Bunu ne yapmış olabilir?” diye sordu Shealy, Ellie'nin görmemesi için yüzünü kapatarak.

Kimse cevap vermedi.

Tiarnan da bu parçalanmış ve katledilmiş cesetlerin arasında mıydı? Bu düşünceyle yüreği havalandı ve tekrar çığlık atmak istedi. Eamonn, Liam'a eşlik eden adama Shealy'ye göz kulak olmasını söyledi ve açıklık alana girip ceset parçalarını Shealy'nin içini ürperten bir kayıtsızlıkla inceledi. Shealy bunu neyin yaptığını bilmiyordu. İnsan da olabilirdi, canavar da. Ama parçalanmış da olsalar hâlâ ceset olmaları, ona bu katliamdan bu sabah kampa saldırı üç kafalı yaratıkların sorumlu olmadığını söylüyordu.

Shealy, kan gölünün kenarında duruyordu. Cesetlerin yaydığı koku karşısında bayılmamak için tüm gücünü harcıyordu. Sonunda Eamonn ve diğerleri Liam ve Shealy'nin adamlarla bekledikleri yere döndüler.

“Ayak izi gördün mü?” diye sordu Hintli adam.

Yüzü taş keşmiş Eamonn başını salladı ama açıklama yapmadı. Shealy ve Liam ormanda yankılanan ve ağaçların tepelerini sallayan sesi düşünerek temkinli gözlerle birbirlerine baktılar. Eamonn hemen o anda gelmişti. O da sesi duymuş muydu? Duymaması imkânsızdı.

“Bunlar bizim izlediğimiz adamlardı” dedi. “Ormanın derinliklerine girmenin bir anlamı yok. Bunu yapan her ne ise onunla karanlıkta karşılaşmamak en iyisi.”

Diğerleri hiç değilse bu kararı sorgulamadılar. Hepsi bir olup başlarını salladı.

Geldiklerinde olduğundan daha büyük hevesle yön değiştirdiler ve ormanın içinden geçip korunaklı bir koruya vardılar.

İki tarafı yükselen kayalıklarla korunan bu açıklık, orman ve bayır arasında köşeye sıkışmıştı. Soğuk bir ateş çukurunun etrafında üç tarafı kapalı, üzeri eğimli bir duvarla örtülü kulübelere vardı. Shealy nöbetçilerin bunları yağmurdan korunmak için kullandıklarını hayal etti. Hem önü açık bir görüş alanı sunuyor hem de bir saldırı olduğu takdirde bir savunma duvarı sağlıyorlardı.

Shealy etrafına bakındı ve buranın doğal bariyerleri ve ıssız konumuyla son derece korunaklı bir yer olduğunu düşündü.

Tiarnan'ın onları burada bulması için şansa ihtiyacı vardı ve Inis Brandubh'da şans, en az onları tutsak eden adamlar kadar düşman görünüyordu.

Bölüm On Altı

Tiarnan öyle güçsüzdü ki zar zor adım atıyordu. Ormanda Shealy'nin sesini takip etmiş, avının kokusunu alan vahşi kurtlardan biri gibi koşmuştu. Arkasında Jamie, Reyes, Zac ve yeni arkadaşları Mahon ona yetişmek için çabalıyordu ama Tiarnan onlar için yavaşlamadı. Sonunda Liam ve Shealy'nin onları bekliyor olmaları gereken kayalıklara vardı. Çılgınca kayahkları, kuytuları ve tünelleri aradı; başka kimlerin onu duyabileceğini umursamadan, bulamayacağını bilmesine rağmen vazgeçmeden isimlerini haykırdı. Kimse yanıt vermedi. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Gitmişlerdi. Bu farkındalık içini yakıp kavurdu. *Gitmişlerdi.*

Liam neden buradan ayrılmıştı? Neden Tiarnan'ın emirlerine karşı gelmiş olabilirdi? Yanıt puslu beyrinde yankılandı, yüzleşmek istemediği bir canavar. Tek bir şey Lian'ı Shealy ve bir çocukla buradan uzaklaşmak zorunda bırakabilirdi: Tehlike.

Kayalarda iz bulmak mümkün değildi. Bir ayak izine yer verecek kum ya da toprak yoktu. Tiarnan onları kendi başla-

rına gönderdiği için vicdan azabı çekerek yavaşça diğerlerinin beklediği yere doğru yürüdü.

“Dağılın” dedi. “İzlerini bulun.”

Karanlığın içinde bir adımdan ötesini görmek zordu ama birkaç dakika sonra Reyes ılık çaldı. Orada, ormanın hemen kenarında izler tespit etmişti.

Dört adam o taraftaki izleri incelemeye başladılar. Mahon bir kenarda durmuş, Tiarnan’ın bir adamda ender rastladığı bir dinginlikle onları izliyordu. Mahon. Ona Fennore Kitabı’nın hikâyesini anlatan üç adamı düşündüren bir diğer isim. Mahon’un burada olması tesadüf olamazdı. Ama Cathán’ın adamlarının onun peşinde olmaları da tesadüf değildi. “Dokuz... hayır, on bir tane var” dedi Jamie izleri işaret edip. “Ve kurt. Size yanlarında kurt olduğunu söylemiştim.”

“Yani senin gördüklerin bunlar mı?” diye sordu Zac. Tiarnan da aynı şeyi düşünüyordu. “Açıklıktakiler değil miydi? T’nin öldürdükleri yani?”

Jamie, Tiarnan’a anlamını çözmekte zorlandığı o karmaşık bakışlarından birini atıp başını iki yana salladı. Tiarnan’ın beyni kafatasının içinde ilkel bir yaratık gibi öfkeyle kükrüyor, tek bir şey arıyordu... *Shealy*.

“Bu benim tahminim” dedi Jamie. “Şuraya bakın.” Bir grup küçük izi işaret etti. “Bu Shealy. Adım gibi eminim.”

Tiarnan’ın duymak istediği buydu. Jamie’nin bekle emrine kulak asmadan ormanda koşmaya başladı. Titreyen bacaklarını koşmaya zorlarken ardında Jamie’nin küfürlerini duydu.

Liam mecbur kalmasa kayalıklardan ayrılmazdı ve dağınık ayak izlerine bakılırsa o ve Shealy buradan zorla götürülmüşlerdi. İstemedi. Tutsak olarak.

Göğsünde kabaran öfke alevler saçtı.

Jamie ona yetiştii ve Tiarnan'ı yavaşlatmaya, onunla konuşmaya çalıştı ama sonunda pes etti. Tiarnan derin bir oh çekti. Jamie'nin ağzından çıkan sözler onu sarsıcı bir belirsizliğe sürüklüyordu. Neler dediğini anlayamıyordu ve kafasındaki bu anlam karmaşası, dönüp öfkeyle haykırmak istemesine neden oluyordu. Bir adım daha atamayacağını hissetmesine rağmen kendini daha çok zorladı. Diğerlerini geride bırakıp dalların ve çalılarının arasında koştu, kütüklerin üzerinden atladı ve bu hain Fennore ormanında hızla ilerledi. Takip ettiğı izler iyice belirginleşmişti. Adamlar bu izleri saklamak için uğraşmamışlardı ve Tiarnan'ın görüşü; her kırık dalı, her koparılmış yaprağı tespit edecek kadar keskinleşti. Tiarnan'ın onları fareler gibi takip edebileceğini düşünmemişlerdi. *Aptallar*.

İzler onu başladığı noktaya, parçalanmış cesetlerin etrafına saçıldığı yere götürdüğünde Tiarnan temkinli bir şekilde yavaşladı. Yere çömelip dalların arasından baktığında tüm vücudu zangır zangır titredi ve bacaklarının pes edip onu yüzüstü bırakmalarından korktu.

Kan gölüne dönmüş alana ve cesetlere bakarken zihninde burada olanlara dair bazı görüntüler canlandı ama hiçbir mantıklı değildi. Bu adamların Shealy ve Liam'ı tehdit ettiklerini fark ettiğinde yaşadığı öfkeyi, gazabı hatırladı. Her zaman kardeşini korurdu fakat içinde biriken o hiddet... Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. O hiddet kontrolü ele alıp Tiarnan'a emirler yağdırdığında, onu güç ve kudretle doldurduğunda kendi de korkmuştu. Hepsini öldürmüştü. Jamie ve diğerlerinin yamna gelmesine bile fırsat kalmadan yirmi adamı yere sermişti. Ama yalnızca ikisini hatırlıyordu. Biri, silahını çekip Tiarnan'ın gözlerinde onu bekleyen vahşete dair hiçbir fikri olmadan ilerleyen ilk adamdı. Diğerisi ise Paidric'ti, ona ihanet eden adam. Ondan sonrası... sadece gazaptı.

İzleri takip edip hız kazanırken yine o vahşi öfkeyi hissetmek istedi ve ileride dalların kıpırdadığını gördü. Durdu. Sesler geliyordu. Kamp kuruyorlardı.

Biraz daha yaklaşp ağaçların arasından baktığında aradığını buldu. Oradaydılar; Shealy, Ellie ve Liam. Hepsi hayattaydı.

Tek gördüğü buydu. *Tek* görebildiği.

Tiarnan'ın hemen arkasında Jamie ve diğerleri sessizce çömeldiler.

"Plan ne, T?" diye fısıldadı Jamie.

Tiarnan çoktan yanıtın ötesine geçmişti. Yerinden fırlayıp sessiz bir panter gibi ilerlemeye başladı. Uzunları her an pes edecekmiş gibi titrese de o hızlı ve atik davrandı. Jamie ve Reyes onu tutmaya çalıştıkları anda ellerinden kurtulmayı başardı. İki elinde de birer silahla, hemen Shealy'nin kolunu tutan adamın arkasına geldi ve durdu. Kimse onun yaklaştığını bile görmemişti. Kurt, Tiarnan'a bakakaldı ve geri çekildi. Kuyruğu bacaklarının arasında, kulakları dümdüzdü.

"Ne oluyo..." Önünde duran adam mırıldandı ve Tiarnan zihninin bir köşesinde tanıdık bir şeyler hissetti ama o anda yalnızca Shealy'yi ve kardeşini önemsiyordu.

Geri kalanı da ona ait olana el uzattıkları için diğerleri gibi kolayca öleceklerdi. Bu adamın ölümü, vahşi bir savaşçının elinden olacaktı ve sonunun geldiğine dair ilk ipucu, Tiarnan'ın boynuna dayadığı bıçağıydı.

"Kıpırdarsan kafanı keserim" dedi Tiarnan adamın kulağına. Sesi sert ve acımasız, kendi kulaklarına bile vahşi gelmişti. Kurt itaatkâr bir biçimde yere yattı.

Yakalanan adam ellerini kaldırıp askerleri silahlarını çektiklerinde "*Hayır*" diye bağırırken Shealy'nin dudaklarında kendi ismini duydu. "*Tiarnan.*"

Liam tereddüt etmedi. Önce boğazına, ardından midesine indirdiği hızlı darbelerle onu tutan ikinci adamı yere serdi. Adam Liam'ın iki katı büyüklüğündeydi ama daha ona neyin çarptığını anlayamadan göğsüne doğrultulmuş bir kılıçla kendini yerde buldu. Tiarnan'ın göğsü gururla kabardı.

“Arkama geç, Shealy” dedi Tiarnan. Sesindeki vahşeti hafifletmeye çalıştı. Shealy hemen Tiarnan'ın söylediğini yaptı ve içinde yaşayan o zalim canavar, şiddetli bir tatmin duygusuyla kükredi.

“Hepiniz açıklıkta o adamları neyin öldürdüğünü merak ediyorsunuz” dedi Tiarnan. Şimdi herkesin onu gördüğünden, onu duyduğundan, bilenmiş sesindeki vahşeti hissettiklerinden emindi. Saçlarından botlarına kadar kana bulanmış olduğunun farkındaydı. Gülümsedi. “Şimdi ona bakıyorsunuz.”

Hepsinin yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Tiarnan şimdi onlara nasıl bir canavar gibi görüldüğünü yalnızca hayal edebilirdi. Buna seviniyordu.

Konuşmaya devam ederken yüzündeki tebessüm iyice yayıldı.

“Cathán için savaşmıyorsanız benim sizinle bir derdim yok. İster yolunuza gidersiniz, ister burada ölürsünüz. Benim için fark etmez. Karar sizin.”

Ve bu kararı çabuk vermelerini umuyordu çünkü şimdi gözleri zar zor odaklanıyor, karanlık bilincini ele geçirip kontrolü ele almaya çalışırken sallandığını hissediyordu.

O anda Cathán'ın adamlarıyla mücadele ederken yaralanmış olabileceğini düşündü. Belki de bu kanın tamamı ona aitti. Bu kurtarıcı operasyonu, operasyon başarıya ulaşmadan kendi ölümüyle son bulabilirdi. Kendini toparladı ve onu içine çekmeye çalışan karanlığa direndi. Shealy'yi ve kardeşini hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Son nefesini verecek bile olsa önce yapması gereken işi bitirecekti.

“Peki, ya biz seninle savaşmak istersek, Ayrıcalıklı Toprakların Tiarnan’ı?” diye sordu Tiarnan’ın boğazına bıçağını dayadığı adam.

Her zaman olduğu gibi bu eski unvan onu hazırlıksız yakaladı ama şimdi bu tanıdık ses Tiarnan’a korkunç bir ıstırap ve sancı veren bir ağırlık kazandırmıştı. O sesi tamıyordu ve o anda kimin hayatının kılıcının ucunda olduğunu anladı. Bacakları titreyerek kenara çekildi. Sanki iç organlarını parçalayan dev bir taşın altında kalmıştı.

“Bana kim böyle hitap ediyor?” diye sordu. Ya da sormaya çalıştı ama sesi çatladı ve sözcükleri boğuk bir gürültüye dönüştü. Yanıtı duymak istemiyordu. Yanıtı zaten biliyordu.

Bir an kimse konuşmadı; ardından Liam, Kurt Nehri’nin buzlu suları kadar soğuk bir sesle yanıtladı:

“Eamonn. Hain.”

Aklından geçeni duymak, onaylandığını görmek Tiarnan’ın içinde bir şeylerin parçalanmasına neden oldu. Kontrolünü kaybetmesinin ardından gelen şok beyninde yankılanırken inkâr gerçeğe mücadele ediyordu. *Eamonn*. Kardeşi. Düşmanı. Adamı saçlarından yakaladı, onu bıçağının ucuna doğru döndürdü. Bıçağı öyle hızlı bastırıyordu ki öldüreceği kesindi.

Kardeşinin yüzüne baktığında Tiarnan’ı içine çekmekle tehdit eden karanlık, ateş kırmızısına dönüştü ve gazabı, içinde gücünden geriye kalan her şeyi tüketen bir yangını tetikledi. Dizlerinin pes ettiğini, düşeceğini hissetti ve yere devrildi. Ona, uzun sürmüş gibi gelen bu düşüşle sert toprak havalandı. Shealy adını haykırdı ve Tiarnan yere kapaklanırken Shealy’nin korkusunu duydu. Sonra geriye bir tek karanlıkta onu kovalayan ihanet ateşi kaldı.

Bölüm On Yedi

*T*iarnan gözlerini yağmurun sesine açtığında gece zifri karanlığa dönmüştü.

Deri parçalarıyla köşelerden tutturulmuş, bir diğer deri parçasının ise onu nemli topraktan ayırması için altına serilmiş kürklere bağlandığı derme çatma bir çadırın içinde sırtüstü yatıyordu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Kaşlarını çatıp başını çevirirken bu ufak hareketin vücuduna verdiği ısırapla irkildi. Sanki bütün eklemleri birbirlerinden ayrılmış, sonra da uygunşuz yerlerden tekrar birleştirilmiş gibi bir acı hissediyordu. Nefes almak zulümdü. Sadece düşünmek bile kendine özgü bir işkenceydi. Ona ne olmuştu? Neden herhangi bir yaşam belirtisi gösterdiği takdirde üzerine atlamaya hazır bir vahşetin yakınlarında olduğunu hissediyordu?

Gözleri Shealy'ye odaklandı ve kalbindeki rahatlamamanın yanında diğer her yeri kasıldı. Güvendeydi. Shealy güvendeydi.

Yüzünü Tiarnan'ın koluna yaslamış, hemen yanında yatıyordu. Kirpikleri yanaklarına gölgeler düşürmüş; altın sarısı

uçları, gözleri göz kapaklarının arkasında hareket ederken titriyordu. Rüyasında ne gördüğünü merak etti ve o anda, ani ve güçlü bir arzuyla onu görüyor olmasını diledi. Shealy'ye dokunmak istedi ve uzanıp parmak uçlarını yüzünün ipeksi teninde gezdirdi. Bu kadın hakkında çok az şey biliyordu ama o anda bilmesi gereken her şeyi bildiğini hissetti.

Gözlerini Shealy'nin üzerinden ayırıp onun yumuşak bedeninin ötesine, etraflarındaki gölgelere baktı.

Yalnızlardı.

Dönüp Liam'a baktı ama kardeşi görünürlerde yoktu. Neredeydi? Ve Shealy'nin kardeşi, Ellie neredeydi?

Temkinli bir şekilde doğrulup oturdu ve vücudunu saran acıyla kaşlarını çattı. Kendine ne yapmıştı? Yaralı mıydı? Ellerini vücudunda dolaştırırken gözlerinin önüne kanlı bir görüntü geldi. Rüya mıydı yoksa bir şeylerini hatırlıyordu?

Yakanmış olmalıydı çünkü üstü başı temizdi ve sabun gibi kokuyordu ama yıkandığını hatırlayamadı. Onu sıcacık saran kürklerin altında çıplak olduğunu fark etti. Giysileri neredeydi? Kılıcı? Baltası?

Belki de silahlarını Liam almıştı. Büyük olasılıkla kardeşi tentenin dışında oturmuş, Jamie ve diğerleriyle birlikte nöbet tutuyordu. Ellie de onun yanında uyukluyor olmalıydı. Küçük kız Liam'ı çok severdi.

Bir ses dikkatini çekti ve dönüp baktığında Shealy'nin gözlerini açmış onu izlediğini fark etti. Gözlerindeki tuhaf, gümüş rengi ışık karanlıkta parlıyor, onları birbirlerine çekiyordu. Tiranı tekrar Shealy'nin yanına uzanıp yüzünü ona döndü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Shealy.

"Bir katır sürüsünün altında kalmışım gibi. Liam nerede?"

“Gitti.”

Bu söz karşısında Tiarnan dondu.

“Gitti mi... Nereye?” Sesini kontrol etmeye çalıştı. Tiarnan zavallı bir bebek gibi uyurken kardeşi yine ölünle mi buluşmuştu?

“Jamie ve diğerlerini bulmaya. Yağmur başladığında çıktı. Kardeşimi de yanına aldı.”

Shealy bunu sakın bir şekilde söylemişti ama Tiarnan onun gözlerinde kardeşi için duyduğu endişeyi görebiliyordu.

“Neden?”

“Onu bu kamptan götürmesinin daha iyi olacağını düşündük...” Shealy omuz silkti. “Sen bizi bulduktan sonra bayıldın. Jamie’yi görmedik ama yakınlarda olduğumı düşündük. Liam onu bulmaya gitti.”

Tiarnan bu bilgileri sindirmeye, oturtmaya çalışırken beyinin köpürdüğünü hissetti.

“Neredeyiz?”

“Eamonn’ın yanında. Hatırlamıyor musun?”

Ve bir anda tüm olup bitenler vücudunu dalga dalga kapladı. Gözlerinin tuzlu suyla yandığını, derisinin vahşet kumlarıyla yıkandığını hissetti.

“Liam’ın gitmesine engel olmalıydın.”

“Gerçekten mi? Liam’a engel olmak mı?” Shealy gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. “Üzgünüm ama sen kardeşinle tanıştın mı? Yağmura engel olmaya kalksam daha başarılı olurum.”

İçinden uyanık olup Liam’ın kendi başına çıkmasına engel olmadığı için kendine lanetler yağdırsa da bir yandan Liam’ın kararlılığı karşısında gururlandığını hissetti. Hayır, Liam gitmeyi aklına koymuşsa Shealy’nin onu durdurması mümkün

olamazdı. Ama neden gitmek istemişti? Tiarnan'ın bundan hoşlanmayacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Shealy uzandı ve yumuşak elini Tiarnan'ın göğsüne koyup düşüncelerini sessizleştirdi. Tiarnan bu temas karşısında göğsünün yerinden fırlayacakmış gibi olduğunu, ardından da hızla çarpmaya başladığını fark etti.

“Tiarnan, sana ne oldu? Eamonn'a bütün o adamları senin öldürdüğünü söyledin. Sen... farklı görünüyordun. Daha büyük, daha vahşi. Yani açıklayamıyorum. Gerçekten yaptın mı? Öldürdün mü onları?”

Evet. Tiarnan şimdi her şeyi hatırlıyordu. Zihnine, birbiri ardına görüntüler yağmaya başladı. Hayatında daha önce hayal bile etmediği kadar kanlı bir intikam sahnesini oluşturan dehşet verici, tatmin edici, korkunç resimler.

“Seni temizledim” dedi Shealy ve Tiarnan görmese bile Shealy'nin kızardığını hissedebiliyordu. “Yaralı olduğunu düşündüm, üzerinde çok kan vardı. Ama seni yıkadıktan sonra... Hiçbir şey yoktu. Birkaç çizik, hepsi bu.”

Shealy hâlâ ona dokunuyor, göğsündeki sıcak avucuyla sözcükleri karanlıkta tüy gibi hafif kalıyordu. Fısıltıları onları üzerlerindeki çadır gibi çevreleyen bir koza oluşturdu. Çadırın deri tavanında yağmurun yumuşak patırtıları duyuluyordu. Yattıkları yer sıcak ve kuru, etrafı cibinlikle örtülmüş bir yatak kadar korunaklıydı.

“O adamları gördüğümde” diye başladı Tiarnan. Sesi, sanki kısılanâ kadar haykırmış gibi boğuk ve derindi. “O pis ellerini *üzerinde* gördüğümde...”

Tiarnan, Shealy'nin gözlerine baktı. Hislerini sözcüklere dökmekte zorlanıyordu. Ama görünüşe göre Shealy'nin açıklamaya ihtiyacı yoktu. Göğsünde duran eli boynuna kadar

yükseldi. Orada oluşan nabzın üzerindeki dokunuşu bafif ve temkinliydi. Sanki Tiarnan'ı hayatta tutan her şeyi, her sebebi, her kederi, her umudu avucunun içinde tutuyordu.

Yumuşak bir iniltiyle Tiarnan kollarını Shealy'nin vücuduna sardı ve yumuşak vücudunu kendine doğru çekti. Ne kadar yakınlaşsa da yeterince yakın olamayacakmış gibi hissediyordu. Shealy, üzerine giydiği ağır tuniğin altında yumuşak ve uysaldı ama tunik aralarında Tiarnan'ın katlanamadığı bir engel oluşturuyordu. İlk kez birlikte olduklarında sanki çaresizlik ve inkârdan kaynaklanan bir arzu vardı. Ondan önce Tiarnan bir kadına dokunmayalı uzun yıllar olmuştu. Kendini bir kadının büyüleyici aromasında ve kokusunda kaybetmeyeli bir ömür geçmişti. Ama şimdi Shealy'yi arzuluyordu.

Shealy'ye birkaç beden büyük gelen tuniğin eteğini kavradı ve bir hamlede yukarı çekip başının üzerinden çıkararak kendisi gibi onu da çıplak bıraktı. Kasları hâlâ ağrıyor, eklemeleri vanıyordu ama hiçbir şey, o anda büyüyen ve Tiarnan'ı yiyip bitiren o ihtiyaç arzusuyla karşılaştırılamazdı. Bu kadını korumak için savaşmıştı ve şimdi Shealy kollarında her ıstırabı, katlanmaya değer kılıyordu. Düşmanı alt etmemişti belki ama Shealy'yi hayal kırıklığına da uğratmamıştı ve bunun için sözcüklerle ifade edemeyeceği kadar minnettardı.

Sırtını okşayan künkün yumuşaklığı, Shealy'nin kendi göğsüne değen sıcaklığıyla tezat oluşturdu ve bu benzersiz duygular, Tiarnan'ı tahrir edip onu uyaran boğucu bir mutluluğa dönüştü.

Daha dün gece miydi ateşli ve tutkulu bir coşkunluk içindeki buluşmaları? Sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu. O zaman yalnızca *hissetmek*; Shealy'nin teninin yumuşaklığını, kokusunun tatlı aromasını, vücudunda dolaşan parmaklarının baştan çıkarıcı dokunuşlarını yaşamak için kendini yeterince

yavaşlatamamıştı. Duyduğu ihtiyaç onu ele geçirmiş, kendi duyularının isteklerine teslim olmasına neden olmuştu ama şimdi Shealy'nin her bir noktasını okşamak istiyordu. Shealy'nin elleri Tiarnan'ın saçlarına uzandı ve Tiarnan da onun saçlarına dokunup sert, nasırlı parmaklarında her bir tutamın ipeksi yumuşaklığını hissetti. Shealy'nin başını tuttu ve kollarının üzerinde doğrulup Shealy'nin yüzüne baktığında duyduğu hazza karışan ıstırap; kanının daha hızlı, daha sıcak, daha şiddetli akmasına neden oldu.

Bu tuhaf ve güçlü kadının gerçekten kim olduğunu bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı. Bu kadının ona ait olmasını istiyordu ve ona sahip olmak için ne gerekirse yapacaktı. Onu canıyla koruyacak, onun acısına son verecekse kendi kanını akıtacaktı.

Bu düşünceler, Fennore'un karanlık ormanları kadar azgın, vahşi yırtıcıları kadar kararlı bir şekilde tüm benliğini sardı.

Shealy'nin ona ait olmasını istiyordu. Dokunmak için. Sevmek için. Korumak için onun olmasını.

Shealy, boğazının derinliklerinde hapsolmuş bir iniltiyi serbest bırakarak gerindi ve vücudunu Tiarnan'a yaslayarak adını fısıldadı. Teni karanlıkta ay ışığı altındaki bir havuz gibi parlıyordu. Tiarnan'ın parlak teni karşısında Shealy, dokunulmamacak kadar narin ve kırılgan görünüyordu ama öyle baştan çıkarıcıydı ki Tiarnan geri çekilemeyeceğini biliyordu. Dikkatli bir şekilde vücut ağırlığını kaydırды ve bir elini kurtarıp parmaklarıyla Shealy'nin deforme olmuş kulağına dokundu. Kusurlarına bile hayran oluyor, narin dokunuşlarıyla Shealy'nin ürperdiğini hissedip tahrik oluyordu.

Bu küçük lekelerin Shealy'yi ne kadar çaresiz hissettirdiğini, Shealy'nin kendisini ona, daha önce hiç almadığı bir armağan gibi sunduğunu biliyordu.

Shealy yutkunduğunda Tiarnan boynundaki kasların esmediğini hissetti ve sonra boynundaki o acımasız, Shealy'nin canını almakla tehdit etmiş yaranın yumuşaklığına dokundu. Onu kurtaran kadere minnettar bir hâlde dudaklarını eski yaranın üzerinde, boynunun çukurluğunda, narin kemiklerinde, yuvarlak omuzlarında gezdirdi. Shealy'nin vücudundaki her kıvrım ve çukur, Tiarnan'ın kendini geri çekmesini engelleyen bir büyüye dönüşüyordu.

Sonra eliyle göğsünün ipeksi ağırlığını kavrayarak aşağı doğru kaymaya başladı. Tiarnan'ın parmağının temasıyla göğüs ucu sertleşti, o anda Tiarnan öleceğini bilse dudaklarını bu baştan çıkarıcı davetten uzak tutamayacağını anladı.

Shealy genzinden gelen hafif, tiz bir sesle inledi. Öyle büyüleyici, öyle kadınsıydı ki Tiarnan vücudundaki tüm kasların sertleştiğini, derisinin vücuduna dar gelmeye başladığını hissetti. Dilinin altındaki tenin yarattığı sürtünme, Shealy'nin ciğerlerini genişleten soluğunun kesik sesleri, Tiarnan'ın içini dolduran o koku... hepsi Tiarnan'ı, kuru çalıları kavuran, her şeyi bir ateş topuyla saran bir aleve dönüştürmekle tehdit ediyordu. Kendini daha önce hiç bu kadar egemen ve aynı zamanda çaresizce buyruk altında hissetmemişti. Bir yandan meydan okurken diğer yandan duygularıyla teslim oldu.

Shealy, Tiarnan'ı tatlı işkencesinden çekip uzaklaştırdı ve dudaklarıyla Tiarnan'ın dudaklarını hapsetti. Dilinin küçük hareketleriyle dudaklarını yaladı, ardından onu kendinden geçiren ipeksi bir dansa sürükledi. Bu öpücükler tutkudan, zevkten, hazdan da öteydi. Tiarnan'dan kişisel bir talebi var gibiydi ve derinlerdeki bir saklanma hissi onu uzaklaştırmaya çalışsa da Tiarnan teslim oldu ve bu küçük darbelerin, dünyasını altüst etmesine izin verdi.

Shealy, Tiarnan'm nefesini içine çekip ismini fısıldayarak ona iade etti. Bu jest, Tiarnan'ı uzun zamandır hissetmediği ve nasıl bir his olduğunu bile zar zor hatırladığı yoğun bir güçle doldurdu. Shealy'nin kollarında güçlü ve *yeterliydi*. Belki de bunun bu kadar önemli olmaması gerekiyordu ama öyleydi. Gerçekten öyleydi.

Tiarnan, bu yanının ölmüş olduğunu düşünmüştü. Uzun zaman sürekli tökezlemiş, hatalar yapmış, hep yanlış yolları seçmiş, yanlış kararlar vermişti. Ama kollarındaki bu kadınla hata yapması söz konusu olamazdı. Ellerin her dokunuşu, dilinin her okşayışı Tiarnan'a bunu söylüyordu.

Shealy'ye verdiği karşılık ve tepkiler başını döndürdü, bir an Shealy'nin sabah ışıklarında bir hayal gibi gözden kaybolmasından korkarak duraksadı. Ama Shealy onun düşüncelerini okuyor gibiydi ve kontrolü ele almadan, gücünü Tiarnan'a bırakıp zaaflarını yok ederek harekete geçti. Sirtını geriye atıp vücudunu Tiarnan'a yaslariken ipeksi, ince bir bacak Tiarnan'ın kalçalarının arasına kayd, belinin yumuşak çukurunu Tiarnan'ın sertliğiyle ortaladı ve tüm vücudunu kullanarak onu okşamaya başladı. Tiarnan, Shealy'nin kendinden geçerek yaydığı o yumuşak kokuyu duyduğunda, bu dansın hiçbir noktasında yalnız olmadığını fark etti.

Parmaklarını Shealy'nin göğüslerinin arasından kaburgalarının altındaki o savunmasız oyukta, kalçalarının yumuşaklığında gezdirdi ve sonra bacaklarının arasındaki derinliklere daldı. O anda Shealy vücudunu Tiarnan'a doğru bastırdı ve rutkuyla dolu çığlığını bastırıp Tiarnan'ı o baş döndürücü güç hissine boğarak dışlerini usulca omzuna bastırdı.

Sessiz olma ve dışarıdaki herhangi birini harekete geçirmeme mecburiyeti; Tiarnan'ın beynini macuna dönüştürdü, erotik bir

aromayla tutkularını ateşledi ve vücutlarının arasında hapsolan ağırlığı ıstıraplı bir tutsaklığa dönüştürdü. Tiarnan parmaklarını usulca Shealy'nin ıslaklığında gezdirdi ve onu kendinden geçirmek için parmağını kullanırken Shealy'nin vücudunun kasılıp gerildiğini hissetti. Nefesini kulağında duyuyor, parmaklarını sırtında hissediyordu. O anda kendini yenilmez hissetti ve Shealy yumuşak bir inilti çıkarıp Tiarnan'm parmaklarının etrafında daraldığında Tiarnan zafer çığlıkları atmak, Shealy'yi saran bu kasılmaları fethetmek istedi. Ama çok daha fazlasını istiyordu ve Shealy bacaklarını Tiarnan'a dolayıp onu aşağı çekerken Tiarnan bacaklarının arasından içeri sızdı.

Shealy'nin içine girdiği an, sonsuzluğa uzandı. Shealy öyle sıcaktı ki Tiarnan'ı kasıp kavurdu ama diğer her şey gibi, bu ıstırap da Tiarnan'ın yaşayacağını hiç düşünmediği bir mutluluktu. Benliğini yitirip mantık ve kontrol hissinden özgürce feragat ederek kendini Shealy'nin derinliklerine gömdü. Farkındalığı, Shealy'nin onun vücudundaki kaygan ama sıkı kavrayışından öte değildi. Cathán bir anda çadırın içine girebilir ve Tiarnan'ı öldürebilirdi fakat o zaman Tiarnan mutlu bir adam olarak ölecekti.

Ama hayır, bu doğru değildi çünkü şimdi Tiarnan bu inanılmaz bütünlüğü hissetmişti bir kere ve asla onsuz kalmak istemiyordu. Shealy O'Leary'yi korumak için canını verirdi fakat ondan vazgeçebilmesi mümkün değildi.

"Tiarnan" diye fısıldadı Shealy kulağına. "Düşüncelerinden uzaklaş. Beni hisset."

Ve Tiarnan hissediyordu. O anda tek hissettiği Shealy'ydi. Shealy'ye zar zor nefes aldırان; genç kadını, Tiarnan'ın sırtını kavrayıp kalçalarını onunla buluşturmak için kaldıran bir ritimle hareket etmeye başladı. Kendi nefesinin hırıltısını duydu,

Shealy'yi kendinden geçirirken kaslarının titrediğini hissetti, ardından kendini de o noktaya taşıdı. Shealy onun dudaklarını yakalayıp adını sayıklarken Tiarnan'ın etrafında dalgalanan ıslaklık, bir sıcaklık dalgasıyla geldi ve Tiarnan yoğunluğuyla geride hiçbir şey bırakmayan bir zevkin içine düştü. Gözleri kör, kulakları sağır oldu. Kalbi kulaklarında çınladı; kanı derisini yakmaya, kasları sertleşmeye başladı; ardından farkındalığı, yaşıya yeni doğan bir güneş gibi geri geldi.

Shealy'yi eziyor olabileceğini fark edip geri çekilmeye çalıştı ama Shealy bacaklarını ona daha sıkı doladı ve olduğu yerde, olmak istediği yerde, kalbinin yakınında kalmasını sağladı. Sonunda Tiarnan başını Shealy'nin omzuna gömdüğü yerden kaldırdı ve onun gözlerine baktı. Shealy'nin gözleri tatmin duygusuyla parlıyordu ve Tiarnan bir kez daha baştan aşağı sertleştiğini hissetti.

"Vay canına!" diye fısıldadı Shealy. "Bunu kesinlikle daha sık yapmamız gerekecek."

Tiarnan gülümsediğini fark etti. *Gülümsüyordu*. Shealy'nin yüzüne bakarken içini saran o mutluluğu bir daha tadacağını hiç düşünmemişti. Burada, hain kardeşinin kampında Liam'dan, sorunluluklarından, adamlarından uzakta, düşmanın en önemli silahı olabilecek bir kadının kollarındaydı.

Ve gülümsüyordu.

Bölüm On Sekiz

*D*ruid Brandubh parmaklıkların arkasında durup hatırlamaya çalıştı. Buraya nasıl geldiğinden emin değildi... gözlerini açalı daha birkaç dakika olmuştu ve o kendini karanlık, rutubetli bir zindanda çıplak bir hâlde titrerken buldu. Belli ki soğuktan buz kesecek kadar uzun zaman olmuştu. Binlerce yıldır hissetmediği bir şeyi hissedecek kadar uzun.

Korku.

Gözlerini köşedeki ölü adamın üzerinden ayırmadan hücrenin içinde volta attı. Belki de taş duvarlara nüfuz eden ve demir parmaklıklı pencerelerden içeri sızan soğuk yüzünden ceset henüz çürümemişti. Ama bu adam, bu küçük alanı onunla paylaşan ve ona bin yıldır hiç düşünmediği ölümlülüğü nahoş bir şekilde hatırlatan bu ceset onu rahatsız etmişti. Brandubh rüzgârın her hareketine maruz kalan çıplaklığıyla ürperdi.

Etten ve kemikten bir adamdı, yüzyıllardır hiç olmadığı gibi. Kollarını ovuşturarak cesedin yanına yürüdü. Adam, bacaklarının arasını saran ve kasıklarının üzerinde sert, gümüş

halkalarla birleştirilmiş açık mavi bir kumaşa sarınmıştı. Brandubh hayatında böyle giysiler görmemişti. Adamın ayaklarında, yanlarında tuhaf, renkli semboller ve üzerinde bağcıklar olan parlak beyaz ayakkabılar vardı. Brandubh ayakkabıları ve altındaki kısa beyaz çorapları çıkardı. Ölü adamın kalçalarındaki gümüş tokaları çözdü ve sonunda onu, o dar pantolondan kurtarmayı başardı. Pantolonun altında dar, beyaz, lastikli bir bez parçası vardı ama Brandubh ona dokunmadı.

Yumuşak ve esnek pantolon Brandubh'ın her yerini sardı. Çoraplar sıcaktı ama ayakkabılar küçük gelmişti. Dar tuniği omuzlarından geçiremedi. Hâlâ üşüyordu ama şimdi en azından çıplaklığını örten bazı kumaşlarla hissettiği savunmasızlık azalmıştı. Ayakkabılardan birinin bağcıklarını çıkardı ve saçlarını bağladı. Ardından buraya nasıl geldiğini hatırlamaya ve parçaları birleştirmeye çalışarak tekrar volta atmaya başladı.

Karanlık koridordan gelen sesler basamaklara ve ardından zindanın kapısına ulaştı. Kısa süre sonra ağır kapı hızla açıldı ve bir kadının sesi duyuldu.

“Lanet olası ellerini çek üzerimden, seni pislik.”

Bir gürültü koptu ve bir adamın homurtusunun ardından elinin çarparak çıkardığı ses ve bir kadının tiz çığlığı duyuldu.

“Cathán onu öldürmememizi söyledi, değil mi?” diye bağırdı adam. “Ama canını yakmayın demedi. Kızın çenesini kapatmayın demedi, değil mi?”

“Hayır, öyle bir şey demedi” dedi başka bir erkek sesi.

Cathán. Brandubh içinde biriken öfkeyi hissetti. Elbette Cathán'dı.

Ayak sesleri yaklaştı ve Brandubh önce ayakları, ardından bacakları gördü. Ceylan derisine sarınmış iki adam, neredeyse Brandubh'ın cesedin üzerinden çıkardıklarına benzer kıyafetler

giymiş bir kadını sürüklüyorlardı. Ayakkabılar da benziyordu, bir tek yanlarındaki semboller farklıydı. Kadının üzerindeki küçük, kısa tunik, ölü adamdan aldığı tunik kadar yumuşak ve esnek görünüyordu ama yine önündeki resim farklıydı ve kadının üzerindeki daha kadınsı kıvrımlarla şekillenmişti. İki adam onu Brandubh'ın bulunduğu hücreye doğru sürükleyip kapıyı açtılar.

Kapı açılır açılmaz Brandubh öne doğru atlayıp tüm ağırlığını demir parmaklıklara verdi. Amacı açıkta duran adamı yakalamak, diğer adamı kendi kılıcıyla öldürmekti. Hücre kapısı küçük adamın ellerinden fırladı ama Brandubh'ın niyetlendiği kuvvette değil. Kapıyı hafifçe sarımsı sadece ve ikinci adama silahını elinden kapacak kadar ulaşamadı.

“Neden yaptın bunu?” diye sordu küçük adam yanındaki iri olana.

“Ben hiçbir şey yapmadım, ne yaptım ki?” dedi adam.

İki adam umursamaz bir şekilde kadın hücreye doğru itti ve öfkesi iyice artan Brandubh bir kez daha denedi. Kadını tutan iki adamdan iri olanını yakalamak isteyerek onlara doğru koşarken kadın çığlık attı. Brandubh iri adama öyle hızlı çarptı ki nefesi kesildi ama adam sadece homurdandı ve diğer adam hayrete düşüp suçlayıcı gözlerle kadına baktı.

“Ne bağınyorsun?” diye sordu ve onu hücrenin içine itti. Kadın dehşet içinde Brandubh'a bakıyordu. Ama diğer iki adam onu görmemiş gibiydi. Öfkeyle bir kez daha üstlerine atladı. Yine, henüz gücü yerindeyken, büyük olanı yere indirmenin daha akıllıca olacağını düşünüp onu hedef aldı. Adamı yere indirip daha ona neyin çarptığını anlamadan onu etkisiz hâle getirme umuduyla arkadan hızla çarptı ama diğer adam bir anda döndü, önündeki kadını çekti ve kılıcını kadının yu-

muşak çenesinin altına dayadı. Brandubh bir anda durdu. Kadının umurunda değildi ama bir kılıç darbesiyle ikiye ayrılmak da istemiyordu.

Kadın ağzı açık, gözleri dehşet içinde hâlâ Brandubh'a bakıyordu. Ama adam Brandubh'ı görmeden döndü ve sarsak hareketlerle hücreye baktı.

"Ne?" diye sordu küçük adam. "Ne var?"

"Hiçbir şey. Bir ses duydum sandım."

Adam kılıcını aşağı indirdi ve kadın çenesine dokunup acıyla irkildi. Brandubh kadının parmaklarının ucundaki kanı gördü.

"Ne duydun?"

Büyük adam kaşlarını çatıp başını salladı.

"Hiçbir şey. Buradan hiç hoşlanmam zaten. Sıçanlar, falan. Sıçanlara tahammülüm yok."

Kadın genizden gelen bir sesle inledi, ardından yaralı çenesiyle Brandubh'ı işaret edip sordu:

"O kim?"

Adamlar kadının sabit bakışlarını takip ederek başlarını çevirdiler. İkisi de Brandubh'ı geçip arkasında yerde yatan cesede baktılar.

"Ah!" dedi küçük adam. "Onu unutmuştum."

"Ölmüş mü o?" diye sordu iri olan.

"Öyle görünüyor. Sence kıyafetlerini niye çıkarmış?"

"Ben nereden bileyim?"

"O değil" dedi kadın öfkeyle. İkisi de kadına baktığında kadın Brandubh'ı işaret etti. "O."

Adamlar kaşlarını çatıp Brandubh'ın durduğu yöne baktılar.

“Kadının kafasına mı vurdun sen?” diye sordu iri adam diğerine.

“Hayır, geveze çenesine tokat attım. Hepsi bu. Sadece bir tokat.”

“Git şuraya” diye emretti iri adam kadına. “Otur ve çeneni kapat.”

Kadın hemen hareket etmeyince adam yumruğunu kaldırdı ve küçük adam kısa, vahşi bir hançeri ona doğrulttu. Kadının dudağı kanıyordu ve yanağı morarmıştı. Şişlik gözünün altına doğru yükseliyordu. Güçlkle yutkunarak başını salladı. İtaat ederken bile gözleri isyanla parlıyordu. Sırtını köşedeki duvara dayayıp yere çömeldi ve gözlerini adamlardan ayırmadan kollarını bacaklarına doladı.

Brandubh sessizce küçük adamın etrafından dolandı ve elindeki bıçağı uzanırken dirseğini adamın böbreklerine geçirdi. Parmaklarını adamın bileğine dolayıp sıkıca sardı ama bir türlü adamın parmaklarını açamadı. Dahası, adam neredeyse hiçbir zorluk yaşamadan elinden kurtulmayı başardı.

“Bir şey saldırdı bana!” diye haykırdı adam panik içinde.

“Salırdı mı? Neden bahsediyorsun?”

Küçük adam önce bileğine, ardından havaya, sonra tekrar bileğine baktı.

“Yok bir şey. İğrenç bir yer burası.”

“Sıçanlar” dedi diğer adam. “Şu herifi çıkarıp gidelim buradan.” Ardından huzursuz gözlerle yerde yatan cesede baktı.

“Tamam” dedi diğeri.

“Hâlâ giysilerini niye çıkardığını anlamadım. Sence pantolonuna ne oldu?”

Büyük adam şaşkın gözlerle etrafa bakındı.

“Bilmem. Çorapları da gitmiş, değil mi?”

Şimdi ikisi de dünyanın en büyük sırrını çözmeye çalışıyor gibiydiler. Brandubh bir kez daha adamın silahına ulaşmaya çalıştı ama giderek güçsüzleşiyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Kadın dikkatini iki adam ve Brandubh arasında bölerken yüzünde tuhaf bir ifadeyle Brandubh’ı izledi.

“Yazık oldu” dedi küçük adam, pantolon ve çorapları bulmak için etrafa bakındıktan sonra. “Yeni bir kot pantolon iyi olurdu. Benimkiler çok eskidi.”

“O pantolon senin cılız kışma olmazdı zaten, değil mi?”

Eline geçen tek fırsatı da kaybetmek üzere olduğunu gören Brandubh açık kapıya yöneldi. Adamlara saldıramıyordu belki ama en azından buradan çıkabilirdi. Ancak eşikten geçmeye çalıştığı anda görünmez bir kuvvet onu tekrar içeri itti. Brandubh beklemediği bu tepki karşısında şok olmuş bir hâlde yere düştü.

İki adam cesedi iki uçundan kavrayıp hücreden dışarı çıkardılar. Brandubh hızla ayağa kalkarak peşlerinden gitti. İki adam ve taşıdıkları yük kapıdan sorunsuz bir şekilde çıktı ama yine Brandubh görünmez, sert ve nüfuz etmesi imkânsız bir şeye çarptı. Bir kez daha yere yuvarlandı ve adamların demir parmaklıklı kapıyı kapatıp gidişlerini izlerken kendi kendine lanetler yağdırdı. Adamlar dönüp ona bakmadılar bile ama kadın her hareketini izliyordu. Neden kadın dışında kimse onu göremiyordu?

Adamlar karanlık koridorda ilerlemeye başladıklarında kadın, “Nereye gidiyorsunuz?” diye seslendi. “Beni burada mı bırakacaksınız? Sıçanlarla ve... ve... ben neden esir alındım? Haklarım var, biliyorsunuz. Tanrı aşkına, ben İrlandalıyım!”

İki adam bunun çok komik olduğunu düşünmüş olmalı ki gülerlerken küçük adam cesedi elinden düşürdü.

“Bu iyiydi. İrlandalıymış. Ha! Sen artık İrlandalı değilsin, kızım. Sen lanetlisin. Bunu o kafana sok; ne kadar çabuk, o kadar iyi.”

Cesedi basamaklardan yukarı çekip kapıdan çıkardılar. Dehşete düşen kadın demir parmaklıkların üzerine atladı ve beyaz parmaklarıyla sıkıca kavrayıp sarsmaya başladı. Çınlayan ses boş koridorda yankılanıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye bağırdı. “*Lanetlisin* de ne demek?”

Kadın nefes almadan bir sürü şey haykırdı. Brandubh bazılarını anlıyor; bazılarının anlamlarını ise kadının, azalmakta olan ayak seslerine doğru bağırışından tahmin ediyordu. Sonunda kadın derin bir nefes aldı ve bir an başını demir parmaklıklara yaslayıp ardından arkasını döndü.

Brandubh’ı dikkatlice süzdü ve sonra sordu:

“Sen de kimsin?”

Brandubh, kadının bu saygısız ses tonu karşısında irkildi ama yine de cevap verdi:

“Brandubh’ım ben. Kara Kuzgun.”

Kadın güldü ve gözlerini devirdi.

“Demek öyle? Sana böyle mi diyorlar?”

Ona Druid diyorlardı. Brandubh diyorlardı. Korkunç diyorlardı.

“Yani sen doğduğunda annen sana bu ismi taktı, öyle mi?” diye sordu küstah kız.

Hayır, kabile kralı babasının adını vermişlerdi ona, Áedán. Geleceği daha doğduğu gün belirlenmişti; babası devam edemediğinde hükümdar olacaktı. Ama sonra Kuzeyliler geldi ve yollarına çıkan herkesi katlettiler. Annesi ancak oğlunu alıp ka-

çabilecek kadar yaşamıştı. Áedán'ı Druidler büyötmüş ve ona Kara Kuzgun anlamına gelen Brandubh ismini vermişlerdi.

Kadın bir yanıt bekleyerek yüzünde huzursuz bir ifadeyle onu izledi.

“Áedán” dedi, bu isim ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Vücudunu sardı; ona hatıralarını, kaybettiklerini ve insanlığın lekesini geri getirdi. Uzun zaman önce bir başka kadın ona Áedán demişti ve Brandubh onu, kadının onu lanetlediği ana kadar sevmişti.

Kadın adını tekrarladı. Adamlar onu görmemişti belki ama kadın görüyordu.

“Beni görebiliyorsun” dedi Brandubh.

“Seninle konuşuyorum, değil mi?”

Bir yandan kadının ses tonundaki saldırganlığa gücenip öte yandan iki adam onu göremezken bu kadının nasıl görebildiğini merak ederek sordu:

“Sen kimsin?”

“Meaghan. Meaghan Ballagh.”

Bu isim hiçbir şey ifade etmemişti.

“Beni nasıl görüyorsun?”

“Ben nereden bileyim. Buraya nasıl geldin?”

Brandubh başını salladı.

“Emin değilim.”

“Emin değil misin? Gözlerini açtın ve burada mı uyandın?” Sözcükler alaycı bir tonla yankılanırken Meaghan'ın gözleri kocaman açıldı ve yüzü bembeyaz oldu. Başını salladı. “Bu soruya cevap verme. Sana inanıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü ben de buraya böyle geldim” dedi. “Gerçi buranın neresi olduğunu da bilmiyorum ya.”

“Fennore, sanırım.”

“Ben Fennore Adası’nda yaşıyorum” dedi Meaghan soğuk bir sesle. “Ve burası oradan uzakta bir cehennem.”

“Kesinlikle.” Adam, Meaghan’ın ona bakışlarını görmezden geldi. “Senden ne istiyorlar?”

“Bilmiyorum” dedi Meaghan. “Dışarıda -kim bilir nereden- yaşlı adamla konuşuyordum ve bir anda adamlar gelip beni yakaladılar.”

“Hangi yaşlı adam?”

“Donnell. Onu nereye götürdüklerini bilmiyorum. Sanırım Cathán adında birine.”

“Bu yaşlı adam kimdi? Donnell yani?”

“Bilmiyorum. Yeni tanışmıştım.”

Meaghan, az önce Brandubh’ın yaptığı gibi volta atmaya başladı.

“Peki, Áedán... Nesen sen? Hayalet mi?”

Bu soruyu sormak Meaghan’ı utandırmış gibiydi ama sonra Brandubh, kızın sanki ona gülmesi için meydan okuduğunu fark etti; gözlerinde öfke vardı. Endişelenmesine gerek yoktu. Brandubh, hayalet olmanın gülünecek bir yanı olmadığını düşünüyordu. Binlerce yıldır bir tanrı olmuştu. Bir güç varlığı. Elin ve kemigin, soğukun ve korkunun ötesinde bir tanrı.

Ama şimdi buradaydı, küçülmüştü. Cathán tarafından küçültülmüştü.

Meaghan yine onu inceliyordu. Kadının gözleri saçlarından yüzüne, çıplak göğsünden kalçalarını ve bacaklarını saran pantolona inerken Brandubh gözlerinin sıcaklığını üzerinde

hissetti. Hatırladığı kadarıyla zayıf ve sıkı bir vücudu vardı. Hatırladığı yaşamında nüfuzlu bir insandı. İki eliyle kendi tapınaklarının sütunlarını oymuş; zihninde, yüreğinde gördüğü resimleri taşlara kazımişti. Bir çekiçle taş vurma, sıcak güneşin altında taşı şekillendirmenin nasıl bir his olduğunu anımsayarak kollarına baktı.

Ve sonra Elan, Beyaz Fennore gelmişti. Kalbini ve ruhunu çalıp sonra da onu, Brandubh'ın onun için yarattığı kitabın içine hapseden kadın. Bin yılı aşkın bir süredir Brandubh'la temas kuran herkese öfke saçmış, onları cezalandırmış, kurban etmişti. Bir bin yıl daha Brandubh inzivaya çekilmiş, saklanmış, ölümü taklit etmişti. Ve sonra Beyaz Fennore'ün onu mahkûm etmeden hemen önce söylediği şeyi hatırlayarak yeniden ortaya çıkmıştı. Beyaz Fennore onu, erkeklerin açgözlülüklerinin cezasını çekmesi, başkalarının elinde oyuncak olup suiistimal edilmesi için "alçak bir yaratık gibi" sürgün etmişti. Hayatta kalmayı başardığı takdirde onunla tekrar karşı karşıya geleceklerini söylemişti. Brandubh'ı saklanmaktan alıkoyan da bu tehdit olmuştu. Brandubh onu tekrar görecekti ve gördüğünde onu cehennemine çekip bu cehenneme hapsedecekti.

Brandubh yine yola koyulmuş, ona güç verebilecek insanlar aramaya başlamıştı. Kullanabileceği insanlar. Ve Cathán MacGrath'i bulmuştu; zavallı, muhtaç ama güçlü. Hiç bilmediği kadar güçlü.

"Hey, Áedán" dedi Meaghan temkinli gözlerle onu süzerek.

"Adımı rahat kullanıyorsun" dedi soğuk bir sesle.

"Sana Kara Kuzgun dememi mi tercih edersin?" diye sordu kadın kaşlarını kaldırıp.

Brandubh, kadının sesindeki alaycı tondan hoşlanmadığını göstererek öfkeyle ona baktı ama sorusunu önemsemedi.

“Cathán MacGrath hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Annemle evliydi, uzun zaman önce” dedi Meaghan samimi bir sesle ve Brandubh’ı hayrete düşürdü. Ve sonra, sanki o anda fark etmiş gibi sordu. “Cathán... Beni onunla görüşmem için mi getirdiler buraya? Lanet olsun! Aynı kişi olamaz herhâlde, değil mi?”

“Cathán senin baban mı?”

“Kesinlikle hayır. O ortadan kayboldu ve annem tekrar evlendi.” Meaghan durdu ve ekledi. “Sence adamlar ondan mı bahsediyordu? Şu adamlar, Cathán dediler ya. O olamaz herhâlde.”

“O” dedi Brandubh.

“Ama ben doğmadan ortadan kaybolmuş.”

“Fennore Kitabı’nda zamanın önemi yoktur.”

“Fennore Kitabı’nda mı?” Meaghan hayret içinde tekrarladı. “Bu da ne demek?”

“Sen ikizlerden biri misin?”

“Hayır. Neden? Şimdi bunun ne alakası var?”

Brandubh hayal kırıklığına uğradı. Cevap vermedi.

“Kardeşim... Yani üvey kardeşim ve erkek kardeşi, onlar ikiz.”

“Kim?”

“Dañni ve Ror...”

“Ruairi” diye homurdandı Brandubh. “Elbette ya. Başka kim olabilir?”

Şimdi Meaghan ona bakıyordu.

“Sen biraz üşütüksün, değil mi Áedán?”

Brandubh üşütüğün ne anlama geldiğinden emin değildi ama tahmin edebiliyordu ve birazdan fazlası olduğunu düşün-

dü. Dönüp tekrar Meaghan'a baktı ve onu tepeden tırnağa süzdü. Ruairi ile bir akrabalığı varsa o zaman bir işe yarayabilirdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Meaghanı temkinli bir sesle.

Brandubh bir adım daha yaklaştı. Adamların üstüne atladığında adamlar hafifçe irkilmişlerdi sadece. Ama onu görebilen bu kadın... Uzandı ve kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Meaghan ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak beni."

Brandubh'ı göğsünden itti ve kurtulmayı denedi. Brandubh onu sıkıca tuttu ve bırakmadı. Meaghan uzanıp yüzünü tırmıkladı ve tuhaf ayakkabılarıyla tekmeler sayurup Brandubh'ı onu bırakmaya mecbur etti. Brandubh ellerini çektiği anda, kadın onun kasıklarına bir tekme savurdu ve Brandubh nefesi kesilip yere çöktüğünde Meaghan bir tekme de burnuna yaptırdı. Brandubh acı içinde, kasıklarını tutup yüzünden akan kanları hissederek yere yığıldı.

"Ellerini kendine sakla, seni lanet olası... lanet olası *hayalet*."

Meaghan tekrar köşesine döndü ve sırtını duvara verip bir top gibi kıvrıldı. Brandubh, kadının ağladığını duyduğunu sandı ama umursamayacak kadar ıstırap içindeydi. Onun güçlü bir cadı mı yoksa sadece öfkeli bir kadın mı olduğunu bilmiyordu. Ama ne olursa olsun, onu kullanacaktı. Onun yaşamını, gücünü, benliğini tüketecekti. Ve sonra Cathán'ı yakalayacaktı.

Ayağa kalkmayı başardığı anda.

Bölüm On Dokuz

*T*iarnan tekrar uyandığında yağmur durmuştu. Yanına kıvrıldığı Shealy'nin sırtı göğsüne yaslanmıştı ve uykuda bile kolları Shealy'yi sıkıca sarmıştı. Gün doğmadan hemen önce bastıran o karanlığa baktı. Yanlarında, kürklerin üzerinde Ellie oturuyor, titreyerek etrafı izliyordu. Bir an şaşkın bir hâlde küçük kıza baktı ve o anda uyandı. Ellie buradaysa Liam da dönmüş olmalıydı. Tiarnan güç bela ayağa kalktı ve karanlık çadırda etrafına bakındı ama kardeşini göremedi.

Ellie'yi tekrar kampa mı getirmişti? Çadıra mı bırakmıştı? Belli ki öyleydi. Ama neden? Düşünebildiği tek sebep, bir işaret bırakmak olabilirdi. Liam, Jamie'yi bulmuştu ve Tiarnan'a haber vermek istemişti. Eğer yaptığı buysa çok şeyi riske atmıştı ama yine de Tiarnan bu dehaya hayranlık duymadan edemedi. Liam artık çaresiz bir çocuk değildi ve zor olsa da Tiarnan'ın bunu kabullenmesi gerekiyordu.

Ellie ona baktı ve Tiarnan gülümsedi. Artık gülümsemekte zorlanmadığını fark etti. Sanki Shealy, Tiarnan'ın içinde tebesümün hapsoldüğü bir zindanın kapılarını açmıştı.

Ellie ona gülümsemedi ama Tiarnan'a doğru yanaştı. Sahipsiz ve umutsuz bir hâli vardı. Tiarnan ona uzandı, kollarına aldı ve Shealy'nin yanına yatırdı. Kürkleri çekti ve küçük, üşümüş bedeninin üzerini örttü. Tiarnan kolunu ikisine birden sardığında Ellie hâlerinden memnun bir sesle inledi ve saniyeler içinde uykuya daldı. Tiarnan ise öylece yattı ve Shealy'yi kayalıkların altındaki taşın üzerinde gördüğü andan bu yana olup biten her şeyi düşünmeye koyuldu. Şimdi farklı bir adam gibi hissediyordu, yeni bir adam. Bu kadına bir gelecek vaat edebilecek bir adam. Tabii babasını bulup bu cehennemden kaçmayı başardıkları anda.

Bir süre sonra güneş yükselmeye, deri çadırın üzerine bir ışık hüzmeleri yaymaya başladı ve kollarındaki Shealy kıpırdanarak Ellie'yi de uyandırdı. Birlikte iki küçük kadın doğrulup oturdular ve dönüp Tiarnan'a baktılar.

"Nasıl... Ellie nereden..." diyordu ki Tiarnan'ın ulaştığı sonuca varınca cümlesini bitirmekten vazgeçti.

"Diğerlerini bulmuş ve bize haber vermek istemiş olmalı."

Shealy başını sallayıp kürkleri göğsüne doğru çekti. Tiarnan'a baktığında Tiarnan Shealy'nin kendini geri çekeceğini düşündü. Dün gece savunma duvarlarını örmemiş, Tiarnan'ı dışarıda bırakmamıştı. Kendini Tiarnan'a, yüreğini hâlâ ağrıtan ve kanını kaynatan bir şekilde teslim etmişti. Şimdi ona bakıyordu. Hâlâ temkinliydi. Hâlâ cüretkâr görünüyordu. Ama çekingen ve uzak... Hayır, bunu denememişti bile. Tiarnan gülümsedi -yine beyninin bir yanı ona gülümsediğini hatırlatıyordu- ve Shealy'nin yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına itti. Bir an Tiarnan; Shealy'nin gerçekten onun kadını, Ellie'nin onların çocuğu olduğu ve bu sabahın birlikte yiyecekleri öğünler ve paylaşacak anlar getireceği hayaline kapıldı.

Bu fantezinin saçmalığı karşısında yüzündeki tebessüm kayboldu. Kendini bu çadırın içinde kandırmak kolaydı ama dışarıda Eamonn bekliyordu.

Eamonn... Kardeşinin ona ihanet ettiği günün anısı, ona fiziksel bir acı veren bir sarsıntıyla geri geldi. Eamonn buradaydı, Inis Brandubh'da. Shealy ve Liam'ı esir almıştı. Başka ne yapmıştı? Shealy ne zamandır onun emri altındaydı?

"Size zarar verdi mi, Shealy?" diye sordu Tiarnan. Bu soruyu daha önce sormadığını fark ederek dehşete kapıldı.

Shealy kim diye sormadı. Sadece ağırbaşlı bir edayla ona baktı.

"Hayır. Bize zarar vermedi."

"Bizi rehin almayı mı düşünüyor?"

"Bilmiyorum." Shealy ona yaklaştı, neredeyse dokunacak kadar yakındı. Ellie, Shealy'nin kucagına tırmandı ve Shealy sevgiyle çocuğun başını okşadı. Sanki çadırın dışında, onları dinliyorlarmış gibi eğilip yumuşak bir sesle, "Adamları seni öldürmek istedi, Tiarnan" dedi. Tiarnan onların orada olduklarını biliyordu... Bütün gece oradaydılar. "Ama Eamonn onlara engel oldu. Seni buraya getirmelerini istedi. Dışarıda muhafızlık eden adamlar var fakat bizi bağlamadılar ancak adamların istediği buydu."

"Liam'ın gittiğini biliyorlar mı?"

Shealy başını salladı.

"Hayır. Bizi buraya bıraktıktan sonra bir daha gelmediler. Liam giderken gördüm. Adamlar dışarıdaydı ama onu görmediler. Onunla gurur duyardın. Gölge gibiydi."

Tiarnan onunla gurur duyuyordu fakat bu kadar riske girmemiş olmasını dilerdi.

“Bizi bulduğunda ağaçların arasından öyle fırladın ki seni öldürebilirlerdi. Neden öyle yaptın, Tiarnan?”

Tiarnan onun endişeli gözlerine baktı ve Eamonn’ı gırtlardan yakalamadan önceki anları hatırladı. Kendisini veya güvenliğini umursamamıştı. Sadece Shealy’yi, Liam’ı ve zavallı küçük Ellie’yi düşünmüştü. Dün gecedan kalan ağrı ve sızılardan hâlâ var olup olmadıklarını kontrol etmek için gayriihtiyari elini kaldırdı ama hiçbirini önceki kadar şiddetli değildi. Sanki Shealy’ye kavuşmak onu iyileştirmişti. Shealy usulca Tiarnan’ın elini tuttu ve bu yumuşak temas, Tiarnan’ın yıllardır özlemini duyduğu o sıcaklığı verdi.

Tiarnan güçlükle yutkundu ve konuşmaya başladı:

“Jamie ve Reyes beni tutmaya çalıştılar ama seni gördüm ve...”

Yüzünün kızardığını hissetti ve gözlerini kaçırmaya çalıştı ama Shealy onu fırtınalı gözlerine hapsedti ve gözlerini kaçırmamasına izin vermedi. Yumuşak parmakları Tiarnan’ın ellerindeki yaraların üzerinde dolaştı. Dokunuşu öyle narindi ki Tiarnan’ı sakinleştirdi.

“Ellerini senin üzerinde görmeye dayanamadım, Shealy” diye itiraf etti sonunda ve kendi acizliği karşısında daha çok kızardı.

Shealy dudaklarını aralayıp gülümsedi.

“Komik değil” dedi Tiarnan.

Ama Shealy’nin yüzündeki ifade öyle şaşkın ve mutluydu ki Tiarnan da gülümsediğini fark etti. Başını sallayıp öne doğru eğildi ve Shealy’nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tiarnan onu sahiplendiğini hissettirdi. Shealy hissetmediyse bile Tiarnan bunu biliyordu.

Çekildiğinde Shealy'nin hislerini saklamaya çalışarak gözlerini yere indirdiğini fark etti. Bir yanı bundan hoşnuttu ana diğer yanı gözlerini kaldırmasını ve tüm sırlarını ona açmasını istiyordu.

“Giyinip dışarıda bizi neyin beklediğini görmeliyiz” dedi yumuşak bir sesle. “Eamonn beni öldürmeyi planlıyorsa bir an önce karşısına çıksam iyi olur.”

Shealy başını salladı.

“Eşyaların köşede. Umarım yanında kıyafet getirmişsindir çünkü diğerleri... Yani yıkanana kadar onları giymek istemeyeceksin ve o zaman bile...”

Tiarnan kanı hatırladı. Üstü başı kan içindeydi.

“Kılıcımla baltam nerede?”

“Eamonn aldı.”

Bu kadarını tahmin etmişti aslında ama yine de öfkeyle çenesini sıkı.

Shealy, Ellie'yi kucağından indirdi ve kürke sarınarak Tiarnan'ın eşyalarına uzandı. Tiarnan onun uzun sırtını ve kalçalarının yuvarlak yumuşaklığını izlerken Shealy tekrar doğruldu. Sırtını Tiarnan'a dönüp Ellie'ye gözlerini kapatmasını söyledi, böylece her ikisi de tuniklerini üzerlerine geçireceklerdi. Shealy tuniğini üzerine çekmeden önce Tiarnan omzuna bir öpücük kondurdu ve Shealy, Tiarnan'ın içinde bir şeyleri harekete geçiren küçük bir ürperme ve derin bir nefesle karşılık verdi. Pamolonunu üzerine geçirirken yine öyle sertleşmişti ki tuniğinin uzun olduğuna sevindi. Başını kaldırdığında Shealy'nin parlak gözleriyle onu izlediğini fark etti. Altına bir şey giymemişti. Shealy'nin yanakları kızardı ve başını yana eğip sol tarafındaki yaraları saklarken ayağına Liam'in eski botlarını geçirdi. Başını tekrar kaldırdığında Tiarnan yanına çömeldi ve

saçlarını kulağının arkasına itti. Shealy, Tiarnan'a beklediği o cüretkâr gözlerle baktı. Ancak eğilip Shealy'nin kulağını öperken yine gülümsüyordu.

"Çok güzelsin. Her yerin çok güzel" diye fısıldadı Tiarnan.

Tiarnan kalktığında Shealy saçını tekrar yara izinin üzerine kapatmadı ve bu, Tiarnan'ı tahmin edebileceğinden daha çok mutlu etti.

Shealy kardeşinin kıyafetlerini düzeltti, parmaklarıyla saçlarını tarayıp ördü. Bitmeden Ellie'den bir tebessüm koparmayı başarmıştı ve onları izlerken Tiarnan'ın yüreği kasıldı. Eamonn'a dair düşünceleri, dünyasının merkezi hâline gelen bu iki kadını koruyamama korkusunu tetikledi.

"Sarıl bakalım bana" dedi Shealy kardeşine ve Ellie kollarını Shealy'nin boynuna sardı. "Seni seviyorum, Ellie. Seni bulduğum için çok mutluyum."

Bir zamanlar Tiarnan kız kardeşine ve erkek kardeşlerinin her birine bu yoğun sevgiyi hissetmiş, hiçbir şeyin bu duyguyu test edemeyeceğini düşünmüştü. Hâlâ hepsini seviyordu ama Eamonn onun kalbini kırmıştı. Uğrunda canını verebileceği kardeşi tarafından ihanete uğramak, onun için sözcüklerin kifayetsiz kalacağı bir darbeydi.

Eamonn'ı ilk gördüğünde öfkeden deliye dönmüştü ama şimdi kendini öfkesinden vazgeçmeye daha yakın hissediyordu. Onunla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Shealy, Ellie'nin elini tutup ayağa kalktığında Tiarnan da hain kardeşiyle yüzleşmeye hazırды.

Çadırdan çıkıp ağaran gün ışığına adım attıklarında uyuklayan adam yerinden fırladı. Adam onları görece kadar yakındı ama neyse ki onları duyabilecek kadar yakın değildi. Tiarnan bu yabancı kampa göz gezdirdi ve etraflarında iki adamın daha

nöbet tuttuklarını fark etti. Derilerle ve ağaçlardan sarkıtılan halatlarla tutturulmuş birkaç çadırın ortasında, üzerinde bir şiş bulunan küçük bir ateş yanıyordu. Tiarnan grupta dokuz adam saydı. Çadırlarda daha fazlası olabilirdi ama çadırlar da çok büyük değildi. Tiarnan'ın görebildiği adamlar nefret dolu bakışlarla silahları hazır, ona bakıyorlardı.

Eamonn ateşin yanında durup temkinli gözlerle Tiarnan'ı süzdü. Süzmeliydi de. Shealy ve Ellie olmasaydı, o anda üzerine atlayıp kardeşini çıplak elleriyle öldürebilirdi. Eamonn da bunu biliyor gibi görünüyordu. Başını mahcup bir hâlde öne eğdi, ardından derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. İdam edilmek üzere götürülen bir adam gibi yürümeye başladı ve gelip Tiarnan'ın önünde durdu. Kurt da onun peşinden gitmiş ama Tiarnan'a ulaşmadan durmuştu. Hafif bir hırıltıyla oturup izlemeye başladı. Eamonn'ın adamları da onları temkinli gözlerle izliyordu ve Tiarnan, hepsinin olan bitenden haberdar olduğunu, Tiarnan'ın kardeşinden nefret ettiğini bildiklerini hissetti.

Eamonn, Tiarnan onu son gördüğünden bu yana yaşlanmıştı. Yüzü çökmüş, vücudu zayıflamıştı. Yüzünün çocuksu yuvarlaklığı kaybolmuş, yerine sertleşmiş ve yara izleriyle dolmuş bir adam gelmişti. Boynunda ve kollarındaki zincirler de yeniydi. Eamonn'a, Tiarnan'ın kendisine sırt çevirdiği ve kalbini parampaşa ettiği güne kadar bilmediği o kötü kalbiyle uyumlu, sinsi bir hava katmışlardı. İki adam birbirlerine bakarken Shealy huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Geçmişte aralarında başka bir kadın durmuştu ve Tiarnan kardeşini korumayı o kadına tercih etmişti. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı.

Eamonn, içi su dolu geniş bir tas getiren adamlardan birine işaret etti. Adam tası Eamonn'a uzattı, Tiarnan'a ters bir bakış attı, ardından geri çekildi.

“Yemeden önce ellerini yıkasan iyi olur” dedi Eamonn ve Tiarnan’ı hayrete düşüren bir hizmet edasıyla tası çadırlarının önüne, yere bıraktı.

“Senin yemeğini yemektense ölmeyi tercih ederim” dedi Tiarnan soğuk ve sakın bir sesle. Ses tonu içinde kaynayan öfke ve ıstırapla tezat oluşturunuyordu.

“Biliyorum” dedi Eamonn yumuşak bir sesle. Sesinde neredeyse Tiarnan’ın öfkesine nüfuz eden bir pişmanlık vardı. *Neredeyse.*

“Beni esir almayı mı planlıyorsun, Eamonn? Çünkü öyleyse emin ol, bu yaptığın son plan olacak.”

“Sen benim esirim değilsin. Dilediğin zaman gidebilirsin.”

Tiarnan yüzünde nahoş bir ifadeyle güldü. “Onlar bunu biliyor mu?” diye sordu ve çenesiyle kampın etrafını saran adamları işaret etti.

“Kimse seni durdurmayacak” dedi Eamonn ve arkasını dönüp yanında kurtla adamlarına doğru yürümeye başladı.

Tiarnan şaşkınlık içinde adamların silahlarını yere indirdiklerini izledi. Eamonn söylediğinde ciddi miydi? O zaman neden onları yakalamıştı ki? Sonra serbest bırakmak için mi?

Tiarnan bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak olduğu yerde kalakaldı. Ateşin üzerinde pişen şişe geçirilmiş et Tiarnan’ın dikkatini dağıttı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamadı. Midesiyse isyan bayrağını çekmiş gurulduyordu. İçinin kazındığını ve gücünü yitirdiğini hissetti. Dönüp Shealy’ye ve çocuğa baktı. Onlar da hiçbir şey yememiş ama şikâyet de etmemişlerdi.

Shealy, Eamonn’ın bıraktığı tasın üzerine eğildi ve ellerini suya batırdı. Yanında bir bez parçası ve donyağı kokan, sabu-

na benzer bir parça vardı. Shealy pütürlü sabunu beze sürdü, yüzünü ve ellerini yıkadı, ardından Ellie'yi temizleyip temkinli gözlerle Tiarnan'a baktı. Tiarnan sıkıntılı bir şekilde oflayıp Shealy'nin ardından yere çömeldi ve bir gün önce etrafa saçtığı dehşetin kalıntılarını tırnaklarından temizledi. Elleri ve yüzü temizlendikten sonra kendini durduramadı. Tunüğünü çıkarıp kollarını ve göğsünü yıkadı. Shealy kanı temizlemişti ama Tiarnan yaptıklarını hatırladıkça derisini yüzmek istiyordu. Bir ipin üzerinde, dün giydiği kıyafetler vardı. Yağmur kanın büyük bölümünü akıtmıştı ama yine de gömleğin eteklerinde ve pantolonun paçalarında kurumuş kan vardı. Yerdeki su birikintisi kızıl bir renk almıştı.

Silahları olmadan ve yaşlı bir adam gibi ağırlarla savaşırken kendini savunmasız hissediyordu. Ama soğuk su onu canlandırıp kendine getirdi. Şimdi onları test etmeli miydi? Silahlarını isteyip kamptan uzaklaşmayı denemeli miydi? Ama Liam yardım çağırmak için gitmişse geri dönecekti. *Ya Liam'a saldırırlarsa*, diye düşündü Tiarnan. Ya Tiarnan, Liam'ı önce bulamazsa?

Atması gereken bir sonraki adımı düşünürken koyu tenli bir adam içinde kavrulmuş et ve sert, bayat ekmek bulunan bir tabak getirdi. Göz ucuyla Tiarnan'a baktı, ardından gözlerini kaçırıp tabağı Shealy'ye uzattı.

"Teşekkürler" dedi Shealy yumuşak bir sesle ve tabağı elinden aldı.

Adam hafifçe eğilip selamladı ve geri çekildi.

"Adın ne?" diye seslendi Shealy herkesi şaşırtarak.

Neden adını bilmek istiyordu ki? Bu pisliğin kendine ne isim verdiğinin ne önemi vardı?

Adam önce şaşkın gözlerle Shealy'ye baktı, ardından dönüp Tiarnan'ı inceledi.

“Adım Nanda” dedi ardından.

“Teşekkürler, Nanda.”

Nanda önce hızla başını salladı, ardından resmî bir şekilde eğildi. Su kâsesini aldı ve Eamonn’ın yanına döndü. İki adam bir süre konuştular, ardından Eamonn tekrar dönüp ağabeyine baktı. Tiarnan kasıtlı bir şekilde arkasını döndü.

Shealy ve Ellie kucaklarında yemek dolu tabakla bir kütüğün üzerine otururken Tiarnan hiçbir şey söylemedi. Ellie defalarca tabağa ve Tiarnan’a baktı. Tiarnan’ın yemeği reddetmiş olduğunu anlaması uzun sürmedi. Oturduğu yerde doğruldu ve ikramı reddettiğini göstererek kollarını göğsünde birleştirdi. Tiarnan’ın yüzüne bir tebessüm yayıldı. Çok zeki bir çocuktu bu. Yemeğin tadına önce yetişkinlerin bakıp güvenli olduğundan emin olduktan sonra yemesi gerektiğini biliyordu.

“Tiarnan” dedi Shealy. “Bir şey söyleyebilir miyim, lütfen?”

Shealy’nin sesindeki öfkeli ton karşısında şaşırان Tiarnan başını salladı ve birkaç adım uzaklaşıp durdu. Shealy onun arkasından gitti ve Ellie bastırmaya çalıştığı bir korkuyla onları izlemeye başladı.

“Eamonn’la sorunların olduğunu anlıyorum” diye başladı.

“Sorundan ötesi var” diye araya girdi Tiarnan.

“Ama yemeyi reddedersen Ellie de yemeyecek. Açlıktan ayakta duramayacak hâle gelerseniz kime ne faydası var? Ona bak, Tiarnan. O küçük bir kız. Bir şeyler yemesi gerek.”

Tiarnan, kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünde isyankâr bir ifadeyle yemek tabağına bakan küçük kıza göz atıp kaşlarını çatı.

“Aç değilim.”

“Ah!” dedi Shealy. “Elbette. Nasıl düşünemedim. Senin yemeğe ihtiyacın yoktur, tabii. Büyük, güçlü savaşçısın ya sen. Sanırım bir şeyler yemek için tekrar bayılana kadar beklemek istiyorsun.”

Tiarnan’ın ağzı açık kaldı.

“Ben *bayılmadım*.”

Shealy sadece kaşlarını kaldırdı ve arkasını döndü. “Ne yaparsan yap” deyip uzaklaştı.

Tiarnan’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Yaralandım” dedi

“Hayır. Yaralanmadın.”

Shealy’nin sesindeki kesinlik Tiarnan’ı şok etti.

“Kontrol ettim, Tiarnan. Yere yığıldığında yaralı olduğunu düşündüm. Ama vücudunda çizik bile yoktu.”

Tiarnan kaşlarını çatıp buna karşılık bir yanıt düşünmeye çalıştı ama yeni temizlenmişti ve Shealy’nin haklı olduğunu biliyordu. Kaburgalarında birkaç morluk vardı fakat yaralanmamıştı.

“Sana ne olduğunu bilmiyorum” diye devam etti Shealy. “Ama şu anda güçsüzsün.”

Tiarnan doğruldu ve ona ters bir bakış attı.

“Ben güçsüz değilim.”

Shealy gözlerini devirdi.

“Tamam, *güçsüzleştin*. Egon buna da karşı çıkacak mı?”

“Dün gece güçsüzlüğümden şikâyet ettiğini hatırlamıyorum” dedi Tiarnan.

Shealy’nin yüzü pembeleşti ama gözlerini kaçırmadı.

“Evet, dün gece Süpermen gibiydin. Bunu inkâr etmeyeceğim. Ama gözlerimdeki kahraman unvanını kaybetmek istemiyorsan bir şeyler yesen iyi olur. Lütfen! Ellie’nin hatırı için.”

Shealy haklıydı ve bir daha ne zaman yemek bulacaklarını bilmezken yemeği geri çevirmekle çocukluk ettiğini biliyordu. Ama Shealy, ona ihanet eden kardeşinin getirdiği yemeği yemenin Tiarnan için ne anlama geldiğini anlayamazdı.

Shealy sessizce beklerken Tiarnan derin bir iç çekti ve bir parça ekmek alıp son anda fikir değiştirmemek için hızla ağzına tıktı. “Ye” dedi küçük kıza.

Çocuk yaklaştı ve her an biri tabağı önünden alacakmış gibi ağzını tıka basa doldurmaya başladı.

“Yavaş, tatlım” dedi Shealy çocuğun diğer yanına oturup. “Boğulacaksın.”

Ellie, Shealy’nin bir lokma aldığını görünce yavaşladı ve aç kurt gibi davranmayı bırakıp insan gibi yemeye başladı. Tiarnan ekmeği çiğnerken öfkesinin hafıfladığını hissetti. Shealy haklıydı. Sonuçta Eamonn kısa sürede onları öldürmek isteyecekti ve Tiarnan’ın Shealy’yi ve çocuğu koruması için güç toplaması gerekiyordu.

Ancak bunu düşünürken bile Eamonn’ın böyle bir niyeti olmadığını farkındaydı. Aklından neler geçtiğini bilmiyordu ama eğer onları öldürmek isteseydi, bunu çok önceden yapabilirdi. Şimdiye kadar eline defalarca fırsat geçmişti.

O anda tüylerini ürperten bir şey fark etti. Shealy’nin babasını biliyor olabilir miydi?

“Ona ne anlattın?” diye sordu Tiarnan sessizce.

“Kime ne anlattım? Eamonn’a mı?”

Tiarnan başını salladı.

“Hiçbir şey... Şey, dün gece sen yere yığıldıktan sonra...”

Tiarnan bu sözlerine karşılık homurdandı ama inkâr etmedi. Ne kadar aksini dilese de *yere yığılmıştı*.

Shealy devam etti:

“Eamonn’a, babamın Cathán’ın elinde olduğunu ve bizim de onu kurtaracağımızı söyledim.”

“Nedenini sordu mu?”

“Elbette hayır. Neden babamı kurtarmaya...”

“Hayır, Shealy. Cathán’ın babanı neden istediğini sordu mu?”

“Ah, evet, bilmediğimi söyledim.”

Tiarnan’ın midesindeki yumruk hafıfladı.

“Sana inandı mı?”

“Sanırım.”

Yemek sona erip kendilerini daha iyi hissetmeye başladıklarında Eamonn bir kez daha yanlarına geldi. Tiarnan kuşkuyla onu süzerek ayağa kalktı ama Eamonn, Tiarnan’a kemerinin üzerinde asılı olan kılıcını ve baltasını uzattı.

Tiarnan temkinli bir şekilde silahlarını aldı.

“Liam uyanıp bir şeyler yediğinde gidebilirsiniz.”

“Liam burada değil” dedi Tiarnan. Bu haberi verirken Eamonn karşısında kendini harika hissetti.

Eamonn kaşlarını çatı.

“Ne demek, burada değil? Onu dün gece buraya ben getirdim.”

“Adamların pek başarılı değil o zaman, değil mi? Çünkü Liam gitti.”

“Neden?”

“Hain kardeşiyle aynı yerde kalmak istemedi herhâlde.”

Eamonn bembeyaz oldu ama bu sözlerin onu yaraladığını saklamaya çalışarak cesurca yanıtladı:

“Her zaman onun vahşi bir çocuk gibi davranmasına izin verdin.”

“Hatırladığım kadarıyla sen de böyle yetişmiştin. Neden gitmemize izin veriyorsun?”

“Sizi esir almayacağım.”

“Cathán’ın yanında saf tutarken yapmaya çalıştığın buydu” dedi Tiarnan. “Yoksa şimdi ona da mı ihanet ettin?”

“Cathán konusunda yanıldım” diye itiraf etti Eamonn kısık, mahcup bir sesle. “Yalanlarına inandım.”

“Neden?” Tiarnan kendine hâkim olamadan soru ağızdan çıkıvermişti. Ve bu tek sözcükte pek çok soru saklıydı. Neden kendi canı, kanı dururken Cathán’ı tercih etmişti? Neden hal-kına sırt çevirmişti? Neden ellerinde kalan son şeyi, birlikteliklerini, kardeşliklerini alıp götürmüştü? Neden?

Eamonn belki de tüm bu soruları duyarak başını iki yana salladı. Belki de sadece cevap vermeyi reddediyordu.

“Şimdi Cathán ölene dek durmayacağım” dedi Eamonn. “Sen buna ister bir başka ihanet de, istersen adalet. Önemi yok.”

Tiarnan dönüp kamptaki adamlara baktı. Ona bakan yüzlerde bir çaresizlik vardı. Eamonn’ın onların lideri olduğu açıktı ama Tiarnan bu adamların onun için savaşmadıklarını görebiliyordu. Her şey o karanlık gözlerinde, aralarındaki kaçamak bakışlarda saklıydı. Tiarnan adamların Eamonn’ı kasvetli bir kibir ve korku karışımıyla izlediklerini anlıyordu. Belki Eamonn baskı kurmak için mücadele etmişti ama onların sadakatini kazanamadığı açıktı. Hiçbir vicdan azabı duymadan ona sırt çevireceklerdi ve bunu da saklamıyorlardı.

“Hâlâ yalnız mı savaşıyorsun, Tiarnan?” diye sordu Eamonn.

“Yalnız mı?”

“Hep öyle değil miydi? Kararları sen verdin. Kaderimizi sen seçtin. Hep tek başına.”

Eamonn'ın suçlayıcı tavrı Tiarnan'ı hayrete düşürdü.

“Bunu yapmak benim görevimdi.”

“Sadece senin görevin değildi. Hepimizindi. Ama sen doğru olup olmadığını hiçbirimize sormadan lanet olası anlaşmalar yaptın.”

Tiarnan kabul etmekten hoşlanmasa da Eamonn haklıydı. Tiarnan gidecekleri yolu seçmeden önce kimseye danışmamıştı. Şimdi bu davranıştaki küstahlık onu şaşkına çeviriyordu ama o anda yapılabilecek tek şey, Tiarnan'ın tek seçeneği bu gibi görünmüştü.

Belki de Eamonn onun yaptıklarını, Tiarnan'm Eamonn'ın ihanetini değerlendirdiği aynı ışık altında görüyordu. Eamonn da doğru olduğunu düşündüğü şeye dayanarak kendi kararını vermişti.

“Evet, yanlış kararlar aldım. Ama sen hepimize ihanet ettin, Eamonn.”

“Ben, bizden geriye kalanı kurtarmak istedim” dedi Eamonn ve öfkeli şekilde bir adım yaklaştı. “Sen olacakları göremiyordun. Sen yalnızca kaybettiklerini, geride bıraktığın enkazı görüyordun.”

Bunların doğru olması Tiarnan'ı daha da öfkeliendirdi.

“Peki, ya sen Eamonn? Senin kararların daha mı iyiydi? Sen de tek başına savaşıyorsun, öyle değil mi? Yalansa söyle.”

Eamonn başını öne eğdi.

“Hayır, benim kararlarım daha iyi değildi. Ben bir korkak gibi davrandım. Yaptığım hiçbir şeyden gurur duymuyorum. Lanetlendim, vicdan azabı çekiyorum ama kendimden başka kimseyi suçlayamam. Git, Tiarnan. Git ve kararlarınla yaşamının bir yolunu bul çünkü ben yaptıklarımla yaşamının bir yolunu asla bulamayacağım.”

Tiarnan kardeşinin hüznü gözlerine baktığında boğazının düğümlendiğini hissetti. Tüm olanlardan sonra, Eamonn ona ihanet edip düşmanla bir olduktan sonra hâlâ gözlerinde gördüğü kedere tepki veriyordu. Hâlâ gözlerine düşen o gölgele-ri defetmek istiyordu. Her şeyi düzeltmek. Hiçbiri gerçek bir yaşam sürmemiş ya da acılardan, ölümlerden ve kederlerden yoksun, barış dolu bir zamanda yaşamamıştı.

O anda kardeşine uzanabilirdi. Bağışlamak için olmasa bile vedalaşmak için kardeşinin elini tutabilirdi ama aniden hepsi sabah sessizliğini delen bir uyarı sesi duydular ve tüm silahlar kılıflarından çıkıp ağaçların arasından gelen adama yöneldi.

Liam sanki dünya umurunda değilmiş gibi yürüyüp kampa girdi.

Peşinden, ellerinde Tiarnan'ın tanımadıkları adamlarla Jamie ve Reyes belirdi. Onların arkasında kolunu Zac'ın beline dolamış başka bir adam görüldü. Zac de kolunu adamın omzuna sarmıştı. Tiarnan bu adamı daha önce de görmüştü, böylece bakakaldı.

Gömleğine tuhaf bir yaka takmıştı ve boynunda bir çanta taşıyordu.

Mahon.

Zac, parmaklarının arasından boşalan kanı yarasına bastırarak adama yaslanmıştı. Başı yana düşmüş, beti benzi atmıştı.

Eamonn'ın adamları onların yolunu kesmek için harekete geçtiklerinde, "Geçsinler" diye bağırdı Tiarnan. Eamonn öfkeyle Tiarnan'a döndü.

"Benim esirim değilsin ama bu kampa kimin gireceğine ben karar veririm."

Tiarnan, Eamonn'ın tepesinden kampın etrafını çeviren adamlara baktı.

“Bırakın, geçsinler.”

Adamlar bir an tereddüt etti, ardından Nanda isimli adam, “James ve Cooley ellerinde” dedi. “Çekilin de girsinler.”

Eamonn'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve küçük grup yanlarına doğru ilerlerken arkasını döndü. Tiarnan daha önce birini gördüğüne bu kadar sevinmemişti; Liam'ı böyle küstah ve sağlıklı, Jamie'yi yakaladığı esiriyle kampa kendinden emin bir şekilde girerken görmek onu çok mutlu etti. Yanında Reyes da aynı şekilde ilerliyordu.

“Adamı bırakabilirsin, Reyes” dedi Tiarnan esirleri işaret edip. “Bu adamlar Cathán'ın düşmanları. Bizim değil.”

Jamie şaşkın bir hâlde kaşlarını kaldırdı ama Tiarnan'ın işaretiyle Reyes esiri itti ve adam yalpalayarak uzaklaştı.

“Zac'e ne oldu?” diye sordu Tiarnan yaralı adama bakarak.

“Farmsworth'ü öldürdü, olan bu” diye bağırdı Reyes'in serbest bıraktığı adam.

“Hak etti ama” dedi Jamie. “Önce o saldırdı.”

Eamonn adamına baktı.

“Doğru mu?”

“Evet” gönülsüz bir şekilde geldi. Tiarnan hâlâ silahlarıyla kampı çevreleyen adamlara baktı.

“Şimdi burada savaşabiliriz ya da silahlarınızı indirebilirsiniz. Neler yapabildiğimi gördünüz. Bu adamları da sınamak istemeyiz.”

“Silahlarınızı indirin” dedi Eamonn ama geç kalmıştı. Adamlar Tiarnan'ın sözünü dinlemişlerdi zaten.

Jamie, Tiarnan'a yaklaştı.

"Sen iyi misin, T?"

Tiarnan neredeyse sırtarak başını salladı.

"İyiyim."

"Shealy?" diye sordu Jamie.

"Teşekkürler, Jamie" dedi Shealy, Tiarnan'ın arkasından.
"Biz iyiyiz. Hepimiz. Ama Zac'ın yardımı ihtiyacı var."

Nanda denen adam hemen koştu. "Onu ateşe getirin" dedi.

Bir an iki grubun adamları arasında güvensiz bakışmalar oldu, sonra Mahon öne çıktı ve Zac'ı ateşe doğru taşıdı. Onlar geçer geçmez Liam yaklaştı, Tiarnan'ı ensesinden yakaladı ve ona sarıldı. Tiarnan kardeşine sarılırken bir şekilde ikisinin yer değiştirdiklerini düşündü. Liam Tiarnan'ın güvenliğinden endişe etmişti ve Tiarnan da onun için endişelenmiş olsa da aslında Liam'ın döneceğinden kuşku duymadığını fark etti.

"Seni böyle sağlıklı görmek ne hoş" diye takıldı Liam. "Bizim Shealy sana iyi baktı, değil mi?"

Bizim Shealy. Shealy ne zaman bizim Shealy olmuştu? Ve neden Liam'ın gözleri keyifle parlıyordu? Sanki Shealy'nin ona *nasil baktığını* gayet iyi biliyor gibiydi. Tiarnan etrafındaki bazı yüzlerin bilmiş bir şekilde gülümsediğini görüp uzaklaştı. Diğerlerinin yüzünde ise açlık vardı. Sadece Shealy ile yaşadığı fiziksel ilişki için değil, aynı zamanda Tiarnan'ın Liam'la paylaştıkları kardeşliğe duydukları bir özlemde bu. Onlar aileydi, kandı. Bunu hiçbir şey ellerinden alamazdı.

Eamon da onlara özlem dolu gözlerle baktı ve Tiarnan onu da yanlarına çekmek istedi. Doğru ve yanlış, birkaç gün öncesine kadar düşündüğü gibi siyah ve beyaz değildi. Ama

Liam'ın Eamonn'a baktığında gözlerindeki öfke, Tiarnan'ın duygularına teslim olmasına engel oldu.

Liam, Ellie'yi Shealy'nin kollarından aldı ve yüzünü karnına dayayıp komik sesler çıkarırken, "Benim tatlı kızım nasıl, bakalım?" diye sordu. Ellie kollarını Liam'ın boynuna doladı ve yanağını Liam'ın yanağına yasladı.

İkisini izlerken Tiarnan Shealy'nin harekete geçtiğini fark etmedi. Tiarnan'ın bir şey yapmasına fırsat kalmadan Shealy onun önüne doğru yürümüş, birinin saldırma olasılığına karşılık kendini tehlikeye atmıştı. Tiarnan onu durdurmak için öne atıldı ama Shealy Tiarnan'ın da ötesinde Mahon'a bakıyordu ve yüzünde öyle bir şok ifadesi vardı ki Tiarnan olduğu yerde kalakalıp adamla Shealy'ye baktı.

"Peder Mahon?" dedi Shealy. Hayret içinde kaşları kalkmış, sesi titriyordu. "Burada ne işin var?"

Mahon isimli adam tuhaf, kısık bir kahkaha attı ve yanıtladı:

"Çok güzel soru. Anladığım kadarıyla beni sen getirdin, Shealy."

Bölüm Yirmi

*S*healy Tiarnan'ın elinden kurtulup Peder Mahon'a yaklaştı. Hâlâ onu gördüğüne inanamıyordu.

Peder Mahon.

Öyle çekici bir adamdı ki Tanrı'ya olan adanmışlığı, gezegendeki her kadına meydan okuyarak ortaya bırakılan bir düello eldiveni gibiydi. Kazadan sonra babasının yanında olmuş, Donnell'in Shealy'nin annesi için yas tuttuğu ve Shealy'nin yaşamla ölüm arasında mücadele ettiği o haftalar boyunca dualarını ve desteğini eksik etmemişti. Shealy'nin durumu normale döndüğünde onu da sık sık ziyaret etmiş, dualar edip ona İncil'den okumalar yapmıştı, ta ki Shealy ona gidip rahatsız edecek bir başkasını bulmasını söyleyene kadar. Annesinin ölümüyle Shealy'nin inancı yerle bir olmuştu. Daha sonra babası ona, Peder Mahon'un rahip olmak için eğitim aldığını ama yeminlerini etmeden kiliseyi bıraktığını çünkü inancını sorgulamaya başladığını söylemişti. Shealy her zaman ona bu kadar soğuk ve kaba davrandığı için vicdan azabı duymuştu.

Donnell, Shealy'yi almış ve arkasına bakmadan Arizona'ya gelmişti. Sonrasında Shealy Peder Mahon'u tamamen unutmuştu.

Şimdi ona bakarken babasının çalışma odasında gördüğü adamın o olduğunu fark etti. Inis Brandubh'm nehir kıyısından gerçek dünyaya gidip geri döndüğünde...

Uzun boyu, altın sarısı saçları ve o zamanlar giydiği beyaz gömleği ve aynı siyah pantolonuyla karşısında duruyordu. Şimdi giysileri pislenmiş ve yıpranmıştı ama rahip yakası boynundaydı. Öyleyse inancını geri mi kazanmıştı? Yeminlerini etmiş miydi?

"Burada ne işin var, Peder Mahon?" diye sordu tekrar ve bu sorusu milyonlarca anıyı geri getirdi. Kazadan sonra hiç bitmeyeceğini düşündüğü acılar... Donnell ve Peder Mahon'un birlikte babasının odasına kapanıp onu dışarıda bırakmaları... Onlarla dua etmek gibi bir arzusu yoktu ama bir yanı o mabette Tanrı'dan başka şeyler de konuşulduğunu hep hissederdi ve paylaştıkları şeyleri, ulaştıkları farkındalıkları hem bilmek ister hem de onlardan korkardı...

Başı dönmeye başladı ve üç kafalı canavarların saldırısından sonra Ellie ile nehrin kenarında yaşadığı gibi yoğun bir jel tabakasına gömülmenin aynı ağırlıksız hissine kapıldı. Şimdi o yoğun tabaka yerden yükseliyordu. Shealy hareket edemediğini, etrafında kaçıp kurtulamadığı bir kabuk oluştuğunu hissetti. Bir an fırsatını bulup uzandı ve Tiarnan yüzünde şaşkınlık ve panikle ona bakarak elini tuttu. Aynı anda Peder Mahon ona doğru yaklaştı ve gözlerinde endişeyle Shealy'nin diğer elini tuttu. İkisinin arasında kalan Shealy'nin dayanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tuhaf ve dehşet verici hareketsizlik öyle hızlı yayıldı ki bir anda iki adamı da Shealy'nin etrafındaki sisin içine hapsederek

onları içine çekti. Dünya bembeyaz oldu ve dönmeye; yumuşak, puslu bir buğuya dönüşmeye başladı. Sonra aniden Shealy yanındayalnızca bedenlerinin ısını ve beyaz kayıtsızlığını hissetti.

Okyanusun kokusunu aldı, soğuğu ve köpükleri hissetti ve o anda kayalıklara döndüğünü düşündü ama akıntıların gürültüsü denizin katran ve tuzlu su kokusunu taşımıyordu. Shealy kokuda bir rutubet, kısırılmış ve çürümekte olan bir hava hissetti. Belki de suyun yakınlarında olduğunu ama suyu yüzünde hissedecek kadar yakında, açık havada olmadığını düşündü.

Gözlerini açtı ve yanında, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle Tiarnan'ın durduğunu gördü. Sol tarafında Peder Mahon derin bir nefes aldı.

“Neredeyiz?” diye sordu Peder Mahon.

“Bilmiyorum.” Tiarnan ve Shealy aynı anda yanıtladılar.

“Ama önceki gibi oldu” dedi Tiarnan. “Baban mı yaptı yine? Yoksa bizi...”

Shealy başını iki yana salladı. Hayır. Babası yapmamıştı, bu kez değil. Ama bu düşüncesini dile getirmedi.

Karanlık gölgelere karışan gri, küflü kayalıklarla dolu bir tünelin içinde gibiydiler. Hava bayat, soğuk ve nemliydi. Arkalarında engebeli basamaklar ve basamakların sonunda, üzerinde ağır bir kilit olan bir kapı vardı. Kapının ortasında ise demir parmaklıklı bir pencere görünüyordu.

Tiarnan sessizce basamakları çıktı ve kapıyı açmayı denedi. Kapı açılmadı, kilit sağlam görünüyordu. Pencereden baktı, bir süre sonra başını iki yana salladı ve Shealy ile Peder Mahon'un bekledikleri yere döndü.

“Diğer taraf da aynı görünüyor. Karanlığa uzanan uzun bir koridor.”

“Bu bir zindan” dedi Peder Mahon.

“Hâlâ Inis Brandubh’da mıyız?” diye sordu Shealy.

“Emin değilim. Burada taş duvarları ya da parmaklıkları olan bir yer görmedim. Ama zindanı olabilecek tek bir kişi tanıyorum.”

“Kim o?” diye sordu Peder Mahon.

“Cathán” dedi Tiarnan.

“Tanrım” diye mırıldandı Peder Mahon. “Bir de ondan şüphe etmişim.”

Bu Shealy’nin dikkatini çekti.

“Kimden şüphe etmiştin?”

“Donnell. Bana söylemişti. Bana kehaneti göstermişti ama ben inanmadım. Masallarına güldüm.”

Shealy daha çok şey sormak istedi fakat gizemli zindanın bu bilinmeyen noktasındaki tuhaf durumları onları konuşmaktan alıkoydu. Kısık seslerinin yankısı inanılmaz yüksek geliyordu. O kilitli kapının hemen ötesinde ya da diğer taraftaki koridorun ilerisinde neler olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Sessizce önlerinde açık olan tek yolda ilerlemeye başladılar. Bir süre sonra sağ taraflarında taş bir duvar belirdi. Küçük ve pis hücreler, duvarlara çakılmış cıvatalar ve üzerlerinden sarkan zincirler gördüler. Yerlerde samanlar ve molozlar vardı. Hücrelerin duvarlarında, yüksekte demir parmaklıklı pencereler görünüyordu. Shealy, bu pencerelerin toprak seviyesinde olduğunu, dolayısıyla yağmur yağdığında suların içeri aktığını düşündü. Parmaklıklı pencerelerin altındaki lekeler bu tahmini doğruluyordu.

İlk hücre boştu, ikincisi de öyle ama son hücreye yaklaştıkları sırada bir şeyin kıpırdadığını gördüler. Tiarnan yavaşça

ilerleyip hücreye bakarken elini uzatıp Shealy'yi durdurdu. Biri şaşkınlık içinde irkilerek inledi ve o anda Shealy, üçüncü hücrede kimin olduğunu anladı.

“Baba!” diye haykırdı ve koştu.

Donnell O’Leary, parmaklıkların arkasında küçük ve zayıf görünüyordu. Elbiseleri yırtılmış, pisenmişti ve bir gözü mordu. O ana kadar Shealy bir yanının onu sonsuza dek kaybetmiş olmaktan ya da annesi gibi, bulduğunda çok geç olmasından korktuğunu fark etti. Şimdi babasını görmek onu rahatlatmış, bacaklarının titremesine neden olmuştu. Küçük bir kızken bacağına öpülmesi gereken bir sıyrıkla yaptığı gibi babasına koştu.

Shealy koşup parmaklıkların arasından babasına sarılmıştı ki arkasından Peder Mahon bağırды:

“Tanrı aşkına, Donnell. Ne oldu sana?”

“Kyle?” dedi Donnell şok olmuş bir hâlde pedere bakarak. “Gerçekten sen misin, Kyle? Daha önce seni gördüğümü sandım, yakalanmıştın ama sonra yanlış olduğımı, senin burada olmayacağını düşündüm. Şimdi bile inanamıyorum. Hiç değişmemişsin.”

Peder Mahon, yüzünde Donnell’in şaşkınlığını yansıtan bir ifadeyle Shealy’ye baktı.

“Daha dün görüştük seninle. Çalışma odanda” dedi ama Shealy, Peder Mahon’un kuşkularının farkındaydı.

Peder Mahon Donnell’a hayalet görmüş gibi bakıyordu ve babasının bakışları da çok farklı değildi. Shealy dün onları birlikte gördüğü anı hatırladı. Ellie’yle birlikte bir şekilde geçmişe bir kapı açmışlardı. Babası genç ve zindeydi, saçları kırışmamıştı bile. Şimdi ise yaşının ötesinde yorgun ve yaşlı görünüyordu. Ama Peder Mahon her zaman olduğu gibi çekici

ve güçlüydü. Hatta kesinlikle aynı görünüyordu. Omzunun üzerinde asılı duran kitap bile aynıydı.

“Dünden daha uzun zaman geçti, Kyle” dedi babası yumuşak bir sesle. “Öyle uzun zaman oldu ki seni bir daha göreceğimi sanmıyordum.”

“Nasıl yani?” diye sordu Peder Mahon.

“Yedi yıl oldu.”

Peder Mahon bir kahkaha attı, ses bir halka gibi havaya yükseldi ve Shealy’yle babasına yönelen bakışlarında bir panik parıltısı vardı. Peder Mahon gördüklerine inanamıyordu. Zaman Shealy ve Donnell’ı çok değiştirmişti ama şimdi ikisi de karşısında duruyorken yedi yaş daha aldıklarını kabullene mezdi.

“Kafanı mı çarptın bir yere?” diye sordu Mahon. “Daha bir veya iki gün oldu. Ama itiraf etmeliyim, buraya geldiğimden beri zamanı takip edemez oldum.”

Kahkahalarına kimse eşlik etmedi ve Donnell ona yorgun, sıkıntılı gözlerle baktığında Peder Mahon derin bir nefes aldı ve başını sallamaya başladı.

“Olamaz...”

“Öyle, Kyle. Bir düşün. Bana bak.”

O anda anladı.

Donnell’a bakan Peder Mahon başını salladı.

“Tanrı aşkına, ciddisin, değil mi? Yedi yıl? Yedi yıl? Anlamıyorum?”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Tiarnan kaşlarını çatıp. “Ne oldu yedi yıl önce?”

Peder Mahon Tiarnan’a baktı ve “Donnell’ı ziyaret ediyordum” dedi. “Ona kiliseden ayrılmaya karar verdiğimi söyle-

mek için gelmiştim. Daha dün gibi...” Sesi kısıldı. “Seni gördüğümde anlamalıydım, Shealy. Ne kadar büyümüşsün. İyileşmişsin...”

Donnell hücre duvarları arasında volta atmaya başladı.

Shealy kendi kendine konuşur gibi girdi lafa:

“Sen gittin, biz de Amerika’ya taşındık. Seni sorduğumda babam bıraktığını söyledi... Bizi, pederliği... Ben de sana söyledğim şeyler yüzünden olduğunu sandım, Tanrı hakkında.”

“Bir azizi yoldan çıkaramayacağımı düşünmüyorum, Shealy O’Leary ama benim inancımı sorgulamamın seninle hiçbir ilgisi yoktu. Öyle bir hâl aldı ki tek yaptığım sorgulamak oldu. Ve şimdi Kyle’ım. Baban o konuda haklıydı. Ben bir peder değilim. Asla olmayacağım. Bu yüzden dün size geldim...” Mahon duraksadı. “Ne zamansa işte. O yüzden hâlâ üzerimde bu kıyafetler var. Piskoposla konuştuktan sonra Donnell’a benden istediği şeyi yaptığımı söylemek için size geldim. Kiliseyi bırakmıştım.”

Shealy’nin ağzı açık kaldı.

“Ondan kiliseyi bırakmasını mı istedin, baba? Neden? Sen Tanrı’yı seversin. Kiliseye bağlısın.”

Donnell, Peder... Kyle’ın sözleri karşısında yüzünde bir suçluluk ifadesiyle başını salladı.

“O bana sadece ihtiyacım olan cesareti verdi, Shealy. Ben kiliseye uygun değilim.”

Babası parmaklıkların arasından Shealy’ye uzanmış, onun dikkatini dağıtmıştı. Burada bir şeyler oluyordu, onun sorgulayacak kadar derinlere inmesine izin vermeden bilincinin yüzeyinde dolanan büyük bir şey. Ped... Kyle’ın burada olması. Dün.

Şok içinde Shealy babasının onu kendine çekmesine izin verdi.

“Gel buraya, tatlım. Sana bir bakayım. Öyle endişelendim ki. İyi misin? O sana zarar verdi mi?”

Tiarnan’ı kastetmişti ve Tiarnan, Donnell’ın sesindeki bu gazez karşısında şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Kafası karışmış bir hâlde kendini tanıtmak istercesine öne çıktı. O anda, bir babayla ilk kez tanışan her damat adayı kadar gergin görünüyordu ve Shealy farklı koşullar altında bu görüntüye gülebilirdi. Ama burası bir oturma odası değildi ve sonrasında Tiarnan onu yemeğe çıkarmayacaktı.

Tuhaf bir şekilde Shealy onları tanıştırdı. Tiarnan elini babasına uzattı. Donnell gönülsüzce tokalaştı.

“Ve sorunu yanıtlamak gerekirse baba, Tiarnan bana zarar vermedi. Bana asla zarar vermez zaten. O benim hayatımı kurtardı. Hem de birden fazla.”

Babası, Shealy küçükken ve onu yalan söylerken yakaladığında yaptığı gibi gözlerini kısıp ona baktı.

“Ciddiyim. Seni bulmam için yardım ediyordu.”

“Sana böyle mi söyledi?”

Shealy kaşlarını çatıp önce babasına, ardından Tiarnan’a baktı. Babasının bu kabalığı karşısında şaşkına dönmüştü. Belki ki Donnell içinde bulundukları durumun farkında değildi. Belki de nerede olduğunu bile anlamamıştı.

“Baba, Cathán otoparkta bize saldırdıktan sonra sana ne oldu? Onun seni... Seni buraya o mu getirdi?”

Donnell temkinli gözlerle kızına baktı ve başını salladı.

“Hayır. Savaşttık ama sen ve ...” Tiarnan’a sert bir bakış attı. “Sen onunla gittiğinde, geçit üzerimize kapanmaya başladı ve

ayrı düştük. Sonra gözümü açtığımda kendimi bu tuhaf yerde tek başıma buldum. Burası neresi bu arada?”

“Inis Brandubh. Fennore Kitabı konusunda haklıydın” dedi Shealy babasının dikkatini Tiarnan’ın üzerinden çekerek. “Gerçek ve güçlü. Ve burası... onun bir parçası.”

“Benim korktuğum da buydu” diye yanıtladı babası. “Seni o gün çalışma odamda gördüğümde buraya geleceğini anlamıştım.”

Tiarnan yaklaşıp elini Shealy’nin sırtına dayadı. Shealy ona baktı, Tiarnan’ın konuşmayı takip etmeye çalışırken gözlerinde beliren sabırsızlığı gördü. Babasının cümlesindeki sırları hissetmiş ama ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Şimdi zamanı gelmişti ve Shealy, nehrin kenarında Ellie’yle birlikte yaşadığı şeyi ona anlatmadığı için pişmanlık duyuyordu. Ona güvenmiş olması gerekirdi.

“Hangi günden bahsediyor?” diye sordu Tiarnan Shealy’ye.

“Shealy” dedi babası onun yanıt vermesine fırsat bırakmadan. “Buradan gitmen gerek. Burası senin için çok tehlikeli. Benim için endişelenme.”

“Ama kapıyı açabilen sensin” dedi Tiarnan ona.

“Ben mi?” Donnell bağırdı, ardından sustu. Aniden Shealy bir huzursuzluğa kapıldı. Bu karanlık ve sinsi his kanına sızıp kalbini dondurdu.

“Sen beni biliyor musun?” diye fısıldadı şok olmuş bir sesle. “Sen benim...”

“Neyi biliyor mu?” diye sordu Tiarnan.

Shealy zihninde havai fişekler gibi patlayan düşünceleri ikna etmeye çalışarak başını salladı. Ve aniden tüm parçalar yerine oturdu, teker teker. Shealy o korkunç, affedilmesi imkânsız resmi görmeye başladı.

Dün o ve Ellie bir kapıdan girmiş, zamanı ve yeri geçmiş, yedi yıl önceye, babasının çalışma odasına gitmişlerdi.

“Sen beni gördün. Benimle konuştun,” dedi yumuşak bir sesle. İçini saran ıstırap bir hastalık gibi yayılıyor, kalbini söküyordu.

“Shealy, anlamam gereken bir şey var” dedi babası yalvarırcasına. “Beni...”

“Ve sen” dedi Shealy babasının sözünü kesip Kyle’a dönerek. Babasının ıstıraplı gözlerine bakmadı. Kendi acısı bu kadar büyükken onları görmeye katlanamazdı. “Ben kapının kapandığını hissettiğimde sen omzuma dokundun.”

Kyle başını salladı.

“Doğru. O anda içinden çıkamadığım bir balonun içine hapsoldüğümü hissettim.”

“Ben nehre geri döndüm. Ve sen...” Korkunç gerçek tüm duyularını doldurdu. “Aman Tanrım, Seni yanımda getirdim, değil mi? Seni zamandan çekip aldım.”

Babası yıllarca pederin, peder olmak istemediğine karar verip gittiğini söylerken yalan söylemişti. Olan şeyin bununla ilgisi bile yoktu. Gitmişti, evet ama sırf Shealy onu başka bir dünyaya çektiği için.

“Shealy” dedi babası panik içinde. “Dinle beni.”

“Ve sen biliyordun” dedi Shealy dehşete düşmüş gözlerini babasına çevirip. “Neler yapabildiğimi biliyordun.”

Tiarnan konuşulanlardan bir anlam çıkarmaya çalışarak onları izliyordu. Aniden sordu:

“Siz neden bahsediyorsunuz? Yedi yıl önce ne oldu? Dün ne oldu? Sen ne yapabiliyorsun, Shealy?”

Shealy ona cevap vermek istedi ama düşünceler onu sararken beyni donup kalmıştı.

“Yanında küçük bir kız vardı” dedi Kyle. “Kardeşin olduğunu söyledin.”

Babası homurdanıp sırtını döndü.

“Evet. Adı Ellie. Burada annemle birlikte yaşıyordu...”

Shealy bunları söyledi ve başı hızla dönmeye başladı. Annesi, burada yaşıyordu... Kaza... Dün, çalışma odasında...

Kyle ve babası aynı anda konuşmaya başladılar ama Shealy kafasının içindeki kaos dışında hiçbir şey duyamıyordu. Babasına ve onu ölümün kıyısına götüren kazaya dair bildiği her şey bir anda yerle bir olmuştu.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye tekrarladı Tiarnan öfkeyle. “Neler oluyor?”

“Biliyordun” dedi Shealy tekrar. “Onun burada olduğunu biliyordun çünkü sana ben söyledim. Sana onu gördüğümü söyledim. Ellie’nin senin kızın olduğunu söyledim. Sen annemi buraya gönderdin ve onu burada bıraktın.”

“Hayır, Shealy. Tatlım, hayır. Böyle...”

“Neler OLUYOR?” diye bağırdı Tiarnan ve herkes bir anda sessizliğe gömüldü. Tüm gözler ona yöneldi. “Anlatın bana. Şimdi.”

Bölüm Yirmi Bir

*M*eaghan ürperdi. Sırtını duvara dayamış, onu aynı dikkatle izleyen adamı süzüyordu. Áedán uzun süre hareketsiz oturabiliyordu. Meaghan ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladığında adamın bu özelliğine imrendiğini fark etti.

Kalçalarında tehlikeli bir biçimde aşağıda duran süslü kot pantolonu hariç çıplak olan Áedán, seks reklamlarındaki modelleri andırıyordu. Yüzünde kirli sakal vardı ve gözlerinin parıltılı yeşili, her kadının göz koyacağı uzun, sivri kirpiklerle çevrenmişti. Saçları siyah ve atkuyruğu yapacak kadar uzundu ve o da bir ayakkabı bağcıyla toplanmıştı. Göğsü geniş ve kaslı, pürüzsüz ve kılsızdı; karnına doğru daralıyordu. Dizlerinin arasında sallanan elleri büyüktü ama Meaghan ellerinin yara bere içinde olduğunu fark etti. Çalışan bir adamın elleri. Babasının elleri de böyleydi.

Teni bronzdu ama güneşte mi yanmıştı yoksa teninin rengi mi buydu, bilemiyordu. Hiçbir etnik işareti, genetik yapısını belirleyen herhangi bir özelliği yoktu. Her yerden geliyor olabilirdi, ırkının tüm izleri bir şekilde heykelsi formunda kaybolmuştu. Meaghan çocukluğundan beri insanların duygularını

sezebiliyordu ama burada -burası her neresiyse- bu yeteneği körelmişti. Áedán'ın hiçbir duygusunu okuyamıyordu. Bu onu rahatsız etti ve bu yeteneğine ne kadar güvendiğini ve şimdi onsuz ne kadar eksik kaldığını fark etmesine neden oldu.

“Cathán seni neden esir tutuyor?” diye sordu.

Áedán ona kibirli bir bakış attı.

“Benim sahip olduğum şeyi istiyor.”

“Üzerinde tişört, ayaağında ayakkabı bile yok. Sende onun isteyeceğı ne olabilir ki?”

Áedán cevap vermeden önce Meaghan kasvetli karanlıkta parlayan beyaz dişleri gördü.

“Güç.”

“Güç mü?” diye tekrarladı Meaghan. “Madem o kadar güçlüsün, nasıl yakaladı seni?”

Áedán büyük bir kedi gibi kıvrak bir şekilde ayağı kalktı. Parmaklıkların öteki tarafındaki küçük pencereden, batmakta olan güneş hücrenin içine ışık saçıyor, çıplak tenini parlattıyordu. Áedán odanın içinde dolanmaya başladığında Meaghan gözlerini ondan alınamadı. Gerçekten mükemmel bir erkekti ama biraz tuhaf ve biraz da korkutucuydu. Gözleri çok soğuktu. Meaghan'ın yüzünü kavradığında Meaghan gözlerindeki soğuk ateşi hissetmişti.

Áedán'ın ona cevap vermesine fırsat kalmadan merdivenlerin tepesinde kapının açıldığını duydular. Meaghan kalkıp parmaklıkların yanına geldi. Áedán da aynı şeyi yaptı ve çoraplı ayaklarıyla Meaghan'ın yanında dikilirken Meaghan kendini küçücük hissetti.

Onu buraya getiren adamları görmeyi umuyordu ama gelen adam belli ki önemli biriydi. Büyük bir otoriteyle yürüyordu.

İri ve cüsseli bir adamdı. Kürkler veya Áedán gibi modern bir kot pantolon değil, önünde spiralli bir şekil olan parlak mavi ve mor tunik giymişti. Meaghan sembolü hemen tanıdı. Eski ve yaygın bir İrlanda sembolüydü, aynı zamanda ailesinin yaşadığı restore edilmiş kalenin dev tavanında da aynı sembol vardı.

Omuzlarında beyaz, kocaman, kürklü bir pelerin vardı ve karanlık zindanda parlıyordu. Çok yumuşak görünüyordu, tavşan kürkü olabilirdi. Ve o anda Meaghan kendini, bunu yapmak için kaç tavşanın öldürülmüş olabileceğini düşünürken yakaladı. Göğsünde altın bir zincir vardı ve zincirin yine taşlı spirallerle tutturulmuş olması Meaghan'ı şaşırtmadı.

Yanında baştan aşağı silahlı dev bir adam yürüyordu. İlk adam yaklaştığında yüzünün hatlarını saklayan gölgeler yer değiştirdi ve Meaghan nefesini tuttu. Saçları altın ve kırmızı tonlarında parlıyordu, yüzünde özenle kesilmiş bir bıyık ve keçi sakalı vardı. Donuk yüzünde bir şekilde yersiz duran kahkaha çizgilerini doldurmuş kırışıklıklar dışında genç görünüyordu.

Meaghan bu adamı hemen tanıdı. *Cathán MacGrath*.

Onunla hiç tanışmamıştı elbette. Cathán kaybolduğunda Meaghan'ın annesiyle evliydi ve her ne kadar o dönemde annesi Meaghan'a hamile olsa da Cathán Meaghan'ın babası değildi. Meaghan annesinin ikinci kocasına babasının kimliğinden şüphe etmeyecek kadar benziyordu. Ela rengi gözlerinden gamzelerine kadar, o baştan aşağı Niall Ballagh'ın kızıydı. Ama bu adam kendini kaybedip şiddete yönelmiş olmasaydı, bu adamın çocuğu olabilir ya da onun tarafından yetiştirilebilirdi. Yıllar önce kaybolmuş olmasaydı tabii.

Adam parmaklıkların önünde durdu ve uzun süre Meaghan'ı inceledi. Gözleri berrak ve donuk maviydi. Öyle sert bir parıltıları vardı ki Meaghan geri çekilmek istedi. Ama kendini zor-

ladı ve yerinden kıpırdamadı. Yanında Áedán kaskatı kesilmişti ve Meaghan, Áedán'ı saran düşmanlığı hissedebiliyordu.

“Kız bu mu?” diye sordu Cathán'ın koruması.

“Hiçbir fikrim yok” dedi Cathán. Hâlâ Meaghan'ı inceliyordu.

“Senin kim olduğunu düşünüyor?” diye sordu Áedán kısık bir sesle.

Cathán aşağı geldiğinden beri Áedán'a bakmamıştı ve sorusuna tepki vermedi.

“Ben hiç kimseyim” dedi Meaghan.

Bu Cathán'ı gülümsetti.

“Bence yalan söylüyorsun. Buraya nasıl geldin?”

“Bilmiyorum. Kardeşimi arıyordum.”

“Kardeşini mi?”

“Rory MacGrath. Onu tanıyor olmalısın.”

Cathán olduğu yerde kalakaldı ve yüzünün zalim hatları vahşi bir şekle büründü. “Rory senin kardeşin mi?” diye sordu sakın bir sesle.

“Üvey kardeşim.”

Meaghan bunu söylediği anda sözlerini geri alabilmeyi diledi. Cathán'ın yüzündeki ifade buz kesti ve Meaghan bir an Cathán'm, Meaghan'ın onun kızı olduğunu düşündüğünü fark etti. Bu fikir Meaghan için ne kadar mide bulandırıcı olsa da onun canını yakmasını önleyebilirdi.

Şimdi soğuk gözleri leziz bir lokmayı inceleyen bir sürünge gibi parladı.

“Baban kim?” diye sordu aynı monoton sesle.

Meaghan yutkundu. “Neden?” Onun sesine aynı tonda karşılık vermeye çalıştı. Çalıştı ve başaramadı.

Cathán öne doğru eğildi. Hareket neredeyse algılanmayacak kadar belirsiz ama bir o kadar tehditkârdı ve Meaghan geriye kaçıp saklanmak istedi.

“Baban. Kim?”

Meaghan bu kez geri çekildi. Kendine engel olamadı. Cathán MacGrath’in hiddeti etrafında uğuldamış, nıdesini bir hastalık gibi kaplayana kadar aralarındaki havada titreşmişti. Gözlerine baktığında gördüğü bir psikopat değildi. Bir hayvan, avının korkmuş veya incinmiş olmasını önemsemeyen bir yırtıcıydı. Öldürmek heyecan duyması için yeterli değildi, dehşet saçmaktan keyif alıyor, fethederek tatmin oluyordu.

İstedığı şeyi elde etmek için ihtiyacı olan şeyi yapmıştı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cathán Meaghan cevap vermediği takdirde onu parçalara bölmekten çekinmeyecekti. Ve buntü, bir tavuğun etlerini ayırır gibi, aynı tutkuyla yapacaktı.

Meaghan gözlerini yere devirdi ve mırıldandı:

“Niall Ballagh.”

Meaghan, Cathán’ın yüzüne yayılan, bir an için onu tekrar insan yapan o öfkeye karşı hazırlıklı değildi... ve insana dönüşmesi daha korkunçtu.

“Niall Ballagh” diye tekrarladı Cathán. “*Şu pis balıkçı mı?*”

“İyi bir adam” dedi Meaghan ve sonra yine kendine engel olamadan ekledi. “Belli ki daha iyi bir adam.”

Yanında Áedán yumuşak bir sesle güldü.

“Son arzun nedir, güzellik?”

Áedán öyle sessiz kalmıştı ki Meaghan onun orada olduğunu unutmuştu. Şimdi hem sözleri hem de ağzından gelişigüzel bir şekilde çıkan *güzellik* onu şaşırttı.

Dönüp ona baktı ve bir an ona bu kadar yakın olan tüm o çıplaklık karşısında dikkatinin dağıldığını fark etti. Karanlıkta Áedán'ın gözleri parlıyor, dişleri ışık saçıyordu.

Cathán tekrar hücreye baktı ve Meaghan, Cathán onu endişelendiren şeyin ne olduğunu bulamadığında yüzündeki ifade yayılan o çatlağı gördü. Ama öyle çabuk olup bitmişti ki Meaghan hayal etmiş de olabilirdi.

“Niall Ballagh.” Cathán başını salladı. Bu kadar uğursuz olmasaydı, yaşadığı şaşkınlık gülünç olabilirdi. Durdu ve bir süre daha Meaghan'ı inceledi. “Beni bırakıp o pis balıkçıya gitti. Annen bir sürtüktü.”

“Canın cehenneme.”

Tepkisi saçmaydı belki ama dudaklarına güzel bir his vermiş, aralarındaki havayı güçle doldurmuştu.

Cathán üzerine atlayıp parmaklıkların arasından boğazını yakalamak üzere hamle yaptı ama onun yetişmesine fırsat kalmadan Áedán aralarına girip Cathán'ı geri itti. Meaghan, Áedán'ın gücünü gördü fakat etki ve tepki burada önemsiz gibiydi. Sert hamle Cathán'ı irkiltti ancak olması gerektiği gibi onu yerinden oynatmadı.

Ama şans Meaghan'dan yanaydı ve Cathán'ın koruması hamle yaptığı sırada Áedán onu itti ve Cathán korumaya çarpıp taş zemine düştü. Hızla ayağa kalktığı anda gözlerindeki öfke gazaba dönüşmüştü. Hissettiği o kuvvetin kaynağını arayarak hücreyi inceledi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Ona hiçbir şey söyleme” dedi Áedán.

Áedán'ın ona emir vermesinden hoşlanmamıştı ama iyi bir tavsiyeydi ve Meaghan sözünü dinlemeye karar verdi. Sessizce

Cathán'a baktı. Dudaklarında oluştuğunu bildiği tebessüme engel olamıyordu. Bir an birbirlerinin gözlerinde kenetlendiler.

"Ona meydan okuma" dedi Áedán. "Gözlerini kaçır. Sana diyorum, gözlerini kaçır."

Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeç, diye bağırarak istedi Meaghan. Bunun yerine kaşlarını kaldırdı ve soğukkanlı bir şekilde Cathán'a bakmayı sürdürdü. Sonunda Cathán, kısık sesle Meaghan'ın tüylerini ürperten bir kahkaha attı.

Meaghan hayatı boyunca bu adamdan nefret etmişti. Ballyfionúir'de Meaghan'ın dünyasında ters giden her şey için suçlanacak anonim bir yüz olmuştu. Ve şimdi onunla tanışmıştı ve nefreti haklı çıkmıştı. Annesini sevmesi gerekirken ona zarar vermiş, ağabeyinde hiçbir zaman iyileşmeyecek yaralar açmıştı. Meaghan konuşulanları, fısıldanan söylentileri duymuştu. Ve şimdi Cathán'ın gerçekte kim olduğunu görüyordu.

"O zaman bu o" dedi koruma Cathán'a.

"Düşündüğüm kişi değil ama önemli. Bundan eminim." Cathán öne eğildi ve o vahşi gözleriyle Meaghan'a baktı. "Güzel de. Bu da artı bir bonus."

"Senin alacağın tek bonus..."

Ama Áedán arkadan onun kollarını kavrayıp Meaghan'ı göğsüne yasladı. Eğilip kulağına fısıldadı:

"Onu kışkırtma, Meaghan. Seni öldürecek."

Meaghan bunu biliyordu ama o birkaç dakika içinde yaptığı hiçbir şeyin Cathán'ın eylemlerinin sonucunu değiştirmeyeceğini fark etmişti. Meaghan'ı her koşulda öldürecek; belki bugün, belki yarın, belki bir sonraki yıl. Meaghan'ın tek yapabileceği, bu sonun nasıl gerçekleşeceğine karar vermektir.

“Bir kehanet var” diye fısıldadı Áedán. Konuşurken dudakları Meaghan’ın kulağını okşuyordu. “Güçleri olan bir kadın hakkında. *Ídir eatarthu*; iki dünyada gezebilen bir kadın. Bu dünya ve diğer dünya arasında geçiş yapabiliyor. Onun sen olduğuna inanmasını istemezsin.”

“Ne diyordun?” diye sordu Cathán. Gözlerini kıstmış onu izliyordu.

Cathán Áedán’ın varlığını, Meaghan’ı yönlendirdiğini hissediyor ama göremiyordu. Sergilediği o narin ifadede bir diğer çatlak belirdi. Cathán bu tuhaf yerde her şeye hâkim olduğunu düşünüyordu ama derinlerde bir yerde, daha yüksek bir güç olduğunu biliyor ve ondan korkuyordu. O güç Áedán mıydı?

“Çeneni tut” dedi Áedán.

Sırtında Áedán’ın göğsünün yükselip alçaldığını, vahşi gücünü hissediyordu. Ancak Cathán’a saldırdığında, tıpkı varlığının bilinmemesi gibi, o güç de bir anda kesilivermişti.

Áedán’ın söylediğini yapmak için kendine hâkim olmak zorundaydı. Yavaşça derin bir nefes aldı ve nefesini verip Cathán’ın sorusunu yanıtladı:

“Bir şey demedim.”

O keskin, parlak gözler Meaghan’ın kavgaya hazır sessizliğini bozup düşüncelerini parçalamaya çalışarak içine nüfuz etti. Cathán bakışlarıyla parçalara ayırıp inceliyordu ve Meaghan’ın bir kenarda tutmayı başardığı dehşet, midesinde bir döner bıçağa dönüşmüştü. Ölmekten korkmuyordu -hayır, bu doğru değildi- elbette ölümden korkuyordu. Ama daha korkuncu, bu adamın merhametine kalmaktı çünkü Meaghan ilk değerlendirmesinin hayal ettiğinden daha doğru olduğunu görüyordu.

Cathán MacGrath insan değildi. Artık değildi.

“Aradığın kişi ben değilim” dedi. Sesi kalın ve dengesizdi.

Cathán tepkisiz gözlerle ona baktı ama Meaghan bu ruhsuz yüzünde hesaplamalar yaptığını, gerçeği bulmak için senaryolar hazırladığını gördü. Tüyleri diken diken oldu. Áedán kollarını saran ellerini gevşetti ve Meaghan sıcak ellerinin sakinleştiren bir temasla bileklerine kadar inip tekrar yukarı çıktığını hissetti. Ama hiçbir şey içinde yükselen, zihnindeki histerinin sınırlarını zorlayan o dehşeti sakinleştiremezdi. Aniden bu hücreye, onu Cathán’dan ayıran parmaklıklara şükretti.

“Annen sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı?” diye sordu Cathán. Nemli karanlığın içinde sesi tehditkâr bir şekilde yankılandı.

Meaghan cevap vermedi. Cevap veremedi.

“Aptal, zavallı bir kadın olduğunu biliyordum. Ve annesi de bir o kadar cahildi. Ama Fennore Kitabı ondaydı.”

O narin gözlerde bir şey parladı ama sonra kayboldu. Meaghan’ın arkasında Áedán, sanki Cathán’ın söyleyecekleri onu da korkutuyormuş gibi kasıldı.

“Kitap beni çağırdı” diye devam etti Cathán. “Beni seçti.”

“O bir kitap. Nasıl *seçebilir*?”

Soru muhalif, cüretkârdı. Ama Meaghan içten içe titriyordu.

“Doğru. O mı ben seçtim” dedi Áedán ve Meaghan’ı hayrete düşürüp giderek azalan cesaretine bir darbe daha indirdi.

“Bu da ne demek?” diye sordu Meaghan. Kendine hâkim olamamıştı.

Cevap veren Cathán oldu.

“Fennore Kitabı yalnızca bir kitap değil. Bir *şey* değil. Artık değil.”

Meaghan başını sallıyordu. Düşündüklerini, sormak iste-

diklerini açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Hemen arkasında, Áedán'ın göğsünün hızla yükselip alçaldığını hissetti. Onun veya Cathán'ın söylediği bir şey onu tahrik etmişti ama Meaghan ne olduğunu anlayamadı.

“Ne o zaman?” diye sordu.

“Güç. Serbest kaldığı takdirde o güç sınır tanımaz. O her şeyi kontrol eder, tasarlar, her şeyden üstündür.”

“Tanrı'dan bahsediyorsun.”

Cathán'ın yüzündeki tebessüm buz parçaları gibiydi. “Evet” diye fısıldadı.

“Hayır” dedi Áedán. Sıcak nefesi Meaghan'ın ensesini okşamıştı.

“Tüm bu güç Fennore Kitabı'nın içine hapsolmuştu. Ama şimdi kilit açıldı ve o güç benim içimde.”

Buraya kadardı. Bu tüyler ürperten ifade dengeleri bozmuştu ve Meaghan, bir insanın yüzünden bakan canavar gözler kadar yanıltıcı bir soğukkanlılığa doğru ilerledi.

“Sen Tanrı değilsin.”

“Henüz değilim. Ama bu dünyadan kendi dünyama geçtiğim anda...”

Cathán, Meaghan'ın o kaygan yola girmesini bekleyerek duraksadı.

“Kendi dünyana mı?”

“Döneceğim, Meaghan. Ve adalet yerini bulacak. Annenin merhamet için yalvardığını göreceğim. Babanı, o çok sevdiği balıklara yem edeceğim. Çocuklarımin kanıyla yıkanacağım. Ve sen, sevgili Meaghan; bana yardım edeceksin. Sen beni kaderime götüreceksin ve ben seni ödüllendireceğim.”

“Senin lanet ödülünü istemiyorum.”

“Bu da olayları daha keyifli bir hâle getirecek. Herkes bana tapacak. İtaat edecek.”

Karanlık ton, ruhunda yankılanan bir gonga dönüştü. Áedán hareketsizdi ama Meaghan sırtında atan kalbini hissedebiliyordu.

“Ona Druid’i sor” dedi Áedán yumuşak bir sesle. “Sor ona.”

“Druid’e ne oldu?”

Cathán gözlerini kısıtı ve bir kez daha, bulacağından emin olduğu bir şey için hücreye baktı.

“O güçsüzleşti. Onun gücünü alacağını ve onu kendi kâbuslarında ölüme terk edeceğim.”

Áedán Meaghan’ın kollarını bıraktı ve geri çekildi. Meaghan omurgasını saran soğuk esintiyle irkildi. Aptalca olsa da bir an terk edilmiş hissetti. Sağlam durmaya, odaklanmaya, başını dimdik kaldırıp ağlamamaya çalıştı.

Cathán korumasına döndü.

“Onu güzelce yıkayıp giydirin ve salona getirin. Ve Tanrı aşkına, dikkatli olun. Elinizden kaçarsa ölüm bile gözünüze cennet gibi görünecek.”

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve o merdivenleri tek başına tırmanırken koruması hücreye yöneldi.

Bölüm Yirmi İki

“*A*nlattın bana, hemen” diye tekrarladı Tiarnan. Gözlerini kısmış, gergin bir ses tonuyla konuşuyordu. “Yapabildiğin şey ne? Ne yaptığını düşünüyorsun?”

Shealy bunu dile getirmek istemiyordu, başını iki yana salladı. Ama Tiarnan’ın bilmeye hakkı vardı. Onu kurtlardan, canavarlardan kurtarmıştı. Eamonn onu esir aldığı anda, Tiarnan onun için gelmişti. Dahası, onun yüreğine dokunmuştu. Etrafına ördüğü duvarı kırmış; onu sıcaklıkla, tutkuyla... sevgiyle doldurmuştu. Tiarnan, Shealy’nin ona verdiklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Gerçekleri ondan sakladığını öğrendiğinde kırılacaktı ama bunu sürdürmenin hiçbir mazereti yoktu. Shealy derin bir nefes alıp dün nehrin kenarında olanları anlattı. Yaşadığı şaşkınlıktan, şoktan ve olayların gerçekleşme hızından söz etti.

“Babamı ve Kyle’ı çalışma odasında gördüm. Ellie de gördü.”

“Bunu *sen* mi yaptın? Kapıyı *sen* açtın.”

Shealy, Tiarnan'ın şok içinde, sözcükleri her zaman ki gibi kısa kesmek yerine uzatarak vurguladığını fark ederek başını salladı.

“Sanırım ailede var. Babam bunu yapabilen tek kişi değil. Ben de yapabiliyorum. Sana söylemek istemedim çünkü bahamı bulmama yardımcı olmaktan vazgeçebileceğini düşündüm.”

Tiarnan ağzını açtı ve yanlış duyduğundan kuşkulanıp kafasını yana eğdi. Ama gözleri karardı. Onu doğru duymuştu.

“Aptallık ettim, Tiarnan” dedi telaşla. “Ne düşünüyordum, bilmiyorum.”

“Bana güvenemeyeceğini düşünüyordun” dedi Tiarnan. Sesinden, Shealy'nin onu ne kadar yaraladığı açıktı. “Seni, sana yardım etmek isteyecek kadar önemsemediğimi düşünüyordun. Seni sadece kullandığımı. Doğru mu?”

Shealy çaresizce başını salladı.

“Korkmuştum. Beni anlamalısın.”

“Öyle mi?” dedi Tiarnan. Ardından kirpiklerini yere indirip o güzel gözlerini Shealy'den kaçırdı. “Devam et. Sonra ne oldu?”

Shealy, boğazında serbest bırakmamak için direndiği duygu dalgalarıyla devam etti:

“Konuşurken babamın beni yedi yıl önce çalışma odasında gördüğünü şimdi fark ettim. Yani, tabii o zaman da fark ettim ama önemini kavrayamamıştım. Benim için dündü fakat onun için...” Babasına dönüp ihaneti karşılığında sert bir bakış attı. “Onun için kazadan hemen sonraydı. Ona Ellie'yi anlattım, bir kızı daha olduğunu söyledim. Annemin hayatta olduğunu biliyordu. Ellie'yi doğurup onu büyütecek kadar yaşadığını biliyordu. O anda kapıyı açsaydı onu kurtarabileceğini bili-

yordu. 'Anlamıyor musun? Onun için buraya gelebilirdi... O canavar onu öldürmeden önce."

Shealy gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı. Sıcak ve tuzlu yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı, onu kederle sarstı. Kendini Tiarnan'ın kollarına bırakmak istedi. Tiarnan onun sığınağı olmuştu. Her zaman onun yanında olacak tek kişi olmuştu. Oysa ona bunu söyleyecek kadar bile güvenmemişti.

Öfkeli bir hareketle gözlerindeki yaşları sildi ve babasına baktı.

"Neden, baba? Neden onu orada bıraktın?"

Donnell yere bakıyor, yavaşça başını salıyordu. "Bırakmadım" dedi üzgün bir sesle. "Ama geri dönemedim."

"Neden?"

"Çünkü seni düşünmek zorundaydım, Shealy. Sen hastanede hayatta kalma mücadelesi veriyordun."

"Yani benim hayatımı onunkine tercih ettin, öyle mi? Onu kurtarabilirdin. Doktorlar benimle ilgileniyordu zaten ama sen onu bıraktın. Tek başına. Hamile. Bebeği vardı, baba. Ellie vardı."

"Anlamaya çalış" diye yalvardı babası.

"Hayır, sen anlamaya çalış. Bunca zamandır bu yükü üzerimde taşıyorum. Ölmesinin benim hatam olduğunu düşünüyordum. Benim. Fennore Kitabı'ndan bahsetmeseydim, saplantılarınınla ilgili sana bağırmayacaktı, ikiniz kavga etmeyecektiniz ve araba uçurumdan yuvarlanmayacaktı. Ama şimdi onu buraya senin gönderdiğini biliyorum. Sen kapıyı açtın ve onun için geri dönmedin."

"Böyle olmadı" dedi babası. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

"Öyle mi?" diye haykırdı Shealy. "Olmadı mı? O zaman neden olan biteni düzgün bir şekilde anlatmıyorsun? Bana ger-

çekten neler olduğunu anlat. Bana YEDİ YILDIR neden yalan söylediğini anlat!”

Shealy’nin sesi odada yankılandı. Bir an birilerinin duymasından endişe etti ama umursamadı. Artık umursamıyordu. Dünyası başına yıkılmıştı zaten. Yanıtları istiyordu. Sebepleri duymak istemiyordu. Yanında Tiarnan gayriihtiyari bir adım attı, ellerini uzattı ama Shealy’ye dokunmadan durdu. Shealy’nin gözyaşları daha hızlı akmaya başladı.

“Sana gerçekleri anlatamazdım” dedi babası gözleri yaşlarla dolu bir hâlde.

“Neden? Senden nefret etmemden mi korktun?”

“Hayır. Benden nefret edeceğini düşündüğümünden değil. Sana söylemedim, Shealy çünkü kendinden nefret etmenden korktum.”

Babasının sözleri havada asılı kaldı. Shealy anlamaya çalışarak başını salladı ama anlayamadı. Ne demek istiyordu? Tiarnan tekrar kıpırdandı ve bu kez elini omzuna koydu, saçlarının altından boynuna ulaştı. Usulca onu kendine çekti.

“Ben gerçek dünya ve Fennore arasında kapı açamam, Shealy. Ben o güce sahip değilim. Hiçbir zaman olmadım.”

“Ne demek istiyorsun? Cathán’ın bize saldırdığı gece yaptığını gördüm. Gördüm!”

“Ben değilim, Shealy. Sen yaptın. Yalnızca sen iki dünya arasında kapı açabilirsin.”

“Ben mi?” diye sordu Shealy usulca.

Babası başını sallarken gözlerinde öyle bir üzüntü vardı ki Shealy babasının doğruyu söylediğini biliyordu.

“Kazadan önce yapabildiğini bilmiyordum. Kitaba karşı bir hassasiyetin olduğunu biliyordum, hepsi bu. Onu bile tesadüfen fark ettim.”

“Nasıl yani?” diye sordu Tiarnan.

“Maggie, Shealy’nin annesi, o inanmadı; o yüzden araştırmalarımı gizli yürütmek zorunda kaldım. Bu bizim aramızda bir tartışma konusuydu, kitap. Dışarı çıktığım zamanlarda küçük yalanlar söyledim ve Shealy’yi de yanıma alırdım. Söylenilerin olduğu yerleri ziyaret ederdik. Ve böyle zamanlarda Shealy bana bir şeyler anlatırdı. Kitabın orada olup olmadığıyla ya da nereye gittiğiyle ilgili.”

Shealy, başını Tiarnan’ın güçlü göğsüne yaslamış, babasını dinliyordu. Tiarnan’ın kokusu ona hak etmediği bir huzur vermişti. Tiarnan’a sıkıca sarıldı ve onu kendine çekti. Tiarnan Shealy’nin alnına bir öpücük kondurdu.

“Kitabın nerede olduğunu biliyor muydu?” diye sordu Tiarnan Donnell’a.

“Yalnızca bulunduğumuz noktada kullanılmışsa. ‘Buradan güneye gitti, baba. Bir kadınıla’ derdi mesela. Ben de araştırmalarımı güneye yönlendirir ve aniden zengin olup sonra aklını kaybeden kadınların hikâyelerini arardım. Ya da ölümcül hastalıkları atlatan çocuklar ve ardından intihar eden anneleri. Her mucizenin ardından bir trajedi gelir. Fennore Kitabı’nın sırrı bu.”

“Hatırlıyorum” diye fısıldadı Shealy. “Bunu yaptığımızı hatırlıyorum. Bu bizim sırrımızdı.”

“Evet. Ama sonra sen büyümeye başladın ve çılgın babanla yaptığın geziler ilgini çekmemeye başladı. Annen gibi düşünmeye başladın. Benim saplantılı olduğuma inandın.”

Donnell iç çekti, Kyle’a baktı ve ardından başını çevirdi.

“O günü ikinizi Fennore Adası’na getirerek zeki bir hareket yaptığımı düşünmüştüm. Maggie sessiz kasabaları, küçük barları severdi. Dublin’i hiç sevmedi. Ona uzun zaman önce ada-

yı kıyı kıyı dolaştığımı ve kitaba dair hiçbir iz bulamadığımı söyledim. Sanırım bana inandı çünkü kitap o adada olsaydı, onu uzun zaman önce bulmuş olurdum. O gün gitmeyi kabul etmesinin tek nedeni buydu; çünkü benim adayı.., araştırmalarımın ellediğini düşünmüştü.”

“Ama sonra ben kitabı nasıl aradığınızı söyledim ve buraya beni kitapla aynı adı taşıdığı için mi getirdiğini sordum” diye mırıldandı Shealy.

“O kavga için kendini suçlama, tatlım. Zaten benden ayrılmayı kafasına koymuştu. Ben hayatımda hiçbir kadını onu sevdiğim gibi sevmedim, o da beni sevdi ama misyonuma inacak kadar değil.”

Tiarnan sordu:

“Öyleyse siz adada dolaşırken kapıyı Shealy mi açtı?”

“Tam olarak bilmiyorum” diye yanıtladı babası, Tiarnan’ın Shealy’yi nasıl sardığını inceleyerek. “Kör edici beyaz bir ışık gördük ve sanki içine düştük. Geçen gece olduğundan farklıydı.”

“Ah!” dedi Tiarnan. Uzandı, Shealy’nin çenesini avucuna aldı ve gözlerine bakabilmek için başını kendine doğru çevirdi. “O zaman senin hatan değildi. Benim hatamdı. Inis Brandubh’a gelen herkes için hikâye aynı. Ben kitabı yok etmeye çalışırken sen de arabadaydın. Anneni buraya ben getirdim. Sen değil.”

Shealy Tiarnan’ın gözlerinde merhamet görmeyi umarak ona baktı. Bunu sadece onu iyi hissettirmek için söylediğini düşündü. Ama orada gördükleri, ona bilmesi gerekenleri söylüyordu. Tiarnan yalan söyleyecek bir adam değildi. Asla.

“Bu konuda hemfikirim” dedi babası. “Yaşadığımız aynı değildi.”

Shealy ona baktı.

“Ne demek istiyorsun? Sen nereden biliyorsun?”

“Biz de onunla birlikte gittik, Shealy. Hepimiz. Ama biz seninle aynı yere düştük. Bir yaratık vardı, nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bizi gördü ve üzerimize hamle yaptı. Sen çığlık attın, ben de seni korumak için sana sarıldım. Sonra bildiğim, tekrar arabadaydık ve uçuşumdan aşağı yuvarlanıyorduk. O yaratığın o anda anneni öldürdüğüne emin oldum. Nereye gittiğimizi ya da nasıl gidip döndüğümüzü anlayamadım. Bunun seninle bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyordum, Shealy, ta ki seni çocukla birlikte çalışma odamda görene kadar.

“Ellie.”

Babası başını salladı.

“O zaman içinde bulunduğun tehlikenin farkına vardım. Kazaya sebep olan şeyin kitabın yakınlığı olduğunu düşündüm. Tek düşüncem, seni her şeyden uzak tutmaktı. Her şeyi sattım ve Arizona’ya geldik. İrlanda’dan olabildiğince farklı ve uzak bir yere.”

“Ama bana söyleseydin geri dönebilirdim. Onu kurtarabilirdim.”

“Ya da tıpkı onun gibi ölebilirdin. Olasılıklar uğruna hayatta en çok sevdiğim şeyi, seni riske atamazdım.”

Shealy babasının karşılaştığı ikilemi görerek başını salladı. Yaptığı tercihlerden dolayı onu yargılamanın adil olmadığını farkındaydı.

Tiarnan başını eğdi ve Shealy’nin kulağına fısıldadı:

“Bir zamanlar zeki bir kadın bana bazı yanlış kararlar aldysam, bunun büyük olasılıkla alınacak doğru karar olmamasından kaynaklandığını söylemişti.”

“O o kadar zeki değil” diye fısıldadı Shealy.

Tiarnan'ın ona yanıt vermesine fırsat kalmadan o toplanma hissi, havanın etrafında kalınlaşması tekrar derinlerde sızlayan o boşlukları doldurmaya başladı.

“Sanırım zamanımız tükendi” diye mırıldandı Shealy. Sesi kasılmıştı ve sözcükleri toparlamakta zorlandı. Ama Kyle aynı anda konuştu ve kimse Shealy'yi duymadı.

“Arizona’da kapının açılmasını ne tetikledi?” diye sordu.

“Emin değilim” dedi babası. “Ama anladığım kadarıyla Cathán bir şey arıyordu. Shealy’yi arıyordu. Onun peşinden geldi.”

“Bu doğru” dedi Tiarnan kaşlarını çatıp. “Sanki Shealy’yi çekebileceğini biliyordu. Ama nereden bilsin?”

“Kehanet” diye yanıtladı Kyle ve Donnell aynı anda.

“Hangi kehanet?”

Shealy’nin babası ve Kyle birbirlerine baktılar, ardından Kyle çantasını açtı. İçinden küçük bir bohça çıkardı, bir süre elinde tuttu, ardından bezi dikkatlice açtı. İçinde küçük, ince bir kitap vardı.

Donnell kitabı görür görmez derin bir nefes aldı. “Kaybolduğunu sandını” diye mırıldandı. Shealy’ye baktı. “Kyle ortadan kaybolduğu gece kitabı elinde tutuyordu ve kitap da onunla birlikte gitti.”

“O Fennore Kitabı mı yani?” diye sordu Shealy heyecan ve korkuyla karışık bir sesle. Ne umduğunu bilmiyordu ama bu Fennore Kitabı olmak için fazla uysal, fazla sıradan görünüyordu.

“Hayır” dedi Donnell yüzünde bir tebessümle. “Fennore Kitabı değil. Ama çok eski bir defter. Eski, Shealy. Senden ya da hayal edebileceğimden çok daha önce yazıldı. Atalarımıza aitti ve Fennore Kitabı’nın hikâyesini anlatıyor; kitabın ne

zaman yaratıldığını, kitabı kimin kullandığını, nerede olduğunu... Nesilden nesile, Koruyucudan Koruyucuya aktarıldı. Bana babamdan geldi, ona da kendi babasından.”

Shealy deftere baktı. Daha önce bu defteri babasında görmüştü ama önemli olduğunu bilmiyordu. Şimdi hiçbir şey bilmediğini fark etmeye başlıyordu.

Tiarnan onun duygularını hissetmiş gibi usulca ensesine dokundu. Dokunuşu öyle ılıktı ki Shealy’nin içinde biriken dehşetin bir kısmını eritmeye yetti. Babası Tiarnan’a, Shealy’nin anlamakta zorlandığı kaçamak bir bakış attı. Tiarnan’la bir derdi vardı ama Shealy nedenini anlamıyordu. Tiarnan olmasaydı Shealy bu korkunç yerde beş dakikadan fazla hayatta kalamazdı.

“Bak, Shealy” dedi babası ve dikkatini deftere çekti. Bunun çağlar boyunca Koruyucular tarafından doldurulan bir defter olduğunu, Fennore Kitabı’nın tarihini anlattığını düşünmek inanılmazdı. Sayfalar kararmış ve yıpranmıştı. Kırmızı deri kapak yıllar içinde buruşmuş, sertleşmişti. Kyle ellerinde dağılmasından korkar gibi özenle tutuyordu.

Dikkatli bir şekilde Kyle defteri avucuna yerleştirdi ve küçük bir kâğıt parçasıyla işaretlediği bir sayfayı açtı. Shealy’ye gizemli bir bakış attı, ardından defteri ona uzattı. Tiarnan da görmek için öne eğildi.

“Kehanet bu. Druid’i, bunca zamandır kitabın gücüne sahip olan varlığı özgür bırakma gücüne sahip olacak bir kadından bahsediyor.”

“Artık değil” dedi Shealy. “Tiarnan bana şimdi kitabı yönenin Cathán olduğunu söyledi.

“Öyle görünüyor” diye yanıtladı babası. “Ama ne olursa olsun, bu kadın idir eatarthu. Bu dünyalar arasında gezinebilir demek. Yanında başkalarını da götürebilir.”

Sayfayı çevirdi, bu kez iki dünyanın arasında kalmış bir kadının resmi vardı. Bir tarafı yeşil arazilerle doluydu. Büyükbaş hayvanlar otluyor, insanlar tahıl ekiyorlardı. Diğerindeyse gökyüzünde ejderhalar uçuyor, karanlık bir aya kurtlar uluyordu. Göl-geler kadının yüzünü gizlemişti ama altın sarısı saçları vardı.

“Bu kehanet, bu kadın dünyalar arasında kapı açtığı takdirde Druid’in kaçacağını ve kaçtığı takdirde sevdiğimiz dünyayı cehenneme çevireceğini söylüyor.”

Bir başka sayfa, bir başka resim. Bu defa aynı dünya iki kez resmedilmişti ama hayvanlar, mahsuller, yeşil araziler yoktu. Bomboş bir arazide bir sürü ceset vardı.

“Bunun olmasını engelleyebilecek tek bir kişi var” diye devam etti babası gergin bir sesle. “Yarı canavar olan bir savaşçı. Sevdiği dünyayı korumak için kadının Druid’i serbest bırak-masına engel olmalı.”

“Nasıl yapıyor bunu?” diye sordu Shealy ama yanıtın iyi bir şey gelmeyeceğini biliyordu. İçinde yükselen farkındalığın özü bu kehanete dayanıyordu. Onu buraya getiren duygusal dalgalanmalardan yorgun düşmüş bir hâlde, kendini en kötü-sünü duymaya hazırladı. Sanki onun güçsüzlüğünü sezmiş gibi yoğunlaşan hava iyice ağırlaştı. Shealy üzerindeki bu rutubetli havayla savaşmaya çalıştı ama yine de her gölgeye sızıyordu.

“Samrını zamanımız tükeniyor” dedi tekrar ama yine bir şekilde sözleri havaya karıştı ve kimse duymadı.

“Sayfayı çevir” dedi babası.

Bu resim hızlı bir karalamayla kaleme alınmıştı. Ama resim netti. İki dünya arasında kalan kadın pıhtılaşmış bir kan havu-zunda yatıyordu. Gözleri tepkisiz, yüzü bembeyazdı.

“Onu öldürüyor mu?” diye sordu yanıtı duymak istemese de. Resimdeki ayrıntıları görebilmek için defteri Kyle’in elin-

den aldı. Kıyafetleri yırtık pırtık iri bir adam kadının başında duruyordu. Shealy, eski televizyon dizisi *Incredible Hulk*’ı düşündü. Bu adam yeşil değildi ama kaslıydı, üç metre boyunda görünüyordu ve kehribar sarısı gözleri vardı.

Shealy nefesini tuttu. O gözler...

Shealy’nin dizleri titredi. Ayakta kalmayı nasıl başardı, bilmiyordu ama odanın üzerine kapandığını hissedebiliyordu.

Tekrar ölü kadına baktı ve bu kez kanını donduran bir şey gördü. Kadının yüzünün yan tarafında, cildini örten pembe beyaz, çapraz çizgiler vardı. Daha aşağıda, boynundaki bir yarığın ve deforme olmuş bir kulağın hemen altında hilal şeklinde bir yara izi vardı.

“Bu benim” dedi fısıltıyla.

“Ve savaşçı” dedi babası öfkeli bir sesle. “O da Tiarnan.”

Shealy kocaman açtığı gözlerini yanında duran adama döndürdü.

“Tiarnan?”

“Bu yalanlara inanma, Shealy. O bıçağı sana saplamadan önce kendi canımı alırım.”

“Ama şu resimlere bak. Bu biziz. Bunlar yüzlerce yıl önce yazılmış ve bizi çizmişler. Bizi.”

“Ne çizdikleri umurumda değil” dedi derin sesiyle. “Bana güvenmediğini biliyorum ama sana söz veriyorum. Hiçbir şey sana zarar vermemi sağlayamaz.”

“Ona bir sonraki sayfayı göster” dedi babası soğuk bir sesle.

Kyle defteri Shealy’nin titreyen ellerinden aldı ve sayfayı çevirdi. Bu resimde, ıssız bir kumsalda onlara saldıran ejderhalardan kaçan beş kişi görünüyordu. Shealy yüzlerin çoğunu tanımadı ama Liam’ın yüzünü gördü. Eamonn’inkini de.

Tiarnan nefesini tuttu ve bir adım geri gitti.

“Sen bu insanları tanıyor musun, Tiarnan?” diye sordu Kyle.

Tiarnan başını salladı.

“Kardeşlerim. Kız kardeşim. Kocası.”

Tiarnan’ın beti benzi attı. Shealy’ye baktığında gözleri ifade edemeyeceği düşüncelerle yanıyordu. Shealy onun yanına gitti, ellerini göğsüne koydu.

“Onlara soneyi oku” dedi babası.

Ağırlaşan hava Shealy’yi içine alıp odayı bir tanka boşaltılan su gibi doldurdu. Shealy denese bile buntu durduramayacağını biliyordu.

“Zamanımız yok” dedi bu kez daha yüksek sesle. Tiarnan’dan uzaklaşmaya çalıştı ama dizleri pes etti ve Tiarnan onu düşerken yakaladı. Kyle hemen Shealy’ün yanına koştu ve Tiarnan Shealy’yi kollarına aldı. Onun elini tuttu ve bir yandan babasına uzandı ama Shealy çok geç olduğunu biliyordu. Jel gibi etraflarını saran his Shealy’nin üzerine çöktü, onu içine çekti. Tüm karanlık köşeleri doldurdu ve göğsüne baskı yaparak ciğerlerindeki havayı engelledi. Dünya dönen ve her şeyi görünmez kılan ağır bir sis tabakasına dönüştü. Sadece Tiarnan’ın kalp atışlarının sesi, kollarının verdiği güven Shealy’yi ayakta tutuyordu. Ama bu bile yeterli değildi. Artık babasını göremiyor, statik beyaz dünyada onu bulamıyordu.

Onu sıkıca saran arbedenin içinde yalnızca Shealy, Tiarnan ve Kyle vardı. Sonra aniden düşmeye başladı. Tiarnan’ın kollarının onu sıkıca sardığını hissetti ve Tiarnan’a iyice sokuldu. Ardından vücudu sert bir şeye çarptı. Bu darbe onun nefesini kesti ve gözlerini karanlıklara boğdu.

Bölüm Yirmi Üç

*T*iarnan sert bir şekilde yere çarptı. Dengesini kaybetmiş, akli karışmıştı. Başının ağırlaştığını, midesinin bulandığını hissetti. Elllerine ve dizlerine baktı, yapış yapış. Cathán'ın zindanı, Shealy'nin babası, soğuk karanlık... Hepsi kaybolmuştu.

Yanında Shealy sırtüstü yatıp gökyüzüne baktı. Tiarnan ona uzandı, Shealy'nin yüzünü kendine çevirdi. Gözleri berraktı ama göz bebekleri büyümüşü ve yüzü bembeyazdı. Shealy ona odaklandı ve bir an o fırtınalı derinliklerde bir sıcaklık belirdi, ardından yerini temkinli bir bakış aldı.

Tiarnan kırgın ve öfkeli bir şekilde geri çekildi. Shealy ona güvenmiyordu. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra hâlâ sır saklıyordu. Ve şimdi... şimdi ona anlatılan yalanlara inanmıştı...

Tiarnan bir anda ayağa kalktı ve bir adım uzaklaştı. Eamon'nın uydurma kampına dönmüşlerdi. Jamie'nin önünde dururken Shealy, Tiarnan'ı ve Mahon'u alıp ortadan kaybol-

duğunda güneş parlak bir sabaha doğuyordu. Şimdiyse güneş, kanlı bir renk cümbüşü içinde batmaktaydı. Birazdan hava kararacaktı. Tiarnan etrafına bakınıp Mahon'u aradı ve birkaç yüz metre uzakta ellerinin ve dizlerinin üzerinde durduğunu gördü. Donnell O'Leary görünürlerde yoktu. Ya zindanda kalmıştı ya da Shealy onu başka bir yere göndermişti.

Shealy. Nasıl olup da ondan sır saklayabiliyordu? Tiarnan ona sarıldıktan, onu sevdikten sonra onun canını acıtabileceğine nasıl inanabiliyordu?

Ateşin yakınlarında biri, "Döndüler" diye bağırdı ve aniden kamp canlandı ama ne Tiarnan ne de Shealy oldular yerden kıpırdadılar.

Jamie yanında Reyes'la koşarak gehiyordu. Mahon'un ayağa kalkmasına yardım edip etraflarına toplandılar. Öteki taraftan Eamonn, arkasında dört adamıyla sinirli bir şekilde geliyordu. Tiarnan içlerinden birinin onlara yemek ve su getiren Hintli Nanda olduğunu gördü.

Jamie yaklaştıkça adımları yavaşladı ve Tiarnan, Jamie'yi tepeden tırnağa saran merakın sıcaklığını ve ihtiyatlı bakışlarını hissetti.

"Neredeydiniz, T?" diye sordu. Tiarnan'a bir yabancıymış gibi bakıyordu. Tehhkelî bir yabancı. Bu temkin, Tiarnan'ın Shealy'nin gözlerinde gördüğüne çok yakındı ve bu onu öfkeliendirdi. Tiarnan hep Jamie'nin yanında savaşmıştı ama şimdi arkadaşı da ona kuşkuyla bakıyordu. O da Eamonn gibi ona ihanet mi edecekti? Hepsi aynı şeyi mi yapacaktı?

"T?" dedi Jamie tekrar. "Neredeydiniz?"

Tiarnan bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Neredeydi, oraya nasıl gitmişti ve şimdi nasıl dönmüştü, bilmiyordu. En iyisi hiçbir şey söylememekti.

Jamie kaşlarını çatıp Shealy'ye baktı ve yüzündeki asık ifadeyi, sert duruşunu, kaçırıldığı bakışlarını inceledi.

“Sen, Shealy. İyi misin?”

Shealy dengesini sağlamaya çalışarak ayağa kalktı ve başını salladı.

Eamonn Tiarnan'ın hemen önünde durdu. Öyle yakındı ki varlığı yüzündeki öfkeye denk bir şiddetle meydan okuyordu. Çenesini sıktı ve sordu:

“Neredeydin, ağabey? Nasıl yaptın?”

Tiarnan onların neler görmüş olabileceklerini hayal bile edemiyordu. O, Shealy ve Mahon gözlerinin önünde ortadan kaybolmuş olmalıydılar.

“Kız yaptı, değil mi?” diye sordu Eamonn. “O.” Ve eliyle Shealy'yi işaret etti.

Tiarnan kardeşinin eline vurmamak için kendini zor tuttu. Gerçekleri içermeyen bir yanıt bulmaya çalıştı çünkü şimdi bile Shealy'nin ona inanmadığını bilmesine rağmen onu koruyacaktı. Ona karşı samimi olduğunu gösterecek ya da bu uğurda can verecekti. Bu adamların Shealy'nin dünyalar arasında kapı açabildiğini, bunca zamandır bu güce sahip olduğunu bilmesine rağmen onlardan saklamış olduğunu öğrendikleri takdirde nasıl tepki vereceklerini bilmiyordu ama ne kadar az kişi bilirse bunun o kadar iyi olacağını düşündü. Yine de olanların en azından bir kısmını açıklamak zorundaydı. Herken Tiarnan, Shealy ve Mahon'un ortadan kayboldıklarını görmüştü. Bunun saklanacak bir tarafı yoktu.

“Konuşmalıyız” dedi Tiarnan ve Eamonn'ı umursamadan Jamie'ye baktı. “Shealy'nin babasını bulduk.”

Jamie yüzünde şok ve düşünceli bir ifadeyle önce Shealy'ye, ardından Tiarnan'a baktı. Eamonn o kadar sakin değildi.

"Babasını mı buldunuz? *Konuşmalı mısınız?* Söyleyeceklerini ben de duyacağım."

Tiarnan hızla ona döndü. "Söyleyeceklerimi sen de mi duyacaksın?" dedi gözleri parlayarak. "Sana güvendiğimi mi sanıyorsun? Öyle mi? Ama güvenmiyorum. Asla güvenmeyeceğim. O yüzden ya şimdi savaşırsız ya da çekil git."

Eamonn yumruklarını sıktı ve bit an Tiarnan en azından dövüşeceklerini düşündü ama sonra Eamonn derin bir nefes aldı ve başını salladı. Hayal kırıklığı ve rahatlama, Tiarnan'ın midesinde çarpıştı.

Shealy Eamonn'a meydan okuyan gözlerle baktı. Tiarnan, bu küçük kadının sergilediği cesaret karşısında gülümseyebiliyordu ama şu anda gülünecek bir şey yoktu.

"Seni ilgilendiren bir şey yok" dedi Shealy Eamonn'a kibirli bir sesle. Ardından Tiarnan'a döndü. "Üzgünüm ama sanırım bu noktada yollarımızın ayrılması en doğrusu olacak. Ben şimdi babamı bulmaya gidiyorum, sonra da geri dönmenin bir yolunu..."

Shealy durdu ve Tiarnan, Shealy'nin sözlerindeki kederi hissetti.

"Benimle sevdiğin insanlar arasında bir tercih yapmanı istemiyorum." Shealy'nin gözleri doldu ve titreyen eliyle yaşları sildi. "Bunu sana yapamam. İkimize de yapamam. Bundan sonra..."

Tiarnan Shealy'nin daha ileri gitmesine izin vermedi.

"Kaç kez, Shealy O'Leary, sana kaç kez söylemem gerek? Düşünme. Yollarımız ayrılmıyor, Shealy. Ne şimdi ne de daha sonra."

“Ölümde bile mi, Tiarnan?” diye sordu soğuk bir sesle. “Beni öldürmeye karar verdiğinde bile mi?”

“Seni öldürmek mi?” dedi Eamonn. “Sen neden bahsediyorsun, kadın?”

Shealy’nin çenesi titredi ama sırtını doğrultup yanıtladı:

“Anlaşılan o ki Inis Brandubh’da bir şeyler oluyor ve Tiarnan beni durdurmadıkça biz buna engel olamayabiliriz. Ortada Tiarnan’ın sevdiği insanları kurtarmak için beni öldüreceğini söyleyen bir kehanet var.”

Dudaklarından dökülen sözcüklerin dehşeti Tiarnan’ı yerle bir etti. Onu tutmak, onu sarsmak, onu asla incitmeyeceğine inandırmak istedi. O sözcüklerin kaybolmasını, sanki hiç var olmamışlar gibi silinmelerini istedi.

Sessizlik onları içine çekerken Tiarnan içindeki her şeyin dışarı aktığını, onu insan yapan şeylerin parçalandığını hissetti. Her şey ortada, giderek küçülen ışığın altında, tüm parçaları bir arada tutan o bağı hak etmeden çürüyordu. Şimdi Eamonn Shealy’ye, başka bir zamanı, Tiarnan’ın kardeşleri ve sevdiği kadın arasında tercih yapmak zorunda kaldığı bir başka zamanı anlatacaktı... ve Shealy kehanetin doğru olduğuna ikna olacaktı.

Sanki Tiarnan’ın kafasındaki azgın düşüncelerle tetiklenmiş gibi, “Yine mi, Tiarnan?” diye sordu Eamonn ve bu soruyla Shealy dönüp öfkeli gözlerle ona baktı.

Shealy’nin sormasına, Eamonn’ın ne kastettiğini sorgulamasına fırsat kalmadan Jamie araya girdi. “Seni öldürmek mi? *Seni mi öldürecek?*” Jamie bir kahkaha attı. “Hayatta inanmam.”

Shealy’nin gözlerindeki keder, gümüş ışıklara neden olmuştu.

“Doğru söylüyorum. Sor ona.”

Tiarnan kendini soruya hazırladı. Jamie’nin karanlık ve yoğun bakışları karşısındaki kişinin yüzündeki duygu arbedesini okurdu. Jamie bunu iyi başarırdı. Yalanlarla gerçekleri ayırmasını bilirdi. Ama onurunun Tiarnan’ın hayranlık duyduğu bir adam tarafından sorgulaması bile onu mahvedecekti. Shealy’nin, gözyaşlarına boğulmuş gözlerindeki o kaderci parlaklıkla bakması bile kaldırabileceğinden fazlasıydı.

Ama Jamie dönüp Tiarnan’a bakmadı bile.

“Ona sormama gerek yok. Bir adamla savaştığında onun hakkında birkaç şey öğrenirsin. Bir kadına el kaldırmaktansa o eli kesmeyi tercih eder o. Senin tehlikede olduğunu düşündüğünde neler yaptığını görmedin, Shealy. Seni korumak için nasıl savaştığını görmedin. O sana zarar veremez. Asla”

Tiarnan şaşkın bir hâlde Zac ve Reyes’in da başlarını salladıklarını gördü ve bu adamların inancı Tiarnan’ın yüreğini okşadı. Bunu hak etmiyordu ama yine de ayaklarına kapanıp onlara teşekkür etmek istedi.

“Şimdi kalkıp bana Tiarnan’ın senin güzel kıcını kurtarmak için kendini nasıl ateşe attığını anlatmak istersen, işte buna inanırım. Ama o asla yanındakilere ihanet etmez.” Jamie öne eğildi ve Shealy’yi ona bakmaya zorladı. “Ve sen Shealy, beğensen de beğenmesen de onun yanındakilere birisin.”

Jamie bunları öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki alacakaranlığın içinde kadifemsi bir esinti gibiydiler. Ama Tiarnan bu sözleri ruhunda hissetti. Hayatı boyunca kimse onun için böyle sözler söylememişti. Kardeşleri, Michael ve Liam, onu dinlemişlerdi, evet. Ama hiç kimse onu böyle inançla savunmamıştı. Eamonn ona sırt çevirmeden önce bile her

zaman şeytanın avukatlığını yapmış, Tiarnan'ın verdiği her kararı sorgulamış, her tercihiine itiraz etmişti. Tiarnan sahip çıkmayı beceremediği sadakati hak etmediğine inanmaya başlamıştı.

Jamie Tiarnan'a döndü ve sordu:

"Anlat bana, nasıl oldu? Nasıl gittiniz... her nereye gittiyse-niz? Shealy'nin babasını nasıl buldunuz?"

"Ben yaptım" dedi Shealy Tiarnan'ın onu durdurmasına fırsat vermeden. "Ben yaptım. Anlaşılan bu benim yapabildiğim bir şey."

"Bu senin yapabildiğin bir şey" diye tekrarladı Eamonn. Sesi, Shealy'nin verdiği nefes kadar yumuşak, kamp ateşinin közleri kadar sıcaktı.

Tiarnan kendini, onları bekleyen felakete hazırladı.

"Peki, nasıl oluyor da gözümün önünde insanları yok edebiliyorsun?" diye sordu Eamonn.

"Nasıl yaptığımı bilmiyorum" dedi Shealy. "Bir anda oluyor işte."

"Bir anda? Yani *bir anda* buradan ayrılabilyorsun, öyle mi?" Sesinden inanmadığı belli oluyordu. "Ve *bir anda* Tiarnan'ı ve bu adamı, Mañon'u da yanında götürebiliyorsun, öyle mi? Peki, babanı nerede buldun?"

"Bilmiyoruz" diye yanıtladı Tiarnan.

"İşte bu harika" diye bağırdı Eamonn. "Sen *bilmiyorsun*. Sen ne *biliyorsun ki*?"

"Senin hain olduğunu biliyorum, Eamonn. Ve sana hesap verecek değilim. Shealy de öyle."

"İşte orada yanılıyorsun, kardeşim."

Tiarnan bir adım atıp Shealy'nin önüne geçti. Şaşkınlığını,

ıstırabını ve korkusunu aktarabileceği bir aksiyon çıktığı için seviniyordu. “Burada esir olmadığınızı söyledin. Şimdi sözünden dönmene şaşmamalıyım.”

Eamonn irkildi ama geri çekilmedi.

“Sözümünden dönmedim. Sen dilediğin zaman gidebilirsin, Tiarnan. Ama kadın kalacak.”

“Kadın *benimle* kalacak” diye düzeltti Tiarnan.

“O kadının bir ismi var!” diye bağırды Shealy öfkeyle. “Ve bir de akli. Canım ne isterse onu yaparım ve ikiniz de karışmazsınız.”

“Mola” dedi Jamie. “Şimdi herkes derin bir nefes alıp sakinleşsin.”

Jamie’nin derin sesi emir verir nitelikteydi ama gerginlik iyice arttı.

Ve tam da bu sakinleştirici sözcükler, ateşe fırlatılan bir yağ gibi ortalığı kızıştıracığı anda, bir çadırın içinden kucağında Ellie’yle Liam çıktı. Küçük kız onları gördü ve tiz bir çığlık attı. Liam’ın kucağından ıslak bir fok balığı gibi kaydı ve kampın ortasında Shealy’ye doğru koşmaya başladı. Üzüntüsü öyle gerçek, öyle masumdu ki herkesin yüreği burkuldu ve Shealy’nin onu kucağına almasını izlerken kimse tek kelime etmedi. Shealy yumuşak, sakinleştirici seslerle çocuğu kucağında sallamaya başladı.

“Üzgünüm, Ellie” diye fısıldadı Shealy. “Gitmek istemedim. Bilerek yapmadım. Üzgünüm.”

Gözlerinden yaşlar boşalan Ellie başparmağını ağzına soktu ve hızla emmeye başladı. Bir süre sonra başını Shealy’nin omzundan kaldırdı ve parmağının kenarından, “Yiam” dedi.

“Buradayım, ufaklık” dedi Liam ve altın rengi ipeksi saçları-

nı okşadı. Liam'ın eline uzandı, başından çekti ve küçük eliyle Liam'ın parmaklarını kendi vücuduyla Shealy'nin arasına sıkıştırıp göğsüne dayadı. Gülümseyen küçük ağabeyi elini çekmeye çalışmadı. Aksine daha da yaklaştı ve Shealy'nin hemen arkasında durdu.

Ama Ellie tatmin olmamıştı. Yüzünde hüzünlü bir ifadeyle Tiarnan'a baktı. Gözlerinden nasıl bir ikilemde kaldığı anlaşıyordu. Onu da yanına çekmek istedi ama bunu yapmak için ya Liam'ın elini bırakması ya da parmağını ağzından çıkarması gerekecekti. Sonunda yüzünde amaçsız bir kararlılıkla başparmağını ağzından çıkardı, neredeyse Shealy'nin dengesini bozacak kadar öne eğildi, küçük eliyle Tiarnan'ın tuniğini yakaladı ve onu da kendi etrafında oluşturduğu küçük halkaya çekti. Tiarnan onu geri çeviremez, özellikle de kendi yüreğini bu çemberden mahrum bırakamazdı.

Herkesin gözü Shealy'nin üzerindeyken Tiarnan diğerlerinin, geri kalan herkesin önünü kapatarak yaklaştı ve Shealy'nin kırılgan bakışlarını yakaladı. Bir eli Shealy'nin bel çukurunda, kollarını bu üçlüye sardı. Diğer eliyle Liam'ın ensesine dokundu ve hafifçe sıktı. Shealy çemberin ortasında kalmıştı. Şimdi herkesin bir araya geldiğinden emin olan Ellie yürekte gelen bir sesle inledi ve başını Shealy'nin çenesinin altına yasladı.

“Siz gittiğinizden beri ağlıyor” diye fısıldadı Liam.

Shealy başını kaldırdı ve Tiarnan alnıyla Shealy'nin başına dokunup orada gördüğü ıstıraba gözlerini kapadı.

“Seni bırakmak istemedim” dedi Shealy kardeşine.

Tiarnan dünyasına ait insanları bir araya toplarken onları korumak, bu grubu bir arada tutmak için öyle şiddetli bir istek duydu ki neredeyse dizleri titredi. Başkalarının ne dü-

şündüğü umurunda değildi. O, çaresiz bir adam gibi sevdiklerine sarıldı.

“Neden hep birlikte ateşin başına geçmiyoruz?” diye sordu Jamie sessizliği bölerek.

Kimse karşı çıkmadı ve Tiarnan onların dağılıp kamp ateşine doğru ilerlediklerini duydu. Liam yavaşça geri çekildi. Elini Tiarnan’ın omzuna koydu ve “Sen yüreğinden geçeni yap, ağabey. Ben yanındayım” dedi.

Liam’ın sözleri sade, soğukkanlıydı ama bu sözler karşısında Tiarnan’ın gözleri doldu. Liam Tiarnan’ı kollarındaki Shealy ve Ellie’yle bırakarak uzaklaştı. Küçük kız başı Shealy’nin omzunda, gözleri kapalı, sessizce bekledi. Tiarnan Shealy’ye bir şey söylemek istedi. Her şeyi açıklayacak, her şeyi düzeltecek bir şey. Ama bu etkiye sahip sihirli sözcükler yoktu. Sadece inciler gibi bir sonrakine bağlanmış bu an vardı.

Tiarnan küçük kardeşinin söylediğini uygulayacaktı. Yüreğinden geçeni yapacak, bu kadının peşinden gidecekti. Onu nereye götürürse götürsün, ondan ne isterse istesin.

Hiçbir şey söylemeden ve itiraz etmesine fırsat vermeden Shealy’nin elini tuttu ve ateşe doğru yürümeye başladı ama Shealy onu durdurdu.

“Ne demek istedi, Tiarnan?” diye sordu.

Tiarnan, Shealy’nin ne sorduğunu anlamazlıktan gelebilmeyi dileyerek öylece kaldı. Yalan söyleyebilmeyi ve bu ricayı tatmin edecek bir hikâyeyle geçiştirebilmeyi diledi.

“Eamonn” diye devam etti Shealy. “Yine’ dedi. Neyi kastetti?”

Tiarnan derin bir nefes alıp ona baktı. Kendi çaresizliğiyle

yüzleşti. “Kardeşimin bana ihanet etmesinin pek çok sebebi vardı” dedi. “Bunlardan biri bir kadınla ilgiliydi.”

Shealy bu açıklama karşısında kalakaldı. Tiarnan, onun bir aşk üçgeninin kardeşlerin arasını bozduğunu hayal ettiğini düşündü. Keşke böyle olsaydı.

“Saldırıya uğramıştık” dedi. “Ben de kardeşlerimi kurtarmak için bana güvenen o kadını kullandım.” Shealy’nin yüzüne bakamıyor, utancının ağırlığı altında nefes alamıyordu. “Bunu yaparak hepimizi kurtarabileceğimi düşündüm ama yanlış hesapladım ve kadın yaralandı. Benim yüzümden.”

“Sen mi yaraladın onu?” diye sordu Shealy hayret dolu bir sesle.

“Bıçağı ben atmadım ama bıçağın onu bulması benim hatamdı.”

Shealy sessizliğin içinde bu duyduklarını sindirmeye çalıştı ama Tiarnan ona bakamıyor, o fırtınalı gözleri siyaha döndüren nefretle yüzleşemiyordu.

“O... öldü mü?”

“Hayır. Ama beni suçladı, doğal olarak. İyileştiğinde Eamonn’la birlikte gitti. O günden beri kanı ellerimde kaldı. O anları tekrar tekrar yaşadım ve değiştirebilmeyi diledim.”

Shealy kıpırdandı ve Tiarnan, Shealy’nin bakışlarının ağırlığını yüzünde hissetti. “Tekrar yapar mıydın?” diye sordu. “Aynı koşullar, aynı olasılıklar. Aynı şeyi tekrar yapar mıydın?”

Tiarnan güçlükle yutkundu ama yanıt için iki kez düşünmesine gerek yoktu.

“Hayır. Kardeşlerimin kendilerini savunamayacaklarını düşünmekle aptallık ettim. Eamonn haklıydı, hep tek başıma

savaştım, hep neticeyi yalnızca benim kontrol edebileceğimi düşündüm. Onlara inanmış olsaydım, kimsenin canı yanmayacaktı.”

“Bunu bilemezsin, Tiarnan” dedi Shealy usulca.

Hayır, bilemezdi.

“Önemi yok. Yaptıklarımıla kendimi ve ailemi utandırdım. Bizim için ölmek, benim yaptığımdan çok daha onurludur.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Tiarnan?”

“Evet. O gün yanlış yaptım ama bir daha yanlış yapmayacağım. Onun incinmesini istemedim, onu incitmezdim de ama onu tehlikeye attım. Bu asla unutmayacağım bir hata.”

“Bana bak” dedi Shealy ve Tiarnan onun gözlerine baktığında Shealy duyduklarının doğruluğunu test ediyor gibiydi. Tiarnan’ın açıkça nasıl bir aptal olduğunu ortaya koymaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Kehanet” diye başladı Shealy. “Seçmek zorunda kalacağını söylüyor...”

“O seçim yapıldı bile. Benim söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan buna inan, Shealy. Seni asla tehlikeye atmam. Asla.”

Narin ama şiddetli bu açıklama aralarında öylece asılı kaldı. Tiarnan, Shealy’nin bu söylediklerini düşünmesini izlerken kalbinin taş döndüğünü hissetti. Ona sırtını döndüğü takdirde bir çekicin altında kalan granit gibi paramparça olacaktı. *Lütfen*, diye yalvardı sessizce, *lütfen bana sırtını dönme*.

Uzun, ıstıraplı bir bekleyişin ardından Shealy başını salladı.

“Sana inamıyorum.”

Tiarnan’ın verdiği derin nefes sanki milyonlarca yıldır göğsünde hapsolmuş gibiydi.

Tiarnan'ın ona söylemek istediği daha çok şey vardı ama Jamie aralarına girdi.

“T, geliyor musunuz?”

Sonra Shealy döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Ateşin başına oturmak üzereydi ki Tiarnan onu yakaladı ve kendini terslenmeye hazırlayarak elinden tuttu. Shealy onu geri çevirmeyince Tiarnan sırtını yaslayabileceği bir kütüğün önündeki taşa oturdu ve Shealy'yi de önüne çekti. Böylece o da kucığında Ellie'yle sırtını Tiarnan'm göğsüne yaslayabilecekti. Liam Tiarnan'ın sağ tarafına oturdu ve kocaman elini çocuğun küçük ayağına dolayıp yanında olduğunu hissettirdi.

Jamie ve Reyes, Zac'in yanındaki yerlerini aldıktan sonra aralardaki boşlukları Eamonn ve adamları doldurdu. Mahon sessizce etraflarında dolanıyor, grubun ruh hâlini ve toplantıdan çıkabilecek olası sonucu tartıyordu. Herkes temkinli, kuşku gözlerle birbirine bakıyordu.

Sonunda Jamie söze başladı:

“Şu açıklık alanla başlayalım.”

“Açıklık alan mı?” diye sordu Eamonn. “Ne açıklığı?”

Jamie dönüp ona ters bir bakış attı.

“İçinde yüzlerce ceset parçası olan yer.”

Bu yanıt Eamonn'ın çenesini kapatmaya yetti ama Tiarnan bundan keyif almadı. Açıklayamadığı sebeplerden ötürü, orada olanlarla ilgili konuşmak istemiyordu. Cesetleri konuşmak istemedi.

“Ne olmuş ona?” dedi Eamonn.

“Tiarnan orada beş dakikadan kısa bir süre içinde yirmi adam öldürdü. Kardeşim değil belki...” Jamie ona, bu sözlerle

tezat oluşturan bir bakış attı. “Ama bu adamı tanıyorum ve daha önce böyle bir şey yaptığını görmedim.”

Tiarnan sıra dışı bir şey yapmadığını söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Aniden orada yaşananlar gözünün önünden geçti. Silahlarını çekmiş, üzerine saldıran adamlar. Onlara sanki uzak bir mesafeden bakan Tiarnan. Kan. Her yer kan gölüne dönmüştü.

“Her zaman onun içinde bir parça *riastradh* olduğunu düşünmüşümdür” dedi Liam sakın bir ses tonuyla.

Riastradh. Bunun bir adamı, insani olmayan, sadece ölüme ve vahşete odaklanan bir şeye dönüştürdüğü söylenirdi. Geride dökülecek kan kalmayana dek savaştan bir yaratık. Büyük olasılıkla Tiarnan’ın defterde gördüğü çizime benzeyen bir insan canavar. Tiarnan, Shealy’nin gerildiğini hissedip güçlkle yutkundu. Defterdeki her bir görüntü, kehanetin doğruluğunu onaylıyor gibiydi ama Tiarnan kendi yüreğini biliyordu. Ona bir kez ihanet etmişti. Bir daha asla yapmayacaktı.

Kollarının ortasında, açtığı dizlerinin arasında oturan Shealy de defterdeki görüntüleri hatırlamıştı, Tiarnan buna emindi. Shealy’nin sözleri sessizce yankılandı; *beş adam gibiydin ve üç metre görünüyordun...* Tiarnan Shealy’nin dönüp ona bakmaması, gözlerindeki dehşeti görmemesi için dua etti.

“Bu ne demek, *riastradh*?” diye sordu Reyes.

“Savaşta bir adama gelen coşkunluk” diye yanıtladı Eamonn boğuk bir sesle.

“Bundan fazlası” dedi Liam ve Eamonn’a ters bir bakış attı. “Tiarnan, kardeşimizin düğün gecesini hatırlıyor musun? Hani bir kerede Cathán’ın bir düzine adamıyla savaşmıştın?”

“Bir tek o savaşmadı” dedi Eamonn. “Ben oradaydım. Sen yoktun.”

“Ben daha çocuktum.” Liam’ın sesi soğuktu. “Ve hepimiz beni geride kalmaya zorladınız. Ama o zaman bile ben kardeşimin *yanında* savaşıyordum. Sen karşı taraf için savaştın.”

“Savaşmadım.” Eamonn sinirle karşı çıktı. Öfkeli gözleri beyaz yüzünde parlıyordu.

Liam dönüp Shealy’ye baktı.

“Daha sonra ağabeyim Michael anlattı bana. Kazanma olasılığı on ikiye üçmüş.”

“Ben kendi payıma düşenleri öldürdüm” dedi Eamonn inatla ama sesinde Tiarnan’ın duymazdan gelemeyeceği bir yakarış vardı.

“Şanssız bir durumdu” diye devam etti Liam. “Ama sonunda, Eamonn ve diğer kardeşim Michael’ın beş adam öldürdüğü süre içinde Tiarnan tek başına sekiz adamı devirdi.”

Ardından bir sessizlik oldu ve Tiarnan meraklı gözleri üzerinde hissetti.

“Biz açıklığa geldiğimizde T” dedi Jamie. “Sen...”

Jamie doğru sözcükleri ararken Reyes söyleyiverdi:

“Korkunç bir deve dönüşmüştün, dostum. İki buçuk metre boyunda bir ölüm makinesi gibiydin.”

Zac başını salladı ve ekledi:

“Ellerinle parçalıyordun adamları. Jamie’nin üzerine yürüdüğünde, onu kaybettiğimizi düşündüm. Onu da öldüreceğini sandım.”

Tiarnan yüzünün dehşetle kızardığını hissedebiliyordu. Bunlar doğru muydu? Gerçekten *riastradha* dönüşmüş müydü? Sağduyudan yoksun bir canavar mı olmuştu? Dönüp kurbanlarına baktığını hatırladı. O kızgın öfkeyi, adamların tehdit olduklarını hissettiğini hatırladı. Koruması gereken insanlar için tehdit olduklarını. Dahası...

“Daha önce de böyle mi oldu?” diye sordu Jamie Liam’a. “Diğer adamlarla savaşıırken Tiarnan... büyüdü mü?”

Liam, Eamonn’a baktı.

“Ben onu değiştiren şeyin hayal gücüm olduğunu düşündüm” dedi Eamonn. “Karanlıktı ve her şey çok hızlı gelişti... Gözlerimin beni yanıltmış olabileceğini düşündüm. Kendimi öyle olduğuna ikna ettim ve bunu dile getirmedim. Michael da tek kelime etmedi ama gördüğünü sanmıyorum. O hayatta kalmak için mücadele etmekle meşguldü.” Eamonn nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı. “Onun gözünde sen hep herkesten güçlüydün. Görmüşse bile bu yalnızca inandığı şeyi doğrulardı.”

Bu itirafta acı bir samimiyet, kıskançlığı kabullenme, kıskançlığını kendi kardeşine karşı kullanmış olmanın utancı saklıydı.

“Sen bugün açıklıkta neler olduğunu hatırlıyor musun, T?” diye sordu Jamie.

“Hayır. Pek değil. Sadece parçalar. Görüntüler.” *Kan. Pıhtı. Vahşet.* “Sen öyle olduğunu söylüyorsan sana inanırım ama benden açıklamamı bekleme çünkü bilmiyorum.”

Jamie soğukkanlı bir edayla başını salladı.

“Açıklama istemiyorum, dostum. Sadece olanların farkına varmanı istiyorum. Sen bizim kışımızı kurtardın, biz de sana teşekkür edip bu konuyu kapatıyoruz. Ama bir daha böyle bir güce ulaştığımda bunun farkına varman gerek, anladın mı? Ben en korkunç heriflerle savaştım ve en iyi savaşçı olmakla en tehlikeli savaşçı olmak arasında ince bir çizgi olduğunu biliyorum. Dostlarının kimler olduğunu hatırlamalısın.” Jamie duraksadı. “Biz de öyle. Biz senin arkadayız.”

Tiarnan Jamie’nin sesindeki samimiyeti ve hayranlığı sez-

memiş olsaydı, bu konuşma omuzlarına huzursuz edici bir yük gibi gelebilirdi. Tiarnan'dan korkmuyorlardı ama Tiarnan, Reyes'ın haklı olduğunu düşündü. Yanına geldiklerinde Jamie'yi rahatlıkla öldürebilirdi.

Bu dostluk yeminiyle duygulanan Tiarnan başını salladı. Kollarında Shealy biraz daha gevşemişti. Ellie Shealy'nin omzunun üzerinden ona bakıyordu. Başparmağı hâlâ ağzındaydı ve gözleri dikkatliydi. Tiarnan parmağını, küçük kızın yumuşak yanağında gezdirdi ve Ellie hafif bir sesle iç çekerek Tiarnan'ı sahip olduğu tüm savunmalardan yoksun bıraktı. Bu iki kadın onun hayatıydı ve *riastradh* olmak onları korumasına olanak verecekse o da bunu doğru kullanacaktı.

“Benimle savaşımların kim olduklarını unutmayacağım” dedi Tiarnan yumuşak bir sesle. “Kimin için savaştığımı unutmayacağım. Ve dostlarımı da unutmayacağım.”

“Harika” dedi Jamie. “Şimdi diğer konuya gelelim. Nereye gittiğinizi ve Shealy'nin babasını nasıl kurtaracağımızı konuşalım.”

Ve bu basit sözcüklerle Jamie tarafını belli etti. Tiarnan belki de Inis Brandubh'inkilerden pek farkı olmayan bir yaratık da olsa Jamie onun yanında olacaktı. Tiarnan, böyle bir dostu hak etmek için ne yaptığını hayal bile edemiyordu ama Jamie böyle biriydi. Dosttu.

“Peki, bize ne düşündüğünü söyle, T. Neyle karşı karşıya olduğumuzu hepimizden iyi biliyorsun. Bu oyunu nasıl oynamak istiyorsun?”

Tiarnan göğsünü dolduran duygu yoğunluğunun etkisi altında etrafındaki yüzlerin her birine baktı ve ona bakan gözlerde mutlak güven gördü. O anda öne çıkmamak ve sorumluluk almamak üzere ettiği yeminin önemsiz olduğunu gördü.

Bunun bilgelikle değil, acizlikle verilmiş bir karar olduğunu anladı. Shealy'nin ihtiyaç duyduğu adam olmayı istiyorsa onu uzun zamandır felç eden korkularının ötesine geçmek zorundaydı. O acizliği lekeli ve yırtık bir bez gibi bir kenara koymalı ve güçlü olmalıydı.

Ve bunu şimdi yapmalıydı.

Tiarnan karar verdi, derin bir nefes aldı ve doğuştan sahip olduğu şeyi ortaya çıkardı.

Liderlik etti.

Bölüm Yirmi Dört

Cathán, tepeden *krallığına* bakan balkonda durdu ve gördüğü manzara karşısında kaşlarını çattı. Yıllar önce kendi çocukları ona ihanet ettiklerinde gönderildiği cehennemden daha kötüsü olamayacağım düşünmüştü. O zamanlar, yaşamaya mahkûm edildiği hayatın hayal gücünün de ötesinde bir kâbus olduğunu düşünmüştü. Ama yine de her şeyin geçici olacağını sanmıştı.

Yanılmıştı.

O günlerde hâlâ biraz insan olduğunu, içinde umut edecek kadar *insanlık* kaldığını şimdi anlıyordu. Ama şimdi o da gitmişti. Bunu net bir şekilde görebiliyor, sanki bir başkasının attığı doğru ve yanlış adımların analiz edilip hor görüldüğü bir film izliyordu.

Bir zamanlar olduğu adamdan geriye ne kalmıştı, bilmiyordu. O da diğer herkes gibi hayalleri ve arzuları olan biriydi. Korkuları ve sevgileri olan. O adamdan geriye gerçek dünyaya

dönmeye yetecek bir şeyler kalmış mıydı? Yoksa onun ötekine dönüştüğünü görüp yine dışlayacaklar mıydı?

Onu insandan ötekine dönüştüren bu değişimin tam olarak ne zaman yaşandığını biliyordu. Yer sallanıp onu atından aşağı fırlattığında savaş meydanında atının üzerinde dörtnala ilerliyordu. Ona doğru yaklaşan kör edici, beyaz bir ışık görmüştü. Dev bir bulut yükselmişti ve ardından Cathán, patlamadan sonra gelen bu beyaz bulutun içine çekilmişti. Dönüyor, düşüyor, haykırıyordu. Yalnızdı. Tek başına...

Yoğunlaşan o sisin içinde başka bir şey hissetmişti. Neler olduğunu anlamaya çalışırken geri kaçmış, debelenmeye başlamıştı. Ama o bulut etrafını sarmış, onu aşağılara çekmişti ve Cathán o baştan çıkarıcı, tahrik edici sesi duymuştu. Onu yine, yıllar önce yolunu arayan genç bir adamken yaptığı gibi kendine çekmişti.

Karşı gelmek bir seçenek değildi.

Sesi tanımış ve bunun Fennore Kitabı'nı kontrol eden varlığa, Druid Brandubh'a ait olduğunu anlamıştı. Korkmasına rağmen girdaba dönüşen o beyaz bulutun içinde bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Druid'in bu tuhaf sisli alanını onunla paylaştığını biliyordu ve bir alışveriş, bir bilinç takası hissetmişti. Bir an Druid'in düşüncelerini, kendi düşünceleriymiş gibi okumuştü. O zaman yanıldığını anlamıştı. Evet, kontrol Brandubh'daydı, Fennore Kitabı'nın sınırları içinde hayranlık uyandıran bir güce sahipti. Ama sonuçta bir mahkûmdan farkı yoktu. Brandubh Fennore Kitabı'nı kontrol ettiği kadar kitap da onu kontrol ediyordu.

Ve Brandubh kitabın içinde esir olmaktan sıkılmıştı. Druid de en az Cathán kadar eve dönmek istiyordu.

Bunu anlamak hayret vericiydi. Cathán'ın sahip olduğu tüm düşünceleri alıp götürmüştü. Druid'in de bir şey isteyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi...

Bu düşüncelerde yılları, yüzyılları gördü. Bilgileri bir sünger gibi içine çekmişti. Ancak Druid'in düşüncelerini okumaya başladığında fark etmişti Druid'in, Cathán'ı, insanlığından geriye kalan son parçalardan da koparmaya çalıştığını.

Beyaz bulutun içinden birlikte çıkmış, bir an yüz yüze kalmışlardı. Ve sonra o an geçmişti ve Cathán, Tiarnan'ın Inis Brandubh adını verdiği bu cehennemde tek başına kalmıştı. Druid'in nereye gittiğini bilmiyordu. Kaçmış mıydı? Cathán'ı ömür boyu hapis cezasını çekmesi için tek başına mı bırakmıştı?

O günden sonra bir şeyler değişmeye başladı.

Sanki Cathán'ın içinde bir su borusu açıldı ve bir zamanlar Fennore Kitabı'na ait olan tüm güç Cathán'ın damarlarına boşaldı. Önce Cathán'ı sevinç çığlıkları atmaya zorlayacak kadar yüksek, şiddetliydi. Ve sonra yavaş yavaş şiddeti kaybolmaya başladı. Yoğunluk azaldı, heyecan bitti. Cathán kendini, sürekli nöbetler geçiren bir bağımlı gibi ona ihtiyaç duymakla ondan nefret etmek arasında bir yerde buldu.

Ama ah, öyle şeyler yapabiliyordu ki...

Inis Brandubh'ın canavarlarını yarattı. Onların seslerini duydu, ihtiyaçlarını hissetti. Yavaş yavaş o sesler netleşti ve Cathán onları duymakla kalmadı, onlarla konuşmaya başladı. Onlara hükmedebiliyordu. Durup dururken onları çağırıyor ve arzu ettiği gibi şekillendiriyordu. Şimdi ne zaman çağırırsa geliyorlardı.

Ama tek emri bu değildi.

Druid hâlâ oradaysa, bu sapkın cehennemin bir yerindeyse bu kâbusa o hükmetmiyordu. Artık egemenlik onda değildi. Cathán'daydı.

Sözcükleri kifayetsiz bırakan tapınağında dimdik durdu. Taş ve mermerden yapılan bu kale, iki kayalıkla dağın arasında konuşlandırılmış, her iki yanda dev kayalarla dikkatlice dengelenmişti. Disk şeklindeki yapının bir yarısı, Inis Brandubh'a tepeden bakan bir terastı. Kapısı veya yukarıya uzanan basamakları yoktu. Cathán buraya nasıl girdiğini veya nasıl çıktığını hatırlayamadı. Buradan hiç ayrılmış mıydı, emin değildi. Zaman anlamsız bir bulanıklığa, üst üste yığılan anlar karmaşasına dönüşmüş ve geride sebepsiz yere bir enkaz bırakmıştı.

Terasın kenarına doğru ilerledi ve aşağıdaki ormanlara, onun bir sonraki emrini bekleyen yaratıklara baktı. Bunlar *alkonost* adındaki kadın kafaları ve göğüsleri olan dev kuşlardı. Vahşi ve acımasız yaratıklar yumurtalarını kıyıya bırakır, Cathán'ın komutunu beklerlerdi. Yavrularının doğumuyla birlikte ağaçları yerlerinden söküp onları denize fırlatan şiddetli bir fırtına çıkardı. Gölgelerin içinde dolananlar şeytani yaratıklar ise *rakshasas*lardı. Bunlar korkunç, zehirli tırnakları olan, insan etiyle beslenen canavarlardı. *Chimeralar* ateş püskürten hilkat garibeleriydi. Hastalıklı bir beynin kâbuslarından türemiş gibi görünen bu yaratıklar umursamaz bir şekilde tembellik eder, arada bir başına geleceklerden habersiz birini yakalar ve güçlü çenelerinde ezerek öldürürlerdi. Bu hayvanlardaki dişler başka hiçbir yaratıkta yoktu.

Ve elbette denizin karanlık derinliklerinde dolanan *bahamut* vardı. Su canavarı olan bu yaratık öyle büyüktü ki sadece görüntüsü bile bir insanı korkudan öldürmeye yeterdi. *Bahamut* kendi açlığını bastırmak için beklerdi. Onun çağrısını

bekleyen başka yaratıklar da vardı. Korkunç, aklın hayalin alamayacağı, karanlıklarda gizlenen yaratıklar.

Ve bir de ejderhalar vardı...

Cathán'ın tek yapması gereken onları çağırmak ve göndermekti. Ama kızı bulmaları için *éllén trechend* göndererek ciddi bir hata yapmıştı. Onlara hükmedebiliyordu ama kontrol bambaşka bir şeydi. Neredeyse kızı öldürüyorlardı. Kız oyunu değiştirmeseydi, öldürmüş olacaktı.

Dalgın dalgın arkasını döndü ve bembeyaz duvarları, dingin bir sessizliği olan odasına baktı. Sağ tarafında, üzerinde dünyadaki diğer herhangi bir kitaba benzeyen Fennore Kitabı'nın durduğu sütun vardı. Ama bu kitabın sayfaları ortadan yırtılmıştı. Ve bu kitap kötüydü.

Yüzünü tekrar balkona dönmeden önce uzun uzun kitaba baktı. Druid'in bilinciyle yaptığı o kısa alışverişte, Shealy O'Leary hakkında bir şeyler öğrenmişti. Druid o kızın peşindeydi. Sahip olduğu yeni güçle, Cathán kızı tek başına aramanın bir yolunu bulmuştu. O öteki dünya, Cathán için bir pencereden bakmak gibiydi. Görebiliyor ama dokunamıyordu.

Fennore Kitabı onu bulduktan sonra yaşamındaki önemli anları teker teker izlemişti. Ve sonra Shealy O'Leary'ye rastlamış ve anlamıştı... Aradığı şeyi bulduğunu *anlamış*, kızdaki o gücü hissetmişti. Yaklaştıkça bir kapı açılmıştı ve Cathán bir an için bile olsa dışarı çıkmıştı. Onu tekrar geri gönderen Shealy miydi, Donnell miydi yoksa Tiarnan mıydı, bilmiyordu ama önemli değildi. O kızı tekrar bulduğunda başarıya ulaşacaktı. Buradan kaçacaktı.

Düşüncelerinin düğümlendiği noktada Cathán sinirlenerek adamına seslendi:

“Bana Meaghan Ballagh’la yaşı adamı getirin.”

Shealy O’Leary’nin bu dünyaya geldiğini biliyordu ama zindanındaki kadın o değildi. Asıl soru; Meaghan Ballagh’ın Inis Brandubh’a neden ve nasıl geldiği... ve daha önemlisi, onu nasıl kullanabileceğiydi. Yanında nasıl bir armağan getirmişti?

Bölüm Yirmi Beş

Onlara yol gösterecek loş ay ışığından başka hiçbir şey olmadan karanlıkta yola koyulup korkunç ormanda ilerlemek tehlikeli olacaktı. Ama Tiarnan'ın bir keresinde Shealy'ye söylediği gibi Inis Brandubh'da tehlikeli *olmayan* ne vardı ki? Kenarda durmuş, erkeklerin kampı toplamalarını izlerken kemiklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Liam ateşin yanında Ellie'yle birlikte oturmuş, erzakları kontrol edip onları çantasına dolduruyordu. Liam çocuğa şarkı söyledi ve Ellie melodiy-le birlikte ileri geri sallanırken neredeyse gülümsedi. Birazdan yola çıkmak üzere hazır olacaklardı.

Tiarnan'ı bir kenarda durmuş, o esrarengiz gözleriyle Shealy'yi izliyordu. Shealy onun aldığı her nefesin, her hareketin farkındaydı. Tiarnan'ın onunla konuşmak istediğini biliyordu ve o da Tiarnan'ın söyleyeceklerini duymak istiyordu. Ama gördükleri çizim Shealy'nin gözlerini yakmıştı. Doğru olan öyle çok ayrıntı vardı ki. Kadının yüzü, yaraları, yanmış kulağı. Ve Tiarnan bir kahraman gibi kocamandı... Kehanet yalan olsaydı, bütün bu ayrıntılar nasıl doğru olabilirdi?

Peki, ya Tiarnan'ın ona yaptığı itiraf? O daha önce sevdiğini bir kadına tercih etmişti zaten...

Shealy Jamie'ye ve diğerlerine baktı.

Jamie defterin söylediklerini önemsememişti. Hiçbirine inanmamıştı. O Tiarnan'a ve onu bir bütün yapan kalbine ve ruhuna inanıyordu.

Öyleyse Shealy neye inanıyordu? Tiarnan'm gözlerine baktığında hangi gerçeği görüyordu?

Ona dünyadaki en değerli armağanmış gibi dokunan bir adamın ona zarar verebileceğini nasıl düşünebilirdi?

Tiarnan düşürmemeye kararlı olduğu o ağır yükü dengelemeye çalışırcasına dimdik duruyordu. Ateşin ışığında gözleri parladı. Onu gördüğü ilk andan itibaren, omuzlarında dünyanın yükünü taşıdığını düşünmüştü. Şimdi temkinli bir şekilde dengelenmiş o yükü açıkça görüyordu. Herhangi bir adam için çok fazlaydı ve Shealy o ağırlığa kendi yükünü de eklediğini biliyordu.

Tiarnan uzaklaştı ve ormanın sıklaşmaya başladığı sınıra kadar yürüyüp arkasına baktı. Gözleriyle yalvarıyordu. Shealy'nin onun yanına gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi. Shealy bir an tereddüt etti. Hayat kısaydı, Shealy'ninki çok kısa olabilirdi. Sonuç ne olursa olsun, onunla geçirdiği bu dakikaları boşa harcamak istemediğine karar verdi.

Tiarnan'ın peşinden gitmeden önce kardeşinin yanında durup diz çöktü.

"Tiarnan'la konuşmaya gidiyorum. Sen Liam'ın yanında bekle, olur mu? Hemen döneceğim, söz veriyorum."

Ellie bu haber karşısında pek mutlu olmamıştı ama uzun, ciddi bir bekleyişin ardından küçük kız başını salladı.

Tiarnan ağaçların hemen ilerisinde bekliyordu. Shealy sessizce onun yanına gitti ve ağaçlar onları saklayıp diğerlerinin onları duyamayacakları mesafeye ulaşana kadar birkaç metre yürüdüler. Sonra Tiarnan durdu ve dönüp ona baktı.

“Neden neler yapabildiğini fark ettiğinde bana güvenmedin?” diye sordu usulca.

Shealy ona baktı. Gözlerini karanlıklara boğan ıstırapı görebiliyordu.

“Buna değmediğimi mi düşünüyorsun? Güvenine yani.”

“Bununla ilgisi yok. Hiç olmadı. Güvenmediğim kişi sen değilsin, Tiarnan. Kendime güvenmiyorum. Bana olanlar-kaza, sonrasında olan her şey- bir amacım olduğunu hissettirdi. O da herkesin benden beklediği gibi olmaktı: Faydalı, işlevsel. Sanırım kimsenin beni ben olduğum için istemeyeceğini düşünmeye başladım, sadece onlar için yapabileceklerimle ilgilendiklerini. İnsanlara güvenmeyi bıraktım.”

“Ya şimdi?”

“Tiarnan” dedi Shealy yumuşak bir sesle. “Şimdi yanıldığımı anlıyorum ve seni kırdığım için özür dilerim. Kehanetin ne anlama geldiğini bilmiyorum. İnanmalı mıyım, onu da bilmiyorum. Birbirimizden kaçıp yolumuza çıkan herkese bağırmalı mıyız, emin değilim. Ama yapmak istediğim şeyin bu olmadığını biliyorum. Her ne olursa olsun, seninle olmayı istiyorum.”

Tiarnan’ın tereddütle kaldırdığı eli havada asılı kaldı. Shealy, Tiarnan’ın ona dokunmak istediğini biliyordu. Kendini ona bağlamak. Shealy de bunu istiyordu. Çılgınlık olsa da onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun hayatını, yüreğini hissetmek istedi.

“Bana o kadından bahsetmen beni mutlu etti, Tiarnan. Eminim senin için...” Shealy yutkundu. “Onun başına böy-

le bir şey gelmemeliydi. Zaten bunların hiçbiri olmamalıydı Tiarnan. Sen köşeye sıkıştırılmamalıydın, o tercihleri yapmak zorunda kalmamalıydın. Doğru şeyi yapmaya çalıştığını inanıyorum çünkü sana inanıyorum. Sen insansın ve kusursuz değilsin. Bir hata yaptın, ben o hatayı tekrarlamayacağına inanıyorum.”

Tiarnan sessizce onu izledi ama Shealy aklından neler geçtiğini anlayamadı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu sessizlik uzayınca.

“Bana baktığında gözlerinin nefretle dolduğunu görmekten se uzuvlarımın kesilmesini tercih edeceğimi düşünüyorum.”

Tiarnan bu cümleyi öyle yumuşak bir ifadeyle dile getirmişti ki neredeyse dilek olabilirdi. Ama Shealy bu sözlerin ağırlığını benliğinin derinliklerinde hissetti.

Tiarnan uzun uzun ona baktı ve Shealy viski rengi gözlerin ardında ihanet ve beyhudelikle neredeyse kaybolan bir adamın ıstırabını gördü. Asla vermek zorunda kalmaması gereken kararlar peşini bırakmamıştı. O, ona asla kazanma şansı bırakmayan olasılıklarla savaşmak zorunda kalmıştı.

Ama Shealy Tiarnan’ın kardeşini, Ellie’yi, arkadaşlarını korumak için, onu korumak için savaştığını görmüştü. Tiarnan’ın vücudunda güvenilmez tek bir kemik dahi yoktu. O yalnızca eline tahsis kartlar dağıtılan iyi bir adamdı.

Shealy derin bir nefes aldı ve usulca ekledi:

“Sanırım seni seviyorum, Tiarnan.”

Tiarnan öyle tepkisizdi ki Shealy onun duymadığını düşündü. Ardından Tiarnan’ın gözleri doldu. Gözyaşlarını Shealy’den saklamak istercesine gözlerini kaçırdı ama Shealy izin vermedi. Yüzünü avuçlarının içine aldı ve yaşlarını tek tek öptü; ardın-

dan onu ormanın derinliklerine, gözlerden uzak karanlıklara doğru çekti. Tiarnan ona öyle sıkı sarılmıştı ki Shealy'nin nefesi kesildi. Sonra Tiarnan Shealy'yi dev bir ağacın gövdesine yasladı ve yüzünü omzunun boşluğuna gömüp hıçkırarak ağladı. İçinde biriken acı, gözyaşlarıyla birlikte boşalırken Tiarnan'ın vücudu şiddetle sarsılıyordu.

Shealy onunla birlikte ağladı ve saçlarını, ensesini okşayıp yüzünü ve boynunu öperek onu sakinleştirmeye çalıştı. Daha önce, çocukluğunda, gözyaşlarını silen biri olup olmadığını merak etti. Tiarnan teselli edilmenin lüksünü yaşamış bir adama benzemiyordu.

Bir süre sonra Tiarnan sakinleşti. Kolları Shealy'nin etrafında çelik şeritler oluşturmuştu. Yüzünü kaldırıp ona baktı. Shealy o gözlerde parlayan ıstıرابı ve yemini gördü.

“Kendimi sana adıyorum, Shealy. Seni son nefesime kadar koruyacağım.”

Shealy onun dudaklarını, çenesini, yanaklarını öptü... Acısının tuzunu, duyduğu ihtiyacın tadını dudaklarında hissetti. Tiarnan inledi ve büyük elleriyle Shealy'nin yüzünü avuçlarının içine aldı. Böylece onu öpebilecek, çaresizce arzu ettiği şeyi alabilecekti.

Tiarnan onu kalan son su damlası, aldığı son nefes gibi öptü. Dudakları yumuşak, Shealy'nin dudaklarını aralarken bir o kadar talepkardı. Sıcak ve kaygan dili Shealy'nin diline değdiğinde baştan çıkarıcıydı. O anda nerede olduklarının, hayatta kalıp kalmamalarının hiçbir önemi yoktu. Sadece içinde bulundukları zamanın bu son anları ve onlarla birlikte gelen diğer her şey vardı.

Tüm hayatı boyunca Shealy, Tiarnan'la olduğu gibi bir bağ kurmayı dilemişti. Bağlanacağı o insanı aramıştı. Derisinin,

makyajın, bir zırha dönüştürdüğü dış görüntüsünün altında gerçekten olduğu kişiyi anlayacak birini ama o özel insanı bulacağına hiç inanmamıştı. Olasılığı dahi hiçe sayarak etrafına bir duvar örmüştü. Ama Tiarnan onun duvarlarını yıkıp ruhunun yumuşak ve dökük merkezine ulaşmıştı. Onu iyileştirmişti ve bunun farkında bile değildi.

Bugün burada ikisi de ölebilirdi ama Shealy bu adamı kendinden uzak tutarak ölmeyecekti. Ağaçların sessiz yalnızlığında daha yakın olma, yürekleriyle ortaya koydukları bu bağda birleşme ihtiyacıyla giysilerini çıkardılar. Sırtını arkasındaki ağacın sert kabuğuna yaslayan Shealy bacağıyla Tiarnan'ın kalçasına doladı ve tüm düşüncelerini bu ana, bu adama odaklayıp sertliğinin içine girişini hissetti. Daha önce hiç âşık olmamıştı ama eğer şu anda içini kavuran sıcak duygu aşk değilse büyük olasılıkla ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Tiarnan'ın kuvveti ve boyutları, Shealy'nin vücudunun her köşesini kusursuz bir şekilde tamamyordu. Tiarnan ona sıkıca sarıldı, onu sarsarak aynı anda buz ve ateş, ıstırap ve mutluluk hissi veren bir noktaya taşıdı. Tutkuları birleşip kendilerinden çok daha güçlü bir varlığa dönüşürken duygular çakıştı.

Tiarnan onu kendinden geçirirken Shealy dudaklarını omzuna dayadı ve içini yırtan, onu değiştirip daha güçlü, daha güzel, daha çok sevilen bir kadına dönüştürene kadar yakıp yıkan o çılgın bastırmaya çalıştı.

Hemen ardından Tiarnan da kendi iniltisini güçlkle bastırdı ve Shealy ateşli dalgaların Tiarnan'ı da sarıp onun için de yeni bir yol hazırladığını hissetti. Kalp atışları yavaşlarken ikisi de titriyordu.

“Kalbimi sana adıyorum, Shealy O’Leary” diye fısıldadı Tiarnan ve başını Shealy'nin başına yasladı. “Hayatımı adıyorum.”

Shealy'nin içinde bir şeyler kımıldadı, yer değıştirdi ve yeni bir yaşamın heyecanı yayıldı. Bu heyecanın etrafını sardığını, onu güç ve kararlılıkla donattığını hissetti. Tiarnan'ı bulmak için uzun bir yol kat etmişti. Annesinin ölümden sonraki yıllarda çok şeyden feragat etmişti. Vicdan azabının ağırlığını taşımış, gerçek benliğini saklamaya çalışmıştı. Ama artık bunların hiçbirine yer yoktu. Kimsenin Tiarnan'ı ondan koparmasına izin vermeyecekti.

“Hayatımı sana adıyorum, Tiarnan. Ve bunun uzun bir hayat olmasını planlıyorum.”

Bölüm Yirmi Altı

Herkes gitmek için hazırды ama ayaklanıp bir halka şeklinde dizildiklerinde tereddüt ettiler. Etraflarında orman şeytani bir keyifle onları bekliyor gibiydi. Son birkaç saatte, ormanın derinliklerinden uğultular duyuyorlardı. Daha önce hiç duymadıkları sesler.

“Cathán canavarlarını salıyor” dedi Eamonn, sesi korku doluydu.

Vücudunu saran ağır zincirlerle onun ne kadar genç olduğunu unutmak kolaydı. Shealy, Eamonn’la arasında kaç yaş olduğunu kestiremedi.

“Üç kafalı şeylerden mi?” diye sordu.

“Daha kötüsü” dedi Tiarnan usulca.

Erkekler birbirlerine baktılar. Shealy’nin yanında Tiarnan dimdik, güçlü duruyordu. Daha önce ormandan döndüklerinde diğerleri onlara meraklı gözlerle bakmıştı ama kimse Tiarnan’ın Shealy’nin yanında olma hakkını sorgulamadı. Liam, Nanda’nın yanındaydı ve aralarında duran Ellie’yi kol-

larından tutmuş ileri geri sallıyorlardı. Görüntü öyle tuhaftı ki Shealy neredeyse gülecekti. Neredeyse.

“Canavarlar konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Kehaneti düşünüp bize nasıl bir yardımı olabileceğini bulmamız gerek” dedi Kyle.

“Yardım mı?” diye sordu Jamie. “Nasıl bir yardım?”

“Shealy dünyalar arasında gidip gelebilir ve diğerlerinin kaçmasına yardım edebilir. İşte, biz diğerleriyiz. Babasını bulduğumuz anda buradan gideceğiz. Sadece otostopçu almadığımızdan emin olmalıyız. Bunu bilerek yola çıkarsak bu felaketten canlı çıkmamamız için hiçbir sebep yok. Hepimizin.”

“Bana uyar” dedi Jamie.

“Ayrıca defter üç Koruyucudan söz ediyor. Mahon...” Kyle göğsüne vurdu. “Leary yani Shealy’nin babası. Ve bana sorarsan sen, Jamie, üç numarasın. Shealy bana babanın Koruyucu olduğunu anlattı.

“Olabilir” dedi Jamie. “Ama ben Fennore Kitabı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bu doğru değil” diye yanıtladı Kyle. “İçinde yaşayan herkes otomatik olarak uzmandır. Ayrıca Donnell ikimize yetecek kadar çok şey biliyor. Sadece onu bulmalı, kurtarmalı ve plana sadık kalmalıyız.”

“Ekstra yük almadan buradan çıkmalıyız” dedi Jamie.

“Aynen öyle.”

“Ama Fennore Kitabı’nın içindeyse Kyle, o zaman nasıl olacak?” diye sordu Shealy

Kyle gülümsedi.

“Bu sorunun yanıtı için inanca güvenmek zorundayım. Ama kitabın içinde olmanın bu dünya üzerinde, Inis Bran-

dubh üzerinde bir tür kontrolümüz olduğu anlamına geldiğini umuyorum.”

“Bunu duymuştum” diye mırıldandı Jamie.

“Donnell bile üçünün bir araya gelip sahip olduğumuz söylenen bu gücü kullandıklarını hatırlamıyor ama defterde anlatılmış. Ve dürüst olmak gerekirse burada şüplieye yer var mı? Zaten hepimiz inanılmaz olan bir *yerdeyiz*. Yüreğimizi inançla doldurmalı ve sadece isteklerimize odaklanmalıyız.”

“Sen ne istiyorsun?” diye sordu Eamonn. Soruyu saldırgan bir edayla sormuş gibiydi. Shealy Eamonn’ın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu ama sesi belirsizlik ve endişeyle doluydu. Kurdu mutsuz bir şekilde ayaklarının dibinde yatıyordu, Eamonn onu okşamak için yere eğildi.

“Ben gerçek dünyaya dönmek istiyorum” dedi Kyle. “Ama Fennore canavarlarından herhangi biri peşimizden gelecekte ona da hayır.”

Çemberi oluşturan adamlar sessizce başlarını salladılar. Nanda düşünceli bir şekilde yere eğildi ve küçük Ellie’yi kucakladı. Ellie bir an tereddüt etti, ardından Nanda’nın boynuna sarıldı.

Shealy’nin şaşkın bakışları karşısında Nanda açıklama yapma gereği duydu.

“Benim de bir kızım var. Ellie’nin yaşlarında. En azından ben buraya geldiğimde o yaşlardaydı.”

Bu düşünce, Nanda’nın çocuğundan koparılmış bir baba olduğu gerçeği, yaşamlarına dönüşen bu karmaşıklığa bir başka kalp sancısı yükledi.

Kyle konuşmaya devam etti:

“Shealy, bizi babana götürmelisin ya da onu bize getirmeli-

sin. Üçümüz bir aradayken Druid'i -tabii hâlâ hayattaysa - ve Cathán'ı engelleyebilir, hepimizi buradan çıkarabileceğin kadar uzun süre dayanabiliriz."

Tabii Shealy bu söylenenleri nasıl yapacağını bilmediğinden bunu tekrar dile getirmek anlamsız gibiydi.

"Druid'in kim olduğunu bilmezken onu nasıl durduracağız?" diye sordu Eamonn kaygılı gözlerle.

Liam alaycı bir sesle güldü.

"Sen hep böyle korkak mıydın, kardeşim? Ben fark etmemişim."

Eamonn, Liam'ın üzerine hücum etti ve her ne kadar ikisi aynı boyda olsa da küçük kardeşini yere serdi. Ama Liam boyun eğmedi. Eamonn kadar kaslı olmasa da hızlı ve güçlüydü. Saniyeler içinde Liam Eamonn'ı boynuna dayadığı koluyla toprağa yapıştırıp diğer eliyle bıçağını ona doğrulttu.

"Senin gırtlığını kessem umurum olmaz" dedi Liam. "Şu an beni durduran tek şey, seni öldürmenin senin gibi on adam eden birini üzecek olması. Ona yeterince acı çektirdin zaten."

Liam yere tükürdü ve ayağa kalkıp uzaklaştı. Bir süre kimse konuşmadı. Kimse yerinden kıpırdamadı. Ve sonra yavaşça, sanki her adım ona bir torba kana mal olmuşçasına, Tiarnan Eamonn'ın yanına gidip elini uzattı. Eamonn kendine uzatılan eli tutup ayağa kalkarken gözleri doldu ama gözyaşlarına engel oldu. Shealy onun bu davranışını yerinde buldu -ağlamaya hakkı olmadığını düşündüğünden değil- kuşkusuz hepsinin ağlamaya hakkı vardı. Ama onları geri çevirişinin belki de bir dönüm noktası olduğunu düşünüyordu. Tiarnan geri çekileceği sırada Eamonn ona izin vermedi. Çaresizce Tiarnan'ı kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

“Yaptıklarım karşısında söyleyecek sözüm yok” dedi derin bir sesle. “O yüzden beni bağışlamanızı bile isteyemem. Ama elimden gelse bağışlamanız için her şeyi yapardım, inan. Hatalar dünyası insanın kanını donduran bir yer. Ve ben öyle uzun zamandır oradayım ki nasıl geri döneceğimi bile bilmiyorum. Ama deneyeceğim.”

Liam dönüp kardeşlerine öyle ıstırap dolu gözlerle baktı ki Shealy bu acıyı dindirebilmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi. Eamonn Tiarnan’ı bıraktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Böyle bir olasılık olsaydı bile barışmanın zamanı değildi. Ama karşıt noktalarda duran üç kardeş, kuşku rüzgârlarıyla kamçılanıp çatırdayan ama sonuçta onları birbirlerine bağlayan bir köprü kurmuş gibiydiler.

“Tamam. Shealy’nin babasını arayacağız. Hepimiz bu konuda hemfikir miyiz?” diye sordu Jamie.

Herkes kafa salladı ama Eamonn’ın adamlarından bazılarının gözlerinde kuşku, bazılarındaysa düşmanlık vardı.

“Şimdi sana gelelim, Shealy” dedi Kyle. “Şu bir yerden bir yere gitme olayım nasıl yaptığını bulmamız gerek. Dün -ya da her ne zaman olduysa- seni babanın çalışma odasında gördüğümde, oraya nasıl gittin?”

“Bilmiyorum. Söyledim size...”

“Dur” dedi Kyle elini kaldırıp. “Düşün. Hemen öncesinde ne yapıyordun?”

“Yıkaniyorduk. Ellie ve ben üzerimizdeki kanı yıkıyorduk. Ve babam için endişeleniyordum. Şey hissettim... bilmiyorum... Ellie’yle aramda bir kıvılcım ve sonra her şey... yoğunlaştı. Birden kendimi orada buldum.”

“Tamam.” Kyle’ın yüzünde bir zafer ifadesi belirdi. “Babanı düşünüyordun ve babana gittin.”

“Ama seni düşünmüyordum. Aklımdan bile geçmemişken neden seni buraya getirdim?”

“Ben seni gördüğümde Shealy, gözlerime inanamadım. Kaybolduğun sırada uzanıp omzuna dokunduğumu hatırlıyorum.”

“Doğru ya. Bana dokundun. Zindanda da bana dokunmuş-tun. Benim elimi tutarken babama uzanmaya çalışıyordun.”

Kyle başını salladı.

“Ama Kyle” dedi Shealy. “Saldırıya uğradığımızda Tiarnan’ı düşünmüyordum, Cathán’ı hiç düşünmüyordum!”

“Belki de Cathán seni düşünüyordu” dedi Kyle. “Onun seni aradığını biliyorsun. Tiarnan’a gelince... ona da kader diyelim.”

Kyle ikisine de göz kırptı ve uzaklaştı. Tiarnan tekrar Shealy’nin yanına geldi ve eli belinden ensesine doğru uzandı, onu kendine çekti, planladıkları bu çılgınca şeyi yapabileceğine inanması için ona güç verdi.

Kyle devam etti:

“Bugün, o şeyi yapıp bizi zindana götürmeden hemen önce beni gördün...”

“Ve yine babamı düşündüm. Çalışma odasında seni onun yanında gördüğümü düşünüyordum. Sen burada olduğuna göre onun da yakınlarda bir yerde olması gerektiğini düşündüm.”

Kyle başını salladı.

“Öyleyse belki de bu kadar basittir, Shealy. Belki sadece konsantre olman gerekiyordur.”

Bu mümkün müydü? Gerçekten de düşüncelerini yoğunlaştırmak kadar kolay olabilir miydi? Bu yüzden mi bunca zamandır becerisini keşfetmekten çekinmişti? Babasının bunca

sırrı saklamasının sebebi bu muydu?

Shealy kaşlarını çatıp gözlerini kapadı ve bu teoriyi test etmeye karar verdi ama Tiarnan ona engel oldu.

“Dur” dedi onu hafifçe sarsıp. “Henüz değil. Bu işe yararsa birlikte gitmek istiyoruz, doğru mu?”

Tiarnan sırayla her birine baktı. Kendi adamları Jamie, Zac, Reyes ve Liam’dan onay beklemese de hepsi başlarını salladılar. Eamonn da katılmakta tereddüt etmedi ama elbette mahcup ve endişeli görünüyordu. Adamların her biri kendi başlarına karar verdiler ve hiçbiri onay almak için Eamonn’a bakmadı. Nanda hariç hepsi başlarını eğip geri çekildiler.

Tiarnan daha önce yaşadıkları küçük adadan ayrılmadan önce yaptığı gibi elini halkanın ortasına uzattı. Sonra Jamie’nin eli geldi, ardından diğerleri de ellerini uzattılar ve sonunda tüm grup, omuz omuza, el ele birleşti. Eamonn’ın kurdu aralarından başını uzattı ve Eamonn hayvanı halkaya dâhil ederek parmaklarını hayvanın yumuşak kürküne doladı. Ellie hâlâ Nanda’nın kucağmdaydı ve Shealy kardeşini geride, güvenli bir yerde bırakabilmeyi diledi ama böyle bir yer olmadığını biliyordu. Shealy uzandı ve elini en üste koydu.

Jamie bu yolculuğa çıkmak istemeyen adamlara bir kez daha baktı.

“Son çağrı” dedi.

Ama onlar kararını vermişti ve boyunları bükük bir hâlde ormanın içinde gözden kayboldular.

“Babanı düşün, Shealy” dedi Tiarnan. “Bizi ona götür. Şimdi. Götür bizi.”

O yumuşak ses sadakat, sevgi yeminleri ediyordu. O dudaklar Shealy’nin vücudunu öpücöklere boğmuş, yüreğini kendi

bencil ıstırabının ötesinde bir dünyaya açmıştı. O sese yanıt vermek istedi. Sesin sahibini mutlu etmek istedi. Hayatında bir kez olsun doğru şeyi yapmak istedi.

Ama korkuyordu.

Babasının ona ihtiyacı vardı. Buradaki insanların ona ihtiyacı vardı. Köşeye sıkışmışlardı ve Shealy onları buradan çıkaracak güç olabilirdi. Hayatının büyük bölümünü bir korkak gibi makyajın, yaralarının, vicdan azabının arkasına saklanarak geçirmişti. Şimdi kendini aşmasının zamanı gelmişti. Söyledikleri gibi *idir eatarthu* ise o zaman bunu doğru kullanacaktı.

Tiarnan'ın gözlerine baktı, kendinde asla bulamadığı inancı o altın rengi gözlerle gördü. Tiarnan yüreğini ona adanmıştı. Shealy de ona hata yapmadığını gösterecekti.

“Yine zindan mı?” diye sordu.

“Hayır” dedi Kyle. “Yer değil. Kişi. Babanı istiyoruz, her neredeyse.”

Shealy bir kez daha gözlerini yumdu ve babasını hayal etti. Zihninde babasının ona seslendiğini duydu. Daha önce olduğu gibi teninde küçük bir kıvılcım hissetti, ardından o kıvılcımı güçlendiren, yoğunlaştıran başka bir şey duyumsadı. Bunun kardeşlik bağlarından daha üstün bir güçle varlığını hissettiren Ellie olduğunu anladı. Puslu hava etrafını öyle hızlı sardı ki bir an dengesini şaşırdı ama elinin altında Tiarnan'ın ve diğerlerinin ellermi hissetti. Gelmek, yardım etmek... kurtarmak için bir araya gelen elleri.

Bir anda yukarı doğru çekildi; havada oluşan, onu içine çeken girdabı hissetti ve hep birlikte yoğunluğun içine yuvarlanmaya başladılar.

Bölüm Yirmi Yedi

*D*ev gibi ağaçların üzerinden yerlere saçılan mermiler gibi düştüler. Bir an Shealy kendilerinden geçtiklerini ve gözlerini yine Eamonn'ın kamp kurduğu ormanda açıklarını sandı. Ama hayır, bu ağaçlar farklıydı ve hava... Tuhaf, bir hayvanat bahçesini andıran ağır, pis bir koku geceyi doldurup yüreklerine korku saldı.

"Vay canına!" dediğini duydu Jamie'nin.

Yanında Tiarnan elini tuttu.

"İyi misin?"

Shealy başını salladı ve hemen gözleri kardeşini arayarak etrafına bakındı. Nanda ve Liam'ın yanında Ellie'yi gördü.

"Sen iyi misin, tatlım?" diye sordu. Ellie sarhoş gibiydi ama başını salladı. Herkes ayağa kalktı ve şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp vücutlarını ve silahlarını kontrol ettiler. Shealy her birini teker teker inceledi. Herkes buradaydı. Eamonn'ın kurdu bile gelmişti. Bir şekilde hepsini buraya getirmeyi başarmıştı

ama bu ona hâlâ imkânsız gibi geliyordu. Onları tam olarak nereye getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Nanda üzerindeki toprağı ve yaprakları temizlerken Liam kucagında Ellie'yle Tiarnan'ın yanında bekledi. Çocuğun yüzü bembeyaz olmuştu ama tuhaf bir kararlılığı vardı. Gözlerinde Shealy'nin zihninin derinliklerine hitap eden bir parıltıyla ona baktı ve Shealy, Ellie'den ona doğru boşalan bir enerji akımı hissetti. Bunu daha önce de üç kafalı canavarların saldırısına uğradıklarında ve daha sonra birlikte babasının çalışma odasına gittiklerinde hissettiğini hatırladı. Neydi bu?

Ellie öne eğildi, elini Shealy'nin yüzüne doğru uzatıp gözlerini kapattı. Sonra küçük avucu yavaşça Shealy'nin alnına dokundu. Shealy'nin zihninde karanlığa dair öyle büyük ve engin bir resim oluştu ki dehşet vericiydi. O karanlık resimde hiçbir ışık hüzmesi, hiçbir ses, hiçbir koku yoktu ve sonra aniden bir ışık parlak bir yıldız gibi parladı ve gümüş rengi ışıltısıyla umut saçı. Işığın titreyen parıltısı Shealy'ye göz kırpmıyor, onu ilerlemeye teşvik ediyor gibiydi. Shealy ona uzanmak istedi.

Ellie elini çekti ve Shealy gözlerini açtı. Neler olduğunu anlamamıştı ama sorgulayacak zaman yoktu çünkü erkekler yola çıkmaya hazır bekliyorlardı. Ellie Shealy'nin gözlerine baktı, ardmndan tekrar başını Liam'ın omzuna yasladı.

Diğerlerinin toplanmaya başladıkları yöne doğru yürüdüler ve ormanın kenarından denizin yukarısındaki kayalıklara kadar uzanan açıklığa baktılar. Shealy'nin hayalinin bile alamayacağı tuhaf yaratıklar, görünmez kafeslerin içine kısıtılmış gibi uçuşuyorlardı. Dev, aslana benzer bir hayvanın omurgasından keçiye benzer saldırgan bir yaratık uzanıyor, kuyruğu, ucunda tıslayan azı dişli bir yılanla kıvrılıyordu. Daha dün savaştıkları üç kafalı canavarlar diğerlerinin arasında birbirlerine saldırıp

inliyorlardı. Arka bacakları üzerinde ayağa kalkmış dev bir yabandomuzu kükredi ve pençelerini suaygırı büyüklüğünde bir kertenkeleye savurdu.

“Semenderler” dedi Nanda ürpererek.

Shealy semenderlerin çevik ve zararsız küçük sürüngenler olduğunu sanırdı ama şimdi karşısındaki yaratık başka bir şeydi. Ayaklarının üzerinde yükselip yabandomuzuna bir sıvı püskürttü ve hayvan acıyla haykırdı. Arazinin kenarında başka bir yaratık daha vardı ve öyle hızlı uçuyordu ki Shealy ne olduğunu anlayamadı. Uzakta gümüş ay ışığının altında denizi ve dalgaların içinde karanlık bir gölge gibi hareket eden şeyi gördü. Orada, aklının alamayacağı kadar büyük bir şey vardı.

“Ona bakma” diye uyardı Tiarnan. “Çok korkunç.”

Shealy gözlerini dalgalanan gölgeden aldı ve Tiarnan’a baktı.

“Ne o?”

“Bilmek isteyeceğin bir şey değil.”

Üç yanda karanlığa bürünen orman açıklığının ve yaratıkların etrafını sarıyordu. Onları engelleyen gözle görülür bir kafes yoktu ama ağaçlar doğal bir sınır görevi görüyordu ve hayvanların oradan ayrılmak gibi bir arzuları yoktu. Tam karşıda dağ gibi uzanan iki kayalık tepe ve aralarında dengelenmiş taş bir yapı vardı, uzay gemisi gibi bir kaleydi bu. Sanki gökyüzünde asılı duruyor, mitolojik çağlarda yaratılmış gibi yükseliyordu. Ay ışığında kemik gibi parlayan mermerden yapılmış bu kale, Shealy’ye tuhaf bir kuş yuvasını anımsattı. Bir balkon yarısını sarıyor, aşağıdaki araziye bir loca gibi izliyordu. Bu yapıyı ne insan ne de doğa yaratmış olabilirdi. Korkunç ve dehşet verici bir havası vardı.

Ve babası da orada olmalıydı. Bundan emindi.

Tiarnan diğerlerine işaret etti ve hepsi etrafına toplandı.

“Oradan yaklaşırsak balkona ulaşabiliriz...” Açıklığın tepeyle birleştiği kenarında yükselen ürkütücü yapının bir köşesindeki kayalıkları işaret etti. “Oraya ulaştığımızda Shealy’nin babasını bulacağız, sonra da...”

Bir an duraksadı.

“Sonra da dua edeceğiz” dedi Kyle.

Herkes başını salladı. Mümkün olan en iyi plandı.

Yaratıkların dikkatini çekmemek için sessizce ağaçların arasından ilerlediler ve sonra yükselen yamaca yöneldiler. Jamie, Zac ve Reyes önden gidiyor, hızlı ve kendilerinden emin bir şekilde tırmanıyorlardı. Ellie bir kayanın üzerine, oradan da bir maymun gibi tırmanıp yere çömelmiş Liam’ın sırtına çıktı. Nanda birkaç adım geride, çocuğu endişeli gözlerle izliyor, sanki elleri kayıp düşerse onu yakalamaya hazır bekliyordu. Eamonn ve kurt arkalarından geliyor, hayvan arada bir arkasını dönüp deniz kenarında dehşet ve keyifle dolanıp duran hayvanlara bakıyordu.

Tiarnan ve Kyle bir an durup Shealy’ye baktılar.

“Hazır mısınız?” diye sordu Tiarnan. Ama Shealy gözlerindeki ifadeden aslında söylemek istediği şeyin, “Burada kal ve bekle” olduğunu anladı. Yüzündeki kaygılı ifadeye korkuyu gördü; kendi için değil, Shealy için korkuyordu.

“Bundan daha hazır olamam.”

Tiarnan’ın yardım etmesini beklemeden diğerlerinin arkasından ilerledi ve kayalıkların arasında tutunacak boşluklar bularak emin adımlarla tırmanmaya başladı. Arkasından Tiarnan ve Kyle geliyordu.

Öyle bir noktaya ulaştılar ki bulundukları yerden parlak balkon havanın ortasında asılı gibi görünüyordu. Şimdi en

önde Zac vardı ve hepsi tepeye ulaştıklarında Zac zarif bir şekilde boşluğun üzerinden atlayıp diğer tarafa geçti. Döndü ve elini uzattı. Reyes, ardından Jamie atladı. Liam atlamadan önce Ellie'yi uzattı. Saniyeler sonra hepsi pürüzsüz mermer balkonun üzerine çıkmışlardı. Aşağıda yaratıklar kalelerinin işgal edildiğinden habersiz bir hâlde dolanıp kükrüyorlardı. Balkonun sol tarafından büyük, daire şeklinde bir odaya geçiliyordu. Dev karolar zeminde parıltılı bir mozaik oluşturuyor, duvarlardan tavana kadar uzanıp odayı optik bir illüzyona dönüştürüyordu. İçeriden sesler geldi.

“Kızın nerede?” diye sordu bir adam. Sesinde insanı etkileyen tuhaf, melodik bir hava vardı. Shealy farkında olmadan ileri doğru bir adım attı.

“Bu Cathán” dedi Tiarnan ve Shealy'yi tutup çekti.

“Yatağında mışıl mışıl uyuyor” diye yanıtladı bir başka adam. Shealy o sesi tanıdı. Koşup içeri girmemek için kendine hâkim olmaya çalışarak dudaklarını ısırdı.

“Bu babam” diye fışıldadı.

Tiarnan onun düşüncelerini okumuş gibi onu zapt etmek için elini tuttu.

“Onu bulacağım” dedi Cathán. “Ve sen, bana karşı gelmenin ne kadar anlamsız olduğunu göreceksin.”

Babası cevap vermedi ve uzun bir sessizlik oldu. Zac kapıya biraz daha yaklaştı ve göz ucuyla içeri baktı. Arkasını döndüğünde beş parmağını havaya kaldırdı, ardından girişin iki yanında iki kişi ve ortada da üç kişi olduğunu belirten işaretler yaptı.

“Adamlarım onu arıyor. Onu bulacağım. Sakın aksini düşünme.”

Cathán'ın sesindeki hoşnutluk şu an ki durumla çelişiyordu. Arka kapıya da adam dikmiş olması gerekirdi.

“Gerçek olamayacak kadar güzel” diye fısıldadı Tiarnan. “Onlardan kalabalığız.”

Odanın tekrar Cathán'ın sesi yükseldi.

“Ve sen, Meaghan Ballagh. Seni buraya kim getirdi?”

Meaghan Ballagh mı? Shealy içlerinden herhangi birinin bu ismi tanıyıp tanımadığını görmek için dönüp diğerlerine baktı. Kyle bir adım yaklaştı ve kısık bir sesle, “Cathán'ın adamlarından kaçtığımda bir kadın gördüm. Esir alınmıştı” dedi.

Shealy aniden Liam'la birlikte gördükleri kadını hatırladı. Gidip ona yardım etmek istemişti ama o anda bunu yapmanın imkânı yoktu.

Bu kez Shealy bir başka adamın konuştuğunu duydu. Sesi derin ve yumuşak, en az Cathán'ınki kadar baştan çıkarıcıydı ama nedense daha... insancıldı. “Seni buraya *onun* getirdiğini söyle” dedi o ses.

“Sen getirdin” diye tekrarladı Meaghan.

Shealy kaşlarını çatı. Bu çok tuhaftı. Hiç şüphesiz Cathán, Meaghan'a suflörlük yapan sesi duyuyor olmalıydı. Ama Cathán konuştuğunda sesi şaşkıncıydı.

“Nasıl?” diye sordu. “Nasıl getirdim seni?”

“Onun güçlerini algılayamayacağını söyle” diye mırıldandı ipeksi, derin ses.

“Ben nereden bileyim” dedi Meaghan. “Sen yaptın. Sen düşün.”

“Hazır ol, Shealy” diye fısıldadı Tiarnan.

Shealy'nin odanın içinde neler olup bittiğini anlamasına fırsat kalmadan, Zac ve Reyes bir asker birliği gibi harekete

geçtiler. Elllerinde silahları, saldırmaya hazır bir şekilde köşeyi döndüler. Liam Ellie'yi sırtından indirdi ve ona Shealy'yle kalmasını söyleyip Nanda ile gözden kayboldu. Shealy Tiarnan'ın parmaklarını omzunda hissetti ve ardından o da yanında Kyle'la birlikte köşeyi döndü.

Bir an Shealy ve Ellie şok ve korku içinde birbirlerine baka kaldılar. Shealy ne umduğunu bilmiyordu ama her şey çok hızlı başlamıştı. Sonra çocuğun elini tuttu ve onu duvara yaklaştırtıp içeride olup bitenleri görmek için yavaş adımlarla ilerledi. Girişin iki yanında, iki adam yere serilmişti. Orada Cathán, babası ve yirmili yaşlarında, üzerinde bir tişört, kot pantolon ve ayağında spor ayakkabılar olan bir kadın vardı. Başı dik, cürekâr duruyordu. Onun yanında uzun boylu, dikkatli, meraklı gözlerle izleyen, üzeri çıplak bir adam vardı. Silahı yoktu ama Shealy onun da tehlikeli olduğunu hissetti. Yine de tuhaf bir şekilde, kimse dönüp ona bakmıyordu.

Shealy temkinli adımlarla Ellie'yle birlikte odaya girdi. Duvara tutunuyor, geride kalmaya çalışıyordu. Adamlar Cathán'ın etrafını sarmışlardı ama Cathán umursamaz görünüyordu. Adamlara baktı ve aralarından Shealy'yi gördü. Gözleri kocaman açıldı ve diğer, üstsüz adam ona doğru bir adım attı.

"Sensin" diye fısıldadı Cathán ve Shealy'nin içini şiddetli bir korku kapladı. O ses, adamlardan yayılan o güç onu sarsmıştı.

"Kim o, Áedán?" Shealy'nin Meaghan olduğunu tahmin ettiği kadın, başka kimsenin görmediği adama fısıldadı.

Áedán. Shealy bu ismi daha önce duymamıştı ama bu adam... Bir an bocaladı, düşünmeye çalıştı. Kimdi bu adam?

"Geleceğini biliyordum" dedi Cathán sakın bir sesle.

Donnell o sırada gözlerinde bir dehşet ve umut karışımıyla Kyle ve Jamie'ye bakıyordu ama bir anda o solgun gözlerini

Shealy'ye çevirdi. "Shealy!" diye bağırdı. Onun da orada olması onu çılgına çevirmişti. "Tanrı aşkına, Shealy, sana eve dönmeni söylediğimde neden dinlemedin?"

Shealy Ellie'yi yanında sürükleyerek babasının yanına koştu ve boynuna sarıldı.

"İyi misin, baba?"

"Evet, çocuğum. Ama burası sana göre değil. Ve kardeşini de getirmişsin." Babası küçük kızına ilk kez dokunurken gözleri doldu. "Ah, nasıl da annene benziyor. Ama gitmelisiniz. Eve dön. Lütfen, Shealy. Kardeşini de ahp eve dön."

"Sensiz olmaz, baba. Seni burada bırakmam."

Üstsüz adam temkinli bir edayla Meaghan'a bir adım yaklaştı ve bu hareket Shealy'nin dikkatini çekti. Adamın gözleri Meaghan, Shealy ve Cathán arasında gidip geldi ve Shealy o anda bu adamın kim olduğunu anladı.

Druid. O ve Meaghan dışında kimse onu göremiyordu. Kehanetin dünyada özgür bırakacağını söylediği varlık. Shealy yüzde yüz emin olduğunu söyleyemezdi ama içinde bir yerde biliyordu. Haklı olduğunu biliyordu.

Havada tuhaf bir titreşim hissetti ve dehşetle bunun Cathán'dan geldiğini fark etti. "Ne yapıyor?" diye sordu. Adamlar dört bir yana ayrılmıştı ve Cathán'ın başında bir tek Tiarnan duruyordu.

Shealy işaret etti. "Durdur onu!" diye bağırdı. "Her ne yapıyorsa durdurmalıy..."

Ama çok geçti. Shealy daha konuşurken yerin sallandığını hissettiler. Dışarıdaki dağlardan kayalar yuvarlanıp tapınağın üzerine düşmeye başladı. İçeride, eğimli tavanda çatlaklar oluştu ve karolar ayrılıp büyük bir gümbürtüyle yerlere saçıldılar.

“Aman Tanrım!” dedi Zac balkondan dışarı bakıp. “Geliyorlar. Geliyorlar!”

Shealy ne demek istediğini anlamıştı.

Yaratıklar. Gözle görülür bir kafes olmadan etrafları bir şekilde sarılmış canavarlar onları öldürmeye geliyorlardı.

Onları Cathán'ın çağırdığı gayet açıktı. Cathán ellerini kaldırdı ve hayvanlar tepelerin üzerinden hücum ettiklerinde gülümsedi. Kanatları olanlar direkt açık kapıdan içeri dalıyorlardı. Dehşete kapılan Shealy uçarak gelen yaratıklar arasında ejderhaları da gördü.

Ejderhalar.

Cathán'ın gücünün odaya yayıldığını hissetti ve gözünün ucuyla Meaghan'la konuşan üzeri çıplak adamın sallandığını ve ardından ipleri kesilen bir kukla gibi yere yığıldığını gördü.

“Áedán!” diye haykırdı Meagan ama yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü aşağıdan gelen canavarlar içeri girmenin yolunu bulmuşlardı.

Büyük bir kaos ve terör yaşıyordu. Tiarnan, Shealy ve Ellie'nin önüne koşup bedeniyle onlara zırh oldu. Hayvanlar hücum edip saldırırlarken babası ve Meaghan savunmasız bir şekilde birbirlerine sokıldular. Jamie ve diğerleri hayvanlara öyle bir cesaretle saldırdılar ki Shealy haykırmak istedi. Bir an ejderhaların içeri girmenin bir yolunu bulamadıklarını fark ettiğinde derin bir oh çekti ama yaratıkların nefesindeki ateş zeminini sardı ve ulaşamadıkları insanları yalayıp yutmaya çalıştı.

Etraflarında enerji, su birikintileri arasında seken bir elektrik teli gibi parladı. Bir anda artmaya başladığını, çıkış noktası arayan bir statik elektrik şoku gibi yoğunlaştığını hissetti ve tüm gücüyle ona odaklandı. Kyle, Fennore Kitabı'nın içinde olmanın onun üzerinde bir tür kontrole sahip oldukları an-

lamına geldiğini söylemişti. Shealy bunu test etmenin zamanının geldiğini düşündü. Derin bir nefes alıp giderek artan o kuvvete uzandı ve zihin gücünü kullanarak çekti.

Tiarnan dönüp ona baktı ve ne yaptığını hissetmiş gibi gözleri kocaman açıldı. Sonra aniden Ellie Shealy'nin elini sıkıca kavradı ve Shealy o enerjinin çocuğa akıp onu sıra dışı bir parlaklıkla aydınlattığını hissetti. Shealy bağırmaya, o bağı koparmaya çalıştı ama Ellie ona sıkıca tutunmuştu ve ardından diğer eliyle Meaghan'a uzandı.

İki kadın birbirlerine baktılar ve aniden, o üçlü otorite dışında diğer her şey yok oldu. Kendilerinden de öte bir güçle kontrol ediliyorlar gibi Shealy boşta kalan avucunu açtı ve en az Shealy kadar şaşkın ve korkmuş olan Meaghan elini onun avucuna koydu.

Dokunduklarında, üçgeni oluşturdukları anda, tiz bir ses odayı bir dalga gibi sardı. O anda Tiarnan, Liam ve diğerleri, kadınlar onları çağırıyormuş gibi dönüp onlara baktılar. Yalnızca Cathán olacakları fark edemedi. Canavarlar azı dişlerini göstererek vahşetle açık kapıdan içeri dalıyorlardı ve o vahşetin şiddetiyle birbirlerine saldırmaya başladılar. Erkekler yiğitçe karşılık verdiler ama yaratıkların ardı arkası kesilmiyordu ve birazdan bir katliam yaşanacaktı.

Acele edin.

Yaptıkları her ne ise acele etmeleri gerekiyordu.

Tiarnan cesurca savaşıyor, kılıcını savurup yaratıkları parçalıyordu. Shealy bakmaya, başını çevirmeye korkar bir hâlde muazzam, korkunç bir ürperti hissetti ve sonra aniden Tiarnan elektrik çarpmış gibi sarsılıp büyümeye, öfkeli ve vahşi bir deve dönüşmeye başladı.

Riastradh.

Ona böyle diyorlardı.

Shealy o anda ne yapmaları gerektiğini anladı. Hayal etti, aralarında oluşan akıntıdan görüntüyü gönderdi. Oluşturdukları küçük üçgenin ortasından bir kıvılcım, bir yıldız gibi yükseldi ve Tiarnan'a ulaşır renk değiştirerek ona bir meteor gibi çarptı. Shealy Tiarnan'ın gücünü bir patlama gibi hissetti, o kıvılcımı geri çekti ve tekrar gönderdi. Işık bir süre havada asılı kaldı, ardından önce Jamie'ye, sonra Liam'a, Zac'e ve diğerlerine çarptı ve bu meteorla sarsılan adamlar teker teker parlamaya başladılar.

Ardından Liam dönuştü, sonra Eamonn ve Zac. *Riastradh*. Hepsi. Bir anda Jamie, Kyle ve babası dışında hepsi aşılmaz bir orduya dönuştüler.

Her biri tek başına bir düzine adam gibi savaşıyor, düşmanlarının zayıf noktalarını bulup her darbeye zafere ulaşıyorlardı. Bir anda durum tersine döndü ve yaratıklar parçalanmaya başladılar. Kafaları ve gövdeleri ayrı yerlere savruluyordu. Cathán gözlerini açtı ve katliamın istediğı gibi gitmediğini gördü.

Babası dehşete kapılmıştı ama odanın içine göz gezdirdi ve bir sütuna odaklandı.

"Kyle!" diye bağırdı. "Ve sen, Jamie!"

Shealy'nin şaşkın bakışları arasında Kyle onu duydu. Jamie'ye seslenip koşmaya başladı. Shealy gücünün azalmaya başladığını hissetti, kontrolü kaybetmelerinden korktu. Elinde geldiğince odaklanmaya çalıştı ama faydası yoktu. O patlama geldiğı gibi kayboldu.

Cathán onlara döndü ve ellerini havaya kaldırıp büyüleyici, baştan çıkarıcı bir sesle Shealy'nin anlamadığı sözcükler mırıldanmaya başladı. Shealy o anda diğerlerini bırakıp Cathán'a koşmak istedi.

Birkaç yaratık dışında hepsi yerlere serilmişti ve adamları devleştiren o kıvılcım kaybolmuştu. Yavaş yavaş eski hallerine dönmeye başladılar. Hepsi solgun ve güçsüz, kanlar içindeydi. Dün gece Tiarnan'a olduğu gibi gözlerinin önünde teker teker yere yığıldılar. Bir tek Tiarnan *riastradh* kalmış, uzun ayı pençelerine sahip yabandomuzunun üzerine kılıcını savuruyordu.

Cathán gözlerinde şimşekler çakarak Shealy'nin üzerine doğru hamle yaptı ama attığı her adımla yer sallanıyor; tavan, duvarlar ve zemin parçalara ayrılıp etraflarına devriliyordu. Zemin yana yatıp üç kadını birbirlerinden ayırdı. Bağlantı koptuğu anda tapınak zonklamaya başladı ve sonra duvarlar, tavan, hepsi dışarı doğru patladı. Gözlerinin önünde ufalanan zeminin üzerinde duran herkes öylece kalakaldı.

Patlama etrafındaki taşları yok ederken Shealy çılgık attı ve havada sallanan masa boyutlarında bir taş parçasının üzerinde kaldı. Birkaç metre ötede Meaghan bir başka tehlikeli parçanın üzerinde dengesini kurdu, küçük Ellie ise çok daha küçük bir taşın üzerindeydi. Shealy'nin babası arkasında bir yere koşmuştu ama Shealy onu göremiyor ve arkasını dönüp altındaki zeminin dengesini bozmayı göze alamıyordu.

"Tiarnan? Neredesin?" diye haykırdı.

Ona yanıt veren ses boğuk ve şiddetliydi ama Shealy bu sesin Tiarnan'a ait olduğunu biliyordu. Cathán yalnızca birkaç metre ötede, oynak bir taş parçasının üzerinde köşeye sıkışmıştı. Ama endişeli görünmüyordu. Hayır, gözlerinde hesaplamalar yapan bir ifade vardı.

"Sen bir şeyler yapmazsan hepimiz öleceğiz, Shealy" dedi Cathán. "Bunu durdurabilirsin. Değil mi?"

Shealy'nin arkasında Tiarnan katlettiği canavarlardan biri gibi bağırdı ve sonunda Shealy dönüp bakacak cesareti göster-

di. Tiarnan iki ayrı zeminin üzerinde kalmış, parçalar sallanıp döndükçe ayakta kalmaya çalışıyordu.

Shealy Tiarnan'ın arkasında, aralarında Fennore Kitabı'yla bir sütunun kenarına tutunmuş Jamie, Kyle ve babasını gördü. Ne yapıyorlardı?

Shealy Cathán'a bakıp, "Durdur şunu!" diye bağırdı.

"Yalnızca sen durdurabilirsin, Shealy. Hepimizi buradan kurtarabilirsin. Sen bana yardım et, ben de sana yardım edeceğim. Beni özgür bırak, ben de sana arzu ettiğin şeyi vereyim."

Cathán'ın tatlı dili onu büyüledi ve Shealy Cathán'ın sözlerindeki mantığı gördü. Tüm direncinin çekildiğini ve o anda Cathán'ın arzusunu yerine getirmek istediğini hissetti. Ama Tiarnan o anda inanılmaz bir sesle kükredi ve büyüü bozup Shealy'yi fark edemediği tuzaktan geri döndürdü.

Shealy konuşamadı, haykırıp bu teklifi içinden geçtiği gibi geri çeviremedi. Cathán sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi gülümsedi ve küçük bir taş parçasının üzerinde yatan Liam'a baktı. Cathán başını yana yatırdı, ardından elini dümdüz uzattı ve taşı salladı. Liam taşın üzerinden kaymaya başladı ve o sırada Nanda'nın da dengesini sarstı.

Shealy Tiarnan'ın acı dolu haykırışını duydu ve içinde giderek artan dehşetin serbest kalmak için ona yalvardığını hissetti. Çığlık attı ve ses havada bir patlama gibi yankılandı. Cathán'ın irkildiğini gördü, babasının sesinin yükseldiğini ve bir yerleri mırıldandığını duydu, havada asılı kalan son zeminin düşmeye başladığını hissetti.

Hepsi hızla, giderek daha hızlı düşerken çığlıklar yankılandı. Shealy düşüncelerini toplamaya, bulutlara odaklanmaya, onları bir araya toplamaya ve dünyayı yoğun ve kaygan bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Şimdi yavaşladığını hissetti, bu arbedenin

içinde gözleri diğerlerini aradı ve dünya midasını bulandıracak kadar hızlı bir şekilde dönmeye başladığında hepsini yanında hissetti. Hava öyle yoğunlaştı ki doku kazandı ve Shealy onun her bir noktasını taramak, bir çıkış yolu bulmak zordu. Bir keresinde bir lunaparkta hızla dönerek onu kafese yapıştıran bir alete bindiğini hatırladı. Şimdi yine o korkunç mide bulantısını hissetti ama yalnızca onun açabildiği bir pencereyi hayal ederek o hisse karşı direndi. Ellerini o boş dokunun üzerinde gezdirirken sonunda gördü.

Açtığı ve düşüncelerinin iradesiyle oluşturduğu o küçük deliğin ötesinde bir dünya vardı. Diğer tarafta o tanıdık kayalıkları ve Fennore Adası'nı çevreleyen denizi gördü. Uçurumun tepesinde bir adam, yanında bir kadın vardı. İkisi de döndü ve hayretle ona baktılar. Sis içinde bir yerden Meaghan'ın "Rory!" diye haykırdığını duydu. Ama Shealy, Meaghan'ın ait olduğu yerin burası olmadığını biliyordu.

Sis içinde uzandı ve boşlukta sallanan Liam'ı buldu. Onu kendine çekti, ardından Ellie'yi buldu, kardeşini Liam'ın kollarına verdi ve sis içinde onları itip gerçek dünyaya gönderdi. Cathán'ın ona ulaşmaya çalıştığını hissetti ama Tiarnan orada, Cathán'ı tutmaya çalışıyordu.

Kapı hızla kapandı ve Shealy daha hızlı, daha sert bir şekilde dönmeye başladı. Bir başka kapı aradı, küçük bir açıklık buldu ve elleriyle genişletti. Bu dünya tanıdık değildi, en azından onun için ama içgüdüsel bir şekilde, oraya ait olan kişinin kim olduğunu biliyordu. Nanda derin, karanlık gözleriyle haykırarak kapıdan çıktı.

Cathán şimdi daha da yaklaşmıştı ve Tiarnan'ın gücü azalıyordu. Shealy, Tiarnan'ın Cathán'ı daha ne kadar zapt edebileceğinden emin değildi.

Ses ve algının beyaz dalgasında babasını aramaya başladı. Onu buldu; babası, Jamie ve Kyle ile beraberdi ve bu karışmanın içinde anlaşılmayan sözcükler mırıldanıyordu. Aniden Shealy bu üçlünün ne yaptığını anladı.

Fennore Kitabı.

Kitap açılmış, kürsünün üzerine yayılmıştı ve tuhaf, soluk sayfaları hızla dönüyordu. Ortasında, dehşet verici yaralara benzeyen yırtık parçalar vardı. Kitabın kenarından sallanan gizemli bir kilidin üzerindeki üç gümüş spiral bir anda açıldı. Aniden sayfalar durdu ve kitap baştan çıkarıcı, tahrik edici bir davetle açık kaldı. Sayfaları bir arada tutan iplerden kanlar boşalmaya, sayfaları sarmaya başladı. Kan spiral sembollerin içine doldu, kabardı ve kitabın kenarlarından boşluğa akmaya başladı.

Shealy sisin içinde Cathán'ın haykırışlarını duydu, panik içinde yaklaştığını hissetti. Babası o anda Fennore Kitabı'yla her ne yapıyorsa Cathán buradan hoşlanmamıştı. Onları buradan çıkarmak zorundaydı ama nasıl yapacaktı? Cathán'ın onu geri getirmenin bir yolunu bulup bulmayacağından emin olmadan nasıl gidebilirdi? Ya da takip etmeyeceğinden?

Peki, Druid neredeydi?

Sis dağılmaya başladı ve Shealy sona yaklaştığını anladı. O beyaz perde olmadan onları tutamazdı. Inis Brandubli'nin canavarlarına karşı verdikleri savaşta bitkin düşen Zac ve Reyes'in kendilerine gelmeye başladıklarını gördü ve son bir güçle derinliklere uzanıp açabileceği bir kapı daha buldu. Bunun nereye çıktığını bilmiyordu ama buradan uzakta olduğu kesindi. Tehlikeden uzakta. Adamlar düştükleri takdirde öcekleri bir taş parçasının üzerinde olduklarını fark ettiklerinde irkildiler ve o anda Shealy onları yakaladı. Zac ve Reyes'ı nereye inceceklerini bilmeden ama güvenli bir yer olmasını umarak kapıdan geçmeye zorladı.

İki adam Jamie'nin yanında kalmak istediler, onlar gemiyi en son terk etmek üzere eğitilmişlerdi ama bunun için zaman yoktu. Shealy bitkin bir hâlde derin bir nefes aldı.

"Shealy?"

Bu Tiarnan'dı ve Shealy arkasını döndüğünde sevdiği adamı gördü. Artık bir dev ya da bir katil değildi. Bitkindi, yüzü bembeyazdı. Shealy ona uzandı ve Tiarnan güçlü kollarıyla ona sarıldı.

"Liam'ı kurtardın" dedi.

"Evet. Şimdi kız kardeşinin yanmda. Ellie de geçti."

"Teşekkür ederim, Shealy. Peki, şimdi ne yapacağız?"

Shealy, Tiarnan'ın bu soruyla ikisinin kaderini belirleme şansını ona verdiğini anladı. Rüzgârı bile kontrol etmeye çalışan bir adam için bunun muazzam bir adım olduğunu biliyordu.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı. "Cathán bana yaklaşıyor."

"O zaman onu kaçamayacağı bir yere göndermelisin. Onu serbest bırakmamalısın."

"Druid, Tiarnan. O da burada. Onu gördüm, Meaghan'ın yanında. Onları nereye gönderebilirim?" diye sordu ama o anda cevabı buldu.

Dönüp tekrar Fennore Kitabı'na baktı. Babası ve diğerleri kitabı kapatmaya, babasının sürekli tekrarladığı o ilahiyle mühürlemeye çalışıyorlardı.

Tiarnan'ın kitaba verdiği zararın giderilmesi gerektiğini biliyordu. Ancak bu şekilde bir daha hiç kimse bu korkunç yere gelmeyecekti. İçinden bir ses ona, Cathán ve Druid'i gönderebileceği tek bir yer olduğunu söyledi.

Gökyüzü ve toprak kadar eski olan bu kitap, Shealy'yi yorgun, buharlı bir beyazlığın içine iten bir testere ritmiyle inledi. Gözlerinin önünde bir kez daha dönmeye başlayan sayfalarda,

Shealy eski sembollerin büyüleyici bir hızla hareket ettiklerini gördü. Babasının sesi yükseldi ve bununla birlikte etraflarında bir fırtına koptu. Shealy'nin fazla zamanı kalmamıştı.

Bir gök gürültüsü patladı ve ölümlü insanları yok etmekte tehdit eden yıldırımlar saçıldı. Korkunç bir ses havayı deldi ve yırtılan bir duvar kâğıdı gibi üstlerindeki gökyüzünde ve altlarındaki yeryüzünde yarıklar oluştu. İnanılmaz bir güç onları kitaba doğru çekmeye başladı. Buna bir tek Cathán direnebiliyor gibiydi.

Shealy kitabın etrafına dizilmiş babasına, Jamie'ye ve Kyle'a baktı. Arkalarında derin derin nefes alan kürduna sarılmış Eamonn küçük ve korkmuş görünüyordu. Ve orada... Meaghan'ı ve bilincini yitiren kadife sesli adamı gördü. *Áedán*, demişti Meaghan ama Shealy onun gerçekte kim olduğunu biliyordu. Druid. Meaghan'ı ondan uzaklaştırmak, sonra da bir şekilde onu Cathán'la birlikte buraya hapsetmeliydi.

Elbette. Sonra belki kanatlarını açıp hepsini buradan kaçırabilirdi.

Gözlerini kapadı, fırtınayı ve havayı kendilerine çekip etraflarına bir duvar ördü, ardından Cathán'a odaklandı, onu rüzgârın ve parçalanmakta olan dünyanın üzerinde yağmurun içinde buldu. Sonra Druid'e bir kıvılcım gönderip onu sarmaya başladı.

"Kaçamayacaksın" diye fısıldadı ve sesi fırtınaya, onları birbirlerine yaklaştıran bir hortuma dönüştü. "Kazanamayacaksın."

Meaghan çığlıklar atıyor, *Áedán* dediği adama uzanmaya çalışıyordu. Onun kim olduğunu anlamamıştı ve Shealy'nin durup ona anlatacak zamanı yoktu. Fırtına güçlendikçe kontrolü elinde tutmak için savaştı.

Shealy bir kapı hayal etti, kapıyı açtı ve spiral sembollerle dolu sayfaların arasından baktı. Yazılar geçmiş zamana ait

runik alfabesiyle yazılmıştı ve en az anlamları kadar mistiklerdi. Kapı direnip Shealy'yi uzak tutmaya çalışırken o kapıyı açık tutmayı başardı. Ve sonra Cathán'ı, onca insanın hayatını mahveden o adamı o küçük açıklıktan içeri attı. Derin bir nefes alıp Druid'i Meaghan'ın elinden çekip almaya ve onu da içeri fırlatmaya çalıştı ama kapı giderek küçülüyordu ve büyük bir patlama Shealy'yi hızla geriye itti.

"Bırak onu" diye bağırdı Meaghan'a. Etrafında erkekler şok içinde izliyor, Shealy'nin kimden bahsettiğini anlamaya çalışıyorlardı. Bilincini yitirmiş o adamı göremiyorlardı ama Meaghan adamı sıkıca tutmuştu.

"O kötü biri, Meaghan. O Druid."

Kulakları sağır eden o gürültünün arasında, kadının Shealy'nin sözlerini anlayamadığı açıktı.

"O da benim gibi bir esir" diye bağırdı Meaghan.

Açıklayacak zaman yoktu.

"Onu bırak yoksa sana yardım edemem."

Bu Meaghan'ı sarsmış gibiydi. Hâlâ başını iki yana sallıyordu ama gönülsüz bir şekilde adamı bıraktı.

Gümbürdeyen fırtına bir şeytan gibi patladı. Yağmur aside, şimşekler onları kesen keskin bıçaklara dönüştü. Babasının sesi iyice yükseldi ve sonra aniden, kırıp bir bomba gibi patlayarak kapandı, kilidin spiralleri öne doğru hareket etmeye başladı, bir bütün oldular ve kilit, tarih öncesine ait bir vahşetle buluşup sonsuzlukta yankılanan metalik bir gıcırtyla kapandı. Cathán diğer taraftaydı ama Druid...

"Hayır!" diye haykırdı Shealy. Sadece Cathán'ı gönderebilmişti. Druid hâlâ özgürdü...

Bölüm Yirmi Sekiz

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Inis Brandubh'ın dünyası yok olmuştu ve onlar onun ölümündeki evrimde ortada kalmışlardı.

Etrafında dağılan dünyanın haykırışları zihninde yankılandı, düşüncelerini yerle bir etti. Belki de Druid'in kitabın içine hapsolmemiş olmasının bir önemi yoktu çünkü ondan da geriye bir şey kalmamıştı. Hepsi burada, bu hiçlikte ölecekti.

Hayır, dedi içinden bir ses. O bunu değiştirebilirdi.

Bir kez daha Shealy zihninde canlandırabildiği tek yere odaklanarak bir kapı aradı; arabalarının kayalıklara ve denize yuvarlandığı o uçurum. Gözünün ucuyla o parlaklığı gördü, odaklandı, onu yakınlaştırdı. Şimdi tam orada, parmaklarının ucundaydı.

Onu açmak, kaçabilecekleri genişlikte bir geçit yaratmak için uğraştı ama kapı üzerlerine kapanmak için direniyordu. Sonunda aklının gücüyle kapıyı kavradı ve açtı. Korkutucu uçurum, öfkeli deniz onları bekliyordu ve hiç durmadan kör edici flaşlar çakıyordu; Shealy zamanın ışık hızında ilerlediğini

fark etti. Shealy Tiarnan'ı o kapıdan içeri bırakmaya çalışırken Eamonn ağabeyine uzanmaya çalıştı ama Shealy'nin bile başaramayacağı şeyler vardı. Belli ki Tiarnan'ı yerinden oynatmak bunlardan biriydi. Eamonn kurduyla birlikte pencereden geçti ama Tiarnan yerinden kıpırdamadı.

Öfkelenen Shealy hiç zaman kaybetmeden Meaghan'a döndü, onu yakaladı ve kapanmakta olan kapıdan içeri itti. Ana son anda Meaghan Druid'e uzandı ve kapıdan geçti. Her şey öyle hızlı oldu ki Shealy'nin bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kehanetin söylediği gibi Druid kaçmıştı. Meaghan onu götürmüştü belki ama onu özgür bırakan Shealy olmuştu.

Başarısızlıklarına odaklanıp onlar üzerinde kafa yormanın zamanı değildi, özellikle de lanetin eziçi gücü tüm hızıyla onlara doğru yaklaşırken.

Shealy gücünü babasına, Jamie'ye ve Kyle'a yönlendirdi. İki adamı Fennore'un kayalık sahillerine uzanan geçitten içeri bıraktı. Ardından Ellie'yi düşündü ve o açıklığın manzarası birden değişti. Shealy Liam'ın kucığında duran kardeşini gördü. Babası ona bir şey anlatmaya çalışıyordu ama kapı kapanıyordu ve Shealy onu yakalayıp daralmakta olan açıklıktan içeri attığında yalnızca, "Seni seviyorum, baba" diyebildi. Sis bulutu tamamen kayboldu.

Karanlıkta Tiarnan ile yalnız kaldı.

"Bizi nasıl çıkaracağımı bilmiyorum" dedi Shealy.

Tiarnan ona sıkıca sarıldı ve dudaklarını Shealy'nin alnına değdirdi.

"Sen gerekeni yaptın, Shealy."

"Hayır. Tiarnan, Druid kaçtı. Meaghan'la birlikte gitti. Meaghan'ı her nereye gönderdiysem, Druid de oraya gitti."

Shealy ağlıyordu ve Tiarnan onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Sen elinden geleni yaptın. Bir savaşçı kadar cesurdun.”

Shealy başını iki yana salladı.

“Ama...”

“Ne olacaksa olacak. Kaderin önüne geçemeyiz. Bunu öğrendik. Ben öğrendim.”

Shealy Tiarnan’ın yüzündeki yaşları fark etti. Belki de hissettiği kendi gözyaşlarıydı.

“Sen babanı ve kardeşini kurtardın. Bunu yapmak için gelmiştin zaten. Ve kardeşlerimi, arkadaşlarımı kurtardın. Sen olmasaydın...”

Evet, yapmak için geldiği şeyi yapmıştı. Ama şimdi korkuyordu. Bu boşlukta ne kadar dayanabilirlerdi? Saniyeler mi? Saatler mi? Yoksa sonsuza kadar mı?

“Yaratıcımla buluşacaksam, Tiarnan; yanımda sen olduğun için mutluyum.”

“Ben de seninle mutluyum, Shealy O’Leary. Sen beni olmayı umduğumdan çok daha iyi bir adam yaptın. Bana bir amaç verdin ve ben hayatımda ilk kez o amaca ulaştım. Keşke şimdi seni de kurtarabilseydim. Bir tek buna üzülüyorum.”

“Üzölmek yok, Tiarnan. Ben hâlimden memnunum.”

Tiarnan ona gülümsedi. Etraf o viski gözleri, bembeyaz dişleri göremeyecek kadar karanlıktı. Ama Tiarnan’ın dudaklarındaki tebessümü hissetti.

Karanlık daraldı ve onları içine aldı. Bir anda bir uğultu duyuldu, etraflarını sardı. Shealy Tiarnan’a sıkıca sarıldı ve Tiarnan o güçlü kollarıyla etrafında bir duvar ördü. Her ne olacaksa Shealy Tiarnan’ın onu asla bırakmayacağını biliyordu.

Sonra aniden soluk bir ışık belirdi, gökyüzündeki bir yıldız gibi hemen üzerlerinde uçtu. Shealy ve Tiarnan’ın gözleri

önünde ışık titredi, söndü ve birden çok daha parlak bir ışıltıyla aydınlandı.

“Bu ne?” diye sordu Tiarnan. Sesi, Shealy’nin kulağında bir nefesti sadece.

“Bilmiyorum.”

Ama Shealy izlerken içinde bir şeyin uyandığını ve başını kaldırdığını hissetti. Yıldız tekrar yanıp söndü ve o farkındalık küçük bir enerji kemerine dönüşüp yayıldı.

“Aman Tanrım!” dedi Shealy.

“Ne o?” diye sordu Tiarnan.

“Ellie.”

Sanki çocuğun adını söylemek yıldıza güç vermiş gibi ışık birden parladı, Shealy ve Tiarnan’ın durdukları alanı aydınlattı. Shealy düşünceleriyle, hisleriyle, yüreğiyle ona uzandı. O bağlantının, kardeşliği de ötesindeki o bağın sıcaklığını hissetti.

Bir geçit. Ve orada Ellie ona yolu gösteriyordu.

Bu bir kapı değildi. Dünyanın dokusunda içinden geçebilecekleri bir delik yoktu. Bu bir cankurtaran halatıydı ve o ipi tutmak Shealy’ye kalmıştı.

“Tiarnan” dedi yumuşak bir sesle. “Sanırım eve gidiyoruz.”

“Eve mi?” Tiarnan titreyen ışığa bakıyordu. “Öyle bir yer var mı?”

Shealy ışıltının içinde Tiarnan’ın yüz hatlarını gördü.

“Bizim için var. Seni seviyorum, Tiarnan.”

Tiarnan onu usulca öptü.

“Seni seviyorum, Shealy.”

Shealy kollarını Tiarnan’ın boynuna doladı, Tiarnan’ın kollarının beline sıkıca sarıldığından emin oldu, ardından gözle-

rini kapadı ve o ışığın onları diğer tarafa ulaştıracak bir tünel olduğunu hayal etti.

Tiarnan'ın derin bir nefes aldığını duydu ve sonra hızla düşmeye başladılar.

Düştüler, düştüler ve Shealy'nin gözlerinde bir renk cümbüşü yaratacak kadar sert bir şekilde taş gibi yere çarptılar. Shealy acıyla inledi ama gözlerini açtığında yüzüne güneş yuruyordu ve uzakta dalgaların sesini duydu. Tiarnan'ın kolları hâlâ ona sarılıydı ve kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Tiarnan” diye fısıldadı. “Başardık.”

Tiarnan sırtüstü döndü ve bir süre gökyüzüne bakıp gülmeye başladı. Shealy de öyle. Taşlı kumların üzerinde yatıp dalgaların sıçратtığı tuzlu suyun serinliğini hissettiler ve kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu derin bir ses.

Shealy hayatta olmanın verdiği mutluluktan kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Burada olmanın verdiği mutluluktan... Burası her neresiyse. Sesin geldiği yere doğru döndü ve köpüklerin önünde, masmavi gözleri olan iri sarışın bir adam gördü.

“Ruairi?” dediğini duydu Tiarnan'ın.

Adam Tiarnan'ı gördüğünde gözleri kocaman açıldı ve hemen ardından hamile bir kadın koşup onun arkasında durdu. Adam onu tutmak için elini uzattı. “Bekle, Saraid” dedi.

“Doğru mu?” diye haykırdı kadın. “Tiarnan mı?”

Tiarnan ayağa kalktı, Shealy'yi tutup kaldırırken hamile kadın Tiarnan'ın boynuna sarıldı. Şimdi Shealy kadını tanımıştı; Tiarnan'ın kardeşiymi ve sarışın adam da onun kocası olmalıydı. Shealy'nin olan biteni kavramasına fırsat kalmadan Liam ve Ellie'nin onlara doğru koştuklarını gördü, arkalarından daha

yavaş ama yüzünde muazzam bir keyifle babası yürüyordu. Sonra kahkahalar ve gözyaşlarıyla kucaklaşan ve bir anın bir mucize olduğunu bilen bir grubun ortasında kaldı.

Shealy Tiarnan'a sıkıca sarıldı, onun güçlü kollarını vücudunda hissetti ve artık inanmadığını düşündüğü bir Tanrı'ya, ona bu adamı ve bu adamı sevebileceği bu günü verdiği için teşekkür etti.

Ve sonra arkalarında kızgın bir nefes olan Druid'in kehanetinin yardımıyla ait olduklara hayatlara gönderdiği herkes için dua etti. O ve Tiarnan defterin uğursuz tahminlerinden birini alt etmeyi başarmışlardı. Belki bunu bir kez daha yapabilirdi.

Ama Shealy, Tiarnan, babası ve diğerleri ellerinden geleni yapmıştı. Savaşmışlardı ve Shealy, savaşı olmasa bile mücadeleyi kazandıklarına inanmak zorundaydı.

Tiarnan'ın güvenli kollarında küçük kardeşine sıkıca sarıldı ve babasına sevgi dolu gözlerle baktı. Tiarnan'ın kız kardeşi bir anda binlerce şey sıralarken Shealy başını geriye attı ve güneşe gülümsedi.

"Ah, Shealy" dedi Tiarnan usulca. "Şimdi gözüme hiç olmadığın kadar güzel görünüyorsun."

Yaşadıkları onca şeyden sonra Shealy bunun doğru olamayacağını biliyordu ama o inanılmaz gözlerle ve dizlerini titreten tebessümle tartışmak zordu.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye başladı ama Tiarnan güldü.

"Sana kaç kere söylemem gerek, sevgilim. Düşünme."

- Son -

Unutamadığı bir geçmiş.

Rory MacGrath'ın hayatı, babasının Fennore Kitabı'nın sırlarını ortaya çıkardıktan sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasıyla değişti. Bu travma Rory'yi masum bir çocuktan sorunlu, kuşkucu bir adama dönüştürdü. İrlanda'dan ayrıldıktan sonra ailesinden, mirasından ve yüzyıllardır halkını saran sihrin kendisinden kaçtı.

Görmezden gelemediği bir rüya.

Sonra rüyaları başladı... Dokunuşları yaşadığı her şeyden daha gerçek olan güzel bir kadına dair rüyalar. Ve bu rüyalarda, kadının bir çağrısı vardı... Rory'yi, onu hayal ettiği her şeyin ötesine taşıyacak bir kadere, evine dönmeye çağırıyordu.

Karşı koyamadığı bir kadın.

Babasının kaybolduğu kale harabelerinin çağrısına dayanamayan Rory, geçmişe doğru bir zaman yolculuğuna çıkar ve başka bir adamın bedeninde hayat bulur. Rüyalarındaki kadının nişanlısı olan adamın bedeninde... Kadın, Rory'nin geçmişine, ailesine ve kimliğine dair gizli sırlara sahiptir ve Rory ondan uzak duramaz. Çünkü o Rory'nin lanetidir. Kurtuluşudur. Kaderidir.